MEGAN MAXWELL

EU SUNT ERIC ZIMMERMAN

VOLUMUL II

Traducere din limba spaniolă de
Mirela Nica
Publisol
2020

De la autoarea seriei CERE-MI CE VREI!

Acest roman este o ficţiune. Numele, personajele, organizaţiile, locurile, evenimentele sau întâmplările sunt fie rodul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane sau evenimente reale este pur întâmplătoare.

Megan Maxwell
***Yo soy Eric Zimmerman* – 2018**

by Megan Maxwell © Editorial Planeta S.A., 2018 Toate drepturile rezervate.

Eu sunt Eric Zimmerman Megan Maxwell Copyright © 2020 Publishing Solutions Pentru versiunea în limba

română. Toate drepturile rezervate.
Este interzisă reproducerea integrală sau parţială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Editor: Hadrian Mateescu **Redactor:** Manuela Pârvulescu **Corectori:** Dorina Lipan, Cristina Teodorescu **Copertă & DTP:** Silvia Olteanu **Credite foto copertă:** Shutterstock
Publisol
Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1 Tel.: 021.336.36.33 E-mail: office@publisol.ro Găsiţi cărţile noastre pe **www.publisol.ro**
ISBN: 978-606-9605-43-1 – Ediţie digitală – E-PUB ISBN: 978-606-9605-44-8 – Ediţie digitală – PDF

Pentru mine, Eric Zimmerman a fost un om minunat, cu tot cu imperfecţiunile lui, pe care mi-a plăcut să-l fac să se îndrăgostească, să-l supăr, să-l încălzesc, să-l derutez, să-l excit şi să-l înnebunesc, pe lângă faptul de a-i fi creat o viaţă. Războinicele şi războinicii mei şi cu mine nu te vom uita niciodată. Asta e pentru tine, tăntălăule!

MEGAN

1

Liviera Maya, hotel Mezzanine

Soarele mă arde...

Sunt roşu ca un crab...

Este al naibii de cald...

Şi nenorocitul de nisip, care se bagă peste tot...

Dar faptul de a o privi pe Judith, scumpa mea soţie, cum se bronzează este cel mai bun lucru din lume.

Suntem în luna de miere de câteva zile în Tulum, Mexic, şi ne simţim minunat. Ne bucurăm unul de celălalt, ne scăldăm pe plajă, facem dragoste cu nebunie şi pasiune şi, de asemenea, profit de anumite momente pentru a mă ocupa de chestiuni legate de Müller, afacerea mea.

Când mă întorc la hotel după o întâlnire, la care am fost neliniştit, pentru că nu am avut-o pe Jud a mea alături, solicit la recepţie să ne aducă în cameră câte ceva şi apoi, încins, mă îndrept spre barul cu vedere la mare. Acolo, o caut pe micuţa mea soţie şi, de-ndată ce o găsesc întinsă într-un hamac drăguţ, comand o bere. Îmi este sete.

Ea, care nu ştie că o privesc, face plajă cu căştile pe urechi. Este frumoasă, ispititoare, iar eu zâmbesc, când văd cum îşi mişcă picioarele în ritmul muzicii pe care o ascultă. După cum spune ea, muzica linişteşte fiarele, iar fiara fetei mele este liniştită.

Adăpostit sub acoperişul incintei, astfel încât soarele să nu-mi rănească mai mult blestemata mea de piele albă, continui să-mi privesc bruneţica îndelung. Cu plăcere, cu satisfacţie şi cu emoţie, mă uit la femeia care a reuşit să facă, fără intenţie, un bărbat ca mine să treacă printr-o cununie şi, pentru ea, doar pentru ea, ar face-o de o mie de ori.

Sunt un bărbat căsătorit.

Ea a realizat inimaginabilul cu mine.

Nu-mi vine să cred, dar rânjesc ca un idiot atunci când văd inelul pe care Judith mi l-a pus pe deget şi care, dintr-odată, reprezintă întreaga mea lume.

Ea este lumea mea. O lume fără Jud, fără sărutările, mângâierile şi furiile ei nu ar mai fi o lume.

Îmi este imposibil să-mi imaginez viaţa fără bruneţica mea. Atât de imposibil încât mă gândesc: Cum aş putea trăi mai departe fără ea?

Mă gândesc la asta atunci când un copil fuge pe lângă mine şi, dintr-odată, îmi amintesc de Flyn şi zâmbesc. A rămas la Jerez cu familia soţiei mele în timp ce noi ne bucurăm de călătoria noastră şi sper că se simte bine. Nu mă îndoiesc, deşi mi-e teamă de ceea ce poate învăţa alături de înflăcărata Luz, în aceste zile, şi de răutăţile pe care le pot face împreună.

Mai bine să nu ştiu!

Mai comand o bere. Îmi este sete. Este foarte cald.

Şi tocmai când mă pregătesc să-i aduc o băutură, observ cum un străin se apropie de Jud şi se aşază lângă ea pe nisip.

Sunt în alertă! Cine naiba e ăsta?

Interesat să aflu, nu mă mişc şi în curând văd că încep să vorbească. Mai mult, Judith zâmbeşte. De ce îi zâmbeşte?

Gelozia, această mare necunoscută pentru mine care îşi face apariţia doar când vine vorba de preţioasa mea bruneţică, mă nelinişteşte, dar reuşesc să o potolesc. Ştiu că trebuie, pentru că ştiu că acest sentiment nou nu este bun. Nu. Nu este.

Totuşi, nu-mi place să-l văd pe tip uitându-se la soţia mea. Sunt bărbat şi ştiu cum privim noi, bărbaţii. Cu toate acestea, îmi place şi mai puţin atunci când ea râde în felul acela care mă înnebuneşte în totalitate.

Este atât de drăguţă...!

În timp ce vorbesc, Judith ia crema şi începe să o întindă pe frumoasa ei piele măslinie.

Este ispititoare!

Continuă să vorbească. Despre ce vorbesc, oare?

Fără a pierde detaliile, îi urmăresc cum par să se distreze până când nu mai suport şi, scoţând telefonul mobil din buzunarul pantalonilor, îi scriu un mesaj: *Flirtaţi, doamna Zimmerman?*

Apăs tasta „Trimite” şi, câteva secunde mai târziu, mă uit la soţia mea cum îşi ia mobilul pe care îl are pe coşul de răchită şi citeşte mesajul.

Apoi se întoarce, mă caută cu privirea şi ochii noştri se întâlnesc.

O vreau!

Judith zâmbeşte. Îmi oferă unul dintre zâmbetele ei preţioase şi neliniştitoare, însă eu, excitat, nu pot să mă gândesc decât la faptul că fac dragoste cu ea şi nu sunt în stare să zâmbesc. Tot ce pot face este să o privesc.

Câteva secunde mai târziu, ea arată cu degetul spre mine şi străinul care se află lângă ea mă priveşte, se ridică şi se grăbeşte să plece. Bun!

Jud îmi zâmbeşte din nou.

Ce vrăjitoare este micuţa mea soţie!

Îmi face semn cu degetul să mă apropii de ea. Dar nu mă duc. Mă opun.

Şi, la final, după ce face unul dintre gesturile ei graţioase, iubita mea se ridică şi, privindu-mă cu un zâmbet machiavelic, îşi scoate partea de sus a costumului de baie şi îl lasă pe hamac.

Cât de bine mă cunoaşte... cât mă ispiteşte...

Uf... căldura care mă cuprinde când îi văd sânii frumoşi şi ispititori!

Fără să mă mişc din loc, mă bucur de priveliştea pe care

mi-o oferă soţia mea, în timp ce se apropie de mine şi simt cum mi se întăreşte organul sexual pentru câteva secunde, când îi văd sfârcurile drăguţe contractându-se la soare.

Se apropie... Se apropie...

Iar când ajunge lângă mine, văd cum se ridică pe vârfuri şi, după ce îmi oferă un sărut pe buze cu gust de viaţă pură, o aud spunând:

— Mi-a fost dor de tine.

Îmi place. Îmi place să ştiu asta, dar trebuie să ştiu şi cine era tipul cu care a vorbit cu atâta entuziasm, aşa că întreb:

— Erai foarte animată în conversaţia cu băieţelul acela. Cine era?

Judith zâmbeşte. Eu nu. Şi, în cele din urmă, ea răspunde:

— Georg.

Habar n-am cine este acest Georg şi, într-un final, după ce insist, Jud îmi spune că este un băiat care, la fel ca noi, este în vacanţă cu părinţii lui şi care, fiind atât de singur, s-a aşezat să vorbească cu ea.

Explicaţiile ei mă amuză, deşi mai amuzant sunt eu.

Cum pot fi atât de gelos?

Şi, fără a-mi dori să mai pierd timpul gândindu-mă la acel băiat, zâmbesc şi spun:

— În cameră, la gheaţă, am ceva cu o etichetă roz.

În timp ce spun asta, mimica fetei mele se schimbă. Râde şi fuge spre hamac.

Dar unde se duce?

O văd cum îşi strânge lucrurile în grabă şi zâmbesc.

Cu siguranţă îi place mult sticla cu etichetă roz!

Când se întoarce lângă mine, fără ezitare, o iau în braţe şi, după ce-i dau un sărut moale pe buze, îi şoptesc:

— Să ne bucurăm unul de altul, doamnă Zimmerman!

Printre râsete, sărutări şi atingeri, ajungem în camera noastră.

În paradisul nostru...

În oaza noastră...

La intrare, Judith, care este încă în braţele mele, îşi aruncă geanta pe care o ţine în mâini. Geanta cade la pământ şi ea, privindu-mă, îmi ordonă:

— Sărută-mă!

Dorinţele ei sunt porunci pentru mine. Şi eu le îndeplinesc. Uau, da!

Temperatura creşte... creşte şi creşte... iar la un moment dat suntem atât de fierbinţi, încât trebuie să ne oprim.

— Porneşte aerul condiţionat! porunceşte Jud.

Cu un zâmbet şi fără să-i dau drumul, mă duc la dispozitiv şi îl conectez.

Câteva secunde mai târziu, se simte răcoarea minunată şi, privind sticluţa cu etichetă roz din interiorul găleţii cu gheaţă, întreb:

— Vrei să bei?

Judith dă din cap aprobator şi, după un sărut, o aşez pe podea.

Umplu rapid două pahare şi, după ce îi întind unul, îl bea dintr-o înghiţitură, îl aşază pe masă şi spune:

— Trage-mi-o!

Amuzat, dau din cap aprobator şi, pe un ton intim, îi şoptesc:

— Draga mea, devii foarte obraznică!

Judith zâmbeşte, îmi place zâmbetul ei şi răspunde:

— Numai cu dumneavoastră, domnule Zimmerman.

Odată ce îmi pun paharul pe masă, cu privirea înflăcărată, îi mângâi sânii goi şi frumoşi, în timp ce observ că ea îmi desface cureaua pantalonilor şi şopteşte:

— Să vedem ce avem aici.

Mă excită.

Soţia mea mă excită tare. Brutal. Animalic.

Ochii ei... ochii ei minunaţi şi întunecaţi sunt fixaţi asupra mea.

Vibrez, ea mă face să vibrez când mâna ei pătrunde în lenjeria mea intimă şi începe să se joace cu membrul meu deja întărit.

Doamne... cum mă atinge... cum mă aprinde.

Fără alte ezitări şi fără a-mi îndepărta privirea excitată de a ei, mă aplec şi îmi introduc degetul mijlociu în intrarea ei umedă.

Fierbinte... dragostea mea este foarte fierbinte.

Judith oftează. Îşi deschide picioarele pentru a-mi oferi mai mult acces, vrea să fac asta, îşi doreşte să continui şi, ameţit de parfumul dulce al sexului ei, îi şoptesc:

— Îţi place asta, micuţo?

Apucând cu o mână umărul meu şi cu cealaltă penisul, proprietara vieţii mele dă din cap aprobator, tremură şi, după un zâmbet, răspunde:

— Îţi place asta, uriaşule?

Mişcările ei devin mai intense, mai înflăcărate şi, mulţumit, închid ochii.

Doamne... să nu se oprească.

Ceea ce face ea mă înnebuneşte. Ştie asta şi când observă că tremur, deschid ochii şi, privindu-mă, Jud spune:

— Aşa, scumpule... vibrează pentru mine.

Cuvintele ei şi controlul pe care îl exercită asupra corpului meu mă înnebunesc şi, după un sărut mai mult decât fierbinte, îmi scot degetul din ea, o pun să-mi elibereze membrul şi mă dezbrac repede, în timp ce ea mă urmăreşte, purtând doar partea de jos a costumului de baie. Îi place să se uite la mine tot atât de mult pe cât îmi place mie să mă uit la ea.

Suntem incredibil de perverşi.

Odată dezbrăcat, penisul meu erect se înalţă între noi în timp ce contemplu slipul ei. Este în plus. Şi ea, care îmi citeşte privirea, spune repede:

— Nici să nu te gândeşti să-l rupi, îmi place.

Imediat după, ea şi-l scoate, iar eu zâmbesc şi, de-ndată ce suntem amândoi complet goi, îmi cuprind fetiţa şi, cu focul arzător care ne înfierbântă, îmi introduc sexul dur dintr-o singură străpungere.

— La naiba, da!

Jud se agaţă de mine, ţipă cu înverşunare şi îmi cere să nu mă opresc.

Şi nu, nu mă opresc.

Din nou şi din nou, pătrund în ea, în timp ce corpurile noastre se unesc, se leagă într-un joc perfect al sexului, al vieţii şi al seducţiei.

Judith, iubita mea, a învăţat să facă diferenţa între *a fute* şi *a face dragoste*, iar ceea ce vrea acum este să se fută. Vrea sex fierbinte. Vrea sex arzător. Vrea sex exaltat.

Şi eu, dornic să-i ofer viaţa mea şi tot ceea ce îmi cere, o sprijin de peretele camerei şi mă predau cu duritate, pasiune şi desfrânare.

Suntem animale sexuale.

Faptul de a auzi gemetele ei minunate şi de a-i simţi mişcările de felină, pe măsură ce se uneşte cu mine, mă excită din ce în ce mai mult cu fiecare secundă.

Suntem ceea ce vrem noi să fim în acest moment. Doi jucători, două maşini sexuale şi nimeni şi nimic nu trebuie să ne spună cum să ne bucurăm sau nu.

Transpiraţi, intru în ea din nou şi din nou. Plăcerea este intensă. Ea îmi cere, îmi ordonă, îmi comandă în timp ce se deschide pentru mine.

Sunetele puternice ale sexului ne iau în stăpânire simţurile şi camera, fără să ne pese cine ne poate auzi. O

dată... de două... de şapte... de douăzeci de ori suspinăm, ţipăm, ne cucerim.

Lovitură după lovitură, sexele noastre fierb de dorinţă, în timp ce ochii şi gurile noastre se întâlnesc din nou şi din nou în căutarea delirului şi a nebuniei.

Dar simt că voi exploda, corpul meu îmi spune asta, mai ales atunci când ea îmi şopteşte:

— Intră în mine!

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc.

Fără îndoială, soţia mea se schimbă în multe privinţe, iar una dintre schimbări se referă la sex; încă îmi amintesc momentul în care i-a fost ruşine să spună cuvântul futut. Şi, mulţumit să-i ofer ceea ce-mi cere, dau din cap aprobator, iar ea insistă, excitată şi înfierbântată:

— Dă-ti drumul în mine. Fă-o acum... fa-o acum...!

Dorinţa ei, vocea ei, cerinţele ei mă înnebunesc total şi, după o serie de străpungeri înverşunate, care ne fac să savurăm plăcerea, dau lovitura de graţie şi îi inund cele mai intime colţuri cu marele meu râu de lavă fierbinte.

După cum spuneam, dorinţele ei sunt ordine pentru mine.

2

După câteva zile de lună de miere, am decis să mergem să îl vizităm pe prietenul nostru, Dexter, în Mexic.

Acolo, Judith se înţelege bine cu Graciela, asistenta lui Dexter, şi se distrează de fiecare dată când organizează una dintre micile lor petreceri. Le place să cânte şi să danseze precum spaniolii şi mexicanii, lucru care nu are nicio legătură cu mine, care sunt un neamţ plictisitor. Din fericire, mă respectă. Nu mă obligă să particip la petrecere şi îi mulţumesc. Îi mulţumesc din suflet.

În urma anumitor comentarii făcute de Judith, îmi dau seama cum Dexter şi Graciela se prefac atunci când se privesc. Fără îndoială, există o legătură care depăşeşte raportul şef-asistentă, deşi prietenul meu încearcă să o ignore.

În timpul acestor zile, continui să mă bucur de luna de miere alături de soţia mea. Sexul este special pentru noi şi nu ne privăm de ceea ce ne dorim, mai ales avându-l pe Dexter alături de noi şi să nu mai vorbesc de minunata lui cameră a plăcerii.

Vizităm camera de mai multe ori, singuri sau însoţiţi, iar Judith este întotdeauna centrul dorinţei noastre. Desigur, cu acordul ei. Ea nu ar face niciodată nimic din ceea ce nu şi-ar dori şi nu ar permite nimănui să o atingă fără aprobarea ei.

Ne simţim bine acolo cu Dexter, care continuă să-mi numească femeia o zeiţă a plăcerii. Ne lăsăm purtaţi de momentele perverse şi fierbinţi şi totul curge aşa cum trebuie.

Astăzi, Graciela, care nu intervine niciodată în întâlnirile noastre fierbinţi, şi Judith au decis să meargă la cumpărături, aşa că rămân cu Dexter să vorbim şi să aranjăm anumite chestiuni ce ţin de afaceri.

Suntem profund angajaţi în conversaţie când, dintr-odată, primesc un mesaj:

Cârdul Visa ardeeeeee. Te iubescy glumeţule.

Mesajul ei mă face să zâmbesc ca un prost. Îmi place că Jud cheltuieşte bani, se bucură, se răsfaţă.

Dexter, care mă urmăreşte, mă întreabă:

— Tipule... ce-i cum zâmbetul ăsta tâmp? Auzind-l, zâmbesc din nou şi, privind-l, îi răspund:

— E efectul Judith. Dă din cap aprobator.

— Mă surprinzi, spune, zâmbind şi el.

— De ce?

— Eric... doar ne cunoaştem, spune el în glumă.

Bine. Înţeleg ce vrea să spună, dar, pentru că am nevoie să mă creadă, insist:

— Ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Văd o umbră de neîncredere în privirea prietenului meu. Ne cunoaştem de mulţi ani şi niciodată nu mi s-a întâmplat aşa ceva cu o femeie.

— Ştiu că nu mă crezi, insist eu.

— Tipule, te-ai căsătorit? Dau din cap aprobator.

Este adevărat, sunt un fericit bărbat căsătorit. Am făcut ceva ce am jurat de o mie de ori că nu aş face niciodată şi afirm:

— Şi aş face-o din nou, doar cu ea. Judith mă face fericit în totalitate.

Dexter se deplasează în scaunul cu rotile. În tăcere, se îndreaptă spre minibarul din biroul său. Prepară două băuturi şi, în timp ce îmi oferă una, spune:

— Asta înseamnă că nu vor mai exista femei în viaţa ta? Această întrebare, pe care nici măcar eu nu mi-am pus-o, mă face să zâmbesc şi, cu tot calmul din lume, îi răspund:

— Jud este femeia vieţii mele şi se va întâmpla mereu ceea ce amândoi suntem de acord.

El zâmbeşte, îşi soarbe băutura şi şopteşte:

— Te cunosc, şi îţi plac femeile prea mult.

— Nimeni ca Judith.

Răspunsul meu îl face să ridice sprâncenele şi, curios, întreabă:

— Ce are ea şi nu au celelalte?

Gândul la Jud mă face să zâmbesc şi, inspirând adânc, răspund:

— Viaţa, dragostea, dorinţele, provocările... are totul!

— Hei, prietene... mă sperii!

Dau din cap aprobator. Şi eu mă sperii pe mine, dar semnalez cu sinceritate:

— Ştiu cum am fost în raport cu femeile, dar ştiu şi cine sunt de acum înainte. Şi chiar dacă nu mă crezi, trebuie să-ţi spun că Jud, fericirea, bunăstarea şi dragostea ei sunt lucrurile care contează pentru mine, Dexter. Simt că ea este lumea mea şi acum eu sunt cel care se învârte în jurul ei. Având-o, nu am nevoie de alte femei, pentru că ea îmi oferă totul, fără ca măcar să-i cer asta. Cel mai bun lucru din viaţa mea este să fiu în viaţa ei. Ştiu că este dificil să mă înţelegi, dar sunt total îndrăgostit de ea şi aceasta este singura realitate.

Prietenul meu, cu care am fost la multe petreceri şi am împărţit multe femei, ascultându-mă, dă aprobator din cap şi şopteşte:

— Nu ştiu dacă să-ţi transmit condoleanţe sau felicitări.

— Fără îndoială, felicitări! afirm, cu siguranţă de sine.

Dă din nou din cap aprobator şi, când să mai spună ceva, uşa biroului său se deschide şi apare Juan Alberto, vărul său. Alberto este un tip minunat, pe care-l cunosc şi pe care i l-am prezentat şi lui Judith.

— Despre ce vorbim astăzi? ne întreabă Alberto.

Eu zâmbesc şi Dexter spune:

— Îţi vine să crezi că acest nemernic este îndrăgostit?

Juan Alberto zâmbeşte, mă priveşte şi afirmă:

— Ăsta este un lucru foarte drăguţ, mai ales când eşti proaspăt căsătorit.

Zâmbesc din nou, par cam prostuţ cu un astfel de zâmbet şi Dexter insistă:

— Dar spune că nu are nevoie de alte femei. Că Judith îi oferă totul.

Juan Alberto, care pregăteşte o băutură, ridică din umeri.

— Aşa este normal când găseşti persoana potrivită, vere, iar ăsta nu este cazul nostru.

Presupun că subliniază acest lucru gândindu-se la

recentul lui divorţ.

— Ideal ar fi să gândim aşa cum crede el. Acum, doar timpul, ispitele şi norocul îi vor spune dacă am dreptate sau nu.

Niciunul nu mai spune nimic, iar eu şoptesc:

— Este o plăcere să văd cum mă încurajezi.

Dexter şi Juan Alberto zâmbesc, apoi primul spune:

— Frateee... Judith este minunată, dar ştii că nu cred în relaţii de cuplu şi...

— Şi ce ai tu cu Graciela? întreb fără să mă pot abţine.

În timp ce spun asta, Juan Alberto izbucneşte în râs. Aşa cum ar spune Jud, e ceva aici!

— Al naibii înţepat... murmură Dexter. Ce legătură are Graciela cu asta?

Juan Alberto se aşază lângă mine şi, dornic să aflu, insist:

— Să vedem, Dexter. Ştiu că nu crezi în relaţii de cuplu, dar sunt aici de câteva zile şi sunt conştient de ocheadele voastre. Sau ai de gând să negi?

Stânjenit, îşi atinge părul şi, în cele din urmă, răspunde:

— Este cea mai bună asistentă pe care am întâlnit-o vreodată, despre ce vorbeşti?

Juan Alberto râde, tuşeşte şi, când Dexter se uită fix la el, zâmbeşte.

Bine... bine... ce nu-mi spune prietenul meu? Şi, simţindu-mă ca un supraveghetor, aşa cum ar spune Jud, insist:

— Spune-mi... nu mă păcăli.

— Uite, omule, a mormăit el, făcându-mă să râd. Nu am nimic să-ţi spun. Mai mult, chiar dacă soţioara ta mi se pare o minunăţie de fată, cred că te-ai stricat.

— Fii serios, omule! râd amuzant, privindu-l pe Juan Alberto.

— Ce spune Björn despre toate acestea?

Încântat, zâmbesc şi, după ce iau o înghiţitură din băutură, spun:

— Se bucură pentru mine.

Dexter clatină din cap, nu este convins de răspunsul meu şi accentuează:

— Björn este ca mine şi aşa erai şi tu. Fără îndoială că femeia te-a vrăjit, dar, când îţi va trece senzaţia de nou, îţi vei da seama că te-ai ars căsătorindu-te cu ea.

Suspin.

Este clar că el nu crede în ceea ce simt eu. Asta mă irită, o ador şi o iubesc pe Jud. Dar, când să răspund, Juan Alberto adaugă:

— Îi place Graciela, dar îi este teamă să nu fie respins de ea.

— Eşti un ticălos! protestează Dexter, auzindu-l.

Neputând să mă abţin, zâmbesc. Nu am vorbit niciodată despre sentimentele legate de femei. Noi, bărbaţii, nu insistăm, de obicei, asupra acestor probleme, pe care le găsim fade. Şi, uitându-mă la bunul meu prieten, şoptesc:

— Cred că te înşeli.

— Eşti expert acum? întreabă el în glumă. Zâmbesc din nou, nu mă pot abţine.

Simt că Dexter este confuz aşa cum eram şi eu când nu înţelegeam ce mi se întâmplă cu Judith şi insist:

— După felul în care te priveşte, nu cred că te respinge. Chipul lui Dexter se înmoaie, cu siguranţă îi place să audă ce spun, dar clatină din cap şi şopteşte:

— Imposibil...

— Nimic nu este imposibil, când îţi doreşti cu adevărat, insistă Juan Alberto.

— Tu îmi spui asta, care tocmai ai divorţat?

Zâmbeşte, ridică din umeri şi răspunde:

— Aşa cum a spus marele Groucho Marx, căsătoria este principala cauză a divorţului. Aşa că ai grijă, Eric... te-ai

căsătorit!

— Eşti un nesimţit! spune Dexter, râzând.

Râd şi eu. Aceşti doi mexicani împreună sunt extraordinari.

— Doar pentru că a ieşit rău pentru mine nu înseamnă că trebuie să iasă rău şi pentru tine, insistă Juan Alberto. Oamenii sunt diferiţi. Nu uita asta niciodată, Dexter.

Îmi place ceea ce spune, are dreptate. Apoi Dexter îşi coboară vocea şi oftează:

— Nu-i pot face asta. Nu ei.

— Ce să-i faci, vere?

Dexter ia o înghiţitură din paharul său şi, uitându-se la el, indică:

— Ştii exact la ce mă refer, Juan. Ca bărbat, nu-i pot oferi ceea ce tu sau Eric îi puteţi oferi. Ea este tânără şi...

— Deci îţi place, nu? îl întrerup eu.

Dexter se uită la mine, pufneşte, iar eu, interesat, insist:

— Ai vorbit cu ea despre asta?

El dă din cap dezaprobator. Văd durerea şi frica din ochii lui şi, neputând să tac, continui:

— Să vedem. Graciela este asistenta ta. Ea este persoana care ştie mai bine decât oricine ce poţi sau nu poţi face; este atât de greu să vorbeşti cu ea?

— Nici să mă tai, omule!

Juan Alberto şi cu mine ne privim. Cât de laşi suntem noi, bărbaţii, când vine vorba de dragoste.

— Ţin la distanţă anumite lucruri, adaugă Dexter.

— De ce?

Se uită la mine. Cred că, dacă ar putea, s-ar ridica din scaunul cu rotile ca să-mi dea un pumn. Şi, cu un gest iritat, spune:

— Trebuie cumva să-ţi mai spun de ce?

În birou se lasă liniştea. Atingem, fără îndoială, un subiect delicat, care pe Dexter îl doare.

— Ea este dulce şi caldă, spune el atunci. Suavă şi temperată. Ce crezi că ar crede dacă ar şti anumite lucruri despre mine?

Nu răspund, nu pot şi, grăbit, el adaugă:

— Nu cred că îi plac jocurile noastre şi, deşi am visat la obrăjorii ei rotunzi şi roşii de o mie de ori, cred că... cred că s-ar speria. Dacă ar şti ce îmi place, ce mă aprinde, singurul lucru pe care îl pot face, ea m-ar vedea ca pe... ca pe...

Nu continuă, nu poate şi, în cele din urmă, accentuează:

— Ar fi o nebunie să accept ceva care m-ar răni mai devreme sau mai târziu. Această femeie frumoasă merită un bărbat... un bărbat adevărat şi nu un...

Nu continuă. Dexter tace şi, văzând durerea din ochii lui, spun:

— Dacă există un bărbat aici, un bărbat adevărat, acela eşti tu.

Se uită la mine, zâmbeşte şi ridicând din umeri, şopteşte:

— Mulţumesc, prietene. Mulţumesc pentru cuvintele tale. Dar prefer să nu mă bag în problemele inimii. Graciela este prea inocentă şi bună pentru a nu merita ceva mai bun în viaţă, iar acel ceva nu sunt eu.

— Eu nu cred asta, spune Juan Alberto.

— Uite, cap pătrat, ceea ce crezi tu sau nu, mi-e indiferent. Ai înţeles?

Juan Alberto zâmbeşte, îl cunoaşte prea bine pe vărul său şi, oftând, îmi face cu ochiul şi îmi spune:

— Nu există niciun rău care să dureze o sută de ani şi niciun tâmpit care să îl poată îndura.

În sfârşit, Dexter zâmbeşte şi, când îl privesc, mă gândesc: „Dacă eu am găsit iubirea, atunci când mă aşteptam cel mai puţin, el de ce nu ar găsi-o?”

3

Luna de miere se apropie de sfârşit.

Trebuie să ne întoarcem la realitatea noastră. Compania mea are nevoie de mine. Dar mai întâi vom trece prin Jerez, pentru a-l lua pe Flyn, şi de acolo vom merge la München.

La întoarcere, în avionul meu privat ni se alătură Juan Alberto, care doreşte să deschidă noi pieţe pentru compania sa din Europa, Dexter şi Graciela.

Fără îndoială, ceea ce am vorbit cu prietenul meu în legătură cu ea, în urmă cu câteva zile i-a dat de gândit şi, în mod surprinzător, o include în călătorie, lucru pe care ea este încântată să îl accepte.

Judith este fericită. La fel ca mine, a observat că prietenul nostru are sentimente pentru asistenta sa şi nu încetează să planifice lucruri cu Graciela. Haine noi. Coafură nouă. Ieşiri cu prietenii.

Şi cel mai amuzant lucru este să vezi cum Dexter cade iar şi iar în capcanele ei.

Cât de simpli suntem noi, bărbaţii, şi cum ni se vede puful!

Se vede că femeile ne întrec în anumite privinţe, oricât de deştepţi credem că suntem. Şi se mai vede că, atunci când simţi ceva pentru o femeie, este foarte greu să te ascunzi, chiar dacă-ţi propui.

De exemplu, eu însumi!

Sosirea la Jerez este reconfortantă. Mai presus de toate, să văd expresia fericirii dragostei mele.

La aeroport, când coborâm din avionul privat, un bărbat se apropie de mine şi îmi întinde actele şi cheile unei maşini. Vazând-o, Jud se uită la mine şi eu, bucuros, explic:

— Am cumpărat această maşină pentru atunci când

venim la Jerez, este în regulă?

Fericit, văd cum soţia mea se uită la Mitsubishi-ul Montero cu opt locuri, la fel ca acela din München, şi exclamă, plină de viaţă:

— E minunat!

Odată ce ne-am adunat cu toţii, mergem la reşedinţa noastră, la Villa Morenita, un loc fermecător de care socrul meu, fiind în apropiere, are grijă şi-l supraveghează în absenţa noastră.

Când ajungem şi ieşim din maşină, Judith le prezintă casa cu mândrie oaspeţilor noştri. Îi găzduieşte în camerele lor şi, la final, văd că îl sună pe tatăl său. Faptul de a-i vedea chipul, atunci când vorbeşte cu Manuel, mă bucură, pentru că şi ea este bucuroasă.

Este atât de drăguţă...!

Mă uit la ea fermecat, când îl văd pe Dexter că se apropie de mine şi mă întreabă:

— De ce a trebuit soţia ta să mă pună în camera de lângă cea a Gracielei?

Zâmbesc, mă uit la prietenul meu şi întreb:

— De ce îţi este teamă?

Dexter clatină din cap, scoate una dintre expresiile sale mexicane, se întoarce în scaunul cu rotile şi, fără să spună mai multe, dispare.

Câteva ore mai târziu, după ce ne-am făcut duş, am intrat cu toţii în Mitsubishi şi ne-am îndreptat spre casa familiei lui Jud din Jerez. Ea aşteaptă cu nerăbdare să îi vadă pe toţi. Şi eu, inexplicabil, la fel.

De când le am eu pe astea cu familiile?

Când intrăm pe strada unde locuieşte socrul meu, îl văd pe Flyn în depărtare, jucându-se cu Luz.

Ce fac singuri pe stradă?

Dintr-odată, îşi lasă jocurile deoparte şi aleargă spre maşină ca doi dezlânaţi şi, bucuros că ne recunosc,

claxonez, uitând că sunt singuri pe stradă. Copiii ţopăie şi râd.

Câteva secunde mai târziu, aproape înainte de a opri maşina, soţia mea nebună deschide uşa. Dar unde se duce, dacă nu am oprit maşina?

Fără să se gândească, coboară dintr-un salt şi degrabă îi îmbrăţişează pe cei doi copii, care se năpustesc asupra ei.

— Soţia ta e nebună? întreabă Dexter.

Nu răspund. Felul în care a coborât m-a speriat până şi pe mine, dar, văzând zâmbetul ei cald şi pe cel al copiilor, uit de supărare şi răspund:

— Fără îndoială, da.

Câteva clipe mai târziu, deschid uşa, ies şi eu din maşină şi, mai repede decât mă aştept, Flyn se aruncă pe mine. Faptul de a-i simţi afecţiunea şi apropierea, îmi place, mă încântă şi dintr-odată văd că Luz vine spre noi şi, înainte de a mă putea opri, Flyn, fetiţa şi cu mine ajungem să ne rostogolim pe pământ.

Ce m-au trântit!

Dexter şi ceilalţi râd în hohote şi, neputând să mă abţin, în ciuda loviturii şi a chipului îngrijorat al iubitei mele, spun, râzând şi eu:

— Jud, draga mea, ajută-mă!

Soţia mea o ceartă pe Luz, care încă râde pe pământ, iar când Jud îmi întinde mâna, eu o trag în jos şi o fac să cadă peste mine. Din nou, râsul ne înconjoară. Sunt fericit-fericit alături de soţia mea şi de familia ei specială.

O jumătate de oră mai târziu, odată ce au fost făcute întâmpinările, cu toţii bem ceva răcoritor în grădina din spate a casei, lângă piscină. Raquel, cumnata mea, apare vorbind la telefon şi scoţând un „ce tare!”, aşa cum ar spune socrul meu. Fără să se uite, o lasă pe micuţa Lucia în braţele unui Juan Alberto deconcertat.

De ce i-o dă pe fetiţă, dacă nu-l cunoaşte deloc?

În tăcere, le auzim cu toţii conversaţia şi, când îmi dau seama că Luz ascultă cu toate cele cinci simţuri ceea ce spune mama ei, zic rapid, pentru a-i atrage atenţia:

— Uite, Luz, ce aparat de fotografiat cu Sponge Bob am cumpărat pentru tine!

Fata se concentrează apoi asupra mea şi acceptă cu bucurie cadoul. Flyn îl ia pe al său şi Judith, nedumerită şi recunoscătoare pentru reacţia mea, ia copilul din braţele lui Juan Alberto şi începe să vorbească cu el:

— Bunăăăăăă... cucu-cucu cucuuuuuuuuu... o să-ţi mănânc năsuuucuuul, o să ţi-l mănâââââââânc!!!

Grupul se uită la ea. Zâmbesc şi un Dexter nedumerit mă întreabă:

— Ce se întâmplă cu soţia ta?

Amuzat de naturaleţea pe care o văd în Judith, atunci când vorbeşte cu fetiţa, mă uit la Dexter şi răspund:

— Vorbeşte în balenă.

— Balenă?!

Dau din cap, zâmbesc şi clarific:

— Judith spune că atunci când vorbim aşa cu un copil înseamnă că vorbim în balenă.

Am râs amândoi de asta, soţia mea şi lucrurile ei, iar mexicanul comentează:

— Fără îndoială, soţia ta este o femeie ciudată!

— Fără îndoială, afirm îndrăgostit, în timp ce ea continuă să vorbească cu nepoata ei.

Câteva clipe mai târziu, când cineva îi spune că îi stă foarte bine cu copilul, Jud îşi schimbă expresia. Încă îmi amintesc că, după naşterea Luciei, mi-a spus că nu vrea să aibă copii şi încerc să nu zâmbesc, atunci când o văd scărpinându-se pe gât.

După o vreme, o Raquel înnebunită încetează să mai vorbească la telefon, se apropie de noi şi, după ce îi întâmpină pe cunoscuţi, îi prezint pe Graciela şi Juan

Alberto, pe care abia îi priveşte, şi, când aceasta se îndepărtează, îl aud pe cel din urmă spunând:

— Măiculiţă, ce femeie!

Auzind aceste vorbe, mă uit serios la mexican. Raquel este cumnata mea şi nu îi voi permite să se joace cu ea. Vazându-mă, face un gest şi mă înţelege. Mai bine aşa.

Restul după-amiezii îl petrecem în familie, cu râsete şi într-o atmosferă plăcută, iar când vine ora cinei, bineînţeles, Manuel ne serveşte, printre multe alte lucruri, cu creveţi, rechin marinat, salmorejo şi şuncă, după care soţia mea şi Flyn sunt înnebuniţi. Vai, cât adoră şunca!

În această noapte, când ne întoarcem la Villa Morenita, odată ce ne luăm rămas-bun de la prietenii noştri, Jud şi cu mine intrăm în camera noastră, unde, fără ezitare, facem dragoste. Astăzi nu vrem să ne-o tragem. Vrem să ne dăruim unul altuia, dar cu calm şi blândeţe.

Ca întotdeauna, dăruirea noastră este extremă.

Ne dorim reciproc... Ne savurăm reciproc...

Amândoi ne oferim totul şi, după cea de-a doua rundă, în care ea m-a lăsat cu limba scoasă din cauza focului ei, mă uit la ea şi întreb:

— Cum ţi s-a părut că este sora ta?

Jud îşi face vânt cu mâna, este la fel de încinsă ca mine şi spune imediat:

— Este supărată pe cârnatul de Jesus. Evident, idiotul acela nu ştie ce vrea.

Consimt. Fără îndoială, pentru Raquel nu este un moment personal bun. Apoi îmi amintesc ceva, zâmbesc şi şoptesc:

— Te-am văzut scărpinându-ţi gâtul când cineva ţi-a spus că-ţi stă foarte bine cu nepoata în braţe. De ce?

De îndată de spun asta, ea îşi deschide larg ochii. Nu ştiu dacă am încurcat-o şi ea şopteşte:

— Eric...

— Jud...

— Ţi-am spus: nu vreau copii.

— Niciodată?

Jud începe din nou să-şi scarpine gâtul.

Îmi dau seama că lucrurile care îi scapă de sub control o afectează imediat, drept urmare îmi spune:

— Nici asta. Dar încă nu. Nu sunt pregătită pentru asta.

Dau din cap aprobator, înţeleg. Nici eu nu sunt pregătit, dar mă amuză să-i văd chipul atunci când abordez subiectul. Nu m-am gândit niciodată să am copii şi cu atât mai puţin după ce l-am crescut singur pe Flyn al meu, însă în ziua în care s-a născut Lucia şi am luat-o în braţe, am simţit ceva special şi, pentru prima dată, m-am gândit la faptul de a fi tată.

Ce naiba se întâmplă cu mine?

Gâtul lui Jud devine mai roşu. Nu-i place conversaţia şi, amuzat, o îmbrăţişez şi o sărut. Încerc să o fac să uite subiectul şi reuşesc. Bine, asta după ce termină şi ultima partidă, pentru că ea îşi vrea acum ţepuitorul, dorindu-şi doar să se fută, şi cădem laţi de somn. Suntem epuizaţi.

Dorm atât de confortabil când încep să aud:

La mulţi, la mulţi aaaaaaaani!

Neamţule, căci spanioloaica te-a peţity sa fii fericit lângă mine şi să împlinim cât mai muuuulţi.

Deschid un ochi şi am parte de o imensă surpriză atunci când o văd pe frumoasa mea femeie ţinând în mâini un tricou roşu pe care mi l-a cumpărat şi pe care scrie TRĂIASCĂ BRUNEŢICA.

Zâmbesc imediat, mă-ncântă nebuniile acestea pe care le face Jud şi ea spune:

— Felicitări, comoara mea! Astăzi se împlinesc deja treizeci de zile de când ne-am căsătorit. Prima noastră lună!

Consimt aproape fără să cred.

Cât de repede trece timpul când eşti fericit. Şi, încântat, o îmbrăţişez şi spun cât de mexican pot, în limitele accentului meu german:

— Trăiască bruneţica!

Apoi zâmbim şi eu o sărut.

Am nevoie să o simt şi am nevoie să ştie cât de fericit sunt ca bărbat şi ca soţ, şi apoi fac ceea ce îi place atât de mult şi îmi place şi mie, adică îi sug buza superioară, apoi cea inferioară şi închei cu o mică muşcătură.

Ce ispită frumoasă!

Amândoi suntem nebuni după ceea ce este atât de al nostru, numai şi exclusiv al nostru.

Un sărut duce la altul.

O mângâiere la alta şi, în curând, tricoul lui Jud zboară prin aer în timp ce simt o dorinţă de nestăvilit de a o face a mea. Dar dintr-odată, aşezând-o pe pat, se aude un „prrrrrrrrrrrr" şi amândoi ne privim.

Ce a fost acel zgomot?

Judith se înroşeşte foarte tare la faţă, iar eu clipesc plin de neîncredere.

Serios?

Chiar a tras un pârţ în faţa mea?

Când să întreb dacă ceea ce am auzit este ceea ce îmi imaginez, ea bâlbâie cu o faţă vinovată:

— Asta nu este ceea ce crezi tu.

Oh, Doamne... ce moment!

Râd, nu mă pot abţine, în timp ce ea insistă:

— Ceea ce s-a auzit este tortul pe care ţi l-am adus, care este acum chiar sub fundul meu.

Ce?!

Tort? Ce tort?

Fără să-i dau crezare, mă uit unde arată ea şi, da... da... da... sub fundul ei frumos se află un tort de biscuiţi cu ciocolată.

Dar cum a putut ajunge acolo?

Cum poate fundul soţiei mele să fie plin de ciocolată?

Şi, neajutorat, mă las să cad pe cealaltă parte a patului şi încep să râd necontrolat.

Doamne... nu cred că am râs vreodată atât de tare ca acum, atât de tare că mă doare şi burta.

Dar ceea ce nu i se întâmplă lui Jud nu i se întâmplă nimănui altcuiva, iar ea, văzând că el nu se poate mişca, începe şi ea să râdă.

Câteva clipe mai târziu, când văd că se distrează la fel de mult ca mine, iau una dintre ceştile de cafea de lângă tortul zdrobit, iau *o* înghiţitură şi, după ce schimb câteva cuvinte cu ea, când îmi vede chipul, ea şopteşte:

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta!

Dar sunt jucăuş, obraznic, dornic şi spun:

— Vreau tort.

— Eric!

Ce ispită!

Cum sunt mai puternic decât ea, o întorc cu faţa în jos, în ciuda protestelor ei şi, uitându-mă la minunatul şi rafinatul ei fund plin de ciocolată, nu ezit şi încep să înfulec.

Jud protestează şi încearcă să se ridice. Nu i se pare o idee bună să mănânc de pe fundul ei, dar eu, fără să-i permit, insist:

— Hmm... este cel mai bun tort de ciocolată pe care l-am mâncat vreodată în viaţa mea.

Jud râde. Şi eu şi încetez să mă bucur de acel cadou minunat.

Tortul de ciocolată de pe fundul iubitei mele, nu este doar pervers şi delicios, ci şi extrem de provocator şi tentant.

Minunat!

Câteva minute mai târziu, odată ce i-am comunicat că şi

eu mi-am amintit de ziua noastră şi că am un cadou pentru ea, o întorc şi, fără să-mi pese că ciocolata îmi părează corpul şi tot ce ne înconjoară, privind-o în ochi, şoptesc:

— Te iubesc, micuţo!

Şi, da, o iubesc.

O ador. Am nevoie de ea. Am... am... am...

Ea dă din cap jucăuş şi, luând tortul cu mâinile, îl întinde pe sâni, pe buric şi pe muntele ei Venus.

Ooooooooooo... da!

Probabil că se vede pe faţa mea cât de mult o vreau, pentru că nevasta mea cea nebună ia mai mult tort de ciocolată şi îmi unge abdomenul şi umerii.

Ce perversă e!

Fierbinte! Jud mă excită tare, mă aţâţă.

Ştiu ce vrea şi cum vreau şi eu acelaşi lucru, cu gura mea udă merg pe urmele pe care mi le-a creat şi de la sânii ei cobor până la buric şi, de acolo, la incredibilul ei munte Venus, iar când îi deschid picioarele încet pentru mine, doar pentru mine, o mănânc. O mănânc cu plăcere.

Pasiunea ne arde în câteva secunde.

Ne înnebuneşte!

Felul în care facem noi sex este, ca întotdeauna, trepidant şi, când o privesc apucând cearşafurile, avidă de dorinţă, mă simt cel mai norocos şi mai puternic tip din lume.

Mulţumit, o prind pe soţia mea şi o întorc. Fundul ei frumos şi mânjit de ciocolată este în faţa mea şi îl sug din nou. Este delicios, dulce şi când pofta mea de ea atinge apogeul, aşez vârful penisului meu dur la intrarea vaginului ei plin de ciocolată şi, încet şi calm, intru în ea.

Ce plăcere!

Imediat, Judith cere mai mult şi, ca întotdeauna, îi ofer. Îi apuc şoldurile cu posesivitate şi, scoţând la iveală

sălbaticul pe care ea îl cere, mă introduc pe deplin în interiorul ei şi reuşesc să o fac să ţipe de plăcere, în timp ce miroase a ciocolată şi a sex.

Ce mix bun!

Dar ţipetele ei îi spun că vom trezi oaspeţii şi ea alege să muşte cearşafurile, deşi îşi arcuieşte şoldurile gata să primească din ce în ce mai mult.

E insaţiabilă.

Sex. Sexul bun, incredibil, special este cel pe care îl practic cu soţia mea.

Îmi place să o posed, la fel cum ador când ea mă posedă şi, trebuie să îi văd chipul drăguţ, aşa că opresc mişcările mele puternice, ies din ea, o întorc şi, când ochii noştri se întâlnesc, o pătrund din nou cu penisul meu tare şi cer, în timp ce vibrez:

— Uită-te la mine!

Ea o face. Se uită la mine.

Îşi fixează incredibilii ei ochi negri de vrăjitoare asupra mea şi începe să-şi mişte pelvisul în căutarea nebuniei.

Mişcările lui şerpuitoare mă fac să oftez. Soţia mea ştie foarte bine ce să facă, iar eu o iau razna. Mă brutalizez. Până când preiau controlul situaţiei din nou, o imobilizez şi o fac a mea din nou şi din nou, dornic de ea, soţia mea, micuţa mea.

Plăcere...

Căldură...

Dorinţă...

Şi iubire...

Acest cocktail, de a cărui existenţă ştiu de la ea, este minunat, iar noi ne bucurăm de moment cu intensitate, nebunie şi ardoare, până când un orgasm incredibil o face să tremure sub corpul meu şi eu, după ce mi-am îndeplinit angajamentul, îmi dau drumul.

Epuizaţi, cădem deasupra patului. Unul lângă altul, cu

respiraţiile accelerate.

— Totul este în regulă? întreb, dornic să ştiu.

Jud încuviinţează, clatină din cap şi afirmă:

— Impresionant!

Odată ce nebunia scade în intensitate, părem a fi făcuţi din tort de ciocolată. Avem tort pe corpurile noastre şi în patul nostru şi râdem, râdem cu încântare.

Dacă cineva mi-ar fi spus cu multă vreme în urmă că toată acea mâzgă mă va face să râd, nu aş fi crezut niciodată. Dar da, faptul de a fi acoperit cu ciocolată lângă bruneţica mea este distractiv şi minunat şi fermecător, scandalos de fermecător şi sper să nu fie ultima dată.

În dimineaţa aceea, după ce ne-am făcut duş, când să mergem să mâncăm la restaurantul Pachuca, împreună cu restul grupului, care, prin privirile lor zâmbitoare, mi-au spus că ne-au auzit, o opresc. O iau pe Jud de mână, o duc înapoi în cameră şi întinzându-i un plic, îi spun:

— Cadoul tău!

Ea îl ia şi, privindu-l, şopteşte, în timp ce ridică sprâncenele:

— Tu şi plicurile.

Auzul acestor vorbe mă face să râd. Fără îndoială, i-a rămas întipărit în memorie faptul că la primul Crăciun pe care l-a petrecut cu noi le-am dat tuturor cadourile mele într-un plic.

Dar, la naiba... sunt un om practic. Un cec este cel mai bun cadou. Astfel, fiecare cumpără ceea ce îşi doreşte şi nu dau greş niciodată.

Nu-mi iau ochii de la ea.

Vreau să-i observ reacţia când vede ce este în interiorul plicului şi, după câteva secunde, chipul ei se schimbă când scoate bucata de hârtie şi o citeşte. Fără să-i acorde credit, se uită la mine şi clipeşte. Chipul ei surprins îmi umple inima. Am surprins-o şi, cu gura căscată, întreabă:

— Serios?

Dau din cap aprobator. Ştiu ce i-am dăruit, deşi mi-a fost greu să fac acest lucru şi îi cer:

— Citeşte-l cu voce tare, să fiu sigur că ţi-am dat ce trebuie.

Cu un zâmbet minunat, citeşte:

— Voucher pentru un kit complet de motocros.

Se aşază. Fericirea ei este fericirea mea şi, zâmbind, afirm:

— Dacă asta spune, atunci este adevărat.

Jud lasă hârtia. Mă apucă de gât şi mă sărută.

Da!

Iar eu, încântat, accept acele săruturi minunate, deşi simt că îmi va rupe cervicala.

Ce brută este brunetica!

Dar nu contează, nu-mi pasă. Când săruturile ei s-au încheiat, ea se uită la mine şi îmi spune, făcând tot părul de pe corpul meu să se ridice:

— Te iubesc, dragostea mea.

La naiba, ce mă atrage când o aud spunând asta.

Faptul că Jud mă iubeşte aşa cum sunt, nici cel mai distractiv tip din lume, nici cel mai tolerant, mă face fericit, atât de fericit, încât îmi declar mie însumi: ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată!

O oră mai târziu, în restaurantul Pachucăi, ca întotdeauna atunci când femeia mă vede, îmi iese în întâmpinare. Ce mare drag a prins de al său Frankfurt, aşa cum mă numesc aceşti locuitori din Jerez.

Pentru a se ridica la înălţime, Pachuca ne pregăteşte o mâncare pe care ne face plăcere să o mâncăm şi ne bucurăm cu toţii, împreună.

Încerc să nu zâmbesc când văd cum câţiva băieţi fluieră şi o complimentează pe Graciela, iar Dexter se preface.

La naiba, ce moment aiurea!

Nu comentează nimic, dar este atent la tot ce spun. Îmi dau seama după cât de tăcut este, având în vedere că el este mai mereu în centrul atenţiei.

4

Zilele petrecute în Jerez sunt grozave şi ne distrăm cu toţii.

În acest moment, asistăm la modul în care Raquel, sora lui Jud, şi Juan Alberto, vărul lui Dexter, glumesc şi se distrează. Jud, amuzată, îmi spune că este ceva acolo! Şi, deşi mă face să râd, când îl prind singur pe Juan Alberto, îi reamintesc din nou că nu vreau să o văd pe cumnata mea suferind, sau o să iasă cu sânge!

Cu toate acestea, surprinzător, observ cum mexicanul grosolan se uită la ea şi imediat îmi dau seama că i s-au aprins călcâiele după spanioloaică. Este de ajuns să vezi cum o priveşte, astfel încât să îţi dai seama că se întâmplă ceva special acolo.

Într-o după-amiază, în timp ce fetele fac plajă lângă piscină, Dexter, Juan Alberto şi cu mine ne apropiem de circuitul de automobilism din Jerez. Socrul meu îi invită să-l întâlnească, iar ei nu au de gând să piardă ocazia.

În timp ce conduc, căci cunosc deja oraşul Jerez, sunt conştient de faptul că mexicanii nu se uită după nicio femeie. Ciudat... ciudat...

Sau nu, poate că asta nu mi se mai pare atât de ciudat. Am încetat să mă mai uit după femei de când Jud a apărut în viaţa mea şi cred că asta li se întâmplă şi celor doi. Cu toate acestea, nu spun nimic. Noi, băieţii, nu vorbim despre aceste lucruri.

După ce petrecem un timp cu Manuel în acel loc fantastic, atunci când ne luăm rămas-bun de la el şi ne

îndreptăm spre maşină, telefonul lui Juan Alberto sună din nou. Nu încetează să primească şi să trimită mesaje.

Dexter şi cu mine ne uităm unul la celălalt, intuim cu cine face schimb de mesaje şi prietenul meu întreabă:

— Cu cine vorbeşti atât de amuzat?

El răspunde la mesaj şi, uitându-se la telefon, spune:

— Cu o femeie drăguţă.

Suspin: cu siguranţă vorbeşte despre cumnata mea.

— Ce faci, Juanal? insistă Dexter.

Acesta se uită la el, ştie că am observat fluxul de mesaje pe care îl poartă şi răspunde:

— Nimic care să te intereseze.

La naiba... la naiba... pe mine chiar mă interesează.

Nu vreau probleme, nici cu socrul meu, nici cu soţia, iar odată ajunşi la maşină, ne oprim şi, privindu-l pe Juan Alberto, îl ameninţ:

— N-aş vrea să fiu nevoit să-ţi pocesc mutra.

Auzind aceste vorbe, el zâmbeşte. În cele din urmă, i-o voi poci...

— E sora soţiei mele, înţelegi ce spun? insist eu.

Juan Alberto este de acord, mă înţelege perfect.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, prietene, spune el. Vorbim doar. Nimic altceva.

— Hei, omule, doar ne cunoaştem!

— Dexter, despre ce vorbeşti?

El oftează, îşi dă la o parte părul închis la culoare de pe frunte şi adaugă:

— Juanal, ea este cumnata lui Eric... Gândeşte-te!

Juan Alberto se uită la noi. Fără îndoială, pe el nu-l amuză faptul că vorbim despre ceva ce îl priveşte doar pe el, cum nu ar fi amuzant nici pentru mine şi spune:

— Să vedem. Suntem cu toţii adulţi, nu? Şi dacă nu mă bag în vieţile voastre, de ce trebuie să vă băgaţi voi în a mea, fătălăilor? Tu, spune el, arătând spre Dexter, oare

spun eu ceva când te văd furios ca un câine atunci când bărbaţii o complimentează pe Graciela? Nu spun nimic, aşa-i? Ei bine, atunci închide-ţi gura şi vezi-ţi de treburile tale. Şi tu...

Dar nu-l las să termine şi, cu o expresie serioasă, îl întrerup:

— După cum ţi-a spus Dexter, este sora soţiei mele. Divorţează şi...

— Şi este savuroasă şi minunată.

Doamne... îi pocesc mutra. Şi, enervat, întreb:

— Dar tu mă asculţi?

— Juan Alberto Riquelme din San Juan Bolivares, mormăie Dexter. Uite, omule, nu te juca cu cine nu ar trebui. Femeia aceea este interzisă pentru tine.

— Şi asta cine o spune? răspunse mai sus menţionatul.

Bine... bine... mă îmbolnăveşte. Şi când sunt pe cale să spun că eu sunt cel care o spune, el îşi fixează ochii mexicani asupra mea şi cu fermitate îmi indică să tac:

— Eric, sunt adult. Ea este adultă. Nu mai este nimic de discutat.

Pe măsură ce spune asta, sunt conştient că mă bag unde nu-mi fierbe oala şi că are perfectă dreptate.

De când mă implic în astfel de lucruri?

Dar, la naiba, vorbim despre Raquel!

Şi, dând din cap, spun, înainte de a conchide, nu prea convins:

— Sper că nu trebuie să-ţi pocesc faţa.

— Şi eu, spune Juan Alberto zâmbind.

Câteva secunde mai târziu, noi trei ne urcăm în maşină şi ne întoarcem la fete. Oricât ar putea părea de neînţeles, niciunul nu vrea să plece altundeva dacă nu sunt şi ele alături.

Cu o seară înainte de a ne întoarce la München, după cină, mergem la un bar pe care Jud îl cunoaşte. Acolo

întâlneşte câţiva prieteni şi trebuie să o împart cu ei. Asta se întâmplă.

O privesc buimăcit, în timp ce dansează animată cu prietena ei Rocío, o altă tipă la fel de nebună ca ea. Încă nu înţeleg cum o femeie cu acea graţie şi cu acel suflet petrecăreţ a reuşit să observe un tip atât de fad ca mine.

Multă vreme ne distrăm cu toţii. Vorbesc cu prietenii mei şi râd de întâmplările lui Dexter, apoi îmi caut soţia şi o văd la bar vorbind cu... cu...

Să fiu al naibii!

Dar ăsta nu este tipul cu care făcea motocros?

Mă pun în alertă. Situaţia mă deranjează.

Încă îmi amintesc de noaptea în care l-am văzut acasă la Jud. Şi, ridicându-mă de pe scaunul în care stau, mă apropii de ei cu un pas încrezător în timp ce simt că inima mea bate necontrolat.

La dracu'... Ce naiba e în neregulă cu mine?

Nu-mi plac mişcările pe care le face acel tip. Îl văd cum o încolţeşte pe Judith la bar şi, vrând să-l apuc de gât, mă apropii de ei foarte furios şi îi şuier în ceafa:

— Ai putea să te îndepărtezi de soţia mea, să poată respira în voie?

Se uită la mine. Mă recunoaşte aşa cum l-am recunoscut şi eu. Mă ignoră şi mă trimite la o mică plimbare, spunându-mi că Judith nu e nevasta mea. Ce?!

La dracu'... la dracu'...!

Furia mea creşte în decibeli şi deja îmi pregătesc pumnii.

Judith, care deja îmi cunoaşte privirea şi nivelul de intransigenţă în tot ceea ce o priveşte, îmi cere din priviri să fiu calm şi, când începe să vorbească, îl iau pe idiotul ăla de braţ, îl separ de ea în mod agresiv şi mă răstesc în faţa lui:

— Cel care urmează să facă o mică plimbare eşti tu.

Pentru că, dacă te mai apropii de soţia mea aşa cum ai făcut-o azi, vei avea probleme cu mine, ai înţeles?

Tipul mă priveşte cu o grimasă.

Doamne... ce-mi vine să-i trag una!

Strâng din dinţi şi Judith, păşind între noi, ridică mâna, întinde un deget şi se grăbeşte să spună:

— David, Eric este soţul meu. Ne-am căsătorit.

Pe măsură ce spune asta, expresia glumeţului se schimbă.

Se uită la mine, eu îl străpung cu privirea şi, după ce îşi cere scuze pentru cuvintele sale şi ne înţelegem prin gesturi, pleacă, iar eu încep treptat să mă calmez.

Eu şi Jud ne privim. În ochii ei citesc tot ce nu-mi spune prin cuvinte şi, când o aduc aproape de corpul meu şi o sărut în mod corespunzător, simt că mă sărută cu posesivitate.

Ce mai cuplu!

Câteva clipe mai târziu, când părăsim localul, ţinându-ne de mână, îl întâlnim pe Fernando. Din fericire, ce s-a întâmplat între mine şi tipul acela în trecut, din cauza lui Jud, este clar şi menţinem o relaţie excelentă. Fernando este un tip bun şi îmi place foarte mult.

După ce am băut ceva cu el şi cu fata care îl însoţeşte, când pleacă, ne întoarcem la grupul nostru. Judith se apropie de sora ei şi eu stau lângă Dexter, care pufneşte. Graciela îi atrage pe locuitorii din Jerez din stradă, iar eu, prefăcut, îl întreb:

— Ce se întâmplă cu tine?

Se uită la mine. Citesc pe chipul lui ce i se întâmplă şi cu sinceritate îi spun:

— Depinde de tine, prietene... numai de tine.

Dexter înjură. Îl cocoşează ceea ce ţine sub tăcere, ceea ce aude şi ceea ce simte, dar se abţine.

Nu scoate un cuvânt.

Câteva secunde mai târziu, îmi cuprind fericit soţia în braţe când vine să stea în poala mea. Îmi place contactul său.

Faptul de a o ţine în poală, de a o auzi râzând şi de a fi martor la gesturile ei preţioase când vorbeşte cu prietenii mă face să zâmbesc ca un prost. Fără îndoială, mă transform într-un bleg, într-un papă-lapte îndrăgostit, dar nu mă pot abţine. Ea mă face fericit.

Vibraţiile bune din grup sunt evidente. Ceea ce nu-i trece unuia prin minte îi trece altuia. Deodată, Raquel se apropie de Jud, care stă acum pe un scaun şi sunt conştient că amândouă şuşotesc.

Ce se întâmplă cu ele?

Le urmăresc. Surorile Flores şi confidenţele lor pot fi groaznice; atunci îmi dau seama că Jesus, fostul meu cumnat, este aici. Amândouă devin nervoase, se supără şi încerc să o liniştesc pe Jud. O cunosc şi ştiu că atunci când ochii ei se îngustează, e de rău...

Rău, pentru că ştiu că spanioloaica asta cu gura mare care trăieşte în interiorul ei poate ieşi la iveală dintr-un moment în altul.

Urmăresc situaţia, tensionat de ceea ce s-ar putea întâmpla cu acel tip, când, dintr-odată, are loc ceva care ne lasă pe toţi fără cuvinte. Raquel, fără să stea prea mult pe gânduri, se îndreaptă spre Juan Alberto care vorbeşte cu Dexter, i se aşază în poală şi îl sărută pe gură în faţa tuturor, cu adevărată pasiune.

La dracu'!

Clipesc.

La dracu cu Raquel şi Juan Alberto!

Uluit, mă uit la soţia mea, dar chipul ei îmi spune că este la fel de surprinsă ca mine. Dexter şi cu mine ne privim, nefiind siguri dacă să râdem sau să ne enervăm. Apoi mă uit la Jesus, fostul ei soţ, şi după expresia lui cred

că va leşina.

Dar ce fac Raquel şi Juan Alberto?

Nimeni nu ştie ce să spună şi, de îndată ce sărutul înflăcărat se încheie, în timp ce mexicanul mă priveşte cu o faţă de prost, fiara Raquel, fără să se ridice din poala lui, se întoarce spre fostul ei şi, când el îi cere explicaţii, ajung să se certe. Între timp, o ţin pe Jud, care poate fi următoarea fiară care va lua măsuri.

Mizerie. Se creează o adevărată mizerie de reproşuri între ei, până când, cu o expresie enervată, Juan Alberto se ridică, fără a o lăsa pe Raquel, şi îl înfruntă pe Jesus. Bine... bine...

Mexicanul scoate la suprafaţă tot ce îi vine în minte în apărarea spanioloaicei şi încheie spunând:

— Hai şi dispari din ochii mei, ai înţeles?

Fostul, alb ca un neamţ, se întoarce în cele din urmă şi pleacă. Nu are de ales. Iar Raquel, privindu-l fix pe Juan Alberto, spune pe un ton scăzut al vocii:

— Mulţumesc pentru ajutor.

Se privesc. Of... cum se privesc cei doi.

Apoi, cu un calm incredibil, Juan Alberto se aşază din nou, de data aceasta fără ea şi izbucneşte:

— Tu mă inspiri, frumoaso.

La naiba!

Dar suntem cu toţii de fată!

O aud pe Jud cum blestemă şi eu, nu ştiu de ce, râd.

Fără îndoială, aerul Spaniei îmi prieşte.

Câteva secunde mai târziu, când Jud şi sora ei merg la toaletă, mă uit la Juan Alberto şi, când să vorbesc, el spune:

— Ştiu, omule. Nu vrei probleme.

Dexter, cu gura căscată la fel ca mine, în urma celor întâmplate, se uită la Graciela, care glumeşte cu un băiat la bar, apoi se uită la vărul său şi, coborând vocea,

şoptește pe un ton abătut:

— Încep să nu-mi placă spaniolii.

Comentariul său mă face să râd, ştiu de ce îl spune şi clarific:

— N-o să-ţi placă nici nemţii în curând.

Dexter blestemă, ceea ce aude îl cocoşează, iar atunci vărul său izbucneşte:

— Nu mai fi prostuţ şi du-te la ea!

Dar Dexter se opune, are prea multe temeri şi incertitudini şi, ignorând cuvintele sale, întreabă:

— Vere, chiar i-ai spus lui Raquel: „Crezi în dragoste la prima vedere sau trebuie să te sărut din nou?”

Juan Alberto dă din cap aprobator, iar Dexter, dându-şi ochii peste cap, comentează:

— Măiculiţă, cine eşti tu şi unde-i vărul meu?

În cele din urmă, ajungem să râdem ca trei idioţi.

Dar ce se întâmplă cu noi?

Chiar aşa să ne tulbure creierul nişte sentimente nenorocite?

În cele din urmă voi ajunge să cred în acea frază pe care am auzit-o de mai multe ori şi care spune că inima are raţiuni pe care mintea nu le înţelege.

5

Revenirea la München mă umple de bucurie.

La naiba, sunt german şi mă întorc în ţara mea.

Sunt mai rău decât un copil. Am nevoie de rutina mea.

Faptul de a-i vedea pe Susto şi Calamar o umple pe Jud de fericire. Pe mine mă umplu de bale. Nu există zi în care căţeii aceştia nătăfleţi să nu mă murdărească, dar nu contează, sunt fericit să-i văd. Încântată, Judith îi sărută pe Simona şi Norbert, care sunt deja obişnuiţi cu sărutările şi

afecţiunea ei. Deşi nu spune nimic, ştiu cât de mult tânjeşte fetiţa mea după familia ei. Ştiu.

Cu toate acestea, viaţa noastră este la München şi, odată ajunşi, ştiu că trebuie să mă concentrez pe o mie de probleme legate de afaceri. Müller are nevoie de mine la conducere şi în fiecare zi sunt conştient că sunt mai implicat în chestiunile ce ţin de companie.

Juan Alberto a rămas în Spania, dar, din fericire, prezenţa Gracielei şi a lui Dexter aplanează întoarcerea la realitate şi asta mă ajută. Cel puţin Jud este ocupată şi nu cred că îşi dă seama de absenţele mele lungi în care sunt nevoit să fiu la companie. Când ea, Graciela şi Simona se uită la *Locura esmeralda* (Nebunia de smarald), se relaxează total. Ce or avea aceste telenovele de le plac atât de mult femeilor?

În timpul zilei mă ocup de Müller, după-amiaza mă bucur de familie, iar nopţile le dedic soţiei mele, pentru că vreau să se simtă bine.

În seara aceasta, noi patru mergem la Jokers pentru a lua cina, la restaurantul tatălui lui Björn. În cele din urmă, Frida, Andres şi Björn ne însoţesc, alături de ultima lui cucerire, o frumoasă şi sexy prezentatoare CNN pe nume Agneta, care, după zece minute, îmi dau seama că este insuportabilă şi realizez că Jud crede acelaşi lucru ca mine.

Chiar îmi plăcea genul acesta de femei înainte?

Björn, care este la fel de atent ca mine, observă şi el cum se uită Jud la Agneta şi, la un moment dat, apropiindu-se de mine, şopteşte:

— Nu au nimic în comun, nu-i aşa?

Zâmbesc. Ştiu despre ce vorbeşte: în timp ce uneia îi place să mănânce, cealaltă face doar o faţă dezgustată.

— Absolut nimic, spun.

Björn zâmbeşte şi comentează când aude o glumă venind din partea iubitei mele:

— Femeile ca Judith sunt speciale.

Consimt, sunt convins şi, uitându-mă la prietenul meu, accentuez:

— Şi, din fericire, este soţia mea.

De îndată ce spun asta, Björn zâmbeşte din nou, iar Dexter, care ne-a auzit, murmură:

— Cucerirea ta, Björn, după cum se spune în ţara mea, se simte brodată manual!

Apoi, eu şi el îl privim fără să înţelegem.

— Ce vrei sa spui cu asta? întreabă Andres, amuzat.

Dexter pufneşte. Cina nu este uşoară pentru el, din pricina Gracielei şi, arătând spre Agneta, care priveşte cu o faţă indescifrabilă, în timp ce fetele mănâncă cu poftă, explică:

— Uită-te la ea, se simte divină, specială, unică.

Noi patru ne uităm la Agneta şi trebuie să-i dau dreptate.

Femeia aceea blondă este o frumuseţe. Corp grozav. Înaltă. Picioare lungi. Chip preţios. Păr senzual. Dar acum, că dragostea a intrat în viaţa mea, înţeleg că frumuseţea exterioară nu este totul şi zic:

— Este ceea ce îi place lui Björn, nu?

Prietenul meu dă din cap, zâmbeşte şi şopteşte:

— Sex fără complicaţii. Nu caut mai mult.

Asta îl face pe Dexter să râdă. În sfârşit, zâmbeşte şi dintr-odată sunt conştient de cât de multe pierd ei, aşa cum obişnuiam să pierd şi eu înainte, prin faptul de a nu-mi deschide inima în faţa iubirii. Cu toate acestea, nu spun nimic. Nu am fost niciodată genul de om care să dea sfaturi şi mai puţin sfaturi legate de iubire.

Andres tace şi el. Este clar că, în chestiunile inimii, bărbaţii preferă să nu deschidă gura.

Pe parcursul cinei, fetele, cu excepţia Agnetei, care încă mai crede că este „brodată”, se distrează, mănâncă şi se

bucură de moment. Fără îndoială, Frida, Jud şi Graciela împreună sunt o bombă cu ceas, dar atunci observ cum ultima merge un pic prea departe cu berea Lowenbrau.

La naiba cu Graciela, văd că ştie să bea bere!

După cum spune ea, iubeşte berea leilor şi suntem surprinşi când, la ceva ce spune Dexter, ea izbucneşte:

— Îmi pare rău să văd că nu vrei nimic de la mine, când ar fi minunat să ne jucăm împreună în camera aia a ta, a plăcerii.

Toţi ne privim cu uimire.

Am auzit bine?

Ştie Graciela despre existenţa acelei camere?

Dexter se uită la mine. Eu mă uit la Judith. Soţia mea clipeşte inocent, când Graciela, complet dezinhibată datorită bericilor, se apropie de un Dexter derutat şi, fără să se gândească, îi dă un astfel de sărut încât până şi eu simt că pământul se cutremură sub picioarele mele.

La naiba cu Graciela!

Fără să vorbim, suntem martorii pasiunii pe care chiliana o pune în acest moment şi, atunci când decide să pună capăt sărutului, se uită la un Dexter cu ochii ieşiţi din orbite şi şopteşte:

— Mă refer la asta, drăguţule! Nu vreau să mă mai joc cu alţii, când pot să o fac cu tine.

Bine... bine... bine...

Acest lucru devine interesant!

Dexter procesează ceea ce s-a întâmplat. Este foarte confuz şi întreabă furios:

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cu cine te joci tu?

Se joacă?

Ea joacă?

Mă uit la Jud şi zâmbetul ei îmi spune că ştie mai multe decât mi-a povestit; apoi băutoarea de bere pentru lei izbucneşte:

— Cu prietenii mei.

— Şi o face foarte bine, spune Frida, amuzată.

Judith izbucneşte în râs.

Oops... oops... Acel râs. Ce pericol!

Dexter scoate fum nu numai prin urechi şi, văzând ce faţă face, decid să preiau controlul asupra situaţiei. Fie fac ceva, fie aici va izbucni un scandal. Prin urmare, ridicându-mă de pe scaun, spun:

— E târziu, cred că ar fi bine să mergem acasă.

Lăsând-o în urmă pe Jud şi pe Graciela, care râd, îl încurajez pe Dexter să părăsească restaurantul, are nevoie de asta, în timp ce restul îşi iau rămas-bun de la tatăl lui Björn.

Dexter este confuz, furios şi supărat în egală măsură, iar când Björn ni se alătură, ne întreabă surprins:

— Dar ce s-a întâmplat acolo?

Dexter nu răspunde. Mă uit la el cu o faţă de vinovat, iar Björn, care a avut nevoie doar de câteva zile pentru a-şi da seama ce se întâmplă cu mexicanul, şopteşte:

— Ce mai aştepţi ca să ataci?

Dexter blestemă, îl priveşte şi dă verdictul:

— Termină cu prostiile, Björn!

— Dar...

— Nu vreau să intru în ceva care m-ar putea răni, îl întrerupe el.

Cuvintele, furia şi neputinţa lui mă frustrează. Prietenul meu merită să fie fericit şi eu şoptesc:

— Dexter...

Dar mă reduce la tăcere cu o mişcare a capului. Nu vrea să vorbească. Refuză.

Câteva clipe mai târziu, restul grupului părăseşte localul şi, după ce îl ajutăm pe Dexter să urce în maşină, Björn şi cu mine ne privim, iar el, deşi dau din cap, astfel încât să închidă gura, întreabă:

— Deci această scumpete de fată este liberă?

La naiba cu Björn!

Cu toate acestea, când schimb o privire cu el, evit să zâmbesc. Face asta doar pentru a pune presiune asupra lui.

— Complet liberă, spune Dexter.

Björn consimte. Mă uit la el. Ne înţelegem.

Câteva secunde mai târziu, când toată lumea se apropie de noi, încep să împachetez scaunul cu rotile al prietenului meu, în timp ce grupul îşi ia rămas-bun şi, cu coada ochiului, o văd pe Agneta îndreptându-se spre maşina sportivă a lui Björn fără să-şi ia nici măcar rămas-bun.

Ce imbecilă!

Frida şi Andres, după mai multe sărutări, pleacă şi, înainte de a urca în maşină, Björn se uită la Graciela şi spune cele patru cuvinte în spaniolă pe care le cunoaşte, conştient fiind că Dexter îl aude:

— A fost o plăcere, iar invitaţia la cină rămâne în picioare. Vorbim mâine.

Ce nenorocit!

Încerc să nu zâmbesc, mai ales atunci când îl aud pe Dexter pufnind.

Câteva clipe mai târziu, prietenul meu chipeş le sărută pe soţia mea şi pe Graciela şi se îndreaptă cu o privire amuzată spre maşina lui sport, unde îl aşteaptă „broderia manuală”.

În tăcere, conduc prin München spre casa noastră, în timp ce Dexter, lângă mine, priveşte înainte. Prin oglinda retrovizoare, observ cum Jud şi Graciela şuşotesc şi îndată aud că soţia mea a poreclit-o pe noua achiziţie a lui Björn, Foski.

Zâmbesc. Judith şi poreclele ei ciudate.

Odată ce ajungem acasă şi îi salutăm pe Susto şi Calamar, care sunt mereu bucuroşi să ne vadă, Dexter se

duce în camera lui încruntat, iar Graciela în a sa, cu zâmbetul pe buze.

Cum sunt cei doi!

Mă uit la soţia mea, care mă priveşte cu o faţă care exprimă: „Eu nu ştiu nimic” şi întreb:

— De ce eşti atât de neastâmpărată, micuţo?

Printre râsete şi confidenţe, ajung să o iau în braţe şi să o duc în camera noastră. De îndată ce închid uşa, Jud, căreia i s-a urcat şi ei puţin la cap berea pentru lei, îşi fixează frumoşii ochi negri asupra mea şi spune în şoaptă:

— Ce zici ca tu şi cu mine să ne jucăm puţin ca nebunii?

Iubesc acel „ca nebunii”.

Zâmbesc. Nu mă pot abţine, pentru că ştiu ce înseamnă acea petiţie.

Iubita mea, iubita mea nebună şi fascinantă, îmi cere sex dur, alături de cuvinte indecente şi consimt încântat. Imediat, făcând un pas spre ea, intru în jocul nostru şi o sărut, luând-o în braţe.

Gura ei...

Buzele ei...

Gustul ei...

Acest lucru atât de al nostru, atât de unic, atât de exclusivist şi atât de privat, încât doar noi ne bucurăm, de comun acord, mă înnebuneşte şi, când îşi apasă pelvisul contra erecţiei mele deja dure, sărutul se termină şi întreb cu o voce seducătoare:

— Vrei să te fuţi?

Jud dă din cap aprobator. Privirea aceea lascivă mă înnebuneşte şi trag aer în piept. O să am nevoie de el.

Câteva secunde mai târziu, când majoritatea hainelor noastre au zburat prin cameră, ea mă priveşte, se îndreaptă spre mine, dar eu o opresc.

— Nu atât de repede, micuţo.

Nerăbdătoare. Este nerăbdătoare şi, încruntată,

întreabă:

— Dar ce-i cu tine?

Îmi place patima ei. Îmi place excitaţia ei. Şi, dorind să o înnebunesc, precizez:

— Vreau să-mi spui, pas cu pas, ce vrei să se întâmple din acest moment.

Chipul ei uimit mă face să zâmbesc şi insist:

— Hai... spune-mi, micuţo.

Jud zâmbeşte în sfârşit, cu zâmbetul ăla malefic pe care îl ador şi, privindu-mă, izbucneşte:

— Vreau să mă fut.

— Cum?

Observ anxietatea ei. Dacă există ceva ce nu poate ascunde, asta este. Văd cum se uită la penisul meu tare şi erect, dornică de el şi continuă cu acea minunată neruşinare:

— Vreau să mă aşezi pe pat, să-mi legi mâinile de capul patului şi să-mi rupi chiloţii. Apoi trebuie să te masturbezi în timp ce îmi ordoni şi îmi ceri să-mi desfac picioarele pentru tine. Mai apoi vreau să te savurez. Vreau penisul tău în gura mea şi, odată ce am terminat cu el, cer ca tiranul meu să mi-o tragă, să mă facă să ţip, să gem şi să urlu de plăcere.

Măiculiţă!

De îndată ce spune asta, trebuie să fac eforturi mari pentru a nu ejacula instantaneu.

Îmi place să o simt complet dezinhibată, când vine vorba de sexul cu mine. Comunicarea este necesară într-un cuplu, pe toate planurile, inclusiv pe cel al sexului. Fără comunicare, fără sinceritate, fără complicitate, nimic nu este cum trebuie. Mi-a luat ceva timp să o obişnuiesc cu asta, dar acum îi place, mai mult decât mie, cred.

— Îmi place să văd că poţi cere ceea ce vrei, şoptesc. Îmi place foarte mult.

Jud se mişcă, este nervoasă şi, uitându-se la un fotoliu pe care îl avem în dormitor, ridică repede o cravată de-ale mele şi, oftând, insistă să mi-o înmâneze:

— Şi o vreau asta acum!

Nu mai pot aştepta. O iau de mână şi o aşez pe pat.

Fără să vorbesc, însoţiţi doar de excitarea şi perversiunea momentului, o prind de mâini şi, după ce i le leg cu cravata mea, fac nodul de capul patului.

Ispită!

Soţia mea este o pură ispită.

Îi sărut gura. Îmi încarc sărutul cu pasiune, nebunie şi patimă şi îl închei cu o muşcătură fierbinte.

Micuţa mea geme şi, când privirile noastre se întâlnesc, prind ţesătura fină a chiloţilor ei şi îi rup.

Da!

Sunetul ruperii ţesăturii ne sufocă pe amândoi şi, când îmi pun palma pe sexul ei fierbinte, spun în şoaptă, când văd acel tatuaj care este atât de special pentru noi:

— Cere-mi ce vrei.

Tremură. Simt cum vibrează în faţa privirii, a atingerii, a cuvintelor mele şi, mulţumit, şoptesc:

— Legată şi cu chiloţii rupţi... ce urma?

Respiraţia lui Jud se accelerează.

Îi place să-i îndeplinesc dorinţele şi, înainte de a putea vorbi, o sărut din nou. Sărut gura aceea care mă înnebuneşte atât de tare şi, dintr-o smucitură, îi rup sutienul.

Sânii sunt liberi şi sorb geamătul ei savuros. O nebunie!

Legată de capul patului şi întinsă pe pat cu lenjeria ruptă, mă face să mă simt puternic, aşa că, în cadrul jocului fierbinte, îi cer:

— Desfă picioarele!

Ea o face. O excite faptul că îi ordon, ştiu şi insist:

— Mai mult...

Coapsele ei tremurânde se deschid încet. Se joacă cu mine, mă ispiteşte. Şi când preţioasa ei bijuterie fierbinte şi umedă este expusă în faţa mea, zâmbesc, zâmbesc ca un lup flămând şi şoptesc:

— Fascinant!

Iubita mea geme. Îşi mişcă şoldurile emoţionată şi, uitându-mă în ochii ei, eu sunt cel care ordonă acum:

— Spune-mi ce urma.

Respiraţia lui Jud este la fel de accelerată ca a mea, atunci când îmi cere:

— Masturbează-mă...

Nu-mi ia nici două secunde să introduc un deget în ea, în timp ce îmi muşc buzele.

La naiba... ce minunăţie!

Căldura ei interioară mă îmbată, strigă la mine, astfel încât mă face să mă simt deja acasă şi, în timp ce o ating, întreb:

— Aşa?

Dăruită complet momentului, Jud se răsuceşte în pat. Se bucură, geme, ţipă.

Îi place atât de mult ce îi fac, pe cât îmi place mie să i-o fac. Şi se desfată, se desfată doar pentru mine.

Acest joc al nostru ne bucură pe amândoi. Un joc de care nu m-aş bucura dacă ea nu l-ar savura.

Arşiţă!

Mişcările mele cu degetul sunt la fel de accelerate ca ţipetele şi spasmele ei.

Iubita mea este furie pură, viaţă pură, căldură pură şi simt că voi exploda. Dar nu mă opresc, nu trebuie, nu vreau. Vreau ca fetiţa mea să se bucure de moment ca o nebună, până când un spasm al corpului ei mă anunţă că trebuie să schimb actul. Astfel, îmi scot degetul din intrândul ei şi-l sug în faţa privirii sticloase a iubitei mele care îmi cere:

— Mănâncă-mă!

Încântat, da. Îmi place gustul sexului ei.

Aroma pasiunii sale mă înnebuneşte şi, când văd acei ochi frumoşi strălucind de exaltare, îmi pun capul între picioarele ei şi, scoţându-mi limba, o trec cu frenezie peste acel tatuaj pentru a sfârşi aşa cum mi-a cerut, mâncând-o.

Savuroasă!

Cu plăcere, ling, ciugulesc, sug şi mă joc cu ea, în timp ce simt cum creşte pentru mine clitorisul ei suculent, acel minunat buton al plăcerii. Doar pentru mine.

Jud tremură. Ea se predă în totalitate mie şi jocului nostru fierbinte.

Delirul o cuprinde şi ea îmi cere, mă roagă, îmi ordonă să nu mă opresc, iar eu nu mă opresc.

Din fericire, Flyn nu este acasă în seara asta. Cum noi am ieşit în oraş, el a mers să doarmă cu mama mea, astfel că putem ţipa şi ne putem bucura fără să ne gândim la altceva. Numai la ea şi la mine.

Nu ne pasă dacă Graciela sau Dexter ne aud. Ne pasă doar să ne bucurăm de jocul nostru, de momentul nostru şi de unirea noastră.

După un ţipăt însoţit de trepidaţii, Judith mă anunţă că a juisat. Mă uit la ea şi ea zâmbeşte cu respiraţia sacadată. Zâmbesc şi eu, iar neobosita mea soţie deschide gura. Nu trebuie să vorbim. În tăcere, ne înţelegem şi, fără să o dezleg, mă aşez cu grijă peste ea şi îi bag în gură ceea ce-mi cere.

Încântat, observ cum proprietara vieţii mele şi a dorinţelor mele se bucură să-mi lingă penisul. Felul în care suge şi pasiunea pe care o pune în ceea ce face mă fac pe mine să gem acum şi, închizând ochii, uit de lume şi mă bucur. Mă bucur mult.

Delir...

Bucurie...

Nebunie...

Toate acestea se adună până nu mai pot suporta şi, ieşind din gura ei, mă întind peste ea şi, după ce îmi plimb penisul erect peste vaginul ei umed, mă introduc pe deplin în ea, dintr-o singură împingere.

Amândoi ţipăm.

Amândoi ne arcuim de plăcere.

Amândoi ne desfatăm.

Şi atunci începe un dans nebun şi avid prin care pătrund în ea de o mie de ori cu forţă, în timp ce salteaua se alătură dansului nostru.

Sex... sex... sex...

Din nou şi din nou, mă scufund în ea în timp ce mâinile mele zboară peste sânii ei, abdomenul ei, şoldurile ei, gâtul ei.

Totul este plăcere...

Totul este o nebunie...

Totul este iubire...

Ne sărutăm. Nu vrem să se termine acest lucru.

Extaz...

Bucurie...

Lascivitate...

Animalele care trăiesc în noi îşi fac apariţia şi ne lăsăm duşi de val, în timp ce ne-o tragem de parcă nu ar exista ziua de mâine.

Îmi accelerez actele. Transpir, sunt foarte fierbinte şi, după o serie de atacuri în care simt că îmi pierd viaţa, uniţi, ca de multe ori, ţipăm şi ne lăsăm purtaţi de cea mai pură plăcere.

6

Două zile mai târziu, sora mea, Marta, sună la telefon

pentru a le invita pe Jud şi Graciela în oraş.

La început, Dexter şi cu mine ne gândim să rămânem acasă, nu avem dispoziţie pentru dans. Cu toate acestea, văzând entuziasmul fetelor şi, cu atât mai mult, ştiind că se duc la nenorocitul ăla de local, Guantanamera, mă răzgândesc.

Mergem şi noi!

Deja de la intrare, încep să mă enervez.

Acest loc, această coşmelie, nu-mi place.

Urăsc modul în care o privesc pe Judith.

Mă îmbolnăveşte să o văd dansând cu alţii, dar, din moment ce trebuie să fiu cu ea şi nu suport ca altcineva să pună un deget pe ceea ce ador atât de mult, încerc să mă prefac, deşi ceva din privirea ei îmi spune că nu-mi iese.

Odată ce noi patru intrăm în incintă, ne îndreptăm spre bar. Acolo, Dexter, Graciela, Jud şi cu mine cerem ceva de băut şi deodată o văd pe sora mea, Marta, dansând pe ring.

O privesc surprins şi, fără să mă pot abţine, o întreb pe soţia mea:

— De ce face sora mea fetele alea?

Jud, care dansează deja lângă mine, urmează să răspundă, când Marta vine zâmbind spre noi însoţită de băiatul ei. Săracul... ce trebuie să suporte!

Imediat i-l prezint lui Dexter, în timp ce încerc să ascult pe furiş despre ce vorbesc Marta şi Jud.

Şi, la naiba, mă enervez!

Vorbesc despre un bun dansator care se află pe ringul de dans pe care sora mea îl numeşte Domnul Tors Perfect, iar soţia mea obraznică izbucneşte:

— Sfântă Fecioară, cum arată Domnu!

Dar hei, cum să spună asta?

Auzind-o, mă enervează şi apoi o mai aud pe sora mea spunându-i şi că se numeşte Maximo şi este argentinian.

Tocmai argentinian! La cât sunt de escroci!

Stomacul meu se blochează. Nu cred că a fost o idee bună să vin aici; apoi chelnerul pune în faţa mea băuturile pe care le-am comandat şi, văzând cum Judith se uită la blestematul Domn, îi iau paharul şi, punându-l în faţa ei, spun cu o anumită ciudă:

— Băutura ta, Jud.

Îmi zâmbeşte. Ea aşteaptă acelaşi lucru de la mine, dar nu, nu am chef să fac asta.

Dacă ar auzi o conversaţie similară, dar cu rolurile schimbate, cu siguranţă s-ar supăra şi vreau să ştie că sunt supărat. Foarte supărat.

Cu toate acestea, ei nu îi pasă de gestul meu şi de faţa mea, nu are respect pentru mine; mă sărută, mă priveşte în ochi şi şopteşte:

— Mie îmi place doar de tine.

— Şi de Maximo, spun fără să-mi dau seama.

La naiba... la naiba! De ce a trebuit să o spun?

Dar, să vedem, sunt un tip sigur pe mine. Ce fac vorbind despre tipul acela?

În cele din urmă, Judith îşi atinge scopul şi mă relaxează cu sărutările şi cuvintele ei pline de afecţiune. Reuşeşte să mă facă să zâmbesc.

Zece minute mai târziu, Dexter este crispat.

Ce noapte avem!

De Graciela se apropie mulţi bărbaţi, iar ea le vorbeşte şi glumeşte în mod natural.

Încerc să-mi relaxez prietenul, să-l liniştesc, dar nu reuşesc decât să-l fac să nu mai mârâie pentru câteva secunde, când observ o femeie frumoasă trecând pe lângă noi. Ea îmi este indiferentă, am ochi doar pentru bruneţica mea, dar am nevoie ca prietenul meu să se relaxeze.

Dorind ca atmosfera bună să domnească în acea noapte între noi, în ciuda faptului că, pentru gustul meu, nu

suntem în locul potrivit, îi cer chelnerului să pună încă o rundă de shoturi, când, dintr-odată, toată lumea, inclusiv Jud, care este lângă mine, strigă:

— Cuba!

Ce se întâmplă?

De ce ţipă toată lumea?

Câteva clipe mai târziu, iubita mea începe să se contorsioneze încet şi provocator în faţa mea pe ritmul cântecului. Este frumoasă în rochia ei scurtă şi o aud spunând:

— Vino! Hai să dansăm! Eu?!

Eu să dansez?!

Fără îndoială, soţia mea şi-a pierdut minţile.

Una este să dansezi în luna de miere şi altceva să dansezi aici. Şi, fără să mă mişc din loc, îi zic:

— Du-te tu pe ringul de dans.

Jud nu ezită nicio secundă şi aleargă acolo unde sora mea şi prietenii aceia cu care iese uneori dansează şi se distrează.

— Ce dansatoare mai este şi soţioara ta! spune Dexter, atrăgându-mi atenţia.

Dau din cap aprobator. Are toată dreptatea din lume. Dacă lui Judith îi place ceva, pe lângă motocros şi şunca spaniolă, aceea este muzica.

— Bună, Eric, ce bucurie să te văd pe aici!

Auzind acea voce, mă întorc şi îl întâlnesc pe Reinaldo, un prieten de-al Martei şi de-al lui Jud. Încântat, îl salut. Îl prezint lui Dexter şi Gracielei şi, câteva secunde mai târziu, când îi spun unde se află soţia mea, el aleargă spre ea şi începe imediat să danseze.

Îi privesc în tăcere. Reinaldo dansează cu Judith, o cuprinde de talie şi nevasta mea zăpăcită se lasă dusă de val. Sunt gelos. Încerc să nu fiu, dar în adâncul meu sunt negru. Ştiu că nu face nimic rău, ştiu, dar îmi este greu să

înţeleg de ce trebuie să danseze aşa. Cu acea nenorocită de complicitate.

Mă gândesc la asta, când îl aud Dexter mormăind:

— Dacă ar fi soţia mea... aş fi un gelos fără leac.

La naibaaa...!

Să nu mă întărâte şi mai mult.

Şi, fără să vreau să-i răspund lui Dexter, care priveşte cum Graciela râde cu un tip la bar, iau o înghiţitură din băutura mea. Mai bine nu mă uit unde este Judith. Ar fi cel mai rezonabil.

Dar oamenii cântă, îndrăgesc acel cântec pe care şi Judith îl cânta prin acasă şi, inevitabil, şi mintea mea îl fredonează.

Dar chiar ştiu melodia asta?

Surprins, îmi dau seama că mintea mea cunoaşte versurile. Când cântecul se termină, soţia mea vine însetată şi, după ce ia o înghiţitură din mojito, întreabă:

— Nu dansezi, dragul meu?

Să vedem, ce întrebare ridicolă este asta?

De când dansez eu, care sunt cel mai aritmie tip din lume?

Şi, văzând cum transpiră, îi îndepărtez părul de pe faţă şi o întreb cu aciditate:

— De când îmi place mie să dansez?

Bine. Mi-a scăpat. Ştiu că tonul meu nu a fost cel mai bun.

Ştiu, cuvintele mele poate că nu au fost cele potrivite.

Dar, când să spun altceva, ea mă cuprinde de gât şi şopteşte afectuos:

— Bine, atunci sărută-mă. Asta îţi place, nu-i aşa?

Zâmbesc.

Doamne... ce tâmpit sunt!

Lumina vieţii mele mă face să zâmbesc ca un prost, dar apoi pisăloaga de Marta ajunge la noi, o ia pe Jud de braţ

şi o conduce din nou la dans.

Idioată şi soră-mea asta!

— Bemba colora! Ce melodie bună! strigă Graciela, ieşind cu ei pe ringul de dans.

— Foarte bună, mormăie Dexter posomorât.

Bine. De parcă nu le-aş avea şi eu pe ale mele, pe deasupra trebuie să le suport şi pe ale acestora doi.

Ce noapte!

Multă vreme, Jud dansează cu unul, cu altul, strigă „azucar!" alături de sora mea şi de Graciela şi se distrează minunat, în timp ce eu sunt răscolit pe interior.

Dar ce caut aici, dacă nu suport această muzică şi acest loc?

Enervat, iau din nou o gură de alcool. Nu-mi place Guantanamera. Nu-mi place să fiu aici şi vreau să plec mai repede acasă.

Când Judith se întoarce din nou la mine, însetată şi fericită, mă simt deranjat şi îi transmit prin chipul meu cât de inconfortabil mă simt. Se uită la mine şi nu spune nimic. Nu mă ia în seamă. Şi, când nu mai suport, întreb:

— O să fie aşa toată noaptea?

Nu răspunde. Se uită la mine şi nu-mi răspunde.

La naiba cu soţia mea!

Şi, după ce îmi bea mojito-ul, pe al ei şi un altul pe care l-a comandat, întreabă pe un ton glumeţ după ce îi priveşte pe Dexter şi pe Graciela, care, în sfârşit, par să vorbească (ei bine, eu aş spune că se ceartă):

— Nu-ţi plac glumele?

— Glumele?!

Ei, na... să nu înceapă şi cu d-astea.

Schimbăm câteva fraze scurte, niciuna dulce, până când acea neruşinată, fără să-i pese de efortul pe care îl fac pentru a fi aici, spune:

— Ştii şi tu, diagostea mea.

La naiba cu totul!

Mă deranjează faptul că foloseşte acea expresie afurisită, „diagostea mea”, pentru că simt că râde de mine. Şi asta face, ochii ei mi-o spun. Este o vrăjitoare!

Suport. Înghit în sec şi nu spun nimic, orice aş spune ar fi greşit. Şi, când sunt pe punctul de a-mi ieşi flăcări din cap, ea spune: – Vrei să mergem acasă?

Fără ezitare, dau din cap aprobator. Vreau să plec de aici. Ştiu că i-am distrus noaptea, că ea ar fi rămas, dar plecăm. Am venit împreună şi ne întoarcem împreună.

În maşină, în timp ce eu şi Dexter suntem liniştiţi ca două maimuţe supărate, Graciela şi Judith vorbesc şi râd fără încetare. Ele s-au distrat şi, fără îndoială, judecând după râsul lor, au băut prea multe mojito-uri.

Acasă, Dexter şi Graciela, fără să se uite unul la altul, merg fiecare în camera lor. Eu şi Judith mergem în a noastră, unde, după o mică discuţie despre cât de gelos am fost în Guantanamera, facem, în sfârşit, dragoste.

Este modul nostru de a încheia petrecerea.

7

Zilele trec şi, aşa cum a propus, prietenul meu Björn o invită pe Graciela la cină.

Dexter nu spune nimic. El pur şi simplu se dă la o parte din cale pentru a nu vedea sau auzi, deşi a doua zi ştiu de la Björn că s-au limitat la cină şi la o conversaţie, nu a fost nimic altceva şi îl cred. Björn este prietenul meu şi ştiu că nu m-ar minţi.

Flyn începe şcoala. Asta mă face fericit.

În primul rând, pentru că are nevoie de un program pentru a se concentra asupra studiilor şi, în al doilea rând, pentru că, odată ce nu este acasă, atât Jud, cât şi restul

casei ne putem odihni. Flyn este un copil care tinde să ceară foarte multă atenţie.

Şi, pe măsură ce programul începe, eu şi Judith nu ne mai înţelegem. Îmi aminteşte că Flyn vrea să înveţe să meargă cu motocicleta, ceea ce mă enervează. Pentru ce? Şi mă anunţă, fără să mă menajeze, că în câteva zile va participa alături de vărul meu, Jürgen, la o cursă de motocros. Ce?!

Mă uit la ea fără să-i dau crezare.

Iar începe cu nenorocitul de motocros?

Acest lucru mă deranjează, dar mă enervează şi mai tare când îmi aminteşte că în urmă cu mult timp eu însumi am ordonat să i se aducă motocicleta de la Jerez.

Dar bine, oi fi tâmpit!

Mai mult, îşi bate joc de mine, numindu-mă Dory, care se pare că este prietena unui peşte pe nume Nemo.

Cine naiba este Dory?

Zilele trec şi furia mea dispare. Este cel mai bun lucru pe care îl pot face, pentru că a mă lupta cu Judith, în cazul meu, înseamnă a pierde. Ea mă poate învinge sau, mai bine zis, o las să mă învingă.

Începe Oktoberfest, cel mai important festival al berii din lume, iar eu, împreună cu prietenii, familia şi soţia mea, mă voi bucura de el anul acesta.

Când o văd pe Jud îmbrăcată în dirndl, costumul tradiţional, rămân fără respiraţie.

Soţia mea, orice ar purta, este frumoasă, incredibilă! Mă sprijin de uşă, urmărind-o din pură încântare, când se întoarce şi mă îndrăgostesc din nou. Ce frumoasă este! Ne privim, zâmbim şi asigur:

— Nu ştiu cum reuşeşti, dar eşti mereu frumoasă. Complimentul meu îi place. Observ asta pe chipul ei, aşa cum observ că îi place să mă vadă îmbrăcat în costumul tradiţional al tării mele.

Nu mă omor după costumaţia asta, dar, pentru ea, aş face orice. Câteva secunde mai târziu, ne sărutăm. Îi ador sărutările. Aroma. Tot... tot ce tine de ea. Şi când sare în braţele mele şi sărutul se încheie, se uită la mine şi îmi şopteşte:

— Dacă mă săruţi în continuare aşa, cred că voi închide uşa, o voi bloca şi tu şi cu mine vom organiza o petrecere la noi în cameră.

Dau din cap aprobator, ar fi fantastic, aşa că îi spun:

— Îmi place ideea, micuţo. Sărutări...

Răsfat...

Ispite...

Jud scoate din mine acea parte protectivă şi afectuoasă pe care nimeni nu a ştiut să o scoată şi sunt pe cale să închid uşa, când aud vocea nepotului meu spunând:

— Dar ce faceţi acolo?

Eu şi Jud ne reprimăm imediat pasiunea, dar Flyn insistă, iritat:

— Lăsaţi pupatul ăsta şi hai să mergem la petrecere! Toţi ne aşteaptă.

Zâmbind, îl ascultăm. Vom avea mica noastră petrecere mai târziu.

Norbert ne duce pe Dexter, Graciela, Jud, Flyn şi pe mine cât mai aproape posibil de esplanada Theresienwiese, locul în care se ţine faimoasa petrecere.

Ca întotdeauna, tumultul este incredibil şi muzica tunătoare.

Distrat, îi observ pe Dexter şi Graciela. La fel ca noi, sunt îmbrăcaţi în costume tradiţionale şi, când văd faţa îngrijorată a prietenului meu, preiau rapid frâiele situaţiei şi îi fac să mă urmeze. Ştiu unde trebuie să mergem.

Când am ajuns la standul în care ne avem locul rezervat ca în fiecare an, ne întâlnim cu mama şi sora mea alături de Frida, Andres şi micuţul Glen. Desigur, îmbrăcaţi pentru

ocazie.

Jud, fericită, începe să vorbească cu Frida. Graciela li se alătură, iar Dexter, care deja a salutat-o pe mama, se uită la mine şi spune:

— Vreau o bere foarte mare.

Consimt şi, după ce îi fac cu ochiul soţiei mele, mă îndepărtez cu el în direcţia barului. Acolo, cer ceva de băut şi, văzând cum se uită prietenul meu la Graciela, şoptesc:

— Cât va dura asta?

Dexter clatină din cap dezaprobator. Confuzia lui creşte în fiecare zi şi, înainte de a răspunde, insist:

— Ştii ce crede ea despre tine, ce mai aştepţi?

Prietenul meu ia o înghiţitură de bere, se uită la Graciela pentru câteva secunde şi, în cele din urmă, răspunde:

— Eric... Nu-i pot oferi ceea ce-şi doreşte şi tu ştii asta.

— Dexter, tu poţi să-i oferi Gracielei acelaşi lucru ca orice alt bărbat.

— Hei, omule... îmi zâmbeşte cu o anumită tristeţe şi, în timp ce observă cum dansează cu Andres, adaugă: Te înşeli. Există lucruri, cum ar fi să dansez cu ea, pe care nu le pot face. Şi dacă la asta mai adaugi că sexul este ceva care...

— Dexter, îl întrerup, în viaţă nu totul se reduce la sex şi la dans. Există lucruri mai importante.

Prietenul meu nu se lasă atins de ceea ce îi spun. Cu siguranţă, crede că îmi lipseşte o doagă, dar spune:

— Ştiu. Dar nu ştiu dacă ea...

— Încearcă, îl încurajez. Eu însumi mi-am dat o şansă cu Judith. Când am cunoscut-o, nu m-am gândit niciodată că viaţa mea se va învârti în jurul ei şi acum iată-mă: căsătorit, fericit şi dornic să-mi văd soţia zâmbind. Pentru că zâmbetul şi fericirea ei sunt tot ceea ce contează pentru mine.

Dexter se uită la mine. Cuvintele mele îl fac să vadă că

sunt un sentimental, dar în mod ciudat zâmbeşte şi, în cele din urmă, şopteşte:

— Nu-i pot face asta Gracielei. Nu pot fi o povară pentru ea. Cuvintele sale, atât de pline de sentimente, mă tulbură, iar când să-i răspund, arată spre uşă şi spune:

— Uite, vine chipeşul Björn cu broderia sa manuală. Privind, îmi văd prietenul şi zâmbesc.

Tipul este deja în centrul atenţiei standului şi văd că alături de el, pe lângă Agneta, care face poze cu asistenţii care o cunosc de la televiziune, este Diana, o bună prietenă de la Sensations.

Dexter şi cu mine ne luăm băuturile şi ne alăturăm grupului, iar atunci, broderia manuală, a cărei poreclă dată de Jud nu mi-o amintesc, exclamă, privindu-mă:

— Eric! Ce bucurie să te revăd! Vino, vreau să ţi-o prezint pe Diana, în timp ce spune asta, observ chipul fetiţei mele. Uh... uh... Este clar că nu-i place de Agneta şi că au deranjat-o cuvintele ei. De ce?

După ce am salutat-o pe Diana, râzând, pentru că ne cunoaştem deja, mă apropii de bruneţica mea, o iau în braţe şi, dorind ca ea să ştie că este singura femeie care contează pentru mine, în faţa tuturor, îmi deschid inima şi spun fericit:

— Prieteni, acesta este primul Oktoberfest al frumoasei mele soţii în Germania şi aş vrea să toastăm pentru ea.

Toţi cei din jurul nostru, cunoscuţi şi necunoscuţi, îşi ridică halbele uriaşe de bere şi, după ce au strigat, ciocnesc pentru fata mea şi beau. Jud zâmbeşte şi o sărut.

Gata, s-a zis cu expresia serioasă!

Câteva minute mai târziu, Flyn vrea să călărească în parcul de distracţii şi Jud se oferă să-l ducă împreună cu Marta.

— Vrei să vă însoţesc? întreb.

— Nu, drăguţule, spune Jud. Stai aici. Desigur, stai

departe de Foski, pentru că tipa asta mă enervează.

Auzind-o, zâmbesc. Foski! Asta este porecla pe care Jud i-a dat-o broderiei manuale.

Odată ce pleacă cu sora mea şi cu nepotul meu, Björn se apropie de mine şi, întinzându-mi o halbă cu bere rece, o ridică pe a lui şi spune:

— Pentru prietenul şi fratele meu! Să te văd mereu cu fericirea asta în ochi!

Încântat de cuvintele lui, ciocnesc cu el şi beau. E clar că fericirea pe care Jud mă face să o simt îmi emană prin toţi porii şi e evidentă pentru toată lumea.

— Sper să te văd şi pe tine într-o zi cu privirea acesta, şoptesc.

Björn zâmbeşte şi, clătinând din cap, răspunde:

— Îmi plac prea mult femeile pentru a mă concentra doar pe una.

— Şi mie mi-au plăcut, până când a apărut una specială, afirm gândindu-mă la micuţa mea.

El se uită la mine, bea şi, după ce înghite, mă întreabă:

— Merită?

— Sută la sută! afirm cu încredere.

— În ciuda durerilor de cap pe care ţi le creează?

Dau din cap aprobator, îmi este foarte clar, şi el adaugă:

— Eric, nu vreau dureri de cap. Trăiesc foarte bine gândindu-mă doar la mine. Fac ce vreau după bunul meu plac şi numai eu sunt proprietarul şi stăpânul vieţii mele.

Acum eu sunt cel care consimte. Înţeleg ce spune.

Poziţia lui este aceeaşi pe care am apărat-o până când o spanioloaică a intrat în viaţa mea ca un nenorocit de tsunami pentru a mă doborî, iar când să mai spun ceva, Björn şopteşte amuzat:

— Dexter se poartă foarte ciudat.

Mă uit la prietenul meu care, din lateral, observă cu un chip ciudat cum Graciela dansează cu un tip şi eu spun în

şoaptă:

— Sunt nedumerit. Nu ştiu la ce se gândeşte.

În timp ce spun asta, o văd pe Amanda intrând în stand. Ochii noştri se întâlnesc şi îi zâmbesc. Ce a fost între mine şi ea s-a clarificat şi mă bucur pentru ea şi pentru mine, dar mai ales pentru Judith. Pentru nimic în lume n-aş vrea să se gândească la ceea ce nu este cazul.

Amanda vine la noi şi ne întâmpină.

Ca o bună nemţoaică, a venit de la Londra pentru a se bucura de Oktoberfest. Odată ce ne-am salutat, începe să vorbească cu Björn şi o văd pe Jud cum intră în stand. Fericiţi, ne privim, îi fac cu ochiul şi, câteva secunde mai târziu, o văd cocoţată pe o masă alături de Frida, cântând un cântec tipic german.

Ce se mai pricepe!

Încântat, o privesc cum cântă şi dansează cu acea graţie spaniolă pe care numai ea o are, dragostea mea. Dar, coborând de pe masă, îmi dau seama că se uită la mine şi chipul său se schimbă. E de rău... e de rău... Mai mult ca sigur a observat prezenţa Amandei.

La naiba!

Câteva clipe mai târziu văd cum îşi zgârie gâtul. Dezastru...

Şi, fără să se apropie de mine, se întoarce pentru a se îndepărta cu o faţă furioasă.

Nu. Asta nu.

Mă duc după ea. Unde se duce?

Vorbeşte cu un bărbat pe drum şi apoi merge înainte.

O urmez.

Nu vreau ca mintea ei să gândească lucruri care nu sunt şi, când, în sfârşit, o cuprind de talie, la naiba, îmi dă un cot care îmi taie respiraţia.

Dar de ce trebuie să fie atât de grosolană?

Sunt îndoit de lovitura ascuţită; ea priveşte în cele din

urmă înapoi şi, fără a-i înţelege reacţia, o întreb confuz:

— Dar ce-i cu tine?

Judith nu răspunde. Mă priveşte confuză, la rândul ei, şi, deşi mă doare stomacul din cauza brutalităţii micuţei mele drăguţe, o prind de mână şi o conduc într-o margine a cortului.

Odată ajunşi acolo, o eliberez şi cu tot temperamentul meu idiot îi comunic cât de puţin mi-a plăcut reacţia ei. Ea nu vorbeşte. Nu răspunde, doar se uită la mine, până când, în sfârşit, durerea mea nu se mai simte, îşi depune armele înţelegând că între mine şi Amanda nu există nimic, cu excepţia muncii, şi eu îi şoptesc:

— Micuţo... doar tu contezi pentru mine.

Atras ca un magnet, dau să o sărut, dar ea se retrage.

La naiba cu mania asta pe care o are!

Se joacă cu mine. Îi permit şi, după ce îi zâmbesc, ne întoarcem la grup, dar, în timp ce o fac, sunt surprins să o văd pe Graciela aşezată în poala lui Dexter.

Asta ce mai e? Ce s-a întâmplat?

Jud, care vede acelaşi lucru ca mine, mă priveşte uimită, iar Graciela şi Dexter, care vorbesc, dintr-odată se sărută. Ce?!

Dar ce ne-a scăpat?

Ochii mei şi ai lui Björn se întâlnesc şi, văzând chipul amuzat al prietenului meu, nu mă pot abţine din râs; atunci mă uit la fata mea, care încă e nedumerită din pricina celor văzute şi spun în glumă:

— Toată lumea se sărută aici, mai puţin eu.

Ea mă priveşte zâmbind.

Doamne, cât mă excită să o văd zâmbind aşa şi, câteva secunde mai târziu, apucându-mă de gât cu posesivitate, ea îmi cere:

— Sărută-mă, prostule!

Şi o sărut... şi ce o mai sărut.

Pe parcursul după-amiezii ne distrăm de minune.

Fără îndoială, petrecerea alături de Jud este mult mai distractivă decât mi-am amintit, deşi ea este toată numai energie şi nebunie, iar eu sunt tot numai linişte. Nu, nu-mi place să dansez, cu atât mai puţin în faţa familiei şi a prietenilor mei.

Când Dexter şi Graciela pleacă acasă, fericiţi de oportunitatea pe care o are prietenul meu cu chiliana, îmi pun gura aproape de urechea soţiei mele şi îi şoptesc:

— Cred că cineva se va distra minunat în seara asta la noi acasă.

Jud zâmbeşte şi dă din cap aprobator. Este la fel de convinsă ca mine.

Cerem ceva de băut, nu vreau ca petrecerea să se încheie alături de dragostea mea, iar în acel moment telefonul meu vibrează şi constat că este Bjorn. El a plecat la Sensations şi ne propune să mergem şi noi.

Fără ezitare, îi spun lui Jud şi o asigur că Foski nu este cu el. Acest lucru îi place, aşa cum îmi place mie să văd expresia pe care o reflectă ochii ei.

Văd dorinţă şi perversitate în privirea ei şi, dornic să mă joc cu ea de-a orice vrem, îi şoptesc, gata să o înnebunesc cu cuvintele mele:

— Vreau să te ofer. Vreau să te fut şi vreau să privesc.

Jud consimte. Se încinge. Îi place ceea ce aude. Ce îi propun.

Este caldă şi receptivă şi, de îndată ce mi-a spus că vrea să se bucure de ceea ce i-am propus, plecăm de acolo. Mergem la Sensations.

8

În taxi, eu şi Jud suntem fierbinţi, foarte fierbinţi.

Faptul de a şti că mergem la Sensations ne excită la maximum, iar eu, printre râsete şi săruturi înflăcărate, îi cer să-mi dea chiloţii ei şi ea se supune.

În mod pervers, îi duc la nas. Îmi place mirosul lor şi, când mă mustră, roşie ca focul, pentru ca şoferul de taxi să nu îşi dea seama de ceea ce facem, îi pun amuzat în buzunarul pantalonilor.

Când ajungem şi plătesc cursa, o iau pe Jud de mână şi împreună mergem în local. Odată ajunşi înăuntru, salut câţiva prieteni pe care îi întâlnesc şi o prezint cu plăcere ca fiind soţia mea.

Nu am mai fost la Sensations de la nunta noastră.

Mulţi dintre ei mă privesc surprinşi. Sunt sigur că ultimul lucru la care se aşteptau din partea mea era ca eu să mă căsătoresc. Dar, da, am făcut-o. Ea este soţia mea şi sunt fericit.

După ce am ajuns în a doua cameră, unde muzica este mai tare, mai puternică, toată lumea se uită la noi şi, fără a-i da drumul soţiei mele, ne îndreptăm amândoi spre bar, unde doi bărbaţi şi o femeie se joacă, şi o văd pe Jud zâmbind.

Perversitatea o învinge.

Când o văd râzând, o întreb care este motivul şi îmi aminteşte de o noapte în Barcelona, noaptea în care am dus-o într-un loc, am înfierbântat-o şi apoi am pedepsit-o, neoferindu-i sex pentru că mă lăsase la hotel.

Amândoi râdem când ne amintim de acel moment şi apoi îmi dau seama de modul în care un bărbat ne priveşte. Judith îl excită şi, satisfăcută că se bucură de jocul nostru, îi şoptesc la ureche:

— Este un bărbat în dreapta ta care nu încetează să ne urmărească cu privirea şi m-ar excita dacă ar putea vedea ceva mai mult din soţia mea. Vrei?

Cuvintele şi mângâierile mele o fac să tremure pe Jud.

Îmi plac tremurele ei şi apoi ea afirmă cu încredere:

— Da, vreau.

O sărut. O ador.

Şi, mutând scaunul pe care stă, îl aşez în aşa fel încât să-mi vadă soţia. Apoi îi despart încet şi deliberat picioarele, care, fără chiloţi, sigur îi oferă tipului o privelişte frumoasă.

Excitatie... Perversitate...

Faptul de a şti că acest bărbat observă umiditatea fierbinte a soţiei mele mă înnebuneşte la fel de mult ca pe Jud, şi vorbim, comunicăm şi întreb:

— Ţi-ar plăcea să faci sex cu el?

Ea îl priveşte, dorinţa i se citeşte pe chip şi afirmă:

— Da.

Inima îmi bate cu putere.

Faptul de a-mi imagina iubita cu picioarele deschise pentru el, în timp ce o ofer, mă excită la maximum; atunci bruneţica mea şopteşte, zâmbind:

— În noaptea asta vreau şi eu să mă joc cu tine.

Asta mă face să zâmbesc. Ne vom juca orice vrea ea.

— Vreau să văd cum un bărbat îţi face din nou felaţie.

Mă uit la ea, ezit, iar ea adaugă senzual:

— Dragul meu, tu m-ai învăţat că nu sunt mai puţin femeie dacă mă joc cu o altă femeie. Şi tu, Iceman, nu eşti mai puţin bărbat dacă te joci cu un alt bărbat. Şi mă aprind foarte mult când te văd muşcându-ţi buzele cu plăcere.

Bine... Ştiu asta.

Şi dacă sunt de acord să o fac este pentru că ea a cerut-o. Aşa cum pe mine mă excită să o văd cu o femeie, mă excită şi opusul şi îi ofer această plăcere, aşa cum şi ea mi-o oferă mie. Acesta este jocul nostru. Doar al nostru.

Ce perverşi suntem amândoi!

Vorbim despre ceea ce ne încălzeşte până şi sufletul, atunci când un prieten se apropie de noi şi ne întâmpină. I-

o prezint pe soţia mea şi ne spune că Björn se află în separeul cu numărul 10; îmi dau seama cum se uită la sânii ei şi, când pleacă, îi spun asta, apoi, văzând o mie de întrebări în ochii lui Judith, comentez amuzat:

— Roger iubeşte sânii. Îi place să sugă sfârcurile.

Câteva secunde mai târziu, văd că bărbatul care o urmărea pe Jud se uită la mine şi dispare în spatele cortinei roşii care aici poartă numele de cortina dorinţei. Fără ezitare, şi întotdeauna cu consimţământul soţiei mele, ne îndreptăm amândoi într-acolo şi, pe măsură ce trecem pe lângă ea, vedem diferite persoane practicând sexul într-o mie de moduri şi o mie de poziţii.

Jud le priveşte. Văd pe chipul ei că este încă surprinsă să vadă asta şi întreb:

— Cum ţi se pare?

Ochii ei curioşi contemplă tot ceea ce o înconjoară şi, în cele din urmă, răspunde:

— Pare că se distrează.

După acea cortină, trecem de o alta şi observăm oamenii dintr-un separeu. Acolo se află bărbatul de la bar, lângă un pat imens în care alţii se desfată şi, după ce îl privesc, spun adresându-mă soţiei:

— Întinde-te pe pat, Jud!

Dragostea mea se supune, în timp ce alţi oameni continuă cu jocurile lor fierbinţi, independent de noi. Stau lângă micuţa mea şi, privind-o, îi propun:

— Îmi doresc să te masturbezi pentru mine, bine?

Ea dă din cap aprobator, vibrează în urma sugestiei, dar şopteşte:

— Mai întâi vreau eu altceva.

Ştiu la ce se referă.

Ştiu ce solicită.

Şi, mulţumit să mă bucur de ea şi pentru ea, mă aşez, iar Jud, privindu-l pe omul care aşteaptă lângă noi să se

joace, spune:

— Îngenunchează înaintea lui.

Ordinul ei mă face să închid ochii. Perversitatea a ceea ce urmează să se întâmple mă învinge şi gem când îi simt mâinile desfăcându-mi pantalonii.

Faptul de a simţi puterea soţiei mele asupra mea, asupra voinţei mele şi asupra corpului meu îmi face pulsul să crească. Ea şi numai ea mă determină să fac lucrurile pe care nu mi-aş fi imaginat vreodată să le fac. Excitat, îi miros parfumul, acel parfum care în ziua în care am întâlnit-o m-a inundat complet şi de care nu se desparte niciodată; apoi o aud spunând:

— Oferă-i plăcere!

Deschid ochii şi mă uit la stăpâna şi soţia mea în timp ce observ că străinul îmi apucă pantalonii şi îi trage în jos, împreună cu boxerii mei. Pulsul mi se accelerează. Respiraţia la fel şi, de asemenea, simt că şi a ei.

În timp ce îl privesc, observ cum se apropie de corpul meu. Îi simt privirea înfometată după penisul meu. Şi o simt pe Judith şi excitatia ei.

Câteva secunde mai târziu, mâini care nu m-au atins niciodată mângâie erecţia mea dură. Sunt dur şi excitat. Şi mângâierile acelea, alături de chipul iubirii mele, cred că mă vor face să explodez.

Tremur. Corpul meu tremură, când simt cum omul acela îmi atinge testiculele şi le ciuguleşte uşor.

La naiba, ce plăcere!

Instantaneu, apa curge peste membrul meu. Îl ia întreg. Bărbatul mă spală pentru el, pentru Jud, pentru ei, şi îi permit... îi permit pentru iubita mea.

Cu respiraţia sacadată, mă uit la ea şi ea zâmbeşte.

Privirea ei îmi oferă pace sufletească şi zâmbetul său, bucurie. Fără să vorbească, îmi spune cât de mult îi place ceea ce vede şi eu zâmbesc. Zâmbesc şi mă las dus de

val.

Odată ce m-a uscat, bărbatul îmi duce penisul la gură.

Îi simt respiraţia...

Simt excitaţia lui, la fel de mult pe cât o simt pe a mea.

Limba lui suge vârful erecţiei mele şi eu îmi înclin capul înapoi, tremurând.

Doamne... Cât de tare mă excită!

Lăsându-mă satisfăcut astfel, îi permit tipului respectiv să mă atingă, să mă ciugulească, să mă sugă, în timp ce mă desfat şi îmi muşc buzele. Jud zâmbeşte.

Tipul accelerează. Nu lasă nici un singur milimetru de piele fără să-l răsfeţe, fără să-l mângâie, fără să-l lingă şi, când mâinile lui îmi cuprind şoldurile şi îşi bagă întregul meu penis în gură, eliberez un geamăt de satisfacţie. Gura lui avidă îmi primeşte aproape în întregime membrul. Buzele lui îl strâng, îl capturează şi tremur din nou.

De nenumărate ori, îmi scoate şi îmi bagă penisul în gura lui caldă, în timp ce mă mişcă după bunul plac şi, în curând, îmi dau seama că şi eu mă mişc în căutarea profunzimii.

Sexul între bărbaţi este excesiv, este ceva nou pe care îl învăţ şi, în curând, îmi dau seama de faptul că, aşa cum îmi place ceea ce îmi face, şi lui îi place să mă introduc în gura lui cu forţă.

Jud ne urmăreşte şi, cu picioarele deschise în faţa noastră, se masturbează. Ea ne urmăreşte jocul foarte atent şi, din felul în care mă priveşte, ştiu că îmi cere să nu mă opresc, să continui şi aşa fac.

Bineînţeles că o fac.

Respiraţia mea se accelerează la ceea ce îmi face bărbatul, în timp ce penisul meu creşte pe limba lui încă nişte milimetri şi simt cum îmi curge sângele prin venele mele umflate, în timp ce el mă masturbează cu gura şi mă suge cu limba în mişcări circulare.

Mâinile lui se îndreaptă spre fundul meu. Mă atinge.

Nu, asta nu. Dar sunt incapabil să îl opresc.

Momentul o cere, iar când îmi dă o palmă pentru a mă împinge mai adânc în gura lui, gem... gem din pură plăcere.

Mâinile lui strâng fesele fundului meu, îmi muşc din nou buzele şi mă uit la Jud.

Este încântată, foarte încântată de ceea ce vede.

Apoi simt că îmi desparte fesele şi îmi atinge anusul.

La dracu... Nu m-am gândit niciodată că voi lăsa un bărbat să mă atingă aşa, dar nu-l opresc. Nu pot. Cu toate acestea, când unul dintre degetele lui începe ceva ce nu îmi doresc în acest moment, mă uit la Jud. În ochii ei văd că vrea să continui. Ea vrea ca degetul să intre în mine, dar nu, nu pot. Încă nu sunt pregătit pentru asta şi, după ce am făcut-o să înţeleagă acest lucru din priviri şi ea a consimţit, îl opresc pe bărbat şi, fără să vorbim, doar privindu-ne, ştie cât de departe poate ajunge. Nu insistă.

El se concentrează din nou pe erecţia mea şi răsuflu uşurat şi foarte excitat. Îmi îndrept mâna dreaptă până la capul lui şi, prinzându-i părul, îl forţez să-şi bage întregul meu penis în gură. Îi place asta. Îl înnebuneşte.

De nenumărate ori, mişcările noastre virile sporesc, devin mai puternice, mai severe, mai eficiente. Plăcerea pe care ne-o oferă tuturor celor trei este infinită şi, când nu mai pot rezista, după o ultimă împingere în gura sa caldă, ejaculez. Tremur şi ejaculez pentru iubita mea, care, mulţumită, mă priveşte şi atinge şi ea punctul culminant.

După această primă luptă, din care nu mă gândisem să scap în această noapte, necunoscutul ne spune că urmează să facă duş şi Jud are grijă de mine şi mă spală imediat cu atenţie. Fără să vorbească, mă usucă şi, odată ce termină, mă întreabă privindu-mă:

— Este totul în regulă?

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc. De obicei, eu pun această întrebare, după ce facem sex şi, după ce dau din cap aprobator, întreb:

— Excitată?

— Foarte, spune ea cu un zâmbet frumos.

Câteva minute mai târziu, bărbatul revine, proaspăt şi curat. Îl întreb cum îl cheamă. Se numeşte Austin. Apoi Jud se întinde pe pat şi, după o privire din partea străinului, dau din cap aprobator. Suntem cu toţii jucători acolo şi ne înţelegem fără să vorbim.

În continuare, în timp ce îmi trag fermoarul, văd cum îi ridică fusta iubitei mele şi, imediat ce termină de spălat, o întreb, privind-o încântată:

— Deschide picioarele şi oferă-i acces la tine!

Iar Jud îi oferă. Ea i-o oferă în timp ce observ cum străinul care mi-a făcut mie o felaţie acum o masturbează şi îşi plimbă limba prin umiditatea ei.

— Plăcere!

A vedea plăcerea în jocurile noastre, în acţiunile noastre este minunat şi mă desfat. Ne desfatăm cu toţii. Câteva minute mai târziu, când el îşi pune un prezervativ, îl văd apropiindu-se de gura iubitei mele şi îl opresc.

— Gura ei este numai a mea, spun.

El consimte. Din nou, el nu pune la îndoială nimic şi, dornic de sex, pătrunde în ea.

Jud ţipă de plăcere. Înnebunesc privind şi spun:

— Uită-te la mine!

Iubirea mea se uită la mine. Îşi fixează ochii drăguţi asupra mea şi îmi face plăcere să văd cum plăcerea îi înceţoşează privirea la fiecare pătrundere a străinului.

Îmi place să văd cum un alt bărbat i-o trage la fel de mult pe cât îi place ei să văd asta şi, din moment ce vrea mai mult, Judith îşi ridică picioarele pe umerii lui şi o iau razna.

Înnebunesc!

Gemetele, ţipetele, loviturile seci ale corpurilor lor mă excită din nou şi, având nevoie de soţia mea, mă aplec şi îi cer gemetele şi gura ei. Ceva al nostru. Doar al nostru.

Când bărbatul atinge punctul culminant, iese din iubita mea şi o spală; excitaţia mea este la maximum. Imediat după aceea, o ridic pe Jud, o scot din separeu şi, pe hol, o iau în braţe, o fixez de perete, îmi dau jos pantalonii şi intru în ea.

— Da!

Ţip necontrolat în timp ce mă afund în ea din nou şi din nou, iar ea geme, se prinde de umerii mei şi se bucură de moment la fel de mult sau mai mult decât mine.

Jocul nostru este fierbinte, arzător, devastator şi, când ajungem la punctul culminant, după ce zâmbim şi ne sărutăm, mergem să facem un duş. Avem nevoie.

Pe drum ne întâlnim cu Björn şi îl întâlnim în sala oglinzilor. El a rezervat-o.

Ţinându-mi frumoasa brunetă de mână, mă îndrept spre duş. Intrăm. Acolo facem un duş şi, între sărutări drăgălaşe, îmi repetă că îi place să-mi vadă chipul viril când un bărbat îmi oferă plăcere.

Zâmbesc.

Dar de ce zâmbesc?

Nu ştiu. Cert este că o fac şi nu mă mai gândesc la asta. E mai bine.

Câteva minute mai târziu, când ne sărutăm într-un jacuzzi ale cărui ape îşi schimbă culoarea, Björn şi Diana intră în cameră. Prietenul meu şi cu mine ne privim şi zâmbim. Vrem să ne distrăm.

Nou-veniţii fac duş şi apoi Björn intră în jacuzzi cu noi în timp ce Diana pune muzică. Pe urmă se alătură şi ea grupului şi vorbim plini de viaţă. Bulele ne mişcă trupurile şi al meu se atinge ispititor de cel al soţiei mele.

Încă o dată, este clar pentru noi toţi că lui Jud nu-i place sadomasochismul şi nu pot să nu zâmbesc. Mă face mereu să zâmbesc.

Dornic să ne bucurăm de jocurile noastre fierbinţi şi perverse, propun să ne jucăm de-a maeştrii. Jud se uită la mine, se gândeşte la asta pentru o clipă, dar în cele din urmă acceptă, cu un zâmbet.

Micuţa mea brunetă are un meniu întreg de pericole!

Diana iese din jacuzzi şi îi ordon lui Jud să iasă şi ea. Ea o face. Cele două se întind pe pat şi îmi face plăcere să mă uit la cum se ating prietena şi soţia mea, cum se dăruiesc una alteia.

Din locul în care ne aflăm, eu şi Björn ne bucurăm de spectacolul pervers pe care ni-l oferă cele două, fără să ne atingă, în timp ce Jud, dăruită în întregime, are orgasm după orgasm, iar un mic pumn de resentimente îmi atinge inima când văd că se bucură cu Diana şi nu cu mine.

În tăcere, eu şi prietenul meu le privim până când, dornic să fiu eu cel care o desfată pe soţia mea, cer:

— Jud, vino în jacuzzi!

Încinsă, spanioloaica mea zâmbeşte, se ridică şi, făcându-şi vânt cu mâna, se apropie şi se aşază între noi.

Cu încântare, o iau de mână sub apă. Se uită la mine şi, după chipul ei, ştiu că este în regulă. Asta mă face fericit. Stăm câteva minute în tăcere, în timp ce muzica se aude prin difuzoare şi simţind că trebuie să continui jocul, îi cer:

— Masturbează-ne!

Fără întârziere, ea îmi prinde penisul, îl strânge şi mă priveşte pervers. Apoi se uită la Björn şi, după chipul său, ştiu că tocmai i-a făcut acelaşi lucru.

Expresia lui Jud ne anunţă că îi place ceea ce are în mâini şi nu mă mai pot uita. Închid ochii şi o las să mă masturbeze.

Mişcările ei sunt ritmice, puternice şi minunate, aşa cum

îmi place mie. Mă desfat la maximum, în timp ce persoana mea specială, dragostea mea, se joacă şi participă la fanteziile noastre.

După ce i-a cerut Dianei să aducă prezervative, Björn îi spune să schimbe muzica şi să pună un CD de inimă albastră. Câteva clipe mai târziu, piesa „Cry Me a River”, a lui Michael Buble, începe să se audă. Îi văd pe Jud şi Björn zâmbind, ştiu de ce o fac şi apoi prietenul meu şopteşte:

— Acest cântec îmi aminteşte întotdeauna de tine.

Şi eu, care am nevoie de ea să se uite la mine, şi nu la prietenul meu, îi atrag atenţia şi ne sărutăm tocmai în momentul în care Björn rupe ambalajul unui prezervativ pe care i-l dă Diana şi îl pune.

Mă bucur de atenţia soţiei mele, iar ea, la fel de excitată ca mine şi ignorând ceea ce face el, se împinge în mine fără ezitare.

La naiba, ce plăcere!

Interiorul ei îmi înfăşoară penisul cu căldură, cu dorinţă, cu disperare şi tremurăm amândoi.

Chipul ei...

Oftatul ei...

Felul în care mă priveşte mă înnebuneşte şi, înflăcărat de plăcere, şoptesc:

— Mă înnebuneşti, bruneţico.

Câteva secunde mai târziu, în timp ce Diana ne urmăreşte, Björn se apropie de noi cu penisul său erect. Ochii noştri se întâlnesc. Ştiu că şi-a pus prezervativul şi, după ce dau din cap aprobator la întrebarea sa tăcută, prietenul meu îi şopteşte lui Jud la ureche:

— Funduleţul tău mă încântă, scumpo.

Zâmbesc. Ea zâmbeşte şi, după ce ştiu că putem continua, deschid cu poftă fesele fundului preţios al soţiei mele pentru a i-l oferi. Lui Björn. Fără a fi nevoie de lubrifiant, anusul lui Jud se acomodează intruziunii lui.

Incredibil!

Mă uit la soţia mea.

Nu vreau să o rănesc.

Nu vreau ca ceva să o nemulţumească şi cu atât mai puţin să o rănească, dar, văzând că se bucură de acea dublă posesie, o prind de talie şi, scufundându-mă în ea, cer:

— Aşa... draga mea... aşa... Spune-mi că îţi place.

Dragostea mea geme. Văd că plăcerea pe care o simte este extremă şi, în cele din urmă, se uită la mine şi spune ameţită:

— Îmi place... da.

Björn şi cu mine ne privim. Amândoi ştim ce facem cu grija care este necesară, iar el, la fel de excitat ca mine, insistă:

— Cât de mult îţi place?

— Mult... mult...! spune ea pe un ton de o plăcere absolută.

Fără oprire, dar cu cap, o înnebunim, pe măsură ce jocul nostru fierbinte se accelerează şi gemetele noastre se aud clar şi puternic. Cu toate acestea, vreau să încerc ceva cu ea ce nu am încercat încă şi, întinzându-mă puţin mai mult, mă uit la prietenul meu şi propun:

— Dubla.

Björn dă din cap aprobator. Dacă eu sunt sigur, şi el este şi, după ce iese din fundul soţiei mele, îşi schimbă prezervativul cu unul curat şi, aplecându-se, îşi introduce degetul în vaginul ocupat de mine.

Mă uit la Judith. Este tensionată. Acest lucru este nou pentru ea, dar, după ce i-am reamintit că Diana a dilatat-o cu câteva minute înainte şi că nu aş permite niciodată ca ceva să o rănească, dă din cap aprobator şi are din nou încredere în mine.

După ce a introdus două degete, Björn se mişcă cu

atenţie şi, când indică cu un gest că penisul său a făcut deja o gaură lângă al meu, mă uit la soţia mea şi ştiu că îi place. Îi place foarte mult dubla penetrare vaginală.

Mişcările noastre se accelerează, sporesc. Jud geme. Îşi înfige unghiile în umerii mei şi ştiu că e din plăcere, plăcere pură, în timp ce o apăs pe mine, scufundându-mă complet în ea.

Mie şi lui Björn ne pasă de ea. Avem nevoie ca ea să ne spună că totul este în regulă şi, vrăjită de moment, ea răspunde:

— Nu... nu vă opriţi, vă rog... nu vă opriţi... îmi place...

Auzind-o spunând asta este ca o muzică cerească pentru urechile mele şi, uitând de toate, îmi dezlănţui dorinţa, iar Björn face la fel.

Ţipete, oftaturi, gemete sălbatice.

Noi trei, sub privirea atentă a Dianei, care bea din paharul ei, ne bucurăm de acel moment pervers plin de desfrâu în timp ce bulele din jacuzzi ne atenuează vocile, până când, în cele din urmă, ne lăsăm purtaţi simultan de un devastator şi minunat climax.

În dimineaţa aceea, când am ajuns acasă, am zâmbit ca un prost. Viaţa mea este perfectă de când Judith este în ea şi, pe măsură ce îi salutăm cu bucurie pe Susto şi Calamar, sunt conştient că, dacă m-ar părăsi vreodată, nu mi-aş mai dori altceva decât să mor.

Mână în mână ne îndreptăm spre uşa casei noastre şi, înainte de a intra, iubita mea, care pare să-mi citească gândurile, mă sărută şi îmi spune, printre altele, că mă iubeşte.

A-i spune „te iubesc” mi se pare puţin în acest moment. Simt atât de mult pentru ea, încât nu pot să mă exprim şi, zâmbind, îi şoptesc deasupra gurii:

— Acum şi pentru totdeauna.

Jud zâmbeşte. Ea ştie ce înseamnă aceste cuvinte

pentru noi şi ne sărutăm.

Un sărut duce la altul...

Un zâmbet la un alt zâmbet...

Şi, când intrăm în casă şi văd lumină în bucătărie, sunt surprins.

Cine poate fi acolo?

Dar, intrând şi văzându-i pe Graciela şi Dexter, în halatele lor, sărutându-se, ea aşezată în poala lui, Jud şi cu mine ne privim amuzaţi. Însă, atunci când îi propun să dispărem în taină aşa cum am apărut, ea clatină din cap dezaprobator şi o aud spunând:

— Ihâm... îhîm...

Blocat, o privesc. Dar ce face?

Graciela şi Dexter, prinşi asupra faptului, ne privesc, iar bruneţica mea spune cu dezinvoltură:

— Ce faceţi voi treji la ora asta?

Îmi cer scuze din priviri faţă de Dexter. La naiba cu soţia mea! Iar Graciela, care are acelaşi fel glumeţ de a fi ca şi Judith, răspunde fără să se mişte:

— Ne era sete şi am decis să bem ceva răcoritor.

În cele din urmă, ajungem să râdem cu toţii şi cu atât mai mult când văd sticla cu etichetă roz pe care au deschis-o. Este clar că şampania Moet Chandon Rose este câştigătoare.

9

La două zile după noaptea cea mare de la Sensations, când o văd pe Jud tăvălindu-se de durere din pricina menstruaţiei ei, mă frustrez.

De ce trebuie să doară aşa?

Cu afecţiune şi delicateţe, am grijă de ea şi, pentru a o face să zâmbească, îi spun că există un remediu german

foarte bun pentru durere. Se interesează repede de el şi, când îi spun că, dacă rămâne însărcinată, poate uita de menstruaţie timp de un an, se uită la mine şi ştiu că, dacă ar putea, mi-ar rupe capul.

Ce micuţă este fetiţa mea!

În dimineaţa aceea, la birou, primesc un telefon de la Londra de la Laila, nepoata lui Norbert şi Simona. Şi, aflând că, pentru unele probleme de muncă, va trece prin München, nu ezit şi o invit să rămână la noi.

Laila este o bună prietenă a surorii mele Hannah şi, tocmai din acest motiv, este specială pentru mine.

După-amiază, când mă întorc de la serviciu, îl sun pe Norbert. Îi povestesc despre apelul nepoatei sale şi, deşi este surprins că m-a sunat înaintea lui, este încântat de vizită. Laila este o fată foarte drăguţă.

Ziua de vineri soseşte, iar eu rezolv de acasă anumite probleme legate de Müller; uşa biroului meu se deschide şi apare Dexter împreună cu vărul său Juan Alberto, care a venit din Spania într-o vizită expres.

Jud, care îi însoţeşte, se interesează de sora ei, Raquel, vrea să ştie cum a rămas după plecarea mexicanului. Apoi văd că îi întinde un plic. Când pleacă, mă uit la Juan Alberto şi îl întreb:

— Ce i-ai dat?

Zâmbeşte şi, după ce se uită la Dexter, face semne cu ochiul:

— Raquel mi-a dat o scrisoare pentru ea.

— O, la naiba! Ce o fi făcut? şopteşte Dexter.

Juan Alberto îl observă, nu răspunde şi sper că această scrisoare nu este nimic care să o îngrijoreze pe micuţa mea soţie, că altfel îi rup capul. Când sunt pe cale să protestez, el spune:

— Liniştiţi-vă! Între mine şi Raquel totul este grozav. Amândoi suntem adulţi şi ştim ce facem. Nu aveţi de ce să

vă faceţi griji.

Eu mă uit la el. Dexter se uită la mine. Nu ştim la ce să ne aşteptăm, dar, în cele din urmă, deoarece vreau să-i dau un vot de încredere, declar:

— Pentru bine tău, sper că da.

Juan Alberto zâmbeşte, iar Dexter, fără să aştepte o secundă, îi povesteşte despre relaţia sa cu Graciela, ceea ce îl face pe vărul său fericit.

În cursul nopţii, când eu şi Jud suntem în camera noastră, ea mă provoacă să o sun pe telefonul ei mobil. Vrea să-mi arate tonul pe care l-a ales când o sun; fac ceea ce îmi cere şi încep să o sun. Se aude *Şi nos dejan* („Dacă ne lasă”), un cântec care ne-a făcut să ne îndrăgostim şi mai mult în luna de miere, iar eu am zâmbit.

Ce prost sunt!

Fără îndoială, aşa cum îmi spune soţia mea în anumite momente, sunt un tâmpit! Atât de tâmpit încât, în momente ca acestea, nici măcar nu mă recunosc!

Totuşi, prostia dispare când Judith menţionează din nou că vrea să lucreze.

Dar, să vedem, oare are nevoie?

Oare îi lipseşte ceva, câtă vreme am grijă de ea?

Şi, aşa cum spune cântecul nostru, dacă ea spune „alb”, eu spun „negru”.

Acest subiect mă crispează. Îmi face rău.

Nu are nevoie să lucreze. Lucrez deja pentru amândoi şi, gata să înfrunt acea fortăreaţă spaniolă, mă pregătesc, dar apoi, în mod surprinzător, mă anunţă că astăzi încheie subiectul. Însă îmi aminteşte că vom vorbi din nou despre asta.

Dar mai aveam de vorbit!

Oarecum supărat, intru în baie.

Urăsc să mă cert cu Judith, dar urăsc mai mult

nenorocita ei de încăpăţânare.

De ce trebuie întotdeauna să împingem totul la limită?

Mă spăl pe dinţi, pun picăturile de care am nevoie în ochii mei blestemaţi şi ies din baie.

Şi, de îndată ce ies, mă surprinde întrebându-mă cine este Laila şi de ce nu i-am spus că va rămâne la noi acasă să doarmă.

Clipesc cu gura căscată.

La naiba, am uitat să-i spun!

Chipul ei este o poezie şi cu siguranţă şi a mea trebuie să fie.

Nu am nimic de ascuns în ceea ce o priveşte pe Laila şi când îi văd ochii îngustaţi... e de rău... e de rău... Deodată, cu chipul ei tipic spaniol de „eşti un tâmpit!”, mă anunţă că Laila ajunge mâine.

— Mâine?!

— Cum adică mâine?

Să conştientizez acest lucru mă copleşeşte. O înţeleg.

Dacă eu aş şti că un bărbat pe care nu îl cunosc va rămâne în casa noastră şi aş fi fost ultimul care află, bineînţeles că m-ar deranja şi, când să-mi asum greşeala, mă întreabă:

— Ai avut ceva cu ea?

O privesc cu gura căscată.

Dar ce spune?

Laila este cea mai bună prietenă a surorii mele Hannah. Nu am văzut-o niciodată ca altceva şi, când să-i clarific acest aspect, mă întreabă din nou:

— Bjorn?

Asta deja mă irită.

Ceea ce are Björn cu Laila sau cu alte femei nu este treaba mea şi, desigur, cu atât mai puţin a ei. Acum eu sunt cel care se enervează şi, cu o voce slabă, o întreb ce o interesează despre Björn.

Judith înţelege repede întrebarea mea răutăcioasă şi, cu temperamentul ei obişnuit, îmi spune că vorbesc prostii.

Prostii?

Ce rost are să-l băgăm pe Björn în această discuţie?

Dar până la urmă o îmbrăţişez.

Ne certăm din nişte prostii, amândoi suntem idioţi. Şi, când o văd în sfârşit zâmbind, o iau în braţe, o duc la perete şi, cu încântare şi plăcere, scot unealta care îi place atât de mult soţiei mele şi fac dragoste cu ea.

10

A doua zi, după ce îmi petrec dimineaţa aranjând chestiuni legate de Müller, decid să mă întorc acasă în curând. Nu ştiu la ce oră va ajunge Laila, dar vreau să fiu acolo pentru a i-o prezenta lui Judith.

Sunt în biroul meu, lucrând cu Dexter, când aud zgomot şi, ieşind, aud vocea Lailei. Asta mă face să zâmbesc. Îmi amintesc încă de cum se distrau ea şi Hannah şi cât de mult s-a îngrijit Laila şi l-a răsfăţat pe Flyn.

Ce amintiri frumoase!

Mă bucur să o văd pe tânără, îi cer prietenului meu un minut şi mă îndrept spre bucătărie. La intrare, se uită la mine şi mă întâmpină cu un zâmbet imens.

— Eric!

— Bună, Laila.

Amândoi ne privim, zâmbim şi sunt destul de sigur că se gândeşte la Hannah aşa cum o fac eu. Amândoi plângem mult pentru pierderea ei.

Emoţionaţi, ne apropiem unul de celălalt şi ea mă felicită pentru nuntă şi îmi spune că soţia mea este minunată.

În timp ce spune aceste lucruri, mă uit la ea şi o văd

zâmbind. Văd că Simona şi Norbert i-au prezentat-o. Mulţumit, îi dau Lailei două sărutări şi apoi ea întreabă:

— Şi băiatul nostru?

— La şcoală. Când îl vei vedea, nu îl vei mai recunoaşte.

— Sunt convinsă! afirmă ea zâmbind, apoi adaugă: Apropo, cine sărbătoreşte mâine ziua de naştere?

Uimit de faptul că îşi aminteşte, izbucnesc în hohote de râs şi, inevitabil, ne amintim de ultima aniversare pe care am sărbătorit-o alături de Hannah. Amândoi râdem de amintiri, dar sunt brusc conştient de tăcerea incomodă pe care doar râsul nostru o rupe.

Ce se întâmplă?

Realizând cu coada ochiului cum mă urmăreşte soţia mea, mă întorc, mă îndrept spre ea şi spun, luând-o de talie:

— Draga mea, Laila şi Hannah au fost teribile împreună.

Jud dă din cap aprobator. Schiţează un zâmbet care ştiu că nu este autentic. Îi cunosc zâmbetele şi îmi dau seama imediat că acesta este unul prefăcut.

În acel moment, uşa bucătăriei se deschide. Este Dexter, care spune:

— Eric, în biroul tău ai apelul pe care îl aşteptai.

Conştient de importanţa acelui apel şi de faptul că vreau să mă sustrag, îi fac complice cu ochiul lui Jud şi dispar. Am o problemă importantă de rezolvat.

A doua zi, când mă trezesc, mă doare puţin capul.

La naiba!

De ce tocmai astăzi, când este ziua mea de naştere?

Şi, conştient că nu pot spune nimic sau toată lumea se va îngrijora din pricina problemei mele de vedere, fac un duş şi, fără să o trezesc pe Judith, mă îmbrac şi cobor la micul dejun.

La intrarea în bucătărie, Simona îmi zâmbeşte larg şi spune, uitându-se la mine:

— Felicitări, domnule!

Bucuros să primesc felicitările ei, zâmbesc şi, fără să ne sărutăm, din moment ce noi nu suntem pupăcioşi ca Judith, răspund:

— Mulţumesc, Simona.

Femeia îmi pregăteşte cu bucurie micul dejun în timp ce iau ziarul care, ca în fiecare dimineaţă, mă aşteaptă pe masă. Mă grăbesc să-l citesc, iar apoi uşa bucătăriei se deschide din nou şi apare Laila.

Imediat ne privim şi zâmbim.

— Felicitări, Eric!

Vazând-o apropiindu-se de mine, mă ridic şi îi ofer un scaun lângă mine. De ce, nu?

Câteva secunde mai târziu, Laila se aşază şi o aud spunând:

— Mătuşă, te superi dacă îmi dai o cafea şi îmi faci nişte pâine prăjită?

— Chiar acum, răspunde Simona.

Laila îmi întinde apoi un pachet. Asta mă surprinde şi, când îl deschid, găsesc un stilou frumos.

— Mulţumesc. Este un cadou frumos şi practic.

Câteva clipe mai târziu, începem să vorbim. Îmi povesteşte despre viaţa ei din Londra şi o amintim inevitabil pe Hannah. Am iubit-o amândoi şi sunt sigur că îi este dor de ea la fel de mult ca şi mie. Hannah a fost minunată. Unică. Specială.

Multă vreme vorbim, ne punem la curent, până când Dexter intră în bucătărie şi Laila, după ce îşi termină cafeaua, se ridică şi pleacă. Prietenul meu, căruia Simona îi oferă o cafea în acest moment, odată ce pleacă şi ne lasă singuri, spune, privind la stilou:

— Ce drăguţ este!

Mă uit cu drag la stiloul pe care mi l-a dat Laila, care ar fi putut fi la fel de bine un cadou de la Hannah şi afirm:

— Da. Este.

Amândoi zâmbim, iar apoi Dexter întreabă:

— Pot să-ţi spun ceva care mă face să mă simt ca un prost?

Dau din cap aprobator, însemnând că Dexter îmi poate spune ce vrea.

— Nu mi-am imaginat niciodată că a dormi câteva nopţi la rând cu aceeaşi femeie ar putea fi o experienţă atât de minunată.

Când aud asta, zâmbesc şi el şopteşte:

— Ador să văd cum doarme Graciela. Mă bucur de liniştea ei... Oare mă transform într-un pămpălău?

Izbucnesc în hohote de râs, trăiesc acelaşi lucru în fiecare zi şi răspund:

— Asta se numeşte dragoste. Iar cea care m-a învăţat asta a fost Judith, aşa cum te-a învăţat pe tine Graciela.

— Deci suntem doi pămpălăi?

Dau din cap aprobator.

— Fără nicio îndoială, da.

Dexter pufneşte. El este la fel de confuz cum eram eu la început şi multă vreme am vorbit despre sentimente şi dragoste, ceva nou pentru noi.

Când terminăm micul dejun, decidem să mergem în sufragerie, acolo stăm mai confortabili. Deodată, cu coada ochiului, o văd pe Jud intrând ca o nebună şi, câteva secunde mai târziu, zboară prin aer şi se prăbuşeşte la pământ.

La naiba!

Speriat şi foarte îngrijorat, mă pregătesc să o ajut, la fel ca Dexter.

Dar cum a ajuns acolo?

O duc uşor pe canapea şi îmi fac griji pentru ea.

Jud se plânge de mâna stângă. Mă crispez. Spune că o doare, iar eu paralizez. Nu... nu suport să i se întâmple

ceva. Să simtă durere. Sunt un ipohondru când vine vorba de bolile sau răul oamenilor pe care îi iubesc. Nu-i pot vedea suferind, iar Jud, care mă cunoaşte, îşi schimbă rapid expresia şi nu-i mai dă importanţă loviturii.

Dar nu. Eu nu pot să nu-i dau importanţă şi tremur. Încep să tremur şi, deodată, le văd pe Graciela şi Laila apărând. Se interesează de soţia mea, în timp ce văd că lui Jud îi pasă doar de mine.

Sunt tensionat. Foarte tensionat.

Propun să o duc la spital. Jud refuză şi, în cele din urmă, Graciela, care este asistentă medicală, îi atinge mâna, încheietura mâinii şi mă linişteşte când îmi spune că nu este ruptă. La final propun să-i pună un bandaj.

Dexter, Laila şi Graciela dispar. Odată ce rămânem singuri, micuţa mea se uită la mine şi, zâmbind aşa cum ştie doar ea, şopteşte:

— La mulţi ani, domnule Zimmerman!

Vazându-i chipul şi zâmbetul, mă bucur şi îi răspund zâmbind:

— Mulţumesc, draga mea.

Ne sărutăm...

Ne ispitim...

Ne amintim ce s-a întâmplat cu un an în urmă, când s-a prefăcut că este doamna Zimmerman la Moroccio şi a trebuit să plătesc cina pentru ea şi prietena ei. Asta ne face să zâmbim. Avem amintiri preţioase.

Câteva secunde mai târziu, când iubita mea găseşte darul pe care îl ţinea în mâini înainte de cădere şi care se află sub masă, mi-l oferă şi îl deschid. Îl deschid entuziasmat.

Jud mi-a cumpărat un ceas foarte frumos. Mi-l pun imediat la mână. Asta îi face plăcere, se vede pe ea.

Când Graciela intră în cameră, aşezată în poala lui Dexter, ne uităm amândoi la ei. De când şi-au dat o şansă,

nu încetează să ne arate afecţiunea lor fără niciun fel de filtru şi îmi spun: Oare par la fel de pămpălău aşa cum îmi pare mie Dexter?

Mai bine să nu mă gândesc la asta, pentru că poate sunt mai rău.

Când reuşeşte să-şi desprindă gura de cea a lui Dexter, Graciela spune că vrea să-i pună un bandaj lui Jud şi, înainte ca ea să accepte, eu sunt deja de acord.

În timp ce prietena noastră este ocupată să pună bandajul, Laila intră şi ea în cameră. Apoi află că nu vom lua cina acasă în această seară, pentru că de ziua mea am decis să îi invit pe cei dragi la cină în oraş, dar, în ciuda dezamăgirii ei, nu îi spun să ni se alăture. Nu vreau ca soţia mea să se simtă inconfortabil.

Totuşi, ca întotdeauna, Jud mă surprinde. Este cea mai drăguţă persoană pe care cred că am cunoscut-o vreodată şi, văzând chipul trist al fetei, spune:

— Vrei să vii cu noi?

— Mi-ar plăcea, spune Laila, mulţumită.

Când aud asta, mă uit la iubita mea şi îi mulţumesc. Nu aş fi invitat-o niciodată pe Laila dacă Judith nu mi-ar fi arătat că vrea şi ea asta.

La scurt timp, Laila, Graciela şi Jud dispar, iar Dexter şi cu mine continuăm să discutăm liniştit în sufragerie.

Cu toate acestea, liniştea mea este tulburată atunci când aud un anumit sunet dur şi ştiu că este motocicleta Ducati a lui Judith.

Nu, la naiba...

Dar nu s-a lovit la mână?

Fără întârziere mă ridic.

Mă duc la fereastră şi îmi simt corpul cum se contractă atunci când o văd pe nevasta mea nebună trecând, iară cască şi fără protecţii, suită pe Ducati, în timp ce Susto şi Calamar aleargă după ea.

— Hei, omule, e soţia ta? mă întreabă Dexter.

Cu pumnii strânşi din pricina tensiunii pe care o simt, în timp ce o privesc mergând pe o roată, în ciuda mâinii pansate, consimt şi Dexter comentează amuzat:

— Dar ce războinică ai!

Dau din cap aprobator.

Războinică, neînfricată, nebună, nesupusă, provocatoare. Adevărul este că aş putea continua să spun lucruri despre ea şi, atunci când cred că voi exploda de îngrijorare în legătură cu ce face cu nenorocitul ei de motor Ducati, Judith duce motocicleta în garaj, o opreşte şi se îndepărtează de ea. Asta mă linişteşte.

Câteva zile mai târziu, Judith insistă asupra faptului că trebuie să mergem la absolvirea şcolii de paraşutism a surorii şi mamei mele.

Încerc să scap, dar nimic, n-am nicio şansă!

Odată ce ajungem la locul în cauză şi cobor scaunul cu rotile al lui Dexter din maşină, prietenul meu, văzând unde suntem şi văzându-mi chipul, şopteşte cu amuzament:

— Prietene, eşti înconjurat de femei obraznice.

Consimt. Aş spune mai degrabă că sunt înconjurat de femei nebune, dar nu răspund.

După ce ne luăm rămas-bun de la mama şi sora mea, care sunt fericite şi surescitate de absolvire, ne îndreptăm spre zona în care aşteaptă membrii familiei. Odată ajunşi acolo, Flyn nu se opreşte din a ne îmbrăţişa. Fără îndoială, este emoţionat şi, după ce văd că avionul cu care merg două dintre femeile pe care le iubesc cel mai mult din lume decolează, îmi transpiră mâinile.

Dar ce fac aici?

De ce le permit mamei şi surorii mele să facă acest lucru?

Scaieţii, aşa cum nepotul meu i-a botezat pe Dexter şi Graciela, pentru că nu încetează să se sărute, trec peste

toate. Ei sunt ocupaţi să se drăgălească şi să se pupe, în timp ce avionul se tot înalţă.

Oamenii bat din palme, strigă, se înveselesc şi eu abia pot respira.

Cum ar spune socrul meu: „Of, ce rău îmi este!”

Minutele trec şi dintr-odată oamenii încep să strige şi să arate spre cer şi apoi îl aud pe Flyn exclamând:

— Cât de tareeeeeeeeee! Cad în picaj!

La naibaaaaaaaaa...

Bătăile inimii se accelerează.

Dacă se întâmplă ceva? Şi dacă mor?!

Nu mă pot uita, dar curiozitatea mă face să ridic privirea şi paralizez.

În depărtare văd câteva puncte care se apropie din ce în ce mai mult şi cred că voi face un infarct dintr-un moment în altul.

De când am fost martor la ceea ce s-a întâmplat cu Hannah, de fiecare dată când mă regăsesc într-o situaţie pe care nu o pot controla, mă simt rău. Fatal.

La naiba, cred că voi leşina!

Fără să spun nimic, ca să nu mă fac de râs, îmi fixez privirea în pământ şi respir cu calm, până când aud vocea lui Jud întrebând:

— Dragul meu, eşti bine?

Clatin din cap dezaprobator. Nu pot minţi.

Şi, după ce întreb dacă au pus deja picioarele pe pământ, Jud şopteşte:

— Nu, dragul meu... cad.

La naiba...

Cad?!

Pufnesc... sunt copleşit şi, atât cât pot, mormăi:

— Doamne, Jud, nu-mi spune asta!

Din acel moment, ea are grijă de mine. Mă mângâie. Mă anunţă că totul este sub control şi că nu se va întâmpla

nimic, până când, în cele din urmă, spune:

— Gata, dragul meu, au aterizat.

Consimt.

Faptul de a şti că sunt bine şi sănătoase mă lasă să respir, în sfârşit şi, din moment ce nu vreau ca mama şi sora mea să afle despre cât de îngrijorat sunt, zâmbesc şi aplaud. Dacă mă văd, să mă vadă fericit. Nu vreau să suport nici glumele, nici reproşurile lor.

Zilele trec şi sunt conştient că nu există o bună relaţionare între Jud şi Laila. Mai mult, nu cred că există nici între ea şi Simona, care este mătuşa ei.

Ştiu că se întâmplă ceva între ele, dar, oricât aş întreba-o pe Judith, ea neagă acest lucru. Cu toate acestea, sunt sigur că se întâmplă ceva, chiar dacă încearcă să se ascundă. Ştiu. Dar nu sunt în stare să adun informaţii.

11

Este trei şi jumătate dimineaţa şi nu pot să dorm.

Judith va participa la nenorocita de cursă de motocros peste câteva ore şi sunt neliniştit. Foarte neliniştit.

Gândul că i se poate întâmpla ceva mă ucide. Şi, deşi ea îmi spune şi îmi promite că nu se va întâmpla nimic şi încerc să o cred, angoasa nu mă lasă să trăiesc.

Am încercat să o fac să vadă că sunt alături de ea şi de data aceasta. Fericirea ei este fericirea mea şi speranţa ei, a mea. Dar faptul că este atât de îndrăzneaţă şi neastâmpărată, îmi vine greu să accept. Nu este uşor pentru mine.

Ştiu că i-am promis că mă voi schimba în mai multe privinţe şi că nu voi fi un om sufocant.

Ştiu cât de important este pentru ea să continue să practice motocros.

Dar ştiu, de asemenea, că, dacă vor continua astfel, atât ea, cât şi mama şi sora mea mă vor termina!

Pe întuneric, beau un pahar cu apă rece în bucătărie, când uşa se deschide. Privirea mea îl întâlneşte pe Dexter, care, după ce aprinde lumina şi mă vede, mă întreabă:

— Ce se întâmplă, prietene?

Zâmbesc. Fericirea pe care o văd în ochii lui de când este cu Graciela este ceva ce nu am mai văzut de mult.

— Sunt bine, suspin. Pur şi simplu nu pot dormi.

Dexter se apropie şi, aşezându-şi scaunul în faţa mea, insistă:

— Vrei să vorbim?

Nu răspund şi adaugă:

— Chiar acum o să-mi spui ce-i cu tine sau îţi jur că trezesc toată casa cântând *rancheras* (muzică populară mexicană) şi îţi reamintesc că nu sunt un cântăreţ prea bun.

Acest lucru mă face să zâmbesc şi, în cele din urmă, spun:

— Sunt îngrijorat din cauza lui Judith.

De îndată ce spun asta, Dexter ridică sprâncenele şi şopteşte:

— Hei, omule... Doar nu din cauza cursei de motociclete?

— Ei bine, da.

— Dar, Eric...

— Ştiu, îl întrerup. Ştiu că nu se va întâmpla nimic. Judith controlează foarte bine motocicleta, dar, la naiba, sunt neliniştit.

Vorbim. Eu şi Dexter vorbim o vreme despre ceea ce mă îngrijorează atât de mult, până când dintr-odată îmi dau seama ce oră este şi îl trimit la culcare, iar după zece minute mă duc şi eu. Trebuie să mă odihnesc.

Când mă trezesc după câteva ore, privind spre partea

lui Jud, văd că nu este acolo.

Chiar s-a trezit înaintea mea?

Sar imediat din pat.

Faptul că este deja în picioare nu poate însemna decât că este emoţionată din pricina cursei.

În grabă, fac un duş. Şi, în timp ce mă îmbrac, realizez că trebuie să fiu optimist. Trebuie să-i transmit lui Jud asta, pentru a o vedea fericită. Din acest motiv, schiţez un zâmbet privindu-mă în oglindă şi, când găsesc unul despre care ştiu că îmi poate păcăli soţia, ies din cameră.

Ajuns în dreptul uşii de la bucătărie, îi aud vorbind pe Jud şi Dexter. Cuvintele lor de afecţiune mă amuză şi, deoarece îmi doresc ca soţia mea să simtă că sunt lângă ea sută la sută, deschid uşa bucătăriei şi glumesc:

— Al naibii băieţaş mexican, flirtezi pe ascuns cu soţia mea?

Râsul lui Jud îmi umple sufletul ori de câte ori îl aud, am nevoie de acel sunet minunat ca să ştiu că totul merge bine.

— Omule, exclamă Dexter, din moment ce ştiu că îi plac bruneţii, nu-mi pierd speranţa!

O oră mai târziu, ne urcăm cu toţii în maşină şi ne îndreptăm spre circuitul despre care mi-a spus vărul meu Jurgen. Încerc să nu las zâmbetul să-mi dispară de pe faţă pentru nimic în lume. Îi datorez asta lui Jud.

Odată ajunşi acolo, ea se duce să se întâlnească cu Norbert, în timp ce eu, atacat, scot motocicleta din remorcă. O parchez şi îi observ pe Graciela cu Laila, pe Marta cu iubitul ei, pe Arthur şi pe Flyn. Par fericiţi. Nu ca mine, care sunt cu nervii la pământ, deşi încerc să mă prefac.

La scurt timp după aceea, Judith apare emoţionată cu numărul ei 69 şi zâmbesc la comentariul ei provocator.

Este delicioasă.

Jurgen vine la noi cu o hartă a circuitului. El şi Judith recapitulează rapid traseul şi vărul meu o sfătuieşte cum să ia fiecare curbă.

Of... mă tensionez doar ascultându-i. Mult mai mult.

Judith dispare câteva minute pentru a-şi schimba hainele, iar când se întoarce în salopetă şi protecţii, Flyn se entuziasmează, ceilalţi o aplaudă şi eu la fel, asta mai lipsea!

Dar, câteva secunde mai târziu, când motocicleta porneşte şi o văd accelerând, observ cum zâmbetul mi se şterge de pe faţă. Încerc să nu fiu aşa, dar nu pot să mă prefac. Nu aş fi un bun actor.

După ce i-am dat un sărut, o las să se concentreze asupra celorlalte motoare care au început deja să alerge. Pentru a intra în lumea ei, Judith îşi pune căştile şi ascultă Guns N'Roses pe ipod. Pentru ea, această formaţie, precum şi altele asemenea, îi ridică nivelul de adrenalină de care are nevoie în astfel de momente.

Adrenalină. Doamne... mi-e frică de adrenalina ei.

Cu stomacul întors pe dos, mă uit cum alţi concurenţi cad la pământ după ce fac salturi, dar mă menţin pe poziţii. Nu mă mişc pentru că, în acest caz, ceea ce aş face ar fi să o iau pe Judith, să o bag în maşină şi să o scot de aici.

Dar nu, nu pot face asta. Dacă aş face-o, aş trece peste cuvântul dat şi am nevoie ca ea să aibă încredere în mine. I-am spus că voi încerca să-i înţeleg lumea şi trebuie să încerc, chiar dacă mor încercând.

Prin difuzoare sunt chemaţi participanţii din a treia rundă. Judith participă şi ea şi, după ce i-a făcut cu ochiul surorii mele Marta, îmi dă un sărut rapid şi îmi spune:

— Mă întorc imediat. Aşteptaţi-mă!

O văd îndepărtându-se cu motocicleta, iar Marta îmi şopteşte, ţinându-mă de mână:

— Frăţioare, prefa-te, că se vede de la o poştă cât de inconfortabil te simţi.

Pufnesc.

Urăsc să nu fiu un actor bun, dar, fără să-mi iau ochii de la pistă, o văd pe neînfricata mea punându-se pe locul ei. Câteva secunde mai târziu, îşi pune casca şi ochelarii şi o văd zâmbind, în timp ce accelerează motocicleta şi porneşte ca o nebună.

Pentru Dumnezeu, vreau ca toate astea să se sfârşească acum!

Mi se pare că durează o eternitate. Cursa asta nenorocită nu se termină niciodată şi, când, în sfârşit, ştiu că runda s-a terminat şi iese pe locul trei, pot respira.

Este bine. Ea este bine.

Câteva secunde mai târziu, când ajunge la noi, îmi schimb expresia, zâmbesc şi, având nevoie să o îmbrăţişez, o fac şi o sărut, în timp ce toţi cei din jurul nostru aplaudă şi o înveselesc.

Din nou, mă apucă nervii. Judith participă la o altă rundă, se califică şi intră într-o altă rundă. Se califică din nou.

Când o văd punându-şi mănuşile, înainte de a intra în această ultimă rundă, în care vor fi proclamaţi câştigătorii, iubita mea, după ce le spune ceva Gracielei şi Martei, se uită la mine şi îmi spune:

— Zâmbeşte, dragul meu. Este ultima cursă. Acum îmi poţi cumpăra un raft foarte mare pentru premii. Am de gând să plec cu premiul întâi de aici.

Zâmbesc cum pot.

— Desigur! afirmă sora mea.

Consimt. După tot ce am văzut, cu siguranţă îl va lua.

Şi, dornic ca această agonie să se termine cât mai curând posibil, spun cel mai optimist lucru pe care îl pot spune:

— Haide, campioano! Du-te şi arată-le cine este soţia mea!

De îndată ce spun asta, îi văd faţa. Chipul ei frumos se luminează şi ştiu că asta avea nevoie să audă.

Bun! Mă bucur să văd că i-a plăcut.

Dar când, după câteva minute, se întoarce pe pistă, încep să mă întreb dacă am făcut bine. Judith este foarte nebună şi, pe deasupra, o mai încurajez şi eu să fie.

La naiba... la naiba...

De pe margine, grupul o încurajează pe Jud. Ştim cu toţii că îşi va da toată silinţa pentru a câştiga această cursă. Marta, care este din nou lângă mine, spune:

— Sunt foarte mandră de tine.

Mă uit la ea şi o aud zicând:

— I-ai spus lui Judith ceea ce trebuia să audă. Eşti grozav, frăţiorule!

Zâmbesc. Apoi începe cursa şi îmi încurajez soţia alături de grup.

Înaintează, o depăşesc alţii, derapează, sare, trece de zona accidentată, frânează, accelerează, derapează, accelerează din nou. Toate acestea şi multe altele Judith le face cu o măiestrie care ne lasă pe toţi fără grai şi îl aud pe Flyn, care strigă:

— O să câştige!

Fără să renunţe la efortul ei, spanioloaica mea accelerează, sare, frânează şi se bucură de ceea ce face, dar dintr-odată lumea mea încetineşte, deoarece din poziţia în care sunt văd cum cade o altă participantă, iar motocicleta ei se duce direct înspre Judith. Nu!

Câteva clipe mai târziu îmi văd iubita, aruncată în aer din pricina loviturii, cum cade puternic la sol.

Nu... Nu... NU...!

Rămân paralizat pentru câteva secunde.

Toată lumea din jurul meu ţipă speriată, dar paralizia

mea dispare şi, uitând de siguranţă, sar gardul şi alerg spre locul unde soţia mea stă întinsă pe pământ.

Alerg...

Alerg cât de repede pot, fiind în acelaşi timp conştient că Judith nu se mişcă.

De ce nu se mişcă?

„Jud... mişcă-te... mişcă-te, te rog.”

Şocul şi agonia îmi iau în stăpânire corpul, iar un tip se apropie de mine să-mi reproşeze că alerg pe pistă. Încearcă să mă oprească, dar imediat ce mă atinge, îl împing. Îl dau la o parte şi continui să alerg spre ea.

Ajung lângă ea şi o văd pe concurenta care a căzut în faţa ei aşezându-se pe pământ, dar Jud rămâne nemişcată.

Pentru numele lui Dumnezeu... de ce nu se mişcă?

Imediat trei tipi se pun în faţa mea şi între toţi mă opresc, nu-mi permit să mă apropii de soţia mea şi, înnebunit, mă revolt, ţip şi dau din mâini.

Dar nimeni nu mă ascultă. Nimeni nu mă lasă să mă apropii de ea, până când sora mea vine lângă mine şi, apucându-mi strâns braţul, strigă:

— Eric, linişteşte-te!

Cu mintea tulbure, mă uit la ea, iar Marta insistă:

— Lasă-i pe asistenţi să-şi facă treaba.

Dar nu pot.

Nu pot rămâne impasibil.

Ea, viaţa mea, soţia mea, micuţa mea, este la pământ fără să se mişte şi eu strig. Îi spun numele din nou şi din nou, sperând că mă va auzi.

Jurgen, care îi cunoaşte pe toţi din circuit, ajunge imediat la asistenţi şi le spune că Marta este medic, iar eu sunt soţul. Din fericire, ne lasă să ne apropiem, dar sora mea mă întreabă, privindu-mă:

— Eric, dacă o iubeşti, te rog să te controlezi.

Consimt.

Pentru ea fac orice, dar, când îi scot casca şi îi văd ochii închişi, mă împleticesc, iar sora mea, susţinându-mă, spune:

— Uşor, Eric. Nu îţi face griji…

Dar nu pot. Cum adică să stau liniştit?

De ce nu deschide ochii?

De ce nu se trezeşte?

Asistenţii, după ce verifică anumite lucruri pe care eu nu le înţeleg, se uită la Marta şi îi spun că o duc la spital.

Auzul acestor vorbe mă sperie. Mă sperie foarte mult.

A fost o greşeală să o las să participe la această cursă şi eu sunt de vină pentru că nu m-am opus.

Când o urcă în ambulanţă, dau să intru cu ea, dar asistenţii mă opresc. Nu încăpem toţi trei.

Înnebunesc. Nu pleacă de aici fără mine. Cu toate acestea, sora mea trage de mine şi strigă:

— Eric, uită-te la mine! Uită-te la mine!

Strigătele ei îşi ating scopul şi, când porneşte ambulanţa şi pleacă cu sirena pornită, dau să alerg după ea, când Marta spune:

— Haide! Mi-au spus la care spital o vor duce.

Ca un nebun, alerg spre maşina mea. Dar sunt atât de nervos încât, atunci când ajung, sora mea îmi face un semn să îmi ia cheile.

— Voi conduce eu, spune ea, şi nu voi accepta un refuz ca răspuns, ai înţeles?

Nu vreau să pierd timpul discutând, aşa că dau din cap aprobator. Îi arunc cheile şi intrăm în maşină. Pe drum, nu vorbesc. Nu pot. Între timp, o aud pe Marta vorbind prin căşti cu Arthur, care este cu restul grupului şi îi spune la ce spital să mergem.

Odată ce intrăm în sala de urgenţă, sora mea, care se mişcă ca un peşte prin apă, află unde este Judith. Ne spun că-i fac nişte teste. Ea nu s-a trezit încă şi trebuie să

aşteptăm.

Copleşit şi la un pas de prăbuşire, refuz să merg la o cafea aşa cum propune Marta. Vreau doar să o văd pe Jud. Doar atât. Şi, fără să mă aştept, dintr-odată simt că lacrimile încep să-mi curgă pe obraji aşa cum nu au făcut-o de ani de zile.

Ultima dată când am plâns aşa a fost pentru Hannah şi asta mă sperie. Mă sperie foarte mult.

Marta mă priveşte şocată.

Eu, cel mai dur şi cel mai impasibil tip de pe planetă, plâng deznădăjduit.

Marta mă aşază pe un scaun. Cred că îi este teamă să nu leşin şi, în felul ei, mă consolează. Dar nu am nicio consolare. Am nevoie de Jud... Am nevoie de ea.

Astfel trece mai bine de o jumătate de oră. Cea mai proastă jumătate de oră din viaţa mea, până când se deschide o uşă, iese un medic, prieten cu Marta şi, apropiindu-se de noi, ne spune să-l urmăm.

Tremur. Tremur încontinuu.

Lacrimile îmi curg necontrolat, nu le pot opri, iar când intru într-un mic cabinet cu medicul, el ne anunţă că Jud are o leziune uşoară la cap, diverse contuzii şi o fisură la încheietura mâinii stângi. El ne mai spune că s-a trezit, dar că i-au dat un calmant pentru a se linişti.

Când aud asta, îmi pun mâna pe inimă şi apoi, acoperindu-mi faţa cu mâinile, plâng din nou.

Faptul de a şti că este bine, în ciuda puternicei lovituri, mă face fericit, teribil de fericit.

Prietenul doctor al Martei ne spune că, de îndată ce o vor duce într-un salon, ne vor anunţa pentru a putea merge la ea.

Când ieşim din cabinet, încă stau cu sufletul la gură ca un copil, iar Marta mă îmbrăţişează, mă mângâie şi, cu grijă şi delicateţe, şopteşte:

— Vezi, dragul meu? Ea este bine. Relaxează-te.

Dar să-mi ceară asta după tensiunea trăită este complicat. Foarte complicat.

Mă gândesc la Manuel, la socrul meu.

Ar trebui să-l sun?

În cele din urmă, decid să o fac când Jud se va trezi. Dacă îl sun şi el nu poate vorbi cu ea, îl voi necăji fără îndoială mai mult, aşa că aleg să aştept. Aşa este cel mai bine.

Mergem în tăcere până la locul unde medicul ne-a spus să aşteptăm până când ne vor spune că o putem vedea pe Judith şi ne aşezăm.

Simt că îmi tremură picioarele. Nu vorbim, doar ne uităm în gol şi ştiu că amintirile din trecut ne sufocă, iar pe lângă acestea, durerea de cap mă ucide, dar nu spun nimic. Aici contează doar micuţa mea.

După o vreme, mama apare însoţită de Dexter şi Graciela şi, văzându-i starea de angoasă şi teamă, cedez din nou. Nu pot să-mi controlez emoţiile.

Faptul de a vedea chipul speriat al mamei mele, pe care l-am văzut doar atunci când a murit Hannah, mă deznădăjduieşte şi, în momentul în care mă îmbrăţişează, ca un tip vai de el, plâng din nou în braţele ei. Nu mă pot abţine.

Marta, văzându-ne pe amândoi plângând ca doi copii, îşi reţine lacrimile, iar Graciela este cea care preia controlul situaţiei şi, după ce o face pe mama să mă elibereze, le aşază pe amândouă şi le calmează. Din fericire, ea este aici pentru asta şi îi mulţumesc din priviri. Nu pot să liniştesc pe nimeni în starea în care mă aflu.

Dexter, care este lângă mine şi care nu şi-a deschis gura, şopteşte:

— Eric...

— Sunt bine, afirm, ştergându-mi nenorocitele de lacrimi

şi simţind cum mă doare mai tare capul cu fiecare secundă care trece.

El consimte, dar mă îndoiesc că mă crede şi, când îl privesc, îmi şopteşte:

— Gândeşte-te că e bine.

Din fericire, ştiu că este aşa.

— A fost vina mea, şoptesc.

Dexter se încruntă.

— De ce spui asta?

— Pentru că trebuie să o protejez. Nu ar fi trebuit să permit...

— Eric! Mă întrerupe cu o voce joasă, astfel încât numai eu să-l aud. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Nici măcar vina lui Judith. Aceste lucruri se întâmplă. Ea practică un sport complicat, omule şi...

În acel moment, o asistentă se apropie de noi şi ne spune că Judith este deja într-un salon. De îndată ce spune numărul, uitând de prietenul meu, mama mea, sora mea şi de Graciela, mă duc la scări şi urc treptele câte patru odată. Trebuie să-mi văd soţia.

Când ajung în faţa salonului 674, fără să mă opresc nici măcar pentru o secundă, deschid uşa şi inima mea paralizează din nou. În faţa mea se află fetiţa mea, pe un pat cu ochii închişi, nemişcată, palidă, învineţită şi fără apărare.

Fără să pierd o secundă, mă apropii de ea, o iau de mâna ei inertă şi o sărut. O sărut cu dragoste, cu afecţiune, cu nevoie. În tăcere, îi sărut mâna iar şi iar în timp ce mă gândesc că, dacă i s-ar întâmpla ceva, viaţa mea ar înceta cu siguranţă să mai aibă sens.

Nimic, nimic nu ar mai fi la fel fără Jud. Fără privirile ei, fără furia ei, fără zâmbetele ei, fără nebunia sau nenorocita ei de încăpăţânare. Ea este centrul vieţii mele şi ceea ce s-a întâmplat mi-a confirmat acest lucru din

nou.

Uşa se deschide şi apar mama, Marta, Graciela şi Dexter, care intră în tăcere. Toată lumea se uită la ea, iar mama mea, apropiindu-se de mine, îmi trece mâna peste spate şi întreabă mai liniştită:

— Eşti mai bine, dragul meu?

Dau din cap aprobator. Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar dau din cap şi sunt puţin mai liniştit când o văd şi pe mama mai relaxată, îi fac un semn surorii mele şi ea îi invită pe toţi să meargă la cafenea să bea ceva.

Am nevoie să rămân singur cu Jud.

Din nou singuri, iau un scaun, îl aduc mai aproape de pat şi mă aşez lângă ea şi îi vorbesc. Nu ştiu dacă mă aude sau nu, dar îi reamintesc că o iubesc, că o vreau, că nu pot trăi fără ea.

Astfel orele trec şi, deşi mă dor ochii şi capul, refuz să plec de lângă ea. Marta încearcă să mă convingă. Şi mama la fel. Dar nu mă mişc de aici, până când Jud nu vine cu mine.

Extenuat, când în cele din urmă ne lasă singuri, aşa cum spune cântecul din frumoasa noastră lună de miere, îmi pun capul pe mâna ei aşezată pe pat şi închid ochii. Am nevoie să se odihnească.

Deodată observ că mâna ei se mişcă şi, privind-o, îi văd ochii aţintiţi asupra mea şi cu un zâmbet pe jumătate şopteşte:

— Bună, frumosule!

Trag aer în piept.

Doar ea se poate gândi să mă întâmpine aşa după tot ce s-a întâmplat.

Faptul de a-i auzi vocea şi de a vedea că se uită la mine este cel mai bun lucru care mi se poate întâmpla, iar când se interesează de mine, aşa cum o face mereu, pămpălăul sensibil din mine începe să plângă, în timp ce îi cer:

— Să nu mă mai sperii aşa, ai înţeles?

Apoi o îmbrăţişez, mă adăpostesc în braţele ei şi mă detensionez.

Minutele trec şi Judith capătă putere. Încăpăţânarea ei mă linişteşte, mă face să zâmbesc şi, în sfârşit, îmi pot recăpăta controlul asupra corpului, asupra emoţiilor şi a sentimentelor mele.

Marta şi mama mea intră şi, văzând-o trează pe Jud, ele îi zâmbesc şi o alintă. Ele o alintă ca mine, dar, când sora mea Marta ne spune că motocicleta Ducati a lui Judith a fost lovită rău, micuţa mea întreabă îmbufnată:

— Ce s-a întâmplat cu motocicleta mea?

Incredibil!

Este în spital. Această femeie rănită zdravăn, cu un traumatism cranian, o să plângă după motocicleta ei?

În zecimi de secundă o văd începând să-şi zgârie gâtul.

Chiar atât de tare o afectează ce s-a întâmplat cu motocicleta?

Aşezându-mă lângă ea, după ce mama o sărută, suflu uşor peste gâtul ei şi îi iau mâna pentru a nu se zgâria. O liniştesc atât cât pot.

Motocicleta nu a rămas într-o stare bună după lovitură, dar, pentru a o linişti, spun:

— Poate fi reparată.

Văd că acest lucru o înviorează. Şi, deşi repararea acelei motociclete este ultimul lucru pe care mi-l doresc, o spun de o mie de ori, pentru a nu mai plânge.

Îmi sună telefonul. Este de acasă. Mă gândesc la Flyn, la cât de speriat trebuie să fie, şi îndepărtându-mă câteva secunde de Jud pentru a vorbi cu el şi a-l linişti, ies pe hol. Aşa este cel mai bine.

12

Sănătatea lui Judith se îmbunătăţeşte odată cu trecerea zilelor, în ciuda dezamăgirii pe care a avut-o văzându-şi motocicleta.

A naibii motocicletă, ce o mai face să plângă!

Iubeşte Ducati-ul Vox Mx 530 din 2007 pe care i-a dat-o tatăl său. De fiecare dată când o menţionează, simt că se întristează de felul în care arată după accident şi, fără ca ea să ştie nimic şi, spre regretul meu, fac ceva nebunesc. O repar!

Uneori mă întreb de ce o fac.

De ce repar ceva ce ştiu că îmi va da din nou dureri de cap?

Dar gândul la ea şi la expresia ei, când îşi va vedea iubita motocicletă recondiţionată, merită efortul. Ei bine, asta cred acum; mai târziu, voi vedea!

Odată cu însănătoşirea ei, vin şi disputele noastre.

Ce s-ar alege de noi dacă nu ne-am certa?

Judith mă presează, îmi spune din nou că vrea să lucreze, dar încerc să o iau pe ocolite şi, pentru moment, acest lucru funcţionează. În ceea ce îl priveşte pe Flyn, el pare concentrat pe studii şi, văzându-l astfel, mă pot relaxa puţin mai mult.

Graciela şi Dexter s-au întors în Mexic pentru a-şi continua viaţa. Au plecat din casa mea ameţiţi şi aş spune chiar îndrăgostiţi, dar timpul va decide dacă ceea ce este între ei este atracţie, dragoste sau o simplă dorinţă.

Tocmai am trecut în revistă problemele mele. Îmi urăsc ochii. De ce a trebuit să moştenesc această problemă de la nenorocitul meu tată? În fine, din fericire şi în ciuda durerilor mele de cap, totul merge aşa cum ar trebui şi nu pot ignora faptul că acest lucru va dura toată viaţa.

Laila este încă acasă. Nu ştiu de ce, prezenţa ei mă bucură, la fel şi pe Flyn, care o adoră, deşi sunt conştient

că Simona nu este fericită. Ce se întâmplă între ea şi nepoata ei?

Nu se bucură că este aici?

Din fericire, bruneţica mea s-a mai relaxat puţin cu Laila. Şi acest puţin mă linişteşte. Nu ştiu de ce relaţia bună care există între mine şi Laila nu poate fi şi între ele şi, când o văd pe Judith micşorându-şi ochii, atunci când se uită la ea, ceva din mine strigă... e de rău, e de rău!

Zilele trec şi, în timp ce lucrez, Jud ia prânzul cu Björn de mai multe ori. Îmi place buna prietenie care s-a legat între ei; mai mult, faptul că se înţeleg atât de bine mă face să mă simt special. Foarte special.

Într-o după-amiază, când o văd pe fetiţa mea uşor demoralizată, o încurajez să iasă cu sora mea. Se bucură mereu când iese cu nebuna de Marta şi sunt surprins să văd că Laila i se alătură şi Jud nu se plânge.

O fi un semn bun?

Pe măsură ce orele trec, se înnoptează şi bruneţica mea nu apare, încep să mă neliniştesc. La naiba, unde este?

Soseşte miezul nopţii... apoi ora unu şi, în sfârşit, la două noaptea aud cum o maşină parchează în faţa porţii.

Suspin. În sfârşit, a sosit!

Cu unul dintre cele mai bune zâmbete ale mele, pentru că nu vreau să se simtă inconfortabil când îmi vede faţa, ies în întâmpinarea ei, dar zâmbetul meu dispare când o văd venind pe Laila singură.

Cum?!

Dar unde este Jud?

Laila se uită la mine. Faţa mea trebuie să fie o poezie şi, fără să-mi ascund proasta dispoziţie, întreb:

— Unde este Judith?

Oftează, nu-mi place chipul ei, iar când intră în casă, spune:

— Într-un local numit Guantanamera.

Bineeeeeeeeee...

La naiba... La naiba... La naiba...

Faptul de a şti că ea se află în dărăpănătura aceea, care îmi place atât de puţin, nu mă bucură.

De ce am încurajat-o să iasă cu sora mea?

Mă gândesc la bărbaţii care sunt de obicei acolo. Dacă îi pune cineva ceva în băutură şi o drogheazã? Nu... Nu... Nu am de gând să cred asta. Nu trebuie să fiu atât de negativist. Mă tot frământ când Laila se întoarce şi spune:

— Nu ştiu cum poate să-i placă lui Judith acel loc. Bărbaţii de acolo sunt nişte ţărani.

Perfect!

Acest comentariu l-a descris perfect.

Dar, nedorind să-mi arăt disconfortul, afirm:

— Noapte bună, Laila! Somn uşor!

Câteva secunde mai târziu, când ea dispare, scot telefonul mobil din buzunarul pantalonilor şi o sun pe Judith. O să vadă ea!

Dar nimic. Nu-mi răspunde. La naiba!

La trei dimineaţa şi după multe apeluri la care ea nu răspunde, fumul îmi iese deja prin cap. De ce nu se întoarce?

Pufnesc. Suspin. Mă enervez şi, în cele din urmă, obosit să mă plimb în jurul biroului meu ca un urs în captivitate, ies în grădină. Am nevoie de aer proaspăt pentru a mă linişti. Susto şi Calamar, văzându-mă, aleargă spre mine. Îi salut cu răceală şi mă plimb cu ei.

Mă plimb prin grădină de la un capăt la altul.

La naiba, Judith! De ce nu te întorci?

Intru în casă. Mă plimb prin ea în întuneric, până când dintr-odată aud uşa de la intrare. Mă îndrept imediat într-acolo şi ochii mei blestemaţi văd în sfârşit persoana pe care vor să o vadă.

Fără să vreau să mă abţin, o întreb dacă a fost la

Guantanamera. Dacă mă minte, mă voi supăra mai mult, dar ea dă din cap aprobator zâmbind. Admite cu încântare.

Nu prea îi este ruşine... Nici faptul că mă vede supărat nu mă relaxează.

O întreb îndată de ce nu s-a întors cu Laila.

Şi, iată... limba i se împleticeşte şi realizez din nou cât de rău îi pică.

Dar ce naiba are cu Laila?

O supun la un interogatoriu. Ştiu că nu este momentul, dar o întreb cu cine a fost şi ce a făcut. Judith zâmbeşte. Nu cedează şi se joacă cu mine. O cunosc. Încearcă să mă tachineze şi, văzând că nu reuşeşte, marea neruşinată spune...

— Ştii şi tu, diagostea mea.

La naiba...

Vorba mamei mele, fir-ar mama ei!

Când spune acea frază, când vorbeşte aşa ca o insolentă, mă aprinde sută la sută şi nu din excitaţie, ci din furie maximă.

Mă uit la ea enervat. Ea zâmbeşte.

Râde de mine!

Apoi încearcă să se apropie.

Caută sex, ca întotdeauna când vine de la Guantanamera cu un mojito în plus la bord, dar eu o resping. Sunt furios şi nu am de gând să mă predau.

Judith insistă. Îmi spune lucruri la ureche. Sare în faţa mea pentru a mă determina să o privesc şi trebuie să fac un efort pentru a nu ceda. În cele din urmă se duce la culcare. Recunosc că sunt moale cu ea, dar în seara asta nu intenţionez să cad sub vraja ei.

Şi reuşesc.

Deşi, bine, dacă sunt sincer, reuşesc doar pentru că atunci când urc în cameră, ea doarme dusă în pat. Chipul ei mă bucură. Este atât de drăguţă... Şi, scoţându-i hainele

şi pantofii, o dezbrac, o bag sub pătură, îi dau un sărut pe frunte şi o acopăr. Două secunde mai târziu, şi eu mă bag în pat şi zâmbesc ca un idiot la sforăitul ei dulce.

M-am tâmpit!

A doua zi, Jud mă sună când mă aflu la birou. O interesează cum sunt şi când vrea să vorbească despre ce s-a întâmplat cu o seară înainte, o întrerup: lucrez. Cu toate acestea, ea, care ştie multe, înainte de a închide, murmură:

— Bineeeeeeeee... te iubesc.

Ei bine... a câştigat deja.

Auzind acest „te iubesc” prostesc şi romantic mă face să cedez şi în două secunde mă are unde vrea. A dracului spanioloaică!

Mă abţin, încerc, dar până la urmă gura, capul şi inima vorbesc:

— Şi eu pe tine.

Închid în grabă telefonul fără să-i dau opţiunea de a-mi mai spune altceva. De îndată ce îmi dau jos căştile, zâmbesc. Cu siguranţă, aşa cum spune ea, sunt un tâmpit!

Munca mă absoarbe, iar ore în şir mă concentrez pe Müller. Trebuie să o fac, compania o cere.

Dar, înainte de a mânca, îl sun pe Björn. Trebuie să vorbesc cu el despre un contract de afaceri. Îl sun pe mobil. Nu răspunde şi, după ce îi las un mesaj vocal, mă întorc la treabă. Voi vorbi cu el mai târziu.

Dar prietenul meu nu mă sună şi, când ajung acasă în după-amiaza aceea, imediat ce intru o văd pe Laila. După ce o salut, o întreb de Jud şi ea îmi transmite că se odihneşte pentru că nu se simte bine.

Cum?!

Acest lucru mă pune în alertă.

De când se odihneşte Jud după-amiaza? De ce nu se simte bine?

Îmi scot imediat laptopul, iar Laila, apropiindu-mă de mine, îmi şopteşte că Judith abia a mâncat. Se părea că o durea capul şi adaugă că nu o surprinde, pentru că, în noaptea trecută, pe lângă faptul că a dansat cu mulţi bărbaţi şi a fumat ca o nebună, a băut mai mult decât era necesar.

La naibaaaaaaaaa!

La naibaaaaaaaaa!

Diger ceea ce tocmai am auzit când, coborând vocea, Laila îmi şopteşte că Björn a fost la Guantanamera cu Judith.

Asta mă surprinde şi apoi îmi dau seama că prietenul meu nu m-a sunat înapoi.

Ce ciudat!

Cu toate acestea, este şi mai ciudat că, atunci când am întrebat-o pe Judith cine a fost cu ea, nu a menţionat.

Să fi ştiut că Björn a fost în acea dărăpănătură m-ar mai fi relaxat. Ştiu că Björn nu ar permite niciodată unui tip să întreacă măsura, dar corpul meu se blochează la un comentariu făcut de Laila, care îmi spune că Björn nu a pierdut nicio ocazie.

Ce vrea sa spună cu asta?

Şi, mai presus de toate, ce vrea să mă facă să înţeleg cu acea privire?

Mă tensionez. Nu ştiu cum să interpretez felul ei de a vorbi şi de a mă privi. Am încredere în Björn. Am încredere în Judith.

Dar de ce mi se pare că Laila vrea să-mi spună ceva mai mult?

Fără chef să mă mai gândesc la prostii care nu mă vor duce la nimic bun, îmi iau rămas-bun de la ea şi, lăsând-o pe Judith să se odihnească, intru în biroul meu, oaza mea de pace.

Acolo, îmi torn un pahar de whisky şi, când sună

telefonul, văd că este Björn. Vorbesc cu el despre contract şi, la final, nici el nu-mi spune că văzut-o pe Judith cu o seară înainte şi nici eu nu-l întreb. Refuz!

Dar la cină nu am chef de glume.

Încă sunt supărat, chiar nu ştiu de ce şi Judith, care deja mă cunoaşte, nu mă întreabă nimic. Mă lasă să-mi rumeg singur problema.

Când ajungem la culcare, ea suspină. Ştie că, atunci când o face, de obicei o întreb ce i se întâmplă. Dar nu, astăzi nu voi intra în jocul ei. Aşa că mă bag în pat şi îi întorc spatele. Mi-e greu s-o fac. Este groaznic.

Modul în care simt cum se mişcă în spatele meu mă ispiteşte, şi mai mult când dulcele şi seducătorul ei parfum îmi inundă nările şi o aud cum îmi spune la ureche:

— Încă te iubesc, chiar dacă nu vrei să vorbeşti cu mine.

Stau nemişcat în continuare. Fără să o privesc. O simt cum se întinde pe pat, iar când îi aud respiraţia relaxându-se şi ştiu că a adormit, mă întorc şi în întuneric, mă uit la ea.

Judith, dragostea mea, iubirea mea nebună şi sălbatică, este ca un mânz neîmblânzit, aşa cum spune una dintre melodiile pe care ea le ascultă. Asta m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea şi mă încântă. Din acest motiv, şi conştient că trebuie să am încredere în ea şi în prietenul meu Bjorn, mă apropii, o îmbrăţişez şi adorm. Adorm lângă viaţa mea.

13

Soseşte noiembrie şi Flyn pleacă într-o excursie cu şcoala. Va dormi afară şi, aşa cum este obişnuit pentru mine, îmi fac griji.

Casa fără el este excesiv de liniştită şi mi-e dor de el. Mi-e dor de afurisitul de coreean german pe care îl iubesc

atât de mult, deşi uneori l-aş ucide din cauza izbucnirilor sale preadolescente.

Oare şi eu eram atât de obraznic la vârsta lui?

În acest timp ne întâlnim de mai multe ori cu Björn şi Agneta, alias Foski, aşa cum o numeşte Judith şi, în niciun moment, nici el, nici Jud nu vorbesc despre întâlnirea lor la Guantanamera. Nu întreb. Decid să am încredere şi să nu mă mai gândesc la asta.

Într-o seară, luăm cina în sufragerie, Laila, Jud şi cu mine, când cea dintâi spune:

— Apropo, slujba mea se termină săptămâna viitoare şi trebuie să vă părăsesc.

— Oh, ce păcat! o aud pe Judith spunând.

Imediat, mă uit la ea. Ştiu nu-i pare rău deloc, dar, după ce zâmbesc prefăcut, nu spun nimic. Mă uit la Laila. Mă interesez de plecarea ei şi, când îmi spune ziua în care vrea să plece, îmi amintesc că am o călătorie de afaceri la Londra şi spun:

— Trebuie să merg cu munca la Londra pentru câteva zile săptămâna viitoare. Dacă vrei să vii cu avionul cu mine, mi-ar face plăcere.

Ea acceptă imediat şi observ îndată privirea lui Jud.

Îşi îngustează ochii.

E de rău... e de rău...

Bine. M-am grăbit.

Nu am vorbit cu ea despre acea călătorie, dar am atât de multe în minte încât este imposibil să-i spun totul.

Ea mi-a spus cumva despre Bjorn?

După cină, ne aşezăm cu toţii să privim o emisiune TV care ne place, iar Jud, privindu-mă, spune:

— Dragul meu, trebuie să vorbesc cu tine.

Câteva clipe mai târziu, Laila pleacă pentru a ne lăsa singuri, fapt pentru care îi mulţumesc şi, când uşa se închide, soţioara mea îşi îngustează ochii. Dezastrul este

asigurat.

Aşa că mă ridic şi fac ceva ce ştiu că îi va plăcea. După cum a spus odată cu înţelepciune, muzica îmblânzeşte fiarele. Şi cred că, după ce am spus despre călătoria mea la Londra, va trebui să o îmblânzesc.

Mă uit la CD-uri şi când văd unul care mă încântă, i-l arăt şi ea zâmbeşte.

Ştiam eu!

Câteva secunde mai târziu, când începe să sune Şi nos dejan, minunatul cântec mexican pe care am dansat atât de mult în luna de miere, se ridică, mă îmbrăţişează şi şopteşte, în timp ce se lipeşte de mine:

— Îmi place acest cântec.

— Ştiu, micuţo... ştiu.

Dansez.

Dansez cu singura femeie care mă face să fac prostii de genul acesta şi, mai mult decât atât, mă bucur!

Mă bucur de muzică, de cântec, de soţia mea şi de dragostea ei.

Când se termină piesa, ne aşezăm pe canapea şi ne sărutăm.

Ce săruturi gustoase şi tentante îmi dă bruneţica mea.

Câteva clipe mai târziu, când glumesc cu ea despre „părerea de rău” a ei în legătură cu plecarea Lailei, o întreb pentru a nu ştiu câta oară ce are cu fata, dar mă ignoră din nou şi mă întreabă despre călătoria mea la Londra.

Fără să am nimic de ascuns, îi răspund, ştiind ce-i trece prin cap: Amanda.

Ştiu că se gândeşte la ea, aşa că îmi aduce la cunoştinţă. Dar eu, fără să pierd o secundă, îi reamintesc că tot ce a fost între mine şi ea s-a terminat. Amanda nu s-a mai apropiat de mine decât pentru chestiuni legate de serviciu, dar, văzându-i neîncrederea, o invit să vină cu

mine la Londra.

Un sărut duce la altul...

O mângâiere la alta...

Şi, în cele din urmă, îi scot chiloţii în timp ce mă bucur de gestul pe care îl face, reuşind astfel să mă excit. Jud se sperie văzând ce urmează să fac şi mă anunţă că Laila ar putea veni în orice moment.

Nu o ascult. Continui să fac ce vreau şi, după ce ling whisky-ul pe care tocmai l-am turnat pe vaginul ei rafinat, ea este deja a mea. Am intrat deja în jocul nostru.

Jud se dăruieşte în totalitate mie, dorinţelor noastre, mângâierilor noastre, momentului nostru pervers.

Îi despart cu bucurie coapsele. Ea îmi oferă din nou şi din nou floarea dorită, iar eu, încântat, mă bucur, sugând-o şi ciugulind-o în timp ce ea se lasă în mâinile mele şi se bucură de plăcere.

Nebun după impulsul ei de a-mi cere să nu mă opresc, mă ridic şi, fierbinte, foarte fierbinte, îmi desfac şiretul pantalonilor cu care stau prin casă şi spun:

— Ridică-te! Întoarce-te şi sprijină-te de spatele canapelei!

Ea se ridică, se supune şi, când îi văd fundul drăguţ şi bine lucrat în faţa mea, o cuprind în jurul taliei şi intru în ea. Cu totul în ea.

Ca doi nebuni, ne desfatăm pe măsură ce corpurile noastre se stimulează şi gemetele noastre se unesc într-unul singur.

Ea şi cu mine.

Doar noi doi.

14

Când Flyn se întoarce din excursie, este foarte trist să

afle că Laila ne va părăsi peste câteva zile.

Deşi nu spune nimic, băiatul o vede pe tânăra aceasta ca pe cineva special. Laila era prietena mamei sale şi ştiu că apreciază foarte mult acest simplu fapt. La fel de mult ca mine.

Sâmbătă dimineaţă, şcoala lui Flyn organizează o petrecere şi copilul insistă ca Jud şi cu mine să-l însoţim, chiar dacă are puţină febră. Este răcit. Mie nu-mi face plăcere să apar acolo, dar până la urmă cedez şi mergem.

De îndată ce intrăm şi mă uit în jur, mă întreb ce caut aici. Am studiat în această nenorocită de şcoală şi nu am amintiri plăcute. Dar, pentru cel mic, fac un efort şi zâmbesc fiecărei creaturi vii.

Nu mă simt confortabil cu felul în care multe dintre aceste femei mă privesc, dar pe Judith o amuză. Mai mult, încântată, îmi şopteşte că simte cum unele dintre ele încearcă să flirteze cu mine.

La naiba! Nu mă amuză, nici măcar un pic.

Odată ce am văzut lucrările lui Flyn expuse în clasa lui, aducem omletele cu cartofi şi tortul pe care Jud le-a pregătit la sală, împreună cu mâncarea pe care au adus-o alţi părinţi, când aud în spatele meu:

— Eric Zimmerman!

Imediat, privesc şi zâmbesc. Este Joshua Kaufmann, unul dintre prietenii mei din adolescenţă cu care am fumat în secret, crezându-ne, pe atunci, oameni mari.

Bucuroşi, ne salutăm. Nu ne-am mai văzut de secole.

În timp ce vorbesc cu el şi soţia lui, o văd pe Jud plecând cu Flyn. Sunt încântaţi de petrecere.

Cu coada ochiului, îl văd pe fostul meu profesor de matematică, domnul Weber, trecând. L-am urât tot atât de mult pe cât m-a urât el pe mine. Sentimentul a fost reciproc şi refuz să-l salut.

Câteva secunde mai târziu, cineva îmi atinge braţul.

Privind, întâlnesc o femeie bătrână cu părul alb pe care o recunosc imediat. Este domnişoara Dagna, minunata şi răbdătoarea mea profesoară de Ştiinţe, care spune imediat:

— Aceşti ochi şi acest chip sunt greu de uitat, tinere Zimmerman.

Zâmbesc, nu mă pot abţine şi atunci când femeia se aruncă în braţele mele cu toată încrederea din lume, o îmbrăţişez şi îi şoptesc:

— Domnişoară Dagna, de cât timp nu v-am mai văzut.

Femeia consimte şi, privindu-mă, spune emoţionată:

— De mai bine de douăzeci de ani, blondul meu morocănos.

Zâmbesc din nou. Domnişoara Dagna îmi spunea „blondul meu morocănos”. Oare de ce?

Câteva secunde mai târziu îl salută şi pe Joshua şi imediat începem să vorbim despre amintiri. Amintiri care mi-au rămas bine întipărite în minte şi pe care acum, când le menţionează, sunt capabil să le vizualizez.

Incredibil, dar şi eu am fost copil! Un băiat morocănos aşa cum e Flyn.

Multă vreme discutăm despre experienţele pe care le-am împărtăşit şi, când domnişoara Dagna îşi ia rămas-bun de la noi pentru a saluta în continuare alţi părinţi pe care îi recunoaşte, îmi întind gâtul pentru a o localiza pe Jud. Vreau să i-o prezint domnişoarei Dagna. O văd. Vorbeşte în fundal cu un bărbat blond şi cu altcineva şi, după ce îmi iau rămas-bun de la Joshua şi soţia lui, mă îndrept spre ea. Jud zâmbeşte când mă vede şi, ţinându-mă de talie, o aud spunând fericită:

— Dragul meu, ţi-o prezint pe Maria, care este spaniolă, şi pe Alger, soţul ei.

Ca întotdeauna, exuberanţa ei şi acest fel de a străluci pe care îl are preţioasa mea femeie mă înnebunesc. Şi,

fără ezitare, îi dau acestei Marii două sărutări, îi strâng mâna lui Alger şi îl aud spunând, arătând către femeile noastre:

— Ce alegere bună am făcut!

Consimt. Mă amuză comentariul său. Alger, ca şi mine, ştie ce înseamnă să fii căsătorit cu o femeie spaniolă şi afirm:

— Cea mai bună.

Din nou mă cufund într-o altă conversaţie în timp ce gustăm bucatele pe care toţi părinţii le-au adus să le împărtăşească. În cele din urmă, mă bucur de experienţă mai mult decât credeam, dar Jud se îndepărtează.

De ce trebuie să plece tot timpul?

Pentru numele lui Dumnezeu, această femeie nu stă liniştită niciodată!

Trec minutele şi văd că nu se mai întoarce. O caut şi o găsesc, iar chipul ei furios şi modul în care îşi mişcă mâinile când se adresează unui grup de femei îmi atrage atenţia. E de rău... e de rău.

Ce se întâmplă cu ea?

Apoi, ea şi Flyn se separă de grupul de femei, merg la o masă unde se află băutură, îşi umplu nişte pahare cu Coca-Cola, beau şi şuşotesc. Chipurile lor serioase mă atrag spre ei şi, când întreb ce este în neregulă, spanioloaica mea mă priveşte şi, întinzându-se pentru a părea mai înaltă, spune:

— Astăzi, oficial, eşti declarat tatăl lui Flyn, iar eu, mama lui.

Poftim?

Surprins, o privesc şi apoi mă uit la Flyn, care mă priveşte cu un chip ciudat.

Dar ce înseamnă asta acum?

Subiectul pe care l-a atins Judith este unul foarte delicat şi pe care rar l-am abordat cu Flyn. Am simţit întotdeauna

că este dureros şi deconcertant pentru el şi, fără să-i vorbesc direct, i-am spus copilului că sunt ceea ce vrea el: tatăl său, unchiul său... orice vrea el să-i fiu.

— Jud... trebuie îţi zic mama?

Auzind întrebarea lui Flyn, mi se face pielea de găină.

La naiba... mă ia cu călduri.

Mă stresez.

Nu cred că acesta este momentul sau locul pentru a discuta despre un subiect atât de sensibil, dar Judith spune în mod normal:

— Flyn, îmi poţi spune cum vrei...

Apoi, şi prin cuvintele pe care soţia mea supărată le adresează femeilor care ne privesc, pe care le numeşte, printre alte frumuseţi, papagaliţe şi vrăjitoare, înţeleg în cele din urmă ce s-a întâmplat. Aceste idioate, văzând trăsăturile coreene, au fost indiscrete şi l-au întrebat pe băiat dacă eu şi Jud suntem părinţii lui. Ale naibii bârfitoare!

Dar, în loc să mă supăr din această pricină, râd când o aud pe nevasta mea incredibilă spunând că, dacă se mai iau de copil, le ia gâtul cu cuţitul de tăiat şuncă al tatălui ei.

Ole, graţia spaniolă!

Jud este supărată. Foarte supărată. Atât de mult încât Flyn, pentru a o linişti, se uită la ea şi spune amuzat:

— Bine, dar nu fi supărată, mătuşă, Jud, mamă.

Auzindu-l spunându-i mamă lui Jud, ceva din mine se destramă.

Îmi place că Flyn o numeşte aşa.

La naiba, îmi place foarte mult!

Mă bucur că băiatul o face atât de natural. Şi, conştient că într-un mod ciudat, dar precis, am făcut un nou salt înainte, mă uit la soţia mea şi, după ce am văzut că are ochii înlăcrimaţi de emoţie, fără să-mi pese cine se uită la

noi, o apropii de mine, o îmbrăţişez şi o sărut pe buzele ei preţioase şi apoi spun:

— Încă o dată zic că eşti cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată în viaţa mea.

Flyn ne îmbrăţişează şi simt pentru prima dată că noi trei suntem o familie. O familie frumoasă, specială şi minunată.

15

Zilele trec şi Frida ne sună. Vrea să se întâlnească cu noi şi cu Björn, pentru că ea şi Andres au ceva să ne spună.

La birou, totul merge ca pe roate şi, după ce vorbesc cu secretara mea şi rezolv anumite lucruri, mă duc acasă. Vreau să văd cum este Jud şi să mă bucur de compania prietenilor mei, despre care ştiu dintr-un mesaj pe care mi l-a trimis Björn că sunt deja acolo şi mă aşteaptă.

De îndată ce ajung acasă, când intru în sufragerie şi o văd pe Judith, faţa ei oarecum înroşită îmi spune că ceva nu este în regulă, deşi ea nu-i dă importanţă, explicându-mi că a luat cu siguranţă răceala pe care a avut-o Flyn.

Asta mă nelinişteşte. Îmi fac griji să nu se îmbolnăvească, iar ea, care mă cunoaşte deja, mă priveşte mustrător. Nu vrea să o stresez şi încerc să mă abţin, nu vreau să o bat la cap.

Odată ce ne luăm ceva de băut şi mă aşez lângă soţia mea, începem cu toţii să discutăm şi Andres mi-l dă pe Glen. Micuţul este un năzdrăvan şi, amuzat, mă joc cu el. Este o încântare şi, când privirea mea se întâlneşte cu cea a lui Jud, ea, fără ca eu să deschid gura, clatină din cap dezaprobator. Cu siguranţă îmi citeşte gândurile prin gesturile mele şi refuză. După cum mi-a spus cu câteva zile înainte de nunta noastră, ea nu vrea copii! Asta...

deocamdată.

Petrecem un moment printre râsete şi glume, dar apoi Andres lansează ştirea că se vor muta în Elveţia.

La început, suntem cu toţii dezorientaţi, până când ne spun că a primit un post bun pentru el într-un spital, pe care nu este dispus să îl lase să-i scape.

Îi felicităm cu toţii. Fără îndoială este o mare oportunitate pentru el, pentru căsnicie. Suntem fericiţi pentru ei, dar dintr-odată Jud, surprinzându-ne pe toţi, începe să plângă necontrolat.

Björn se uită la mine. Mă uit la el. Nu înţelegem ce i se întâmplă şi, îngrijorat, întreb:

— Micuţo, ce-i cu tine?

Dar Jud nu răspunde. Nu poate. Plânge... plânge şi plânge, iar când începe să sughiţe, nici nu ştiu cum să o iau.

Sunt îngrijorat.

Doamne, ce-i cu ea?

Judith nu este genul care să plângă aşa, fără motiv, şi încerc să o înţeleg şi mai ales să o consolez, dar ea doar plânge... plânge şi plânge.

Ce fac?

Ştiu cum să reacţionez când soţia mea se enervează, dar, când plânge, mă paralizează!

Îmi întăresc încercările de a o linişti, dar lacrimile nu se opresc, sunt un torent şi o văd zâmbind doar când Björn o tachinează.

În sfârşit... o schimbare în expresia ei.

Zâmbetul ei îmi oferă un moment de respiro, chiar dacă nu am fost eu cel care a reuşit să o facă să zâmbească.

Dar după câteva secunde, faţa i se contractă şi plânge din nou. Jud este incredibilă. Zâmbeşte şi plânge în acelaşi timp. Fără îndoială, soţia mea este demnă de studiu.

Frida intră rapid în acţiune şi îmi dă o mână de ajutor.

Vorbeşte cu ea, o calmează şi, în cele din urmă, Jud încetează să mai plângă. Totuşi, tristeţea pe care o văd în ochii ei mă doare. Mă doare deoarece intuiesc faptul că ea crede că oameni dragi se îndepărtează de viaţa ei. Şi acei oameni sunt Frida, Andres şi micul Glen.

În noaptea aceea, de îndată ce pleacă prietenii noştri, când suntem singuri în camera noastră şi ne dezbrăcăm pentru a ne culca, mă uit la ea. Nu ştiu ce are, dar nu este bine, aşa că, îngrijorat, mă întorc la atac.

— Ce-i cu tine, draga mea?

Jud se uită la mine şi răspunde:

— Nu te îngrijora, Eric! Cred că este doar o răceală şi de aceea mă simt atât de prost. Sunt sigură că am luat-o de la Flyn.

Bine. O fi o răceală simplă, dar, uf...

Cu fermitate, mă apropii de ea, o îmbrăţişez, o strâng în braţe şi, amintindu-mi ce s-a întâmplat în această după-amiază, şoptesc:

— Îmi pare rău că ai plâns pentru Frida şi Andres.

Durerea care s-a instalat în privirea ei mă îneacă şi, privindu-mă, şopteşte:

— O să-mi fie foarte dor de ei.

— Ştiu, draga mea.

— Frida şi Marta sunt singurele mele prietene bune de aici.

— Dar mă ai pe mine... şi pe Björn şi...

— Vreau să spun femei, mă întrerupe.

Consimt, are dreptate şi insist:

— O ai şi pe Simona.

Auzind asta, Jud zâmbeşte şi, privindu-mă, rosteşte:

— O ador pe Simona, dar nu o văd dansând cu mine în Guantanamera aşa cum o fac cu Frida şi Marta.

Dau din cap aprobator. Nici eu nu o văd pe Simona dansând salsa şi, zâmbind, răspund:

— Bine, să fim optimişti, acum o ai şi pe Maria, femeia spaniolă pe care ai întâlnit-o zilele trecute la şcoală.

În cele din urmă, Judith zâmbeşte şi, scoţând la iveală acea latură pozitivă care se află întotdeauna în ea, declară:

— Ştiu şi mă bucur teribil că am cunoscut-o, dar o să-mi fie foarte dor de Frida.

— Cunoşti Elveţia? întreb atunci.

— Nu.

— Ei bine, doamnă Zimmerman, va trebui să remediem acest lucru de îndată ce Frida şi Andres se vor stabili acolo. Ce zici?

Ochii ei întunecaţi se luminează.

I-a plăcut propunerea şi, sărutându-mă, afirmă:

— Mi se pare o idee foarte, dar foarte bună.

Grozav!

Îmi place să o văd zâmbind. Apoi îşi bagă mâna în boxerii mei şi, atingându-mă, şopteşte:

— Ce-ai zice dacă tu şi cu mine...?

Uau...

Îmi place cum mă atinge şi ce îmi propune, dar, privind-o, şoptesc:

— Draga mea... nu te simţi bine.

Dar Jud, când vrea ceva, nimic nu o opreşte şi, împingându-mă, mă face să mă întind pe pat şi, oprindu-se în faţa mea, îmi cere:

— Scoate-mi chiloţii!

Dorinţele ei sunt ordine pentru mine şi, încântat, fac ceea ce îmi cere. Îi îndepărtez încet, foarte încet, în timp ce mirosul minunat al sexului ei îmi umple nările, înnebunindu-mă.

Odată ce chiloţii sunt pe podea, Jud se debarasează de ei dându-le un picior şi, punându-mi mâna pe cap, mă prinde de păr şi spune, privindu-mă:

— Sunt înfometată.

Aaah... îmi intră pe sub piele.

Nu trebuie să spun mai multe. Dornic să fiu mâncat, îmi întind picioarele pentru a-i permite accesul, iar când ea îngenunchează şi îmi scoate chiloţii, penisul meu o întâmpină.

Mă priveşte cu viclenie. Zâmbeşte la ceea ce vede şi, pe măsură ce limba îi trece peste penisul meu deja mai mult decât activ, răsuflu.

Ce plăcere!

Ea este stăpâna mea, doamna mea şi mă abandonez ei.

Faptul că ea preia conducerea mă înnebuneşte şi simt că, secundă după secundă, erecţia mea devine din ce în ce mai tare pe limba ei umedă şi îi simt căldura respiraţiei.

Tremur. Tremur din nou şi mai mult când gura şi mâinile ei se coordonează exercitând suficientă presiune pentru a-mi oferi plăcere.

La naiba!

Dur ca o piatră, mă las masturbat în timp ce corpul meu abia mai rezistă. Dar ea vrea să prelungească momentul şi, când mă vede aproape de punctul culminant, se opreşte şi, privindu-mă, mă întreabă:

— Îţi place asta?

Dau din cap aprobator. Abia am aer să răspund şi ea continuă.

Îmi izolează corpul, îl preia cu posesivitate, iar eu oftez, gem, mă desfat.

Jud îmi spune numele, mă întreabă, mă priveşte, mă face să simt cât de important este pentru ea ceea ce face şi, mai mult, îmi arată că o face pentru că îi place, nu pentru că o forţez. Contactul vizual este ceva ce a învăţat de la mine şi ştie cât de important este. O privire, un gest în timpul sexului, valorează mai mult decât o mie de cuvinte.

O nouă convulsie îmi cutremură corpul şi apoi ea, femeia care a provocat-o, se ridică, se pune călare peste mine şi, introducându-şi penisul meu tare în vagin, se apasă peste mine şi îmi cere:

— Acum, fute-mă!

Vorbele acestea...

Cuvântul acesta care a fost tabu pentru ea, mă provoacă nespus când îl aud acum din gura ei.

Şi, pregătit să o fut şi să termin ce a început Judith, mă ridic din pat cu ea în braţe, o duc la perete şi, sprijinind-o cu grijă, mă adâncesc în ea din nou, şi din nou, şi din nou cu forţă, în timp ce amândoi tremurăm, oftăm şi gemem, gata să ne ucidem de plăcere în toate modurile posibile.

Cincisprezece minute mai târziu, când izbucnirea noastră pasională se termină şi ieşim din duş, Jud mă priveşte, zâmbeşte şi îmi spune:

— Elveţia... mi-ai promis.

— Desigur, draga mea.

Ea consimte. Şi eu, de asemenea, zâmbesc şi mă pun cu ea în pat. Nu există o plăcere mai mare.

16

Zilele trec şi îmi organizez plecarea la Londra. Este important, deoarece noi negocieri depind de aceasta şi mă dedic trup şi suflet firmei mele Müller, pregătit pentru o călătorie fructuoasă. Între timp, Jud se bucură să iasă să mănânce cu prietenii noştri şi mă bucur că o face.

Din fericire, în ziua plecării noastre, Jud pare să se simtă mai bine. Nu i-a trecut încă răceala, dar mă linişteşte să văd că cel puţin astăzi este mai vioaie, deşi încep să mă întreb dacă nu se preface pentru a mă lăsa să plec fericit şi fără griji.

Înainte de a pleca de acasă, în biroul meu, iau o bucată de hârtie şi scriu:

Vor fi doar câteva ziley micuţo.

Zâmbeşte şi ai încredere în miney bine?

Te iubesc,

Eric

Iubita mea nu a mai comentat nimic despre Amanda, chiar dacă ştie că se află la Londra, deşi o cunosc şi ştiu că este neliniştită, dar ştiu şi că are încredere în mine. Totuşi, nu strică să-i amintesc.

Când este timpul să plecăm la aeroport, Jud insistă să ne însoţească. Nu vrea să se despartă de mine.

Pe drum, îmi dau seama de modul în care mă îmbrăţişează şi de cum o evită complet pe Laila. Este mai mult decât limpede că nu vor fi niciodată prietene, aşa că am decis să nu o chestionez şi să o respect. Dacă astfel stau lucrurile între ele, o fi dintr-un motiv.

Jud este soţia mea şi Laila este o prietenă. Nu mai este nimic de vorbit.

Odată ce ajungem la hangar, ies din maşină, mă întorc spre Norbert şi, fără ca Jud să-şi dea seama, spun:

— Dă-i acest plic soţiei mele, dar numai când ajungeţi acasă.

Norbert îl ia şi îl bagă repede în buzunar. Îmi iau rămas-bun de la el şi mă duc să vorbesc cu pilotul avionului meu.

Trec minutele şi, când îl văd pe Norbert luându-şi rămas-bun de la nepoata sa Laila, mă apropii de o Judith întristată şi, îmbrăţişând-o, îi spun că vor fi doar patru zile.

Soţia mea dă din cap aprobator, mă sărută şi, de îndată ce buzele ei le ating pe ale mele, latura mea posesivă şi sălbatică iese la suprafaţă şi o strâng cu pasiune în braţe. Nici nu-mi este uşor să mă despart de ea.

— Dacă vei continua să mă săruţi aşa, nu mai pleci nicăieri, şopteşte ea, făcându-mă să zâmbesc.

Surâzând, îi fac cu ochiul şi mă îndrept spre avion, unde Laila mă aşteaptă deja. De îndată ce mă aşez pe locul meu, îmi pun centura şi mă uit la Jud. Nu s-a mişcat din loc. Stă lângă Norbert, cu faţa tristă, iar asta mă face să mă simt rău. Foarte rău.

Dar trebuie să fac această călătorie. Trebuie să am grijă de companie, astfel încât să îi pot oferi ei şi lui Flyn tot ce au nevoie.

Zece minute mai târziu, când suntem deja în aer, Laila se aşază lângă mine şi mă întreabă:

— Este importantă întâlnirea asta de la Londra?

— Da, o asigur, privind-o.

Apoi îmi aminteşte de un episod pe care l-am trăit cu Hannah la Londra şi amândoi râdem. Amintirea surorii mele este întotdeauna minunată.

O vreme vorbim despre trecut cu nostalgie. Cu puţini oameni pot vorbi despre Hannah aşa cum o fac cu Laila, până când ea întreabă:

— Eşti bine, Eric?

Dau din cap aprobator. Nu ştiu de ce mă întreabă asta şi spun:

— Cât de bine pot fi după despărţirea de soţia mea.

Laila zâmbeşte şi eu la fel, şi semnalează:

— Îmi pare rău că Judith nu m-a plăcut. Am încercat, dar a fost imposibil.

Dau din cap aprobator, ştiu de ce o spune.

— Nu-ţi face griji! răspund. Îmi asum responsabilitatea.

Laila zâmbeşte din nou şi apoi şopteşte:

— Hannah ar fi foarte fericită pentru tine, Eric.

— Ştiu, afirm convins.

Câteva secunde mai târziu, observ că vrea să-mi spună altceva, dar se abţine, tace şi, deschizându-mi laptopul, spun:

— Dacă nu te deranjează, trebuie să lucrez.

Laila consimte din nou, îşi schimbă locul şi mă scufund în hârtiile mele. Am multe de făcut.

În mai puţin de două ore suntem la Londra. Când ajungem acolo, stabilesc cu Laila să luăm prânzul a doua zi la un restaurant pe care îl cunoaştem şi, luând maşina care a venit să mă ia, mă duc la hotel, unde fac un duş, mă schimb de haine şi mă duc la cină.

Când ajung la restaurant, prima persoană pe care o văd este Amanda, care se află în partea din spate a localului cu nişte persoane pe care nu le cunosc. Când mă vede, îmi zâmbeşte, vine la mine şi, după ce îmi dă două sărutări, comentează:

— Arăţi foarte bine, Eric.

— Mulţumesc. Şi tu la fel.

Ne privim, zâmbim şi ea spune:

— Ţi se citeşte fericirea pe chip.

Îmi place să aud asta. Şi îmi place pentru că îmi clarifică unele gânduri. Ce-a fost între mine şi Amanda este de domeniul trecutului şi amândoi suntem profesionişti în ceea ce priveşte slujba noastră.

Mergem braţ la braţ spre masa la care suntem aşteptaţi şi, după ce suntem prezentaţi, începem să luăm cina şi să discutăm despre afaceri.

Când ajungem la felul al doilea, îmi sună telefonul şi văd că este Judith. Imediat îmi cer scuze, mă ridic de la masă şi, făcând câţiva paşi, răspund:

— Spune-mi, Jud.

Vocea ei mă anunţă că este tristă. Îmi spune că îi este dor de mine, iar eu trebuie să am grijă atât de ea, cât şi de cei care mă aşteaptă la masă, aşa că promit să o sun pe Skype imediat ce ajung la hotel. Jud încuviinţează şi, puţin mai liniştit, mă întorc la masă pentru a vorbi în continuare despre afaceri.

O oră mai târziu, când se încheie cina, ei propun să

comandăm ceva de băut, dar eu mă sustrag imediat şi Amanda mă susţine. Vreau să mă întorc la hotel pentru a vorbi cu soţia mea, iar Amanda, fără ezitare, se oferă să îi însoţească. Mă voi întâlni cu ei a doua zi dimineaţă la birourile Müller din Londra.

Când ajung la hotel, sunt transpirat şi obosit. Fac un duş şi, când ies, având doar un prosop în jurul taliei, pornesc computerul şi-mi sun soţia pe Skype.

Abia aştept. Abia aştept să-i văd chipul drăguţ.

Sprijinindu-mă de capul patului, aştept să se conecteze computerele noastre. Aştept cu nerăbdare să-mi văd fetiţa. Şi când o văd, în sfârşit, pe monitorul meu, zâmbesc. Zâmbesc ca un idiot.

Este frumoasă în acea cămaşă de noapte minusculă atât de sexy, pe care fără îndoială că a îmbrăcat-o pentru a mă provoca. Cât de bine mă cunoaşte! Şi, pregătit să joc un nou joc cu ea, îi cer să se dezbrace şi, fără ezitare, se supune.

În câteva secunde, am o privelişte de neuitat!

Mă bucur să văd cât de dispusă este să se joace cu mine, în ciuda distanţei; o rog să închidă ochii şi să-şi folosească imaginaţia. Ea acceptă.

Îi explic că alţi doi bărbaţi şi eu o privim dornici să o posedăm. Asta o încălzeşte în câteva secunde, iar eu iau foc. Multumit de reacţia sa, o rog să-şi ciupească sfârcurile pentru mine şi prietenii noştri imaginari. O face cu un gest pervers şi simt că penisul meu îmi cere acţiune. Multă acţiune.

Prin urmare, scot prosopul pe care îl port în jurul taliei şi o rog să deschidă ochii şi să privească spre cameră. Vreau să vadă cât de tare mă excită, cât de mult o doresc şi ea, văzându-mi starea, îmi cere să mă ating, să mă masturbez şi asta fac. O fac pentru ea.

Cu hotărâre, îmi iau penisul şi îl ating cu mâna în sus şi

în jos, ţinându-l, în timp ce soţia mea perversă şi excitată, de cealaltă parte a monitorului, mă lasă să-i văd jocul şi să-i simt dorinţa. Dorinţa noastră arzătoare.

În faţa laptopului, Jud îşi deschide picioarele preţioase pentru mine, pentru noi. Umezeala sa se scurge prin monitor. La naiba, dar chiar sunt în stare să o miros. Aroma sa minunată.

Penisul meu tare va exploda. Sunt excitat sută la mie.

Şi, cu desfătare, mă masturbez în timp ce ea îmi cere să închid ochii şi să-mi imaginez că o ofer altui bărbat.

— O, da, micuţo!

Mâna mea se accelerează la auzul cuvintelor sale. Înnebunesc. Sunetul sec al masturbării mele, împreună cu imaginaţia mea şi vocea soţiei mele, este mult mai plăcut şi mai pervers decât mă aşteptam şi gem... gem necontrolat, până când nu mai pot suporta şi... şi... Doamne! Ejaculez pentru ea. Doar pentru ea.

Încins, mă uit la monitor. Jud este frumoasă urmărind ce s-a întâmplat. Este o zeiţă. Zeiţa mea.

A reuşit să mă aducă la cea mai pură plăcere doar cu vocea ei, iar acum eu sunt cel care vrea să o facă pentru ea. Prin urmare, după ce mă spăl, o rog să deschidă sertarul jucăriilor noastre, să ia penisul din silicon verde cu ventuză şi să-l lipească pe masa din faţa şemineului.

Jud zâmbeşte.

Neruşinata!

Presupun că face ceea ce i-am spus pentru că tocmai a dispărut din vedere. Câteva secunde mai târziu, ea apare din nou pe ecran şi ia un vibrator violet.

Este jucăuşă!

Apoi o rog să se masturbeze pentru mine. Am nevoie de gemetele ei şi, încetul cu încetul, secundă după secundă, moment după moment, îi poruncesc să ridice puterea vibratorului, în timp ce, prin monitor, urmăresc spectacolul

minunat pe care mi-l oferă soţia mea fierbinte şi dedicată.

Este minunată...

Fastuoasă...

Regina inimii mele, a vieţii şi a dorinţelor mele reuşeşte să mă facă tare ca o piatră şi, uitându-mă la monitor, îi cer:

— Acum vreau să mă fuţi, Jud. Ridică-te şi fute-mă!

Cu acea privire care mă înnebuneşte, dragostea mea mă ascultă. Repoziţionează computerul astfel încât unghiul meu de vedere să fie impecabil. Văd vibratorul din silicon verde, ţeapăn şi erect pe masa din faţa şemineului şi, câteva secunde mai târziu, soţia mea, regina mea, dragostea mea, se aşază peste el, făcându-mi tot corpul să se răzvrătească şi să simt ca şi cum s-ar fi aşezat peste mine.

Plăcerea este extraordinară!

La naiba, micuţo!

În timp ce priveşte monitorul, Jud urcă şi coboară pe penisul verde, iar eu îmi mişc mâna în sus şi în jos în acelaşi ritm în care respiraţiile noastre se accelerează, se sincronizează şi privirile noastre se contopesc.

Nu am făcut niciodată sex în acest fel, dar se vede că, atunci când chimia cu partenerul tău este magică şi de o încredere totală, nu contează unde eşti, pentru că totul funcţionează ca o vrajă.

Între gemete, se prinde de marginea mesei aşa cum îi cer şi îmi accelerez ritmul mâinii.

Plăcere.

Plăcerea ne taie respiraţia.

În felul nostru, ne posedăm unul pe altul, ne-o tragem reciproc, ne preluăm. Suntem două animale când vine vorba de sex şi, fără îndoială, ne bucurăm. Îl savurăm ca nimeni altcineva.

Vaginul ei absoarbe dispozitivul verde iar şi iar, în timp

ce mâna mea urcă şi coboară la viteză maximă, iar gemetele noastre se îmbină şi se accelerează până nu mai putem suporta şi, la unison, ne lăsăm purtaţi de moment.

Ce desfătare!

Ce moment!

Câteva clipe mai târziu, când am terminat, zâmbim uitându-ne la cameră şi, când respiraţia mea sacadată îmi permite să vorbesc, întreb:

— Totul este în regulă, micuţo?

Jud dă din cap aprobator.

După zâmbetul său, îmi dau seama că s-a distrat la fel de mult ca mine şi, când se ridică din micuţa jucărie verde şi ia laptopul, timp de câteva minute vorbim întinşi pe paturile noastre, la mii de kilometri distanţă.

După mai multe râsete, care mă fac să-l scot pe cel mai tâmp şi mai pămpălău Eric despre care nu credeam că există în mine, zâmbesc când închei comunicarea pe Skype.

Dacă cineva mi-ar fi spus că într-o zi aş fi atât de fericit cu o femeie atât de diferită de mine, aş fi crezut că este nebun. Dar da. Spanioloaica mea, nevasta mea nebună, este centrul vieţii mele şi fără ea nu aş mai şti să trăiesc.

17

Întâlnirile din Londra se succed una după alta.

Ca întotdeauna, Amanda îmi arată cât de eficientă este şi îi mulţumesc în tăcere pentru faptul că îşi înţelege implicarea în companie.

Când luăm prima pauză la şedinţă în acea zi, ies din cameră şi o sun pe Jud; vreau să văd cum se simte, cum a petrecut noaptea, dar Simona îmi spune că a ieşit. Zâmbind, îi spun înainte de a închide că voi suna din nou

mai târziu.

La a doua pauză, sun din nou. Jud nu a sosit încă şi, mai mult decât atât, aflu că nu şi-a luat telefonul mobil.

La naiba!

Unde este?

Suntem în noiembrie, este foarte frig şi ea este răcită. Unde s-a dus? Şi fără telefon?

În restul dimineţii sunt atent la telefon. I-am ordonat Simonei să mă sune imediat ce ajunge, dar nimic, ea nu sună şi îmi dau seama de modul în care nerăbdarea mea creşte şi creşte, până când nici eu nu mai suport.

Încerc să nu las asta să mă afecteze, dar sunt îngrijorat.

Unde s-o fi dus Judith?

Orele trec, ea nu sună la telefon, iar concentrarea mea asupra afacerilor se duce naibii pe măsură ce iritarea mea creşte.

După ce am sunat acasă de mai bine de zece ori, vine ora prânzului şi, deşi nu am poftă, trebuie să merg pe Fulham High Street, unde am stabilit să mă întâlnesc cu Laila pentru a mânca.

Pe drum, sun din nou acasă, dar nimic, Judith tot nu apare şi până şi Simona este neliniştită.

Când ajung la restaurant, Laila este acolo şi imediat mă îndrept spre masă. De îndată ce ne salutăm şi îi spunem chelnerului ce vrem să mâncăm, ea mă întreabă:

— Cum au fost întâlnirile?

— Productive, consimt, aşezând telefonul pe masă pentru a-l ţine la îndemână, în cazul în care sună Judith.

Chelnerul vine şi pune două beri foarte reci în faţa noastră. Fiindu-mi sete, iau o înghiţitură şi, când termin, Laila comentează:

— E mult mai bună cea germană, dar nici această marcă nu e rea.

Dau din cap aprobator, are dreptate şi cum am nevoie

să nu mă mai gândesc la Judith, o întreb despre serviciul ei. O bună bucată de vreme vorbim despre asta, în timp ce ochii mei fug mereu spre telefon. Nimic. Judith nu sună. Şi, văzând că Laila nu este foarte mulţumită de slujba ei, îi propun să lucreze pentru Müller la Londra. Se uită la mine surprinsă.

— Vorbeşti serios, Eric?

Dau din cap aprobator, nu glumesc când vine vorba de muncă şi afirm:

— Dacă vrei, îi voi da Amandei numărul tău de telefon pentru ca ea să poată lua legătura cu tine. Sunt sigur că te putem muta într-un departament.

Laila se emoţionează, văd asta în ochii ei.

— Mulţumesc, spune zâmbind.

Încerc să zâmbesc, dar trebuie să mai sun o dată acasă, aşa că o fac în faţa ei. Când închid fără să vorbesc cu soţia mea, Laila întreabă:

— Se întâmplă ceva?

Înjur, nu pot să mă prefac şi spun:

— Nu dau de Judith.

Auzindu-mă şi văzându-mi chipul îngrijorat, Laila îşi pune mâna peste a mea şi, atrăgându-mi atenţia, spune:

— Linişteşte-te! Cu siguranţă veţi afla veşti de la ea în scurt timp.

Înjur din nou şi, fără să mă cenzurez, spun:

— La naiba! Este ora douăsprezece după-amiază, unde ar putea fi?

Laila nu răspunde. Îmi ating părul cu disperare.

— Pot să îţi spun ceva? mă întreabă ea.

— Sigur.

În timp ce îşi retrage mâna de pe mâna mea, observ că mă priveşte fix şi mă întreabă:

— Este sinceră prietenia ta cu Björn?

Surprinsă, o privesc, nu ştiu de ce mă întreabă asta şi o

asigur:

— Este cel mai bun prieten al meu.

Laila dă din cap aprobator, ia o înghiţitură din băutură şi insistă:

— Asta înseamnă că ai încredere sută la sută în el?

Dau din cap aprobator, nu m-am îndoit niciodată de el. Dar, văzându-i expresia, întreb:

— De unde vine întrebarea asta, Laila?

Tânăra se scarpină în cap. Gesturile ei mă fac să văd că se simte inconfortabil şi, în cele din urmă, spune:

— O, nimic, Eric. E doar o prostie.

Dar nu. Acest comentariu mi-a atras toată atenţia şi insist:

— Îţi cer să-mi spui despre ce prostii vorbeşti.

Îşi dă la o parte părul de pe faţă şi, inspirând adânc, se uită la mine şi îmi spune:

— Eric, poate că mă înşel, dar am observat ceva ciudat între Björn şi Judith.

Când aud asta, clipesc, nu înţeleg ce vrea să spună şi ea continuă:

— Atât ea, cât şi el sunt minunaţi, dar... dar trebuie să-ţi spun ceva şi nu ştiu cum.

— Ce vrei să spui, Laila?

Corpul meu se încordează.

Nu ştiu despre ce vorbeşte. Nu-mi place modul în care se desfăşoară conversaţia, dar vreau să ştiu, trebuie să ştiu; apoi spune:

— Uite, Eric, îl cunosc pe Björn şi este un seducător natural. Ştii că îi place să se desfete şi nu există nicio femeie care să-i reziste, nu?

Dau din cap ca un idiot.

— Şi, bine, chestia este că, în timpul în care am fost la München, am văzut nişte lucruri între el şi Judith care...

— Lucruri?! Ce lucruri?! o întrerup, simţind cum iau foc.

Laila începe să vorbească despre Judith şi Björn, iar eu, ca un adevărat idiot, o ascult, fără să ştiu dacă respir sau nu. Fiecare lucru pe care îl spune este adevărat.

Ei se întâlnesc de multe ori să mănânce fără mine, au un feeling deosebit şi îmi aminteşte că s-au văzut la Guantanamera, lucru pe care niciunul dintre ei nu mi l-a mentionat.

Auzul acestor vorbe mă tulbură. Dintr-odată, mă face să mă simt inconfortabil. Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu i-am acordat niciodată importanţă şi, refuzând să cred ceea ce presupune ea, izbucnesc:

— Te înşeli.

— Posibil.

— Am încredere în ei, insist iritat.

— Ea este soţia ta şi el este cel mai bun prieten al tău, spune Laila, dar...

O întrerup. O întrerup sau acum dau foc la Londra şi spun:

— Laila, ceea ce încerci să spui nu-mi place deloc.

— Ştiu, Eric. Ştiu.

O tăcere ciudată se lasă între noi, apoi ea îmi şopteşte:

— Nu ştiam dacă să-ţi spun sau nu despre asta, dar astăzi, văzând cât de îngrijorat eşti din pricina lui Judith şi având în vedere că nu apare, m-am gândit că...

— Că e cu Björn? întreb în pragul infarctului.

Tânăra dă din cap aprobator. Respiraţia mea se accelerează. Refuz să cred şi, când să mă ridic de la masă să plec, Laila îşi pune mâna pe a mea şi, făcându-mă să mă uit la ea, spune arătând spre telefonul ei mobil:

— Am lucruri care...

— Ce ai?! întreb dur.

— Eric... ascultă...

— Ce ai?! insist, supărat.

Laila îşi face vânt cu mâinile. Se sufocă, iar eu, fixându-

mi cea mai întunecată privire asupra ei, şuier cu cea mai proastă dispoziţie din lume:

— Dacă ai ceva care demonstrează ceea ce spui, arată-mi!

Ea dă din cap aprobator şi, după ce îşi ia telefonul mobil, caută ceva pe el şi spune în timp ce se uită la mine:

— Din întâmplare, într-o zi am dat de ei în München. Mergeau în taină, braţ la braţ şi... şi i-am fotografiat. Nu mă ucide, dar i-am urmărit şi le-am făcut aceste fotografii.

Câteva secunde mai târziu, văd instantanee cu Björn şi Judith râzând, ciocnind pahare de vin într-un restaurant, mergând braţ la braţ şi, de-ndată ce pot, răspund, în ciuda disconfortului meu:

— Sunt prieteni. Nu văd nimic în neregulă cu acele fotografii.

Laila dă din cap aprobator.

Doamne, sunt supărat!

Sunt conştient de prietenia dintre Jud şi Björn. Nu am fost niciodată suspicios, dar nu ştiu de ce sunt dintr-odată supărat.

Ce fac?

Ce naiba fac?

Laila, atingându-şi din nou telefonul, spune:

— Am înregistrat asta în noaptea în care au fost la Guantanamera.

— Ce?!

Clipesc fără să-i dau crezare.

Dar ce făcea ea înregistrându-i?

Este legal ce a făcut?

Şi, văzându-mi expresia furioasă, Laila îmi clarifică:

— Or fi prieteni, Eric. Oi avea încredere în ei, dar nu vreau să fii înşelat. Nu meriţi.

Înşelat?! Eu?!

Nu ştiu ce să cred.

O mânie iritantă, întunecată şi împovărătoare mă cuprinde.

Nu ştiu despre ce vorbeşte Laila. Nu ştiu ce a înregistrat, dar ceea ce ştiu este că, orice ar fi, vreau să văd şi simţind că inima mea se poate opri în orice moment, spun:

— Arată-mi înregistrarea.

Fără să piardă timpul, Laila îşi pune din nou telefonul mobil în faţa mea şi, cu dezgust, recunosc localul Guantanamera şi muzica sa. Al naibii bar. Câteva secunde mai târziu, dintr-un unghi nu prea bun, îi recunosc pe Jud şi Björn. Sunt ei. Se sprijină pe bar, se uită unul la celălalt şi o aud pe soţia mea spunând:

„Şi, dacă nu te deranjează, ce fel de femei îţi plac?”

De ce întreabă Judith asta? De ce?

Imediat, zâmbetul lui Björn mă calcă pe coadă, ca să nu spun ceva mai urât, şi îl văd cum răspunde, ridicând din sprâncene:

„Cele ca tine. Inteligente, frumoase, sexy, ispititoare, naturale, nebune, tulburătoare şi îmi place să mă surprindă.”

Clipesc cu gura deschisă.

Ce dracului face Björn?

Dar ce mă scoate cel mai mult din sărite este zâmbetul lui Jud. În tot acest timp, Laila nu-şi ia ochii de la mine şi, în ciuda muzicii, o aud pe fetiţa mea spunând:

„Şi eu sunt toate astea?”

„Da, scumpo, eşti!”

La naiba... la naiba...!

Dintr-odată, râsul lor îmi face inima să se oprească. Ce dracului fac?

Înregistrarea se încheie. Laila se uită la mine. Mă uit la ea şi insistă:

— Mai am un videoclip.

Imediat îi văd pe Jud şi Björn dansând salsa în aceeaşi zi

pe ringul de dans în timp ce râd în hohote şi se distrează. Enervat, aşa mă simt, şi gelozia îmi bate inevitabil la uşă cu forţă şi eu îi deschid ca un tâmpit.

Din acel moment, sunt incapabil să raţionez, să gândesc limpede şi urmăresc ambele videoclipuri de cel puţin şase ori, unul după altul, în timp ce furia mea creşte şi creşte şi creşte şi cred că voi ucide pe cineva dintr-un moment în altul când mintea mea începe să-şi imagineze.

Björn şi Judith? Serios?

După cea de-a şasea oară, fără a cere permisiunea, îmi trimit acele videoclipuri pe e-mail şi, odată ce termin, fără aer în plămâni, îi dau cârdul meu de credit chelnerului pentru a achita mâncarea. Nu pot vorbi. Laila se uită la mine, dar nu pot vorbi.

După ce plătesc, mă ridic de pe scaun, mă uit la Laila, care nu şi-a deschis gura şi, fără chef să fraternizez, spun:

— Mulţumesc, Laila.

— Eric...

— Nu am de gând să vorbesc cu tine despre ceea ce mi-ai arătat.

— Dar, Eric...

— Îi voi transmite Amandei numărul tău de telefon, insist fără să o las să vorbească.

Acestea fiind spuse, mă întorc şi ies din restaurant, fără să mă uit în urmă. Capul începe să mă doară foarte tare din pricina tensiunii generate de cele întâmplate.

Judith şi Björn? Serios?

Ajung la birou şi intru în cabinetul meu. Sunt nervos, foarte nervos, atât de mult încât decid să beau un whisky. Am nevoie.

Sun din nou acasă, dar Judith tot nu este acolo. Apoi, foarte supărat, îl sun pe Björn. Curios este că nu răspunde nici el şi, când îl sun la birou, secretara îmi spune că a plecat şi nu ştie când va sosi.

Înjur. Mă cac pe tot!

Nu vreau. Nu pot să cred ceea ce mintea mea mă face să gândesc. Dar dovezile sunt mai mult decât evidente.

Sunt împreună?

Nebun. Înnebunesc. Un alt whisky.

Faptul de a mi-i imagina sărutându-se, mângâindu-se, privindu-se unul în ochii celuilalt sau făcând sex în secret mă înnebuneşte. Mă scoate din minţi.

Nu, nu pot să mă gândesc în continuare la toate acestea. Ei nu sunt aşa.

Dar, din acel moment, la fiecare cinci minute sun acasă şi pe telefonul mobil al lui Judith. Ştiu că nu l-a luat cu ea, dar trebuie să sun: la un moment dat va răspunde.

Amanda vine în birou să mă anunţe că avem o nouă întâlnire în câteva minute. Se uită la paharul meu de whisky, nu spune nimic şi o rog să mă lase singur. Voi veni în câteva minute.

De îndată ce pleacă, pufnesc. Timpul trece şi continui să sun, până când, dintr-odată, după mai multe apeluri pe telefonul mobil al lui Judith, aud:

— Bună, dragul meu.

În sfârşit!

Tulburat şi foarte nervos, mă aplec peste biroul meu şi spun, ridicând tonul vocii:

— Cum să ieşi din casă fără mobil? Ai înnebunit?

O aud pe Judith pufnind.

Nu... să nu mă ia acum cu glumele ei... Dar, da, fix asta face!

Îmi spune una dintre frazele ei pline de insolenţă, obrăznicie, neruşinare şi, după câteva secunde de tăcere în care nervii mei mă omoară, întreb, având nevoie de răspunsuri:

— Unde ai fost, Jud?

Ea răspunde îndată că a mers la cumpărături, la

plimbare, dar îmi dau seama că mă minte, după voce. O cunosc şi acest ton ezitant îl foloseşte doar atunci când minte, aşa că insist cu cea mai proastă dispoziţie a mea:

— Singură sau însoţită?

După cum era de aşteptat, răspunsul ei nu mă mulţumeşte şi, supărat pe mine, pe ea, pe Björn şi pe lume în general, închid telefonul. Nu vreau să o aud. Nu vreau să mai aud minciuni. Refuz.

Câteva secunde mai târziu, îmi sună telefonul mobil. Este ea. Dar nu. Nu-i răspund. Nu vreau să vorbesc cu ea. Şi, dispus să o enervez, îi întrerup apelul de fiecare dată când încearcă.

Uşa biroului se deschide, este din nou Amanda. Avem întâlnirea şi, luând câteva dosare care se află în faţa mea, mă ridic, dar apoi ea întreabă:

— Eric, eşti bine?

Nu, nu sunt.

Sunt făcut zdrenţe în urma a tot ceea ce tocmai am descoperit. Dar, nevrând să apar în felul în care niciodată nu am vrut să fiu, răspund:

— Da. Să mergem la întâlnire.

18

Judith... Jud... Micuţa mea...

Nu pot să nu mă gândesc la ea şi de fiecare dată când mă uit la videoclipurile acelea de pe laptopul meu, înnebunesc.

Chiar sunt împreună în spatele meu?

Întâlnirea s-a încheiat cu câteva ore în urmă şi sunt la barul hotelului meu, pentru a încerca să înţeleg ce îmi frânge inima şi sufletul.

Judith şi Björn. Cei doi oameni în care am încredere

orbeşte, pentru care m-aş fi lăsat ucis. Chiar râd de mine?

Nu ştiu câte whisky-uri am băut, când îmi sună iar telefonul. Este Judith din nou, dar nu-i răspund. Nu pot vorbi cu ea. A sunat şi Björn, dar nici lui nu i-am răspuns.

Nu mă simt bine... Mă simt groaznic... Mă simt înşelat...

Dacă este adevărat ceea ce Laila mi-a spus, mi-a arătat, m-a făcut să cred... ce fel de oameni sunt Judith şi Björn? Şi mai presus de toate, ce fel de idiot sunt eu, de nu mi-am dat seama?

La ora unsprezece noaptea şi cu câteva băuturi în plus la bord, mă duc în camera mea. Nu este bine să bei atât de mult; tatăl meu a făcut-o şi mi-am promis mereu că nu voi face aceleaşi greşeli ca el. Când mă aşez în pat, cu o dorinţă de nestăpânit de a discuta, formez numărul de telefon al lui Judith.

Dar, de îndată ce îi aud vocea, vocea ei frumoasă, eul meu cel mai întunecat şi nemilos o întreabă:

— Când aveai de gând să-mi spui?

Uimirea ei faţă de ceea ce o întreb şi modul în care respiraţia ei se opreşte, mă fac să-mi dau seama că am surprins-o.

La naibaaaa!

Nu mă aşteptam la asta şi, câteva secunde mai târziu, cu o voce îndoielnică, întreabă:

— Ce anume?

Îmi închid ochii.

Ce anume? Cum adică, ce anume?

Ştie că i-am prins şi spun:

— Ştii bine, foarte bine, chiar.

Din nou, nedumerirea soţiei mele mă face să înţeleg că ea nu mă înţelege şi ţip. Ţip la ea cum nu am mai făcut-o de mult timp, pe măsură ce simt că viaţa mea se termină în faţa a tot ceea ce se întâmplă. Björn şi Judith. Judith şi Björn. Oi fi un tâmpit...! Şi, fără să mă pot abţine, îi spun

ce ştiu despre ei şi, după cuvintele ei nedumerite, întrerup comunicarea. Durerea mă învinge.

Nu. Această trădare a fost ultimul lucru la care mă aşteptam. Şi cu atât mai puţin din partea lor.

Furios, arunc telefonul de capul patului. Acesta ricoşează şi cade înapoi lângă mine, şi atunci văd că Judith mă sună. Nu îi răspund. Nu vreau. Nu pot.

În cele din urmă, îl setez pe mod silenţios, mă întind pe pat, iar alcoolul face restul şi adorm.

Nu ştiu cât am dormit, dar când m-am trezit întins şi îmbrăcat pe pat, lumina zilei intra prin fereastră.

Cât o fi ceasul?

În timp ce mă ridic, totul se învârte în jurul meu şi imediat îmi dau seama de ceea ce s-a întâmplat. Judith. Björn. Îmi închid ochii.

Confuz şi supărat, îmi dau furios hainele jos de pe mine. Mă dezbrac şi intru la duş. Trebuie să mă simt mai bine sau nu ştiu ce se va alege de mine.

Când ies de la duş, sun la room service şi comand o cafea. Trebuie să-mi limpezesc mintea. Văd că am multe apeluri pierdute de la soţia mea pe telefon, mesaje vocale şi alte e-mailuri, tot de la ea. Fără îndoială, se simte vinovată în urma descoperirii şi încearcă să vorbească cu mine sub orice formă.

Mă gândesc să-l sun pe Björn. Ticălosul pe care l-am crezut prietenul meu, ticălosul care mi-a nenorocit viaţa, dar decid că este mai bine să-l întâlnesc faţă în faţă. O să i-o sparg. O să-i nenorocesc faţa aia de frumuşel, aşa cum el mi-a nenorocit viaţa.

De îndată ce mă îmbrac şi beau mai multe căni de cafea cu nişte pastile pentru durerea mea crescândă de cap, îl scot la suprafaţă pe acel Eric rece şi nesimţit despre care ştiu că se află în mine şi mă duc la birou. Am lucruri de rezolvat.

La un moment dat, dimineaţa, când noi doi suntem singuri în biroul meu, aranjând actele, Amanda, văzând că umplu din nou un pahar cu whisky, mă întreabă:

— Ce se întâmplă cu tine?

Nu răspund, nu vreau să vorbesc despre asta, dar ea, privindu-mă, insistă:

— Tu nu obişnuieşti să bei, mai ales dimineaţa.

Ştiu, ştiu că ceea ce spune este adevărat. Urăsc bărbaţii care beau la prima oră dimineaţa. Cu toate acestea, atingându-mi tâmpla din pricina durerii de cap pe care o am, răspund într-un mod nu foarte frumos:

— Lasă-mă în pace!

— Iată... ceva nu e în regulă. Ştiam eu, spune ea, privindu-mă.

Înjur. Nu vreau să vorbesc despre ce se întâmplă, dar ea insistă:

— Te cunosc şi tu o ştii.

— Amanda... lasă-mă!

Dar nu. O alta ca Judith. Cu cât le spui mai mult să te lase în pace, cu atât devin mai pisăloage.

— Te doare capul. Nu eşti bine. Ce se întâmplă? insistă ea.

O privesc. Lucrăm împreună de mulţi ani, dar, nevrând să-i povestesc despre problemele mele şi cu atât mai puţin să-i arăt ce idiot am fost, răspund acru:

— Vezi-ti de treburile tale!

Amanda se ridică, ia o sticlă de apă, un pahar şi, luând sticla de whisky de lângă mine, spune:

— Măcar fa ceva bine. Ia o pastilă cu apă sau durerea de cap se va agrava.

Pufnesc. Arăt ca soţia mea. Şi, luând apa şi paharul, scot o pastilă din portofel şi o iau. Este cel mai bine aşa, cu siguranţă este, chiar dacă nu-mi vine să-i dau dreptate.

Dimineaţa trece şi, deşi încerc să fiu rece şi nesimţit,

durerea pe care o simt de fiecare dată când mă gândesc la trădare, mă îmbolnăveşte.

Cum de nu am văzut?

Cum am putut fi atât de orb cu ăştia doi?

După ce mănânc la un restaurant din apropiere cu Amanda, la final, în timp ce ea salută nişte cunoscuţi, o aştept la bar. Acolo comand un alt whisky şi, când să iau prima înghiţitură, ea vine lângă mine şi îmi spune:

— Nu crezi că ai băut cam mult azi?

În niciun caz.

Beau, dar telefonul meu mobil începe să sune. Judith. Amanda, care este lângă mine, se uită la telefon şi, văzând cine este, spune întorcându-se pentru a se îndepărta:

— Răspunde-i şi remediază problema înainte de a te îneca în propria bilă. Şi, te rog, lasă whisky-ul imediat sau vei deveni foarte stângaci.

Şi, fără alte întrebări, ea se îndepărtează şi eu înjur.

Telefonul sună şi sună. Nu se opreşte şi, în cele din urmă, decid să-i răspund. Dacă ea a fost în stare să mă înşele cu răceală, acum se va întâlni cu omul rece care ştiu că sunt, aşa că, luând telefonul, rostesc:

— Spune-mi.

— Nu, mai bine îmi spui tu, tâmpitule!

Bine... bine...

Se vede că draga mea soţie nu se cenzurează, chiar dacă ea este de vină pentru ceea ce ni se întâmplă. Din acest motiv şi cu o anumită aciditate, şuier, gata să o enervez şi mai mult:

— De cât timp nu am mai auzit acel cuvânt dulce din gura ta. Păcat să nu văd cum îl pronunţi în direct şi pe viu!

Judith pufneşte şi izbucneşte:

— Cum poţi fi atât de tâmpit încât să crezi ce spune Laila?

Înjur. Mă aprind.

Este conştientă de faptul că Laila mi-a spus ce a văzut între ei şi eu întreb:

— De unde ştii că Laila m-a informat?

— Pentru că veştile circulă mai repede decât crezi.

Nu răspund.

Nici ea.

Amândoi stăm liniştiţi, până când, incapabili să-mi ţin limba, indiferent unde aş fi, îi aduc la cunoştinţă în cel mai rău mod ce cred despre ea şi despre nenorocitul de Bjorn.

Judith vine imediat în apărarea lui.

Asta mai lipsea!

Asta mă enervează de două ori mai mult, iar gelozia mă înnebuneşte.

De ce îl apără aşa?

Momentul mă destabilizează şi alcoolul din corp vorbeşte în locul meu şi spune lucruri nu foarte plăcute. Judith răspunde, mă insultă, fără să rămână în urmă. Ţipă la mine cu o voce plângătoare şi eu, gata să o rănesc, îi spun că am dovezi şi că nu mă voi întoarce acasă.

Nu vreau să o văd.

Acestea fiind spuse, închid. Închid plin de mânie, furie şi frustrare.

Pentru prima dată după mult timp, mă gândesc doar la mine. Dacă Judith plânge sau disperă, nu-mi pasă. Ea a cerut-o. M-a dezamăgit. M-a trădat.

Din acel moment nu mă mai opresc din băut.

Amanda se întoarce şi încearcă să vorbească cu mine. Îmi ia paharul din mână de mai multe ori, până când nu mai suport şi, într-un mod neplăcut, o dau la o parte de lângă mine.

Sunt Eric Zimmerman şi fac ce vreau. Am bani să închid localul în care mă aflu şi să-i beau toată pivniţa, dacă vreau, aşadar, să mă lase în pace. Am deja o mamă şi nu vreau să îşi asume ea rolul acesta.

Odată ce Amanda părăseşte barul supărată pe mine, nu mai am chef decât să beau. Durerea mea este insuportabilă şi o înec în alcool. Angoasa mă roade, iar băutura este singurul lucru care o înmoaie. O înmoaie atât de mult, încât încep să nu mai fiu eu.

Când ajung la hotel în acea noapte, sunt conştient că „sunt rănit”, aşa cum ar spune micuţa mea, şi, pentru a termina tortura, mă uit din nou la videoclipurile de pe mobilul Lailei pe care mi le-am trimis pe e-mail. Asta ajunge să mă omoare.

Prost... Prost... Sunt un idiot. Cum de ce nu mi-am dat seama ce îmi făceau aceşti nenorociţi?

Trec două zile, cu nopţile lor insuportabile, şi nu o sun.

Nici ea nu mă sună.

Inima mea suferă. Îmi lipseşte, mi-e dor de ea, dar refuz să fiu un nenorocit de încornorat care iartă infidelitatea soţiei sale şi a prietenului său.

O zi, alta şi alta. Au trecut deja cinci zile de când nu am mai vorbit cu ea, iar când plec de la serviciu în această după-amiază, ies din nou la băută. Este singurul lucru pe care îl fac, în afară de a discuta cu Amanda. Ştiu, petrec cu băutura. Şi în cele din urmă ajung să mă iau la bătaie cu trei tâmpiţi care, văzându-mă beat, încearcă să-mi ia portofelul când mă întorc la hotel.

Frustrarea şi furia pe care le simt sunt evidente în brutalitatea loviturilor mele. Mă descarc scoţând animalul agresiv care se află în mine, dar sunt trei şi eu sunt unul singur şi îmi dau o astfel de lovitură în cap, încât până la urmă ajung să sângerez ca un porc pe pământ. Şi, uitând de durere, mă gândesc la Judith. Numai la ea.

Din cauza ei mă simt aşa.

Ea este de vină pentru tot.

În acel moment, aud nişte ţipete şi un grup de bărbaţi care trec pe stradă mă ajută, imobilizându-i pe cei trei tipi

care m-au lovit. Apoi sună la poliţie.

Sângerând, ameţit, rănit şi întins pe jos pe stradă, aştept să vină o ambulanţă după mine. Sunt rănit, teribil de rănit, iar capul îmi pulsează din cauza loviturii pe care mi-au dat-o. Dar dacă ar fi să compar asta cu durerea din inima mea, nu este deloc similară. Mă doare mult mai mult inima.

Unul dintre salvatorii mei se interesează de mine. Îmi arată telefonul meu mobil, care are ecranul spart, şi mă întreabă pe cine pot suna. Ezit. Mai bine nu sună pe nimeni. Cu toate acestea, în cele din urmă le dau numele Amandei. Sunt rănit, într-o ţară străină, iar ea mă poate ajuta şi ar şti unde să mă ducă.

Mă trezesc şi nici nu ştiu unde sunt. În timp ce mă mişc, o durere tăioasă îmi străbate corpul şi mă plâng.

La naiba... ce durere!

Îmi este greu să deschid ochii. Am pleoapele grele, dar, după ce reuşesc, mă uit în jur şi văd că sunt într-o drăguţă cameră de spital, legat de nişte perfuzii.

Ce s-a întâmplat?

Sunt nedumerit; în acel moment, uşa spitalului se deschide şi apare Amanda cu o cafea în mână. Când mă vede, se apropie de mine imediat şi şopteşte, atingând un buton:

— Slavă Domnului...! Slavă Domnului...!

Înjur şi, dintr-odată, ca un tsunami, îmi amintesc: loviturile, băieţii, sângele... Judith. Dar când să spun ceva, uşa camerei se deschide din nou şi intră un doctor.

Zâmbeşte, se apropie de mine şi îmi spune:

— Mă bucur să te văd treaz, domnule Zimmerman.

Consimt. Cu greu pot vorbi din pricina durerii pe care o am în coaste şi medicul, văzând că îmi ating capul, spune, privindu-mă:

— Aţi primit o lovitură severă şi trebuie să vă spun că

aceasta a provocat o hemoragie intraoculară la ambii ochi, aşa că aspectul dumneavoastră este un pic terifiant.

Mă uit la Amanda. Fără îndoială, aşa trebuie să fie după chipul înspăimântat al acesteia.

— Domnul Zimmerman, pe lângă ceea ce v-am spus, aveţi o fractură la un picior, pe care vi l-am pus în ghips, şi vânătăi pe tot corpul în urma loviturilor primite. Ştiu că aveţi dureri, dar nu vă faceţi griji. Va administrăm analgezice intravenos pentru a atenua durerea. Din acest motiv, deocamdată trebuie să staţi aici câteva zile cu noi. Bine?

La naiba şi cu asta acum!

De parcă nu aveam destule pe cap, acum sunt internat şi într-un spital?

Înfuriat, dau din cap aprobator şi nu spun nimic, nici măcar nu am puterea să mă plâng; după ce îi spune ceva Amandei, medicul părăseşte camera.

Odată singuri, nu-şi ia ochii de la mine. Îi văd spaima din privire şi întreb:

— În ce spital sunt?

— La Sfântul Toma. Pe Westminster Bridge Road.

Ştiu la ce spital se referă şi, privind-o, îi spun:

— Du-te, dacă vrei. Nu trebuie să stai aici.

— Eric...

Pufnesc, ştiu că sunt nedrept faţă de ea şi, în cele din urmă, spun:

— Îmi pare rău dacă te-am speriat când am cerut să te sune, dar tu erai...

— Ai făcut bine, Eric. Bineînţeles! mă întrerupe încercând să zâmbească.

Dar faţa ei este toată o poezie şi întreb:

— Chiar atât de grav sunt?

Dă din cap aprobator, nu mă minte şi, observând că ochii mei sunt teribili de grei, întreb:

— Ai o oglindă la îndemână?

Ea îmi confirmă, dar spune:

— Mai bine nu te uiţi.

Asta îmi atrage atenţia. Atât de grav sunt?

— Vreau să mă văd.

— Eric...

— Vreau să mă văd, insist cu fermitate.

Apoi Amanda îşi deschide geanta. Mă cunoaşte şi ştie că voi insista până când mă voi vedea, aşa că scoate o mică oglindă dintr-o pungă şi mi-o dă.

Când mă uit la mine, mă sperii până şi eu.

La naiba!

Faţa mea este umflată şi învineţită, buzele mele sunt despicate, dar asta nu este nimic în comparaţie cu senzaţia cauzată de vederea ochilor mei, care sunt complet însângeraţi.

La naiba! Dar ce am făcut?

Dacă Marta, sora mea, îmi vede ochii aşa, mă omoară. Nu m-ar ierta.

Deschid gura. Uf... mă doare.

Dar, din fericire, nu îmi lipseşte niciun dinte. Slavă cerului!

Când să spun ceva, Amanda mi-o ia înainte:

— Cred că ar trebui să o anunţ pe Judith.

Când aud asta, nu mă mai uit la gură. Mă uit la ea şi mă răstesc:

— Este ultima persoană pe care vreau să o văd aici, ai înţeles?

— Dar, Eric...

— Amanda, nu!

— Eric, este soţia ta. Cu siguranţă este îngrijorată şi trebuie să ştie ce ţi s-a întâmplat.

Auzul acestor vorbe mă face să râd. Judith este probabil foarte ocupată cu ticălosul pe care îl credeam a fi prietenul

meu, aşa că declar cu emfază:

— Am spus că nu.

Amanda oftează, nu înţelege ce se întâmplă cu mine şi insistă:

— Ei bine, o sun pe mama ta, pe sora ta sau pe Björn.

— Nu. Nimeni nu trebuie să ştie că sunt aici.

— Dar...

— Amanda, te rog! o întrerup cu un pufnet.

Mă surprinde, nu insistă, se aşază lângă mine şi eu închid ochii. Sunt obosit.

Zilele trec şi aspectul meu este încă îngrozitor, deşi durerea vânătăilor mele este mai suportabilă.

Din spital şi cu ajutorul Amandei, rezolv problemele legate de Müller, în timp ce noaptea cu greu pot dormi, gândindu-mă la Judith. Oare profită de ocazie pentru a fi cu Björn?

Gândul la ei împreună mă chinuie, dar nu mă pot abţine.

Ei. Soţia mea şi cel mai bun prieten al meu.

Ei. Marile mele dezamăgiri.

Ei. Trădătorii mei.

Şi în acel moment învăţ că oamenii îţi pot frânge inima o dată, dar amintirea lor o poate face de un milion de ori.

În acele zile, Amanda insistă din nou să o sune pe Judith, dar eu tot refuz. Nu vreau o femeie ca ea lângă mine. Nu mai accept. Am decis să consider că am pierdut două persoane, chiar dacă ştiu unde sunt: Judith este una dintre ele, iar cealaltă este Björn.

19

Trec câteva zile şi, deşi sunt cumva mai bine, tot distrus mă simt.

Rana de pe buze mă calcă pe nervi foarte tare. Se vede

că timpul nu este iertător şi că, odată cu vârsta, te vindeci mai greu.

Dacă mi s-ar fi întâmplat asta când aveam douăzeci de ani, m-aş fi recuperat imediat, dar este clar că, la treizeci şi ceva de ani, trebuie să o iau mai uşor.

Trebuie să am răbdare şi să mă gândesc, pentru că, odată ce ies din spital, am de rezolvat destul de multe probleme neplăcute.

La naiba, la naiba!

Mă gândesc la asta pe jumătate adormit, când, deodată, aud uşa camerei şi, fără să deschid ochii, o văd. Ea este aici. Judith tocmai a intrat.

Fără să mă mişc şi dincolo de bandajele mele, îi observ faţa speriată. Este foarte palidă şi aş jura că a slăbit. Dar nu mă mişc. Mă uit doar la faţa ei speriată şi când se apropie suficient de mult de mine, spun, într-un mod răutăcios:

— Ce faci aici?

Ea, speriată, face un salt. Fără îndoială, înfăţişarea mea şi ochii mei însângeraţi o impresionează şi nu răspunde, aşa că ridic vocea şi, chiar imaginându-mi cine a anunţat-o, insist:

— Cine te-a anunţat? Ce dracu faci aici? Şi furios, strig: Ieşi afară! Am spus să pleci de aici!

Cu un gest pe care nu l-am văzut niciodată la ea, se uită la mine şi, întorcându-se, iese din cameră, în timp ce eu abia pot respira.

Sunt agitat după tot ceea ce s-a întâmplat, când uşa camerei se deschide, din nou, cu avânt şi în faţa mea apare Bjorn, ticălosul, care, privindu-mă, mă întreabă:

— Dar ce ţi s-a întâmplat?

— Ceea ce-mi lipsea... îi răspund sarcastic.

El, departe de a da înapoi, se apropie de mine. Fără îndoială, are curaj şi răspunde:

— Cum adică ceea ce îţi lipsea?

Îl privesc. Apuc cearşafurile sau jur că mă voi arunca asupra lui şi îi voi sparge faţa, dar el insistă cu îndrăzneală:

— La ce naiba te gândeşti?

Doamne... mă ridic şi îl omor, jur că îl omor, iar el, cu bravura lui obişnuită, izbucneşte:

— Eşti un tâmpit! Ştiai asta?

Furia mă cuprinde.

Vreau să mă ridic, dar nu am putere. El şi numai el mi-a luat dragostea femeii pe care o ador cu toată fiinţa mea şi mă răstesc:

— Al naibii nenorocit! Nu m-aş fi aşteptat niciodată la asta din partea ta.

Björn dă din cap impasibil. Se simte şmecher tipul!

Ştie despre ce vorbesc şi, făcând un pas către mine, şopteşte:

— Doar un imbecil ca tine îi oferă credibilitate Lailei.

— Pleacă de aici!

Dar nu se mişcă. Se uită la mine şi insistă:

— Eşti un măgar.

— Björn...

— Un mare măgar. Şi, desigur, este mai uşor să o crezi pe ea, decât să crezi că Judith şi cu mine îţi suntem loiali, nu?

Cretinul! În cele din urmă îi voi sparge faţa şi, ridicând vocea, încep să ţip la el.

Björn, surprinzându-mă, nu se clinteşte. Se confruntă cu mine. Îmi spune că nimic din ceea ce cred şi îmi imaginez nu este adevărat şi ameninţă că îmi va rupe şi piciorul care nu este în ghips.

E un nenorocit!

Asistentele, speriate de tărăboiul pe care îl facem, intră în cameră. Încearcă să ne calmeze, dar nici el, nici eu nu le

ascultăm. Ne certăm şi ne certăm, până când Björn se răsteşte:

— Uite ce e, prostule! Judith te vrea, te adoră, te iubeşte. Ea şi cu mine suntem doar prieteni. Dar sincer, după cum te comporţi, aş vrea să nu te mai iubească. Nu meriţi. Un tâmpit ca tine nu merită o femeie bună ca ea.

— Şi tu meriţi, nu?

Chipul său este serios, la fel ca al meu, şi el răspunde:

— Ştii ceva, Eric? Cum ar spune Judith, du-te dracu!

Şi, fără să mai spună altceva, lăsându-mi cuvintele în gură, se întoarce şi pleacă, în timp ce eu îmi mănânc toată frustrarea şi amarul lovind patul.

În restul zilei mă simt rău. Foarte rău.

Am văzut-o pe Jud şi nu arăta bine. Era slăbită, foarte palidă şi, deşi nu mi-e milă de ea, sper că se întoarce în Germania şi îşi revine.

O sun pe Amanda. Îi povestesc despre toate lucrurile şi multe altele, când îmi confirmă că ea a anunţat-o pe Judith şi că ar face acelaşi lucru din nou, oricât de furios aş fi. Asta mă deranjează. Mă enervez şi mai tare şi îi închid, înainte de a continua să spun prostii.

Noaptea pare nesfârşită. Nu pot să dorm. O am pe Judith în minte şi nu pot să o scot de acolo.

O fi ajuns acasă?

O fi în patul nostru sau, dimpotrivă, o fi în patul lui Björn?

Durerea fizică este cea mai puţin importantă pentru mine. Îmi pasă mai mult de durerea din inima mea şi sunt confuz, teribil de confuz.

A doua zi dimineaţă, după ce a venit doctorul şi mi-a spus că totul merge bine, în ciuda recuperării mele lente, în timp ce stau întins, uşa se deschide şi Judith apare din nou.

Gura mi se usucă. Nu mă aşteptam la asta.

Dar nu s-a întors în Germania?

Cu asprime, o privesc şi o observ mai palidă decât ieri. Nu este bine, dar, cu o expresie dură, în ciuda faptului că inima mi se frânge când o văd, mă răstesc:

— Pleacă de aici, pentru numele lui Dumnezeu!

De data aceasta, ea nu-mi dă ascultare ca în ziua precedentă. Se îndreaptă spre mine şi, apropiindu-se, şopteşte:

— Spune-mi măcar că eşti bine.

Furios, refuz să o privesc, deşi îi aduc la cunoştinţă că eram bine până când a apărut ea. Când mânia mă cuprinde din nou, ţip la ea să plece cu iubitul ei şi să nu mai apară în viaţa mea.

Judith se uită la mine. Este nedumerită şi îşi duce mâna la o eşarfa de la gât. Nu ştie ce să-mi spună, dar apoi uşa dormitorului se deschide şi apare Björn, nenorocitul de Casanova.

La naiba, din nou!

Ne privim. Furia lui este mare, dar nu-mi pasă. Aici cel supărat, enervat şi încornorat sunt eu. Doar eu.

Ţip ca un animal. Îi dau la o parte de lângă mine. Nu vreau să-i văd, dar apoi Björn izbucneşte:

— Cum poţi fi atât de tâmpit? Cum poţi gândi aşa ceva despre Jud şi despre mine?

Cuvintele lui mă paralizează.

Chiar atât de neruşinat este?

Nenorocitul ăsta chiar este capabil să-mi nege ceea ce este evident?

Imediat ne încingem într-o discuţie teribilă ca între masculi, aşa cum ar spune Judith, până când ea, dintr-odată, aleargă la baie cu mâna la gură. Ce se întâmplă cu ea?

Björn şi cu mine ne privim. Sunt pe cale să mă duc după ea, dar nu, nu o fac. Nu trebuie să-mi fie milă de cea care

m-a dezamăgit şi el, văzând că nu mă mişc, după ce clatină din cap dezaprobator, se duce după ea. Nu ştiu dacă să mă bucur pentru acţiunea respectivă sau nu.

Câteva minute mai târziu, când cei doi ies din baie, mă uit la Judith. Este din ce în ce mai palidă. Tenul său întunecat, spaniol, este albicios, dar nu spun nimic. Refuz. Nu mă voi mai îngrijora pentru ea niciodată şi îl aud pe Björn încurajând-o să stea pe un scaun.

După ce o face, se confruntă cu mine din nou şi ne spunem totul, absolut totul, şi îi vorbesc despre dovezile pe care le am.

Ne spunem lucruri oribile. Ne aruncăm în faţă lucruri care nu au niciun sens, iar la sfârşit o asistentă intră în cameră speriată să vadă ce se întâmplă şi donjuanul de Björn, pentru a evita să fie dat afară, aşa cum îi cer, îi zâmbeşte şi o vrăjeşte, scoţând-o pe hol.

Ce şmecher este tipul!

Când eu şi Jud rămânem singuri, mă uit la ea cu asprime. Sunt teribil de dezamăgit de ea, dar ea, departe de a fi tristă, cu îngâmfarea ei spaniolă, mă ameninţă că le sună pe mama şi sora mea.

Mi se face rău.

Dacă am nevoie de ceva, acel lucru este linişte. Iar faptul de a-i avea pe toţi aici numai linişte nu-mi aduce.

Într-un mod urât, îi cer să plece. Ea refuză.

Ne privim. Ne provocăm.

Suntem specialişti în a ne scoate din sărite doar privindu-ne reciproc şi asta facem, nu ne scutim.

Amândoi vrem să fim deasupra ca uleiul şi, fără îndoială, să lupt împotriva ei, împotriva femeii care îmi face inima să sufere şi să galopeze ca un cal, este complicat, dar trebuie să o fac. M-a rănit.

Ne uităm unul la celălalt, când Björn intră în cameră şi cere:

— Haide, prietene, mor să văd dovezile astea. Arată-mi-le.

Într-un mod urât, îi fac semn să-mi aducă laptopul. Fără ezitare, el o face şi, când mi-l dă, îi avertizez că, după ce văd imaginile, vreau să dispară din ochii mei pentru totdeauna.

Jud şi Björn se privesc, dar nu spun nimic.

Serios, chiar nu au nimic de spus?

Văzând că nu răspund, în sfârşit şi în tăcere, îmi deschid e-mailul, unde am ceea ce mi-a provocat atât de multă durere în aceste zile şi, fără ezitare, îi arăt.

„Şi, dacă nu te deranjează, ce fel de femei îţi plac?”

„Cele ca tine. Inteligente, frumoase, sexy, ispititoare, naturale, nebune, tulburătoare şi îmi place să mă surprindă.”

„Şi eu sunt toate astea?”

„Da, scumpo, eşti!”

Văd cum amândoi se privesc surprinşi.

Nu spun nimic. Ştiu că i-am prins şi sunt pe cale să-i întreb: „Cine sunt tâmpiţii acum?”

După acel videoclip, le arăt şi celălalt video în care dansează şi se distrează de minune şi închei cu fotografiile.

Atunci, Bjorn zâmbeşte.

Cum?!

Jur pe Dumnezeu că îl omor şi, când mă gândesc la asta, o Judith palidă închide laptopul dintr-o lovitură şi, privindu-mă cu ochi sălbatici, strigă:

— Eşti un tâmpit!

La naibaaaaaaaaaa...

În avântul ei, mi-a făcut praf piciorul pus în ghips. Închid ochii, număr până la zece pentru a nu spune primul lucru care îmi vine în minte şi şoptesc:

— Nu mă mai insulta sau...

Dar spanioloaica mea şi-a ieşit deja din minţi şi îşi aruncă telefonul cu putere în pieptul meu.

Ce lovitură mi-a dat, bruta!

Ceea ce a văzut, în loc să o liniştească, a înnebunit-o şi, după ce scoate pe guriţa ei rea primul lucru care-i vine în minte, mă trimite la plimbare, îşi ia geanta şi iese din cameră, fără să se uite înapoi.

Mă holbez la uşă cu gura căscată.

Oare ea nu a văzut acelaşi lucru ca mine?

Nedumerit şi, în acelaşi timp, enervat, sunt pe cale să îl dau afară pe Björn, când acesta se uită la mine şi mă întreabă:

— Pe bune?

— Pe bune, ce?! strig eu ieşit din minţi.

El zâmbeşte din nou. Doamne, îmi creşte tensiunea şi insistă:

— Din cauza asta crezi tu că eu şi Jud te înşelăm pe la spate?

Nu răspund. Turbarea, nedumerirea şi furia mă cuprind; apoi el, grăbindu-se spre uşă, izbucneşte:

— Eşti un tâmpit! În toată puterea cuvântului.

Björn iese din cameră şi îmi imaginez că se duce după Judith. Sper ca de data aceasta să înţeleagă că nu vreau să-i mai văd, dar, în mod surprinzător, uşa se deschide exploziv şi Jud, în versiunea ei cea mai insolentă, spaniolă şi furioasă, intră din nou şi începe să ţipe la mine.

Dar suntem nebuni sau ce?

Mă insultă ieşită din minţi şi, cu tot amarul ei, îşi pune geanta pe piciorul meu în ghips şi, când mă vede plângând, spune sarcastic:

— Du-te dracu’!

— Pe mă-ta!

La naiba... la naiba...!

Acest lucru este suprarealist. Mă înşală, mă trădează şi,

pe lângă toate astea, trebuie să suport să mă trateze şi aşa.

Björn intră din nou în cameră. Altul!

Mă transform într-un măgar. Ştiu, nu am o cale de mijloc.

Dar, oricât de măgar aş fi, el nu se lasă intimidat. Îmi vorbeşte despre ziua în care au fost făcute acele fotografii şi despre înregistrare. Îmi spune că Foski a fost cu el la Guantanamera şi că Laila s-a asigurat ca ea să nu apară.

Asta nu contează pentru mine. Îl cunosc pe Björn şi nu ar fi prima dată când se duce cu o femeie într-un loc şi pleacă cu alta.

Dar tipul ăsta este prost?

Nu vorbesc. Nici Jud, dar îşi scarpină gâtul peste eşarfa pe care o poartă. Nu o opresc. Să şi-l distrugă, dacă vrea.

Şi Björn vorbeşte despre prietenia noastră şi despre faptul că am avut întotdeauna încredere sută la sută unul în celălalt. Îmi spune lucruri care îmi ating inima într-un mod pe care nu-l pot explica, şi dintr-odată sunt conştient că s-ar putea să mă fi înşelat, dar nu răspund. Nu pot.

— Prietenia noastră este specială şi eu am atins-o pe soţia ta doar când tu ai permis acest lucru, insistă el cu emfază. Când ţi-am greşit într-o astfel de situaţie? Când mi-ai reproşat sau ţi-am reproşat un joc murdar? Dacă înainte, când nu erai căsătorit, te-am respectat întotdeauna, de ce nu aş face-o acum? Contează mai mult ceea ce spune o proastă ca Laila decât ceea ce spun eu sau Jud?

Nu răspund. Versiunea Lailei se clatină din ce în ce mai mult. Apoi Björn adaugă:

— Eşti suficient de deştept încât să te gândeşti şi să-ţi dai seama cine te iubeşte şi cine nu. Dacă tu crezi că Jud şi eu minţim, vei ieşi în pierdere, prietene, pentru că, dacă cineva te iubeşte şi te respectă pe lumea asta, aceştia

suntem eu şi ea. Şi, pentru a clarifica această mizerie, vreau să ştii că Norbert o aduce pe Laila la spital.

Clipesc surprins. Ce face Norbert la Londra?

— Va veni furioasă, adaugă Björn, dar vreau ca în faţa lui Jud, a ta şi a mea să clarifice situaţia asta o dată pentru totdeauna.

Cuvintele lui mă fac din nou să nu ştiu ce să spun şi, când el pleacă şi ne lasă singuri, cu răbdare şi o dispoziţie mai calmă, cea care este soţia mea insistă asupra nevinovăţiei sale şi a lui Björn şi îmi spune ceva care mă surprinde.

În tăcere, ascult cum îmi spune că, în timp ce sufeream după moartea Hannei, Laila se culca cu Leonard, partenerul surorii mele. Rămân blocat şi cu atât mai mult când adaugă faptul că Björn i-a prins şi Laila, departe de a se retrage, l-a învinovăţit în faţa Simonei şi a lui Norbert că a încercat să se dea la ea, lucru care, datorită camerelor de vedere, a putut fi demonstrat că era o minciună.

Înţeleg imediat de ce Björn, Simona şi Judith nu s-au simţit confortabili cu tânăra. Acum totul începe să capete sens. Şi înjur când

Jud îmi spune că niciunul dintre ei nu mi-a spus nimic la momentul respectiv pentru a nu mă supăra. Îmi ajungea moartea surorii mele.

Când termină de spus asta, apare un Norbert încruntat, care a venit de la München sfătuit de ei, împreună cu Laila, iar apoi Judith, fără doar şi poate, îi dă o palmă care ne lasă pe toţi cu gura căscată.

La naiba cu temperamentul hispanic!

Timp de câteva minute, Laila încearcă să se apere de ceva provocat de ea, mai ales când Björn îi respinge argumentele. Tipul, ca avocat, este de neegalat şi încă o dată îmi dovedeşte acest lucru. La sfârşit, când jocul murdar al Lailei devine clar, Norbert, foarte supărat, îşi ia

nepoata. Aşa este cel mai bine.

Apoi Björn mă priveşte, arătându-mi cât de supărat este de situaţie şi iese din cameră. Nu mă mişc, iar Judith face un pas înainte. Vrea să mă îmbrăţişeze, dar, într-un mod inexplicabil, nu-i permit. Ea se opreşte, se uită la mine şi nu încearcă din nou.

Mă simt ciudat, tulburat, iar în acel moment Judith vorbeşte.

Ascult în tăcere cât de mult are nevoie de mine şi, după ce îmi reaminteşte că are tatuată pe corp sintagma „Cere-mi ce vrei” şi un inel pe deget care spune „Cere-mi ce vrei acum şi oricând”, mă priveşte în ochi şi îmi dă un ultimatum: „Cere-mi ce vrei sau lasă-mă-n pace”.

Mă lasă pe mine să iau decizia de a continua sau nu cu relaţia noastră şi, văzând că nu spun nimic, îşi ia geanta şi, la fel de palidă, iese din cameră, lăsându-mă complet în aer.

Privesc uşa în tăcere.

De ce nu am reacţionat?

De ce, după ce am descoperit înşelăciunea Lailei, sunt încă rece cu ea şi cu prietenul meu?

Este mai mult decât clar că m-am lăsat păcălit ca un prost şi că nimic din ce mi-a spus Laila nu era adevărat. Pe cât de deştept mă cred, ea a ştiut să se joace cu mine şi eu, ca un adevărat imbecil, ca să nu spun un tâmpit, am căzut în capcana ei, neavând încredere în cei mai loiali oameni din viaţa mea: prietenul meu şi soţia mea.

Trebuie să reacţionez, trebuie să reacţionez!

Nu mai am aer. Dintr-odată, nu pot respira.

Sunt un idiot, Judith a plecat şi am nevoie de ea înapoi. Să vină înapoi la mine.

Îmi iau repede telefonul şi, cu degetele tremurând, îi formez numărul. Nu poate fi foarte departe, de-abia a plecat. Dar lumea se răstoarnă peste mine când aud cum îi

sună telefonul. Îl am lângă mine, de când mi l-a aruncat supărată acum câteva minute.

Uitând de durere, de precauţie şi de avertismentele medicilor, cât pot de bine, scot perfuziile şi, cu piciorul în ghips, mă ridic.

La naiba... ameţesc!

Mă uit spre uşă. Este la vreo zece paşi distanţă, dar asta înseamnă un capăt de ţară pentru mine acum.

Însă trebuie să merg. Trebuie să o găsesc. Trebuie să-i ajung din urmă pe amândoi şi să încerc să rezolv situaţia pe care am creat-o. Şi, fără să-mi pese de ce se întâmplă cu mine şi nici de fundul meu, aflat la vedere din cauza nenorocitei de cămăşi de noapte din spital, mă târăsc şi abia ajung la uşă.

La naiba, cât de slăbit sunt!

Odată ce deschid uşa şi ies în hol, nedumerirea mea se transformă în tortură. Nu este aici, a plecat şi, ignorând daunele pe care le pot aduce piciorului meu, mă îndrept şchiopătând spre lift. Îl chem şi aştept nerăbdător.

Haide... haide, la naiba!

Trebuie să cobor înainte să plece. Nu îi pot pierde. Nu. Refuz.

De îndată ce soseşte liftul, intru în el şi oamenii din interior mă privesc cu gura căscată. Arăt deplorabil şi mi se vede fundul, dar, fără să mă gândesc la asta, la cât de ridicol sunt, ajung la parter.

Când uşile se deschid, târându-mi piciorul, care mă doare îngrozitor, ajung în hol.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Zimmerman! Ce faceţi? aud o asistentă strigând.

Imediat, ea şi o alta vin la mine să mă ajute, dar nu am nevoie de ajutor. Am nevoie doar de Jud şi de prietenul meu şi mă cert cu ele. Vreau să mă elibereze. Nu vreau să mă întorc în camera mea. Dar ele se opun. Nu mă lasă să

vorbesc şi ţip la ele ca un nebun până când, dintr-odată, la doar zece metri de mine, o văd pe Judith vorbind cu Björn şi îi strig numele:

— Jud... aşteaptă... Jud...!

Ea se opreşte. Se uită înapoi.

Da!

Björn, văzându-mă, zâmbeşte.

Ce nenorocit!

Dar asistentele, cele foarte pisăloage, nu mă eliberează şi se încăpăţânează să mă ducă înapoi în cameră.

La naiba... să mă lase, acum!

Fără să mă dau bătut, reuşesc să scap de nenorocitele de asistente şi, târându-mi piciorul, care mă doare îngrozitor, mă apropii cât de mult pot de stăpâna inimii mele şi, arătându-i telefonul mobil, şoptesc aproape fără suflare:

— Te-am sunat, draga mea. Te-am sunat pe telefonul mobil pentru a te întoarce, dar tu l-ai lăsat în cameră.

Jud nu se mişcă. Nu zâmbeşte. Dar o cunosc şi ştiu că o va face la un moment dat. Cu toate acestea, mă apropii de ea şi pledez, văzând că îşi atinge eşarfa de la gât:

— Îmi pare rău, micuţo... îmi pare rău!

Încă nu se mişcă. Nici nu zâmbeşte şi încep să mă sperii.

Şi dacă din cauza mea, de data asta, nu mă iartă?

Şi dacă...? Şi, incapabil să tac, recunosc:

— Sunt un tâmpit!

— Chiar eşti, omule, chiar eşti, îl aud pe Björn spunând asta zâmbind.

Fără să pierd timpul, îi întind mâna prietenului meu, cel mai bun prieten al meu, iar acesta, fără ezitare, mi-o acceptă şi mă îmbrăţişează. O parte din mine se simte împăcată. Îmi cer scuze şi el răspunde cu o anumită subînţelegere:

— Eşti iertat, tâmpitule!

Eu sunt. Cel mai mare din lume. Îmi asum, accept, iar eu şi prietenul meu zâmbim.

Asistentele atacă din nou, îşi fac griji pentru mine, dar am ochi doar pentru fetiţa mea, pentru micuţa mea, pentru soţia mea. Jud încă nu reacţionează şi, speriat, îmi declar din nou dragostea. Am nevoie să îşi amintească, să nu uite, iar primul cuvânt pe care mi-l dedică este tâmpit.

Ei bine... cred că sunt pe drumul cel bun!

Dar tot nu reacţionează. Doar se uită la mine, iar apoi, amintindu-mi de tonul de apel pe care îl are pe telefonul mobil atunci când eu o sun, îl caut şi, de îndată ce începe să cânte piesa Şi nos dejan (Dacă ne lasă), faţa palidă a lui Jud se schimbă.

— Am promis că voi avea grijă de tine toată viaţa, şoptesc, şi asta intenţionez să fac.

Asistentele rămân nemişcate. În sfârşit, înţeleg cât de important este pentru mine ceea ce fac, iar când soţia mea drăguţă reacţionează şi îmi înţelege mesajul, zâmbesc. Şi ea zâmbeşte şi, în cele din urmă, mă îmbrăţişează.

Da! Da! Da!

Acesta este medicamentul de care am nevoie. Ea. Soţia mea.

Toată lumea din jurul nostru bate din palme, inclusiv asistentele, până când Björn se pune glumeţ în spatele meu şi şopteşte:

— Amice, treci în cameră şi nu ne mai arăta fundul.

Zâmbesc. Jud plânge. Simt cum tensiunea momentului o copleşeşte şi, trăgând-o spre mine, îi cer să nu plângă şi atunci ea zâmbeşte. O face din nou. Plânge şi râde în acelaşi timp. E fantastică.

Zece minute mai târziu, în cameră, asistentele îmi pun din nou perfuziile pe care mi le-am smuls. Mă ceartă, dar nimic nu contează pentru mine. Lângă mine sunt Jud şi

Björn şi acest lucru merită orice vor să-mi spună.

La scurt timp, prietenul meu merge la cafenea pentru a lua ceva de mâncare pentru Jud şi pentru el, iar eu şi iubita mea vorbim. În sfârşit, comunicăm şi îmi cer scuze de o mie de ori şi în mii de feluri pentru comportamentul meu absurd şi, în acelaşi timp, mă simt groaznic pentru paloarea ei. Sunt vinovat.

Vorbim... vorbim... vorbim, până când ea îmi spune că are ceva să-mi spună.

Oh... oh... mi-e teamă să-i văd chipul său ciudat.

— Nu mă speria, şoptesc cu gura uscată.

— Nu te sperii, spune ea, zâmbind şi atingându-şi amuzată eşarfa de la gât.

După mai multe răsfăţuri şi sărutări minunate, se ridică din pat şi îşi ia geanta. Apoi îşi scoate eşarfa de la gât şi eu blestem, văzându-i iritaţia în carne vie.

Oh, Dumnezeule, nu l-a avut niciodată aşa!

Alarmat, mă ridic şi o întreb:

— Dar, draga mea, ce ţi s-a întâmplat?

Se uită la mine. Ceea ce tocmai am întrebat este absurd şi ea răspunde:

— Iritaţia şi nervii m-au copleşit.

Mă simt rău.

Eu sunt de vină pentru starea în care se află. Ştiu ce se întâmplă cu ea când devine nervoasă, iar eu am permis acest lucru. Sunt o brută. Un măgar.

Imediat după aceea, ea îmi întinde un plic voluminos pe care îl scoate din geantă şi, ignorându-şi iritaţia, zâmbind, spune:

— Deschide-l!

Fără să înţeleg ce este şi îngrijorat de iritaţia sa de pe gât, fac ceea ce îmi cere şi din plic cade ceva pe pat pe care îl identific imediat...

Ce?! Cum?!

Asta... ăsta... este un test de sarcină?!

Clipesc blocat.

Cred... cred că îmi vine să leşin.

Şi apoi, fără să-mi acorde timp pentru nimic, ea scoate un fel de fotografie şi, arătându-mi-o, spune:

— Felicitări, domnule Zimmerman, vei fi tată.

Ce?!

Cu siguranţă leşin.

Nu ştiu ce să zic.

Simt că mi se taie respiraţia.

Tată... Voi fi tată?

Şi brunetica mea, nerăbdătoare ca în ziua în care m-am întors acasă cu Susto, adaugă, fără să-mi acorde timp să procesez toate informaţiile:

— Da, pregăteşte-te, pentru că eu, din momentul în care am aflat că Medusa este înăun...

— Medusa?! întreb în pragul atacului de cord.

I-a dat numele Medusa bebeluşului nostru?

La naiba... La naiba... La naiba... voi fi tată!

Eu, Eric Zimmerman!

La naiba, ce căldură!

Trebuie să mă ridic. Jud mă opreşte. Ne privim. Acum îi înţeleg paloarea.

Uf, ce rău mă simt! Şi eu care am făcut pe nebunul.

Dar zâmbetul ei, zâmbetul ei frumos, mă anunţă că totul este în regulă. Că este fericită de această veste şi, înnebunit de dragoste, o îmbrăţişez. O îmbrăţişez într-atât încât sunt pe cale să o sufoc.

Tată... voi fi tată alături de micuţa mea!

De îndată ce o eliberez, o sărut şi o îmbrăţişez din nou, sunt nebun, înnebunit de fericire şi, ca un idiot, o întreb, având nevoie să fiu sigur:

— Vom avea un copil?

Jud dă din cap aprobator.

Mamă, este adevărat!

Glumim dacă este brunetă sau blondă şi îmi spune cum se simte. Şi, din câte îmi spune, se simte oribil, foarte obosită.

Dar sunt fericit... foarte fericit.

Nu m-am gândit niciodată că aş putea fi mai fericit, dar voi fi tată!

Când uşa se deschide şi apare Björn cu nişte sendvişuri, debordând de fericire, mă uit la bunul meu prieten şi îl întreb:

— Vrei să fii naşul Medusei mele?

Acum cel surprins este Björn.

Nu înţelege despre ce vorbesc.

Judith chiar nu i-a spus nimic?

Şi când îmi dau seama că ea a păstrat secretul pentru a fi eu primul care află, mă simt special. Extrem de special.

Björn zâmbeşte, bate din palme. El este fericit pentru noi. Şi, când mă îmbrăţişează şi ne felicită, mă simt cel mai fericit om de pe Pământ, dar şi cel mai tâmpit.

20

Sunt încă în spitalul din Londra şi, după un telefon de la Judith, primesc vizita mamei şi a surorii mele. Este inutil să mai spun că tâmpit este cel mai blând cuvânt pe care mi-l adresează atunci când mă văd, atât de drăguţe sunt!

Faptul de a fi într-o cameră cu toate trei, ore întregi, este pe cât de exasperant, pe atât de distractiv. Ceea ce nu-i trece prin cap uneia, îi trece alteia, iar timpul devine mai suportabil pentru mine, iar când află că vor fi bunică, respectiv, mătuşă, acest lucru se transformă deja în nebunie!

Într-o după-amiază, Amanda apare la spital cu

documentele de la Müller şi îmi dau seama că, după tot ce s-a întâmplat, lucrurile s-au schimbat între Amanda şi Judith şi asta îmi place. Îmi place că Jud are încredere în mine şi îi mulţumesc Amandei pentru ceea ce a făcut, chiar dacă la început m-a supărat.

Dacă nu ar fi dat acel telefon pe care am refuzat să-l dau, Jud şi cu mine nu am fi împreună şi, de data aceasta, cu siguranţă îi datorăm acest lucru Amandei.

Mai trec câteva zile şi sunt în sfârşit externat din spital şi ne putem întoarce la München. Trebuie să mergem acasă şi vreau ca fetiţa mea să se odihnească. Este însărcinată şi nu cred că ar fi bine pentru ea să-şi petreacă toată ziua în spital.

Când ajungem la destinaţie, văzând cum Simona şi Flyn mă privesc, îmi dau seama că încă provoc spaimă; mai mult, nu pot să nu zâmbesc când Jud, cu simţul său al umorului, când le vede feţele, spune:

— Liniştiţi-vă, chiar dacă arată ca vampirul rău din Amurg cu ochii aştia, vă jur că este Eric! Şi n-o să vă muşte de gât.

Zâmbesc, nu mă pot abţine şi, uitându-mă la gâtul ei, mă bucur să văd că iritaţia dispare. Încetul cu încetul, dar dispare.

În noaptea aceea, după ce vorbim cu Norbert şi Simona despre diverse probleme, după cină, în cele din urmă lansăm bomba despre sarcină asupra lor şi a lui Flyn.

Feţele lor trec de la surprindere la fericire maximă şi imediat nebunia se instalează în casa mea, cu atât mai mult când îl aud pe Flyn strigând entuziasmat să afle că va fi fratele mai mare:

— Ce tareeee, mamă!

Îmi place că ne numeşte mamă şi tată. Nu face asta întotdeauna. Dar când o spune, ceva din mine se înmoaie şi îmi dau seama cât de mult aveam nevoie ca el să mă

numească aşa.

Oare pot fi mai naiv de atât?

Bucuria pentru bebeluş este generală. Toată lumea este fericită. Toată lumea este bucuroasă, iar eu, încântat, mă simt cel mai mândru om din lume, în timp ce realizez că este adevărat faptul că un bebeluş aduce bucurie într-o casă. Cel puţin al meu asta face.

Când Jud şi cu mine ne retragem în camera noastră, sunt obosit. Prea multe emoţii pentru o singură zi şi urcarea scărilor cu o cârjă este epuizantă, dar vreau să dorm în camera mea cu soţia mea. Au trecut prea multe zile de când nu m-am mai bucurat de acest lucru.

Odată ajuns în cameră, încântat, îi permit micuţei mele brunete să mă ajute să mă dezbrac. O face cu bucurie, în timp ce se uită la mine şi mă ispiteşte. Ştiu ce vrea. Ce îşi doreşte.

Nu am mai făcut sex de câteva zile bune şi, când îmi dau jos pantalonii negri şi îmi vede erecţia proeminentă, ea spune zâmbind:

— Oh, da... exact ceea ce am nevoie.

Râd. Îmi place să aud asta şi o sărut încântat.

Mă bucur de gura ei.

Ce minunăţie!

Atingerea, buzele şi savoarea ei mă înnebunesc şi, când se aşază peste mine şi se asigură că nu îmi face rău, îmi spune cu neastâmpărare că gemetele mele de plăcere se vor auzi până în Austria.

Super, asta şi vreau să se întâmple!

Având nevoie unul de celălalt, ne sărutăm din nou.

Nimic nu este mai frumos decât să te bucuri de un sărut de la persoana iubită şi, când ea îşi deschide gura pentru mine, fac ceea ce ne place atât de mult: îmi scot limba, îi sug buza superioară cu plăcere, apoi cea inferioară şi, înainte de a termina, o muşc şi o sărut cu pasiune.

Doamne... asta este ceva atât de al nostru...

— Rupe-mi chiloţii, o aud spunând.

Dorinţele ei, aşa cum spun mereu, sunt ordine pentru mine şi îi rup dintr-o smucitură.

Asta mai lipsea!

Apoi, uitându-se în ochii mei, Judith se ridică deasupra mea, îmi apucă penisul pregătit şi tare şi îl aşază în umezeala ei dorită.

Oh, Doamne... ce mă atrage!

Şi, cu un gest de o perversitate totală, în timp ce îşi muşcă buza inferioară a preţioasei guri, se lasă să cadă încet şi puţin câte puţin asupra mea.

Doamne... ce plăcere!

În timp ce mă uit în ochii ei, simt că începe să se mişte peste mine şi respiraţiile noastre se accelerează.

Plăcere... în forma sa cea mai pură.

O las să o facă. Ştie chiar mai bine decât mine ce îmi place şi o face. Uau, da, chiar o face.

Şoldurile ei capătă o viaţă proprie, în timp ce, cu desfătare şi cu nerăbdare, ea se împinge mereu şi mereu asupra mea. Oftez. Tremur. Jud se uită la mine şi, mulţumită de ceea ce vede, îmi muşcă cu plăcere bărbia în timp ce îşi accelerează mişcările.

Plăcerea este minunată. Extremă. Tulburătoare.

Se porneşte. Se porneşte mai tare ca niciodată şi nu pot să o opresc.

Momentul mă copleşeşte şi o apăs peste mine, iar şi iar şi iar, având nevoie de sex, de perversitate, de soţia mea.

Fiarele pe care le purtăm amândoi în interior ne iau corpurile în stăpânire atunci când ne bucurăm şi ne savurăm reciproc după atâtea zile de abstinenţă.

Bucuroşi să ne oferim plăcere, ne dăruim total şi complet şi, fără să ne vorbim, doar privindu-ne unul pe celălalt, facem dragoste cu forţă, cu impulsivitate şi

hotărâre.

Preiau frâiele. Acum eu sunt cel care vrea să conducă dansul şi o împing peste penisul meu, în timp ce ea ţipă de plăcere, mă priveşte şi zâmbeşte. Şi o fac din nou.

Da!

Sexul, sexul nostru este sălbatic, animalic, nebun şi, uitând de toate, ne bucurăm, iar sunetul corpurilor noastre care se unesc şi gemetele noastre ne fac să accelerăm ritmul, din ce în ce mai mult, până când plăcerea ne invadează şi extazul ne face să explodăm.

După această primă partidă ne recuperăm, dar, după un timp, eu sunt cel care cere o a doua partidă. O doresc. O rog să mi-o tragă în întunericul camerei şi o face. Mi-o trage şi include în jocul nostru fantezia unui cuplu care ne priveşte.

Asta ne încălzeşte. Ne excită la maximum.

Şi, lăsându-ne purtaţi de plăcerea jocului nostru pervers, adăugăm bijuteria anală. Îl scot din sertar, i-l dau să-l sugă şi, când este umed, îl plimb delirant pe spatele ei frumos şi pământiu şi, imediat ce ajung la fundul ei minunat, cu grijă, dar cu hotărâre, îl introduc în ea.

Judith oftează. Îi place ceea ce tocmai am făcut şi ce spunem despre cuplul imaginar. Asta mă brutalizează. Mă brutalizează foarte mult şi şoptesc ca un jucător expert ce sunt:

— O să te fut şi, mai târziu, când voi fi satisfăcut de tine, te voi preda lor. Mai întâi femeii şi apoi bărbatului. Îţi voi deschide picioarele, astfel încât să aibă acces şi tu îmi vei oferi gemetele tale, bine?

Dragostea mea se mişcă, geme. Îşi doreşte ceea ce îi propun. Îi place la fel de mult ca mie şi consimte când adaug:

— Picioarele tale nu se vor închide în niciun moment. O vei lăsa să ia de la tine ceea ce vrea. Vei face asta?

Judith spune da, înnebunită. Ea îşi doreşte asta.

Fanteziile noastre, jocurile noastre sunt ceva foarte al nostru. Ceva care ne face să ne bucurăm de sex de două ori mai mult şi ceva care, fără îndoială, dacă alte cupluri l-ar practica lăsând la o parte timiditatea, s-ar bucura de el.

Dornic, îmi introduc penisul meu adânc în ea, aşa cum ea îmi cere şi eu îmi doresc, şi amândoi tremurăm ca gelatina.

Plăcerea este imensă. Atât de imensă încât într-un fel sunt surprins să văd reacţia nebună a lui Judith, care mă îmbrăţişează ca o femeie posedată care caută mai mult. Mult mai mult. Şi eu, fără ezitare, îi dau.

O fac a mea...

Ea mă face al ei...

Până când, topiţi într-un singur corp, atingem punctul culminant şi terminăm învinşi.

Când zeiţa mea sexuală adoarme în braţele mele în acea noapte, o privesc.

Este atât de drăguţă, încât zâmbesc şi o adulmec. Miroase a dragostea vieţii mele.

Această femeie micuţă, care mă înnebuneşte cu sfidările ei şi cu modul ei de a mă face să privesc viaţa, mă va face tată şi dintr-odată îmi dau seama că trebuie să fim atenţi la ceea ce facem. Nu putem continua să ne futem ca animalele în călduri.

Dacă îi facem rău copilului sau dacă îi fac rău lui Judith?

Cel mai chibzuit este să fim atenţi până la naşterea bebeluşului.

21

Dimineaţa nu a început bine.

De-abia ne-am trezit, Jud a vomitat şi apoi spaima a

intrat în viaţa noastră când, mergând la duş, a văzut sânge pe chiloţii ei.

Sunt speriat. Foarte speriat. Dar nu pot să mă exteriorizez.

Văzând teama din ochii lui Judith mă face să realizez că acum trebuie să fiu eu cel puternic, aşa că, în timp ce Norbert conduce maşina, iau mâinile reci ale frumoasei mele soţii şi îi spun de o mie de ori să nu-şi facă griji, că totul va fi bine.

Când ajungem la spital, sora mea Marta ne aşteaptă cu un scaun cu rotile. Jud se aşază şi ne grăbim spre camera de urgenţă cu viteză maximă, până când, ajungând la o uşă, nu mă lasă să intru.

Sunt furios. Vreau să merg cu ea, dar nu mă lasă, iar sora mea, după ce îşi priveşte colegii, rămâne cu mine şi protestează.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eric! Nu vezi că asta o face pe Judith mai nervoasă?

Dau din cap aprobator, are dreptate, dar insist:

— Dar de ce nu pot intra cu ea?

Marta mă îndreaptă spre nişte scaune şi, după ce mă determină să mă aşez aşa încât piciorul meu bătut să se poată odihni, ea răspunde:

— Pentru că aşa funcţionează lucrurile, Eric. Ea este pacientul, nu tu.

— Dar...

— Şi dacă ai intra, mă întrerupe ea, mai degrabă ai sta în cale, decât ai ajuta.

Ştiu că are dreptate, dar vreau să merg cu Judith. Am nevoie să fiu cu ea.

Speriat, aştept în tăcere cu sora mea şi îmi amintesc de sexul animalic pe care l-am făcut cu o seară înainte.

Sunt sigur că modul în care am făcut dragoste aşa cum am făcut-o a fost ceea ce a cauzat acest lucru şi mă simt

rău. Şi mai mult când îmi amintesc că eu am fost cel care i-am cerut să mi-o tragă şi ea a înnebunit.

A dracului de treabă!

Mă gândesc la asta pe măsură ce trece timpul, când uşile se deschid şi un doctor îi spune surorii mele:

— Soţul poate intra.

Cu un salt, mă ridic şi Marta spune, întinzându-mi cârja:

— La naiba, Eric... Nu fi brută şi foloseşte nenorocita de cârjă!

Dar nici brută, nici nimic. Vreau doar să o văd, să verific dacă este bine şi că totul este în regulă, iar când intru unde este şi îi văd ochii plânşi, mă tem de tot ce este mai rău, până când o îmbrăţişez şi unul dintre medici îmi spune că atât ea, cât şi copilul sunt bine.

Respir, în sfârşit pot respira şi, privind-o, văzându-i ochii înroşiţi de plâns, şoptesc:

— Linişteşte-te, campioano! Bebeluşul nostru este bine.

Dar Jud este o mare de neoprit de lacrimi; chiar şi atunci când medicul ne dă raportul şi spune că trebuie să se odihnească, trece de la lacrimi la indignare. Femeia asta o să mă înnebunească.

Zilele următoare o oblig pe Judith să facă ceea ce i-a cerut medicul. Repaus. Trebuie să se odihnească, trebuie să ia lucrurile uşor şi trebuie să se gândească la ea şi la copil.

Într-o dimineaţă, când sunt în biroul meu, uşa se deschide şi intră Björn. Este pentru prima dată când suntem singuri după tot ceea ce s-a întâmplat la Londra şi, când mă vede, spune:

— Nu te ridica. Ca să nu fiu tentat să-ţi rup şi celălalt picior.

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc. O merit. Şi de-ndată ce se aşază la masa mea, spune:

— UfF... prietene! Ce temperament are micuţa ta soţie!

Consimt. Ştiu cum este. Nu o duce bine cu odihna şi şoptesc zâmbind:

— Mă bucur că o vizitezi.

Ne privim amândoi. Există multe cuvinte între noi, dar, incapabil să mă abţin, spun:

— Îţi cer iarăşi iertare!

Björn încuviinţează, dar nu vrea să deschidă subiectul şi şopteşte:

— Am şi uitat. Dar da, să nu se mai întâmple niciodată!

Dau din cap aprobator. Niciodată.

Prietenul meu mă priveşte cu atenţie. La fel ca toţi ceilalţi, este îngrijorat de ochii mei, care nu se îmbunătăţesc nici măcar cu ajutorul medicamentelor, şi întreabă:

— Când trebuie să mergi la oftalmolog?

Suspin. Gândul la ochii mei însângeraţi mă copleşeşte.

— Peste câteva zile, răspund.

Björn consimte şi nu mai pune alte întrebări. Îşi poate imagina cât de obosit sunt şi apoi vorbim despre muncă. Să am piciorul aşa cum îl am şi ochii ca ai unui vampir mă face să nu pot merge la birourile Müller, aşa că ne cufundăm în rezolvarea diferitelor probleme.

De îndată ce terminăm de vorbit, el primeşte un mesaj pe mobil. Chipul său se schimbă şi şopteşte:

— Îţi aminteşti de Amara, fosta lui Garin?

Dau din cap aprobator, ştiu despre cine vorbeşte şi adaugă:

— Mă ocup de divorţul ei.

— Amara era căsătorită? întreb, surprins.

Björn pufneşte şi explică:

— Şi nu mai puţin decât cu un militar american.

Consimt şi nu mai pun alte întrebări.

Cunosc antipatia lui Björn faţă de armata americană din cauza a ceva ce s-a întâmplat cu părinţii săi, dar, când să

adauge ceva, telefonul său începe să sune. Chipul lui se schimbă. Zâmbeşte, răspunde şi ştiu imediat cu cine vorbeşte. Prin urmare, odată ce a închis telefonul, se uită la mine şi îmi spune:

— Te las. Am stabilit să iau masa cu...

— Foski?

Auzind acest nume, prietenul meu râde şi şopteşte, clătinând din cap:

— Dacă Agneta află că îi spui aşa...

— Este porecla dată de Jud. Zâmbesc şi apoi îl întreb: Îţi place foarte mult femeia aia?

Björn ridică din umeri.

— Desigur. Este o femeie foarte frumoasă. Dar când îşi dă seama la ce mă refer în realitate, spune: Eu nu mai caut, Eric. Nu sunt ca tine. Nu suport o femeie mai mult de o săptămână la rând şi...

— Ai dat vreuneia o şansă?

Această conversaţie despre femei este nouă pentru noi, iar el, privindu-mă, ridică o sprânceană şi întreabă, zâmbind:

— Pentru ce?

Consimt. Înţeleg de ce răspunde aşa. Acelaşi lucru l-aş fi spus şi eu în altă perioadă a vieţii mele, dar, convins că uneori lucrurile vin când nu te aştepţi la ele, răspund:

— Totul se va schimba când va sosi femeia.

— Femeia?!

— Da.

— Cine îţi spune că eu caut acea presupusă femeie?

— Cine a spus că eu o căutam pe Jud? Vorba mamei mele, înainte de a cunoaşte dragostea vieţii tale, de obicei întâlneşti multe broaşte sau Foski.

Râdem amândoi, iar Björn afirmă:

— Mă mulţumesc cu broaştele frumoase pe care le ştiu. De ce aş vrea mai mult?

— Pentru a fi fericit.

— Sunt fericit. Nu vreau să depind de nimeni sau să depindă cineva de mine. Am ales să fiu singur şi trăiesc foarte bine aşa.

Consimt. La fel gândeam şi eu până când Jud a apărut ca un tsunami în viaţa mea şi mai întâi nu am mai putut să nu mă gândesc la ea şi apoi nu am mai putut să stau departe de ea. Şi, fără să îmi doresc să vorbesc în continuare despre ceva care m-ar fi deranjat în altă perioadă, afirm:

— Tu decizi. Desigur.

Amândoi zâmbim şi, în cele din urmă, Björn pleacă. Ia masa cu Foski.

Trec mai multe zile şi Judith primeşte multe vizite care o bucură.

Sângerarea a dispărut şi totul pare să-şi urmeze cursul firesc, dar sperietura nu ne abandonează. Se află în corpurile şi în mintea noastră şi nu sunt în stare să mă apropii de ea.

Acum o las să iasă din cameră. Se poate plimba prin casă, se poate aşeza pe canapeaua din salon, din sufragerie sau de oriunde vrea ea, dar nu îi permit să meargă la plimbare. Ştiu că îi vine să se urce pe pereţi, dar ştiu, de asemenea, că îmi dă dreptate şi, chiar dacă protestează, mă ascultă, totuşi, pentru binele bebeluşului nostru.

Într-o după-amiază, sunt în birou, concentrându-mă asupra unor documente, când îmi sună telefonul. Este Dexter şi, răspunzându-i, îl salut cu accentul meu german:

— Ce faci, omule?!

De când este cu Graciela, îmi face şi mai mare plăcere să-l aud râzând. Pentru prima dată de când a avut accidentul, îl văd fericit şi ne cufundăm în conversaţie. Vorbim despre muncă, dar, în cele din urmă, ajungem să

vorbim despre Graciela şi Judith.

— Uite ce e, ticălosule, spune el, făcându-mă să râd. Nu te mai plânge de zeiţa ta.

— Mă înnebuneşte, protestez cu jumătate de gură.

— Nu-mi mai spune, pentru că, dacă vrei, îţi povestesc şi eu despre naşa ei, Graciela.

Incapabil să mă abţin, râd.

Este clar ca, cu cat suntem noi, bărbaţii, mai încrezuţi, cu atât femeile noastre trebuie să aibă mai multă ţâfnă şi şoptesc cu amuzament:

— Trebuie să veniţi. Lui Jud i-ar prinde foarte bine o vizită.

— Vom încerca. Dar nu promit nimic, mai ales de Crăciun. Apropo, este adevărat ceea ce se spune despre vărul meu şi cumnata ta? E ceva între ei?

Pufnesc. Nu ştiu ce se întâmplă între Juan Alberto şi Raquel. Puţinele lucruri pe care le ştiu le-am auzit de la Jud, şi, pentru că prefer să nu mă bag, răspund:

— Sunt majori. Ştiu ei ce fac.

Dexter râde în hohote. Lui totul i se pare amuzant şi, când vede că nu-i fac jocul, întreabă:

— Ce mai fac ochii tăi? Frumoasa mea Graciela mi-a spus că sunt încă de vampiri.

Zâmbesc. Fără îndoială, ea şi Jud au vorbit despre asta.

— Tot aşa sunt, răspund. Sunt înfricoşători.

— Trimite-mi o fotografie pe Whatsapp.

— Du-te dracu’! râd eu.

Amândoi râdem în hohote.

— Când îţi dau jos ghipsul de pe picior? întreabă el.

— Joi, afirm cu bucurie.

După ce mai vorbesc o vreme cu el, în cele din urmă ne luăm rămas-bun şi eu mă întorc la documentele mele, până când Flyn intră în biroul meu şi spune, închizând uşa:

— Îl am!

Auzindu-l, îl privesc şi îl întreb zâmbind, pentru că ştiu la ce se referă:

— Se menţine bine?

Flyn dă din cap aprobator, îmi face cu ochiul şi îmi spune:

— Simona l-a păstrat.

Amândoi zâmbim. Vorbim despre bradul roşu care ne-a creat atâtea probleme în anul precedent. Vrem să o surprindem pe Jud şi ştim că o vom face.

— Norbert şi cu mine îl vom pune în sufragerie sâmbătă dimineaţă, spune Flyn, aşa că, atunci când Judith se va trezi după siestă, i-l vom putea arăta. Cum ţi se pare?

— Perfect! exclam, încântat de complicitatea pe care o am cu nepotul meu.

În acea noapte, când mă culc lângă soţia mea, o răsfăţ.

Toată dragostea mea şi cuvintele mele de afecţiune sunt pentru ea şi ajung să îi sărut burtica. Ador să mă gândesc că bebeluşul nostru se află acolo şi, cu toate că ajungem să ne certăm aproape în fiecare seară pentru că refuz să avem relaţii sexuale până nu îl vedem pe doctorul ei, reuşesc, în sfârşit, să o conving să doarmă. Dar da, adoarme în braţele mele.

O privesc în timp ce doarme.

Pentru mine nu este nimic mai ispititor decât să o privesc pe Judith.

O doresc tot atât de mult pe cât mă doreşte şi ea, dar mă abţin. Unul dintre noi doi trebuie să aibă minte, să fie conştient de ceea ce ni s-a întâmplat şi, de data asta, cred că este rândul meu, deşi asta mă face, încă o dată, să par tipul rău pentru Judith.

Hormonii ei sunt scăpaţi de sub control, revoltaţi şi, dacă înainte, fără să fie însărcinată, era capabilă să plângă şi să râdă în acelaşi timp, acum nici nu mai vorbesc!

Dar nu. Medicul din spital i-a ordonat să se odihnească,

să stea liniştită şi de asta va avea parte. Nu voi fi eu cel care ne va destrăma iluzia din cauza sexului. Nu eu.

Joi după-amiază îmi scot ghipsul şi, deşi piciorul meu arată dezastruos, îmi imaginez că se va recupera înaintea ochilor mei afurisiţi.

De fiecare dată când mă uit în oglindă mă simt foarte inconfortabil. Am un aspect înfricoşător, iar când ies din casă port ochelari. Nu vreau ca întreaga lume să mă privească îngrozită.

Jud mă însoţeşte. Este fericită că poate ieşi şi, înainte de a ne întoarce, trecem pe la restaurantul tatălui lui Björn şi, încântată, mănâncă nişte brezn. Ştiu cât de mult îi plac şi se bucură de ei. Îi plac tot atât de mult pe cât îmi place mie să mă uit la ea în timp ce-i mănâncă.

Sâmbătă dimineaţă, când mă trezesc, Jud doarme lângă mine. Ca întotdeauna, este frumoasă şi, având grijă să nu o trezesc, mă ridic şi mă duc la duş.

În timp ce fac duş, observ cum dintr-odată peretele etanş se deschide şi întâlnesc zâmbetul frumos al soţiei mele, care, privindu-mă cu ochi flămânzi, şi nu tocmai languroşi, şopteşte:

— Bună dimineaţa, domnule Zimmerman!

Apoi intră la duş cu mine şi mă sărută. Apetitul ei pentru sex este feroce şi trebuie să fac un efort, nu mare, ci extraordinar, pentru a nu-mi pierde minţile.

O doresc atât de mult, încât mă doare sufletul când trebuie să o resping şi, privind-o, îi şoptesc:

— Draga mea, nu-ţi dai seama că-i putem face rău copilului?

Aşa cum era de aşteptat, se supără, nu vrea să înţeleagă că ar trebui să fim atenţi la ceea ce facem. În cele din urmă, ea iese din duş şi, când ies şi eu, văd că a coborât deja la micul dejun.

E de rău!

Mă duc în bucătărie şi ochii ei furioşi mă anunţă cum se simte; se ridică, se uită la mine şi spune, cu un gest de furie maximă:

— Merg cu Simona la târg. Şi nici să nu te gândeşti să deschizi gura aceea plină de dinţi pe care o ai şi să-mi spui să nu mă duc, pentru că îţi jur pe tatăl meu că ochii tăi nu vor mai fi roşii, ci violeţi, în urma pumnului pe care ţi-l voi da, ai înţeles?

Simona se uită surprinsă la mine.

La naiba cu spiritul ăsta hispanic!

Uf... cine o mai deschide gura! Şi, nu, nu spun nimic. Mai bine să meargă şi să ia o gură de aer.

Odată ce Simona şi Jud pleacă, Norbert scoate imediat pomul de Crăciun din ascunzătoare şi îl lasă în sufragerie. Pentru câteva clipe, el, Flyn şi cu mine ne uităm la el, până când copilul spune dintr-odată:

— E oribil!

Râdem cu toţii şi, în cele din urmă, Norbert pleacă.

Este clar că nu ne place acel copac roşu, dar mă uit la Flyn şi spun, deschizând o cutie în care sunt păstrate ornamentele de Crăciun:

— Să nu ne gândim la asta şi să ne amintim de ce vrem să îl punem.

— Pentru Judith. Ca să zâmbească.

— Exact. O să zâmbească, afirm cu afecţiune.

Flyn dă din cap aprobator şi amândoi ne străduim. Dar ce puţină graţie avem noi, bărbaţii, în aranjarea ornamentelor de Crăciun!

Când terminăm, ne uităm amândoi la copac şi Flyn spune:

— Arată mai drăguţ când îl decorează Judith.

Consimt, băiatul are dreptate şi, când să vorbesc, adaugă:

— Voi lăsa stiloul şi hârtiile acolo, ca mai târziu să ne

putem scrie dorinţele şi să le agăţăm.

Acest detaliu îmi ajunge la inimă. Mi-am amintit de asta, dar Flyn a fost cel care a făcut pasul de a-l transforma în realitate şi, cu entuziasm, spun:

— Mi se pare genial.

O oră mai târziu se întoarce Jud. Faţa ei este veselă şi îmi place să o văd atât de bucuroasă, dar, cum nu vreau să intre în sufragerie pentru a nu ne strica surpriza, o încurajez să mănânce în bucătărie cu Simona şi Norbert. Ei, care ştiu despre ce este vorba, o încurajează la rândul lor şi toţi ajungem să mâncăm împreună printre râsete şi bună dispoziţie.

După ce mâncăm, o oblig să tragă un pui de somn. Jud se opune, nu are chef. Dar, la insistenţa mea, în cele din urmă cedează şi, zece minute mai târziu, adoarme.

În acel moment, Flyn şi cu mine profităm de ocazie pentru a finaliza surpriza noastră, mai ales că Susto şi Calamar, văzând copacul, şi-au făcut treaba şi am fost nevoiţi să eliminăm câteva cadouri mici. Sunt nişte porci!

Flyn este nerăbdător. El vrea ca Jud să se trezească şi, la fel de dornic ca el, mă duc în cameră şi o trezesc cu alintări şi sărutări.

Ea reacţionează, zâmbeşte încântată şi, când mă îmbrăţişează şi mă priveşte în felul în care ştiu ce îmi cere, înjur şi trebuie să o opresc.

La naiba... mi-e din ce în ce mai greu, de la o zi la alta!

După ce rezist atacului soţiei mele, fără să o dezbrac şi fără să fac dragoste cu ea, aşa cum îmi doresc, în faţa chipului său furios, reuşesc să o ridic din pat printre bombăneli. S-a supărat din nou pe mine. Dar, pregătit pentru a-i schimba expresia în zecimi de secundă, mă uit la ea şi spun, luând-o în braţe:

— Vino! Flyn şi cu mine vrem să-ţi arătăm ceva.

Ea nu este într-o bună dispoziţie. Încruntarea ei spune

totul, dar când ajungem în sufragerie şi deschid uşile, Flyn strigă încântat:

— Surpriză! Este Crăciunul, iar eu şi unchiul am aranjat copacul dorinţelor.

Expresia soţiei mele însărcinate se schimbă pe loc.

Ea va zâmbi.

Deodată, se uită la noi. Se uită la copac. Se uită din nou la noi. Îşi duce mâna la gură. Îşi clatină capul. Îşi atinge fruntea. Începe să plângă. Se uită la noi din nou. Îşi atinge din nou gura. Plânge. Bolboroseşte ceva ce nu înţelegem. Plânge descumpănită, iar eu... eu... nu ştiu ce să fac!

Flyn se uită la mine, la fel de nedumerit şi apoi mă întreabă:

— Dar nu trebuia să zâmbească?

Dau din cap aprobator. Mi-am imaginat că va da din braţe, că va ţipa de fericire, că va râde în hohote, dar nu. Nu face nimic din toate astea. Doar plânge... plânge şi plânge, şi cum pot, spun:

— Sunt hormonii. O fac să plângă.

Flyn îşi freacă mâinile. Nu cred că ştie ce sunt hormonii şi mă întreabă:

— Hormonii sau Meduza?

Nu ştiu ce să răspund, iar sărăcuţul, încercând să găsească o soluţie, spune:

— Dacă nu îţi place, putem cumpăra altul.

Plânsul lui Jud se intensifică. Plânge cu lacrimi de crocodil şi Flyn mă priveşte pe punctul de a plânge şi el. Nu ştie ce a spus de a făcut-o pe Judith să plângă mai tare şi, după ce o sărut pe fetiţa mea pe care nenorociţii de hormoni o fac să-şi piardă controlul, spun, înainte ca băiatul să înceapă să plângă:

— Jud nu vrea altul. Acesta îi place.

Ea plânge acum şi mai mult, de două ori mai tare, iar eu şi Flyn, pe cât ne stă în putinţă, încercăm să o consolăm.

Cu toate acestea, când vede foile pe care se scriu dorinţele, iese o catastrofa!

Superplânge şi megaplânge... iar Flyn şi cu mine nu mai ştim ce să facem. Când suntem pe cale să sunăm pompierii sau poliţia pentru a vedea dacă ei se pot gândi la ceva care să o facă să se oprească din plâns, Jud se calmează dintr-odată şi, cu un zâmbet frumos, ne anunţă cât de fericită este.

Flyn şi cu mine ne privim... Femeile!

22

A doua zi am un consult oftalmologic la spital. După cum era de aşteptat, Judith insistă să mă însoţească şi, în cele din urmă, cedez când îmi aruncă un pantof în cap. Tare încăpăţânată este fetiţa mea.

Ochii mei blestemaţi, ca întotdeauna, trebuie să-mi nenorocească viaţa şi, în cele din urmă, după consult, îmi spun că trebuie să trec prin sala de operaţii, pentru a-mi drena sângele, pe 16 decembrie.

La naiba... la naiba... ce porcărie!

Soseşte ziua de 16 şi sunt deja în nenorocitul de spital. Sunt nervos, foarte nervos, dar nu pot să mă manifest. Judith şi mama sunt ele deja destul de afectate pentru a-mi mai arăta şi eu nervii.

Când mă despart de fetiţa mea, care stă cu mama, intru în sala de operaţii şi, în timp ce aştept să mă anestezieze, sora mea vine lângă mine şi mă întreabă:

— Eşti bine?

Spun că da. Sunt un tip dur.

Marta zâmbeşte. Are acelaşi zâmbet ca Hannah şi, coborând capul spre al meu, şopteşte astfel încât numai eu să o aud:

— Ştiu că eşti nervos. Te cunosc, fraţioare. Dar nu îţi face griji, nimeni nu a observat.

Asta mă face să zâmbesc; apoi sora mea îmi face cu ochiul şi îmi şopteşte:

— Dragul meu, treci acum la culcare. Ne vedem peste puţin timp.

Consimt. Pentru ea, să mă vadă este normal, dar dacă eu nu o voi mai vedea?

Când mă trezesc, nu ştiu cât timp a trecut de la operaţie, dar aud că totul a decurs bine şi, deşi nu vreau să petrec noaptea în spital, Judith este într-o dispoziţie atât de proastă încât, la final, am două opţiuni: fie să rămân, fie să mă cert cu ea. Aleg prima variantă.

Din fericire pentru toată lumea, dar mai ales pentru mine, pe măsură ce zilele trec, îmi recuperez vederea. Ochii de vampir încărcaţi de sânge dispar şi asta ne face pe toţi fericiţi, chiar dacă îmi este greu să o văd pe Jud vomitând. Nu se opreşte. Este mai slabă ca niciodată şi asta mă îngrijorează.

Pe 21 decembrie mergem să luăm familia lui Jud de la aeroport. Au venit să petreacă Crăciunul cu noi, dar când Manuel, socrul meu, îşi vede fiica, la un moment dat, când aceasta vorbeşte cu sora ei, el se uită la mine şi mă întreabă:

— Bruneţica mea este în regulă?

Mă uit la ea. Consimt şi spun disperat:

— Da. Ea şi Medusa sunt bine, după spusele medicului.

Manuel dă din cap aprobator, ştie cine este Medusa, şi, cu un gest îngrijorat, şopteşte:

— Nu am văzut-o niciodată atât de slabă.

Auzul acestor vorbe mă tulbură. Şi socrul meu, care deja mă cunoaşte, adaugă, văzându-mi expresia:

— Liniştеşte-te, băiete! O femeie însărcinată este un întreg mister, dar dacă medicul spune că sunt bine, atunci

aşa sunt.

Oftez, dau din cap aprobator şi am încredere. Nu am de ales.

Pe data de 24 noaptea, petrecerea care se organizează acasă alături de familia soţiei mele este epică. E ceva de neratat să-i vezi pe spanioli cântând, dansând şi râzând în hohote.

Aşa cum era de aşteptat, Manuel a adus şuncă pentru fata lui şi pentru Flyn şi amândoi se învineţesc la faţă. Da, într-adevăr, Judith o vomită, dar inexplicabil, de-ndată ce îşi revine, continuă să mănânce. Incredibil!

Încântat, o privesc pe micuţa mea cum se bucură, mai ales atunci când fiecare îşi scrie dorinţele de Crăciun şi le agaţă de copac. Apoi Judith începe să plângă şi Flyn, care înţelege deja problema, îi priveşte pe toţi şi le spune:

— Hormonii sunt de vină.

Pe 26 decembrie, avem în sfârşit o întâlnire cu medicul lui Jud. Şi, deşi la început toată lumea vrea să ni se alăture, în cele din urmă ea îi face să înţeleagă că vrem să mergem singuri.

Când ajungem la cabinet, sunt surprins să o găsesc acolo pe Brunhilda, o veche iubită pe care am avut-o şi care, apropo, era prietenă cu sora mea Hannah. Când ne vedem, ne salutăm rapid şi i-o prezint lui Jud. Avem amintiri plăcute unul despre celălalt şi ea îmi explică că lucrează acolo ca asistentă medicală.

De îndată ce pleacă, Jud, care a fost foarte tăcută, întreabă:

— Ai avut vreo relaţie cu ea?

Dau din cap aprobator, nu trebuie să mint şi ea insistă:

— Te-ai culcat cu ea?

Mă uit la ea.

Ce i se întâmplă?

Şi când îşi dă seama cât de ridicolă este situaţia, îmi

zâmbeşte puţin, mă ia de braţ şi, schimbându-şi expresia, şopteşte:

— O, dragă, îmi pare rău! Hormonii sunt de vină.

Da, cu siguranţă sunt, iar noi ne aşezăm şi aşteptăm.

În timp ce aşteptăm să fim trataţi, zeci de femei cu burţi imense trec pe lângă noi. Mă uit la ele. Nu este prima dată când văd o femeie însărcinată, dar este prima dată când le observ cu curiozitate.

Glezne umflate, mers ciudat, feţe îmbujorate... Mă uit la ele când Judith, care este lângă mine, spune:

— Oh, Eric... o să-ţi mai placă de mine când voi fi aşa?

De îndată ce o aud spunând asta, zâmbesc şi, sigur pe mine, afirm:

— Tu o să-mi placi întotdeauna.

Judith râde. Ştiu că ceea ce spun sună foarte linguşitor, dar este adevărat, tot atât de adevărat pe cât sunt eu înnebunit după ea. Apoi ea, schimbându-şi expresia, adaugă:

— Ei bine, dacă acum nu faci dragoste cu mine, nici nu vreau să-mi imaginez cum va fi când voi fi grasă cât un balon aerostatic.

Zâmbesc din nou şi, coborând vocea pentru a avea o conversaţie intimă între ea şi mine, şoptesc:

— Dragă, dacă nu o fac, este pentru binele copilului. Gândeşte-te la asta. Nu vreau să-l rănesc.

Jud se uită la mine. Apoi se uită la o străină care se află lângă noi şi dintr-odată aceasta spune:

— Un altul ca soţul meu. Crede că bebeluşul îl va vedea cum intră şi iese.

Jud zâmbeşte, iar eu îmi schimb expresia.

Cine se crede această femeie ca să se bage în conversaţia noastră?

Iar Judith, care mă cunoaşte foarte bine, şopteşte, apropiindu-se de mine:

— Liniştește-te, dragul meu. Hormonii sunt de vină.

Ai naibii hormoni!

Sunt sătul de hormoni până peste cap!

Aşadar, fără să spun nimic, iau o revistă şi încep să o răsfoiesc în timp ce Judith începe să vorbească cu acea străină şi, câteva secunde mai târziu, cele două izbucnesc în râs. Mai bine să nu mă bag.

— Judith Zimmerman, o cheamă, apoi, Brunhilda.

Imediat mă ridic, e rândul nostru, dar femeia mea mereu surprinzătoare se uită la mine şi spune fără să se ridice:

— Sunt Judith Flores.

Ei bine, am stabilit deja acest aspect; mă uit la Brunhilda şi pentru a evita un rău mai mare întreb:

— Dacă nu te deranjează, spune-i Judith Flores.

— Dar nu mi-ai spus că e soţia ta? mă întreabă ea.

Toată lumea ne urmăreşte şi când spun toată lumea, mă refer la toată lumea. Când să răspund, femeia mea hormonală şi schimbătoare se ridică şi spune:

— Da, sunt soţia lui. Dar sunt în continuare şi Judith Flores.

Brunhilda consimte. După chipul său, nu îmi dau seama dacă îi place sau nu ceea ce s-a întâmplat şi apoi anunţă:

— Domnişoară Flores, puteţi intra.

— Doamnă, dacă nu vă deranjează.

Brunhilda se uită la mine, mă uit la ea şi, fără să spun mai multe, intrăm la consultaţie.

La naiba cu nenorociţii de hormoni!

Odată ce ne aşezăm în faţa medicului, Jud îi dă un dosar cu analizele solicitate, plus fişa pe care ne-au dat-o în camera de urgenţă. Medicul se uită imediat prin toate, întreabă diverse lucruri, pe care apoi le notează în computer, şi spune că îi va face o ecografie.

Ca pe ace, pentru că nu am văzut niciodată aşa ceva,

văd cum Jud se întinde pe un pat, îşi descoperă burta şi medicul îi pune un gel. Imediat după aceea, apare o imagine pe un ecran în care nu văd nimic şi încep să se audă câteva lovituri care îmi spun că sunt bătăile inimii Medusei.

O aud! îmi aud Medusa.

Emoţionat, mă uit la Judith şi apoi sunetul se opreşte. Medicul îi întinde lui Jud analizele şi, în timp ce ea se curăţă, explică:

— Fătul este bine. Bătăile inimii lui sunt perfecte şi măsurile corecte. Aşa că, ştii deja, îţi continui viaţa în mod firesc, îţi iei vitaminele şi ne vedem peste două luni.

Încă mă uit la ecran cu gura căscată. Punctul care bătea acolo cu câteva secunde înainte era Medusa! Medusa mea!

Din nou, în faţa mesei medicului, simt că nu-mi mai încap în piele de emoţii. Fericirea mă invadează; ea şi Jud încep să vorbească şi dintr-odată soţia mea întreabă dacă putem întreţine relaţii sexuale.

— Va rog, dar ce fel de întrebare este asta?

Doamna doctor se uită la mine. Cred că m-am înroşit.

Dar de ce m-am înroşit? Eu?!

Mă uit la Judith, sper să fie scurtă în comentariile ei, iar femeia, zâmbind, spune că, desigur, poate avea relaţii, dar cu prudenţă.

Imediat Jud mă ia peste picior. Ea îi explică medicului că mi-e teamă să nu-l rănesc pe copil şi amândouă râd, în timp ce ginecologul ne anunţă că aceasta este o teamă normală pentru mulţi părinţi.

Nu ştiu unde să mă mai bag.

Dar de ce trebuia să-i spună asta?

La naiba cu Judith!

Câteva clipe mai târziu, ieşim din cabinet în tăcere, dar fericiţi, iar când ne urcăm în maşină, domnişoara Flores,

uneori doamna Zimmerman, se uită la mine şi izbucneşte:

— Haide, protestează!

Sezonul se deschide şi eu explodez.

Explodez din pricina atacului de gelozie cu Brunhilda. Explodez la comentariul femeii care stătea lângă noi. Explodez pentru că nu vrea să fie doamna Zimmerman şi explodez din cauza ruşinii prin care m-a făcut să trec cu medicul.

Când se termină explozia, văd că soţia mea nici măcar nu s-a mişcat şi, apropiindu-se de mine, ignorând tot ceea ce am spus, mă anunţă că sunt marea ei ispită şi, imediat ce îşi trece mâna peste pantaloni, cred că voi exploda, dar într-un alt mod.

Ne privim. Amândoi suntem dornici, amândoi suntem excitaţi şi, în sfârşit, trebuie să râd. Jud are acest efect asupra mea şi ştiu că suntem pe drumul cel bun.

23

Soseşte ultima noapte a anului.

Este 31 decembrie şi fetiţa mea nu se simte bine.

Vomită de câteva zile şi, deşi ştiu că este normal pentru o femeie însărcinată, îmi fac griji pentru ea, la fel cum îşi fac griji pentru ea tatăl ei, sora ei, Simona, mama mea... toată lumea. Absolut toată lumea.

În timp ce soţia mea încăpăţânată încearcă să ajute la pregătirea marii cine, eu sunt cu socrul meu în sufragerie, încercând să-i ţin pe Luz şi Flyn. Ce pereche! Acum se ceartă, acum se iubesc. Nimeni nu-i înţelege.

Se joacă Wii, iar rivalitatea dintre ei este incredibilă, aşa că eu şi Manuel îi supraveghem deoarece, cunoscându-i, se pot lua la harţă când ne aşteptăm cel mai puţin.

Îi urmărim, când Raquel intră cu micuţa Lucia şi,

punând-o în braţele mele, spune:

— Hei, blondule, învaţă să adormi copiii.

Încântat, o legăn. Lucia este o dulceaţă şi mă topesc în ochişorii ei.

Oare şi mica mea Medusa va fi aşa? Va fi o bruneţică?

Privesc fermecat copilul, când Manuel, văzând-o pe Judith trecând cu faţa dezgustată, comentează:

— Este obosită. Îmi dau seama, chiar dacă încearcă să se prefacă.

Dau din cap aprobator, ştiu despre ce vorbeşte şi, privindu-l, spun:

— Bineînţeles că este, dar o cunoşti deja. Nimeni nu se pune cu încăpăţânata.

Amândoi zâmbim.

Amândoi o adorăm pe Judith.

Dintr-odată îmi sună telefonul mobil, este în buzunarul pantalonilor şi, după ce îi dau copilul lui Manuel, pentru a avea grijă de el, aud:

— Ce se întâmplă, omule?

Recunosc imediat vocea. Este Juan Alberto, vărul lui Dexter, care, înainte să spun ceva, întreabă:

— Întreaga familie a soţiei tale este acasă?

— Da, afirm.

O tăcere ciudată ocupă jumătate de secundă, până când adaugă:

— Bine, ştiu că o să crezi că sunt nebun, dar te deranjează dacă vin la cină diseară?

Surprins, întreb:

— Eşti în München?

— În aeroport.

Zâmbesc. Este clar că există ceva mai mult decât credem între Raquel şi el. Apoi continuă:

— Dar păstrează secretul pentru mine. Vreau să fie o surpriză, încuviinţez şi, după ce îmi iau rămas-bun, mă uit

la Manuel şi, incapabil să-mi ţin gura, spun, coborând vocea:

— Trebuie să îţi spun ceva.

— Spune, băiete.

Manuel este o persoană bună, un om incredibil şi simt că trebuie să-i spun pe cine am de gând să aduc acasă.

— Tocmai m-a sunat Juan Alberto. Ştii despre cine vorbesc?

— Da. Cum să nu ştiu, spune el, legănând fetiţa.

Privirea lui maliţioasă şi felul în care îşi ridică sprâncenele îmi amintesc de Jud.

— E la aeroport şi vine acasă la cină, spun.

Manuel dă din cap aprobator, nu spune nimic şi o sărută pe fetiţa de pe frunte; apoi adaug:

— Dar vrea să nu spun nimic, pentru că îşi doreşte să fie o surpriză. În acel moment, Raquel trece prin faţa noastră cu o farfurie plină de creveţi, iar Manuel, zâmbind, comentează:

— Aici se întâmplă ceva. Fără îndoială, va fi o surpriză plăcută pentru Raquel.

Cuvintele sale îmi spun că i se pare în regulă, este clar că acest bărbat caută fericirea fiicelor sale şi tocmai când le văd pe mama şi sora mea intrând, decid să plec fără să fiu văzut. Cu toate acestea, Jud mă prinde, mă întreabă unde mă duc, dar, făcându-i cu ochiul, îi spun că mă întorc imediat.

Se bosumflă amuzant şi mă duc să-l iau pe Juan Alberto. Vreau să fie şi pentru ea o surpriză.

După ce îl mângâi pe Susto, care zace în pragul uşii cu Calamar peste el, mă duc să iau maşina. O pornesc şi, pe măsură ce muzica începe să cânte, zâmbesc. Prin difuzoare se aude vocea cântăreţului preferat al soţiei mele şi, în felul meu, cânt versul acesta „*Tiritas pa este corazón partió*” (plasturi pentru o inimă frântă).

Când ajung la aeroportul din München, mă duc la terminalul în care Juan Alberto mă aşteaptă şi, când îl observ, zâmbesc exact în momentul în care mă vede.

Mă însoţeşte imediat la maşină şi, după ce îşi pune valiza în spate, se urcă în maşină.

— Nu i-ai spus nimic lui Raquel, nu-i aşa? întreabă el, înainte să apuc să deschid gura.

Clatin din cap dezaprobator şi el, fixându-şi centura de siguranţă, spune:

— Abia aştept să-mi văd regina.

Consimt, dar, conştient în ce se bagă, întreb:

— Eşti sigur?

Zâmbeşte şi afirmă:

— Putem vorbi tot ce vrei despre asta, dar sunt nebun după aluniţe, omuleeee!

Râd. Comentariul său mă amuză, dar chiar şi aşa, insist:

— Raquel este o femeie bună şi are două fete frumoase. Nu vreau ca vreuna dintre ele să sufere pentru că tu vrei doar o...

— Linişteşte-te, mă întrerupe el. Nu vreau o aventură. Îmi place Raquel. Acum trebuie doar să o conving să mă placă şi ea pe mine.

— Deci despre asta e vorba... spun surprins.

— Dacă ţi-aş spune cât de greu îmi este să o cuceresc pe acea încăpăţânată spaniolă, nu ţi-ar veni să crezi... spune el pe un ton glumeţ.

Zâmbesc. Dacă i-aş povesti eu omului...

Bineînţeles că îl cred!

Fără să pun mai multe întrebări, pornesc maşina şi mă întorc acasă. Sper doar că venirea lui Juan Alberto nu este o idee rea şi nimeni nu-mi taie capul.

De îndată ce ajungem acasă şi parchez maşina, sună telefonul mexicanului. Îmi face semn să o iau înainte, şi imediat intră şi el. De îndată ce intru, o întâlnesc pe mama

mea, care, privindu-mă, spune:

— Eric, Judith ar trebui să se culce. Nu s-a oprit din vărsături.

Mă neliniştesc.

Micuţa mea încăpăţânată merge prea departe şi, pregătit să o bag în pat, intru în bucătărie. De îndată ce deschid uşa, dau de un Manuel îngrijorat, care o urmăreşte, în timp ce ea stă cu capul în mâini.

Bărbatul se uită la mine, cu un chip neliniştit şi, ghemuindu-mă lângă soţia mea, îi şoptesc calm, ştiind că risc să se răţoiască la mine:

— Draga mea, de ce nu te duci la culcare?

Jud se uită la mine, este palidă şi, cu un chip serios, mă întreabă unde am fost. Când să-i răspund, auzim un ţipăt neobişnuit venind din afară.

Jud se ridică imediat. Manuel se uită la mine. Ţipătul vine de la Raquel, uşa se deschide, iar ea ţipă ca o femeie posedată:

— Ooooooooh, ia te uită cine a venit!!!

În acel moment, Juan Alberto intră în bucătărie cu micuţa Lucia în braţe, iar Judith mă priveşte, zâmbeşte şi apoi descoperă motivul absenţei mele.

După mai multe sărutări şi salutări de la nou-venitul, Luz intră în bucătărie şi văd cum fetiţa se aruncă în braţele lui. Cu siguranţă are o conexiune bună cu el şi îmi place asta. Îmi place tot atât de mult pe cât îi place lui Manuel. De îndată ce fetiţa pleacă şi prietenul meu se uită la Raquel, nu pot să nu zâmbesc, atunci când se apropie de ea şi o sărută în faţa tuturor, apoi întreabă:

— Ce mai face regina mea?

— Foarte bucuroasă să te văd! răspunde ea.

Jud se uită la mine. Apoi se uită la tatăl său. Mă uit la amândoi, dar prietenul meu, ignorându-ne, spune:

— Delicioaso, spune-mi!

Ei, bine... ei, bine... ne uităm la o telenovelă ca aceea pe care Judith o urmăreşte, numită *Nebunie de smarald*, iar apoi Raquel zâmbeşte maliţioasă.

E de speriat şi cu cumnata mea care, surprinzându-ne pe toţi, spune dintr-odată:

— Eu te mănânc cu roşii.

Jud clipeşte. Eu râd. Socrul meu tuşeşte şi mi-e clar că, aşa cum a spus înainte, aici ceva se întâmplă!

În acea seară, după ora douăsprezece, sărbătorim cu toţii sosirea anului 2014. De data aceasta nimeni nu se bagă între noi ca în anul precedent şi, văzând că fetiţa mea se simte mai bine, o îmbrăţişez, o sărut şi îi şoptesc îndrăgostit:

— Un An Nou Fericit, draga mea!

24

În Ziua Regilor, Jud este încântată să primească cadouri pentru Medusa, dar o ia razna atunci când îi ofer un plic, îl deschide şi o notă indică faptul că darul său este în garaj, lângă cel al lui Flyn.

Emoţionată, ea mă ia de mână şi, urmăriţi de toată lumea, mergem acolo şi, deschizând uşa, fetiţa mea ţipă atât de tare, încât până şi eu îmi fac griji când vede două motociclete: una pentru Flyn şi una pentru ea.

Ştiu că e o nebunie.

Ştiu că voi regreta.

Ştiu, de asemenea, că este singurul cadou la care nu s-ar fi aşteptat.

Dintr-odată începe să plângă recunoscându-şi motocicleta iubită Ducati, cea care a fost spulberată în urma loviturii din cursa aceea nenorocită şi pe care eu, fără să-i spun nimic, am dus-o la reparat, cerând ca, pe cât

posibil, să fie îmbunătăţită pentru siguranţa ei.

Emoţionată, se aşază imediat pe ea.

Oh... oh... oh... asta, nu! Şi, pe cât de repede s-a urcat pe ea, pe atât de repede am dat-o jos eu şi tatăl ei. Îi promit socrului meu că, până când Medusa nu va fi venit pe lume, Judith nu se va urca pe motocicletă.

Încep deja să regret că i-am dus-o la reparat.

Ziua următoare, familia soţiei mele se întoarce în Spania şi Juan Alberto pleacă cu ei. Jud plânge, iar două zile mai târziu plânge din nou, cu disperare, când trebuie să-şi ia rămas-bun de la Frida, Andres şi Glen, care pleacă în Elveţia.

Hormonii ei sunt în funcţiune şi am grijă să bea multă apă pentru că mă tem că se va deshidrata de la atâta plâns.

Odată cu noul an, îmi reiau rutina la serviciu. Am fost deconectat pentru o vreme, mai întâi din cauza problemei pe care am avut-o cu ochii şi cu piciorul, iar apoi cu Judith, dar acum trebuie să încep să lucrez din greu. Voi fi tată şi asta mă motivează şi mai mult.

Din fericire pentru toată lumea, timpul trece şi greaţa lui Jud dispare. Revine printre noi spanioloaica incombustibilă care dansează, cântă şi mănâncă cu poftă şi asta ne dă viaţă tuturor, pentru că toţi o iubim şi dorim să-i fie bine.

Cu toate acestea, există ceva care mă îngrijorează, şi anume apetitul ei sexual incredibil. Judith este de obicei o femeie foarte activă în astfel de lupte, dar, pentru numele lui Dumnezeu, este însărcinată! Şi deja m-a epuizat. Dar nu epuizat din cauza faptului că nu am făcut sex, ci de multiplele dăţi în care a trebuit să o temperez pentru a-l face cu grijă. Mare grijă.

Burtica ei creşte de la o lună la alta şi, deşi sunt încă precaut în ceea ce priveşte sexul, este adevărat că mă şi relaxez.

Judith îmi vorbeşte despre podul Kabelsteg, cel care este înţesat de lacăte pentru îndrăgostiţi, şi nu pentru prima dată. Nu am fost niciodată tipul de bărbat căruia să-i placă astfel de prostioare, mi se par ridicole, dar, în situaţia în care mă aflu, îi promit soţiei mele hormonale că într-o zi ne vom pune lacătul acolo. Dacă asta o face fericită, de ce nu?

Şi în ziua în care apare îmbrăcată ca pompier şi îmi face un striptease pe cântecul „Sexbomb” al lui Tom Jones, recunosc că mă face extrem de fericit şi mă gândesc din nou la nenorocitul de pod.

Va trebui să cumpăr un lacăt şi să o duc acolo!

Din nou, o altă vizită la ginecologul său şi din nou întrebări incomode din partea lui Jud. Bine, înţeleg că trebuie să o întrebe pe doctoriţa ei orice o îngrijorează, dar chiar este necesar să vorbească despre viaţa noastră sexuală?

Judith vrea să ştie dacă ne putem întoarce la vechile noastre obiceiuri. Vrea sex, iar medicul îi spune că atâta timp cât se desfăşoară în limitele normalului, totul este întotdeauna bine.

Ei bine... ei bine... nici nu vreau să-mi imaginez solicitările soţiei mele în seara aceasta!

Dar chipul mi se înmoaie când îmi văd Medusa la o ecografie 3D. Este mare şi mâncăcioasă. Inima ei sună ca un trap de cal, dar, oricât de mult ar încerca ginecologul, nu ne lasă să-i vedem sexul. Este o fetiţă. Sunt convins că nu mă înşel. O bruneţică.

În acea zi, când ajungem acasă, le arătăm tuturor ecografia 3D. În ea, Medusa este văzută mâncând şi cu toţii exclamăm un „ohhhhhhh” prelung, când o vedem.

Ce frumoasă este!

În noaptea aceea vorbim despre posibile nume pentru ea, iar eu spun că, dacă este o fetiţă, mi-ar plăcea să o

cheme Hannah, ca pe sora mea. Jud dă din cap aprobator şi decidem că, dacă este fetiţă, eu îi aleg numele, iar dacă este băieţel, îl va alege ea. Acesta este pactul nostru.

Stăm întinşi în pat şi vorbim, când iubita mea îmi şopteşte la ureche:

— Te vreau!

Auzind aceste vorbe care îmi spun atât de multe, care ne spun atât de multe, îmi face pielea de găină şi nu mă mai gândesc la nimic. Trebuie să facem dragoste.

Gurile noastre se unesc, aşa cum se unesc corpurile noastre şi, uitând pentru câteva clipe orice măsură de precauţie, îi îndepărtez în grabă chiloţii şi, fără preludiu, deoarece Judith aşa cere, intru în ea şi mă mişc.

La naiba, ce plăcere!

Iar şi iar şi iar, mă adâncesc în ea, simţind cum dragostea vieţii mele se uneşte cu mine în aşa fel încât mă face să înnebunesc pentru câteva secunde.

Dar atunci când flacăra ei se înteţeşte şi simt cum picioarele i se înfăşoară în jurul taliei mele, iau măsuri de precauţie. Îmi relaxez mişcările şi Jud protestează.

Cu grijă, continuăm să ne bucurăm de acest moment, dar am senzaţia că, dacă întrec măsura, pot răni copilul cu penisul. Îi menţionez acest lucru şi ea începe să râdă cu poftă. Foarte mare poftă, chiar.

Mă uit la ea. Nu ştiu ce i se pare atât de amuzant şi apoi ea, fără să mă avertizeze, îşi mişcă şoldurile în aşa fel încât oftez de plăcere. Jud, de asemenea, oftează şi, privindu-mă, încetează să mai zâmbească şi îmi şopteşte:

— De asta am nevoie. Dă-mi-l!

Plăcerea rezultată în urma mişcărilor ei mă înnebuneşte. Nu am mai simţit aşa ceva de luni de zile, iar ea o face din nou, repetă acţiunea şi din nou oftez, în timp ce-l solicită pe proprietarul său şi îmi cere să o fut. Mârâi ca un nebun când simt cum o căldură copleşitoare îmi inundă corpul,

simţurile şi raţiunea şi, fără să mă gândesc, îi apuc încheieturile, o imobilizez şi încep să pătrund în ea, aşa cum nu am făcut-o de mult timp.

Plăcere pentru pură plăcere.

Juisare pentru o pură juisare.

Fără să ne gândim la altceva, câteva minute lăsăm la suprafaţă animalele pe care le purtăm în noi, în timp ce pasiunea momentului ne face să poftim din ce în ce mai mult.

Căldura...

Arşiţa...

Dorinţa...

Toate acestea, împreună cu nevoia noastră de sex, mă fac să uit toate măsurile de precauţie şi să i-o trag soţiei mele aşa cum ordonă ea, aşa cum cere ea şi aşa cum simt că sunt dispus să i-o trag.

Jud ţipă de plăcere şi îmi muşcă umărul în timp ce mă împing în ea cu poftă şi mă înfig în interiorul ei din nou şi din nou cu dorinţă şi aviditate.

Ne bucurăm ca nebunii de ceea ce facem, deoarece nu ne-am mai distrat de luni bune şi, odată ce atingem punctul culminant într-un mod viu şi ieşit din comun şi continui să oftez deasupra ei, încerc să protestez împotriva a ceea ce tocmai am făcut, când Judith, înnebunită, spune:

— Vreau să o facem din nou!

La naiba... la naiba... dar ce am făcut?

Conştient de faptul că nu ar trebui să o facem din nou aşa, mă ridic din pat dintr-un salt. Jud se uită la mine ca la o creatură ciudată. Dar, dacă rămân lângă ea, ştiu că o voi face din nou, aşa că, privind-o, refuz. Nu o putem face din nou aşa.

Judith disperă, se enervează şi ajunge să plângă.

La naiba, iată-ne!

Plânsul ei mă face să mă simt îngrozitor. La naiba, a-i

refuza sexul nu este uşor pentru mine. Atât cât îmi stă în putinţă, o consolez, conştient că de vină sunt hormonii ei afurisiţi, dar apoi începe să vorbească prostii, cum că ea nu mi-ar plăcea.

Dar în ce cap are sens ceea ce tocmai a spus?

Ea şi numai ea este femeia care îmi place.

Ea şi numai ea este femeia pe care o doresc.

Ea şi numai ea este femeia pe care o vreau lângă mine.

Jud are multe temeri şi pe cât îmi stă în putinţă, încerc să le îndepărtez.

După o vreme, după ce vorbesc cu ea şi îi reamintesc de o mie de ori că nimic din ceea ce crede ea nu este adevărat, mai liniştită, îşi revine în fire şi se cacă pe hormonii ei afurisiţi. Şi eu la fel. Vorbim. Ne răsfăţăm. Ne ascultăm.

Şi când o observ mai relaxată, eu sunt cel care îi propune să facem sex, dar cu grijă.

Încântată, acceptă, este dornică şi se aşază peste mine. Zâmbesc. Faptul de a vedea râsul fetiţei mele îmi dă viaţă şi, mai mult, când ştiu cât de mult îi place să aibă control asupra situaţiei. Cu grijă, ne lăsăm purtaţi de val. Sexul cu fetiţa mea este întotdeauna minunat. Dar Judith este Judith şi văd cum respiraţia ei se accelerează. E de rău... e de rău... încerc să o ţin, să o opresc, dar dintr-odată ea, apăsându-şi şoldurile împotriva mea, face o mişcare ciudată şi se opreşte. Mă uit la ea şi, văzându-i expresia, întreb: – Te-a durut, nu-i aşa?

Ea răspunde afirmativ, nu mă minte şi atunci nu ştiu ce să fac. Îmi dau seama că nici măcar nu respir. Şi, când să mă retrag pentru a pune capăt acestui lucru, ea refuză şi cere să continuăm.

Nu ştiu ce să fac. Nu vreau să o rănesc, dar ochii ei şi felul în care mă priveşte mă anunţă că de data asta şi-a dat seama ce se poate întâmpla şi mă asigură că va fi

atentă.

Încuviinţez, am încredere orbeşte în ea şi ne continuăm partida, dar cu grijă. Foarte multă grijă. Ceva ce încearcă şi ea.

25

Cursul Lamaze este esenţial. O însoţesc pe Jud la toate orele. Nu vreau să pierd o secundă din nimic şi ştiu că ea îmi mulţumeşte.

Există momente în clasă când sunt încă surprins să mă văd aşezat pe podeaua acelei camere, înconjurat de oameni pe care nu îi cunosc şi care trec prin aceeaşi situaţie ca noi.

La naiba, vom fi părinţi!

Cu mândrie, dirijez respiraţia soţiei mele, aşa cum ne spune profesorul. Am nevoie de ea pentru a face totul bine, astfel încât în ziua în care Medusa decide să iasă, totul să meargă de minune.

Într-o după-amiază, după ce o duc pe Jud acasă şi trec pe la birou, mă opresc la un centru comercial. Am comandat ceva acum câteva zile şi, când grefierul mi-l dă, zâmbesc. Am cumpărat un lacăt roşu cu albastru şi am cerut să ni se graveze numele pentru a o duce pe Jud la podul Kabelsteg. Vreau să o surprind. Să o răsfăţ.

Afurisiţii de hormoni ai sarcinii mă omoară, iar sexul este încă o chestie puţin cam complicată între noi. Când Andres mă sună la telefon pentru a afla cum merg lucrurile, decid să fiu sincer cu el.

Înnebunesc!

Andres a fost tată înaintea mea şi sunt surprins când îmi spune că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Frida. Hormonii ei au scăpat de sub control şi, potrivit prietenului meu,

dacă obişnuiau deja să aibă relaţii sexuale grozave, în timpul sarcinii, plăcerea şi timpul s-au dublat.

Îl ascult uluit. Chiar s-au dublat?

Îmi dau seama imediat că ei nu au avut parte de sperietura pe care am tras-o noi la început, cu sângerarea. Poate că, dacă nu s-ar fi întâmplat acest lucru, nu aş fi atât de obsedat să nu-i fac rău, iar sexul ar fi, aşa cum spune Andres, dublat!

Într-o altă după-amiază, când ies de la birou, decid să-i fac o surpriză soţiei şi să o invit la cină. A trecut mult timp de când nu am mai avut o cină romantică, de când a rămas însărcinată, mai întâi, din pricina vărsăturilor şi apoi din cauza nervilor pe care îi are din cinci în cinci minute.

Ea acceptă încântată şi avem o seară fantastică, în care mă gândesc să îi ofer acasă lacătul pe care l-am cumpărat.

De ce nu?

Sperând că noaptea nu se va termina, vorbesc cu Björn şi îi spun că luăm cina în oraş, iar apoi îmi spune să ne oprim la Sensations pentru a bea ceva.

Cred asta. Nu ştiu ce să fac.

O fi o idee bună sau nu?...

Ştiu că faptul de a o duce pe Jud acolo, în starea în care se află ea cu hormonii, poate fi o bombă cu ceas, dar, văzând cât de fericită este pentru ieşirea noastră, decid să-i fac surpriza.

Totuşi, când vede unde ne îndreptăm şi mă priveşte zâmbind, trebuie să joc rolul tipului rău şi să-i spun că o să bem ceva. Nimic altceva.

Expresia dragostei mele se schimbă, dar, spre deosebire de alte dăţi, nu protestează. Este conştientă de starea ei şi de faptul că Medusa trebuie protejată; zâmbind, acceptă doar ideea de a bea ceva.

De îndată ce intrăm, muzica ne învăluie şi bruneţica mea începe să danseze. Ce dansatoare este! Salută nişte

cunoscuţi, când îl văd pe Björn la bar cu două femei. Zâmbesc. Ştiu foarte bine felul lui de a le privi şi ştiu cum se va sfârşi noaptea. Dar ochii noştri se întâlnesc şi el se apropie imediat de noi.

O vreme ne bucurăm de compania prietenilor şi a cunoştinţelor, iar multe dintre femeile care au fost mame se îngrijorează de starea lui Jud. Încep să vorbească despre copii, vergeturi şi sarcini, până când Foski intră în scenă şi văd expresia de nemulţumire a soţiei mele. Tipa aceea nu-i place deloc. Şi ca să fiu sincer, nici mie.

Ea şi Jud se salută şi eu trebuie să mă prefac. Îmi cunosc fetiţa şi chipul ei spune totul; aşa că, atunci când văd că Björn vrea să intre deja în subiect, o încurajez pe Jud să plecăm, dar ea refuză.

Ei bine... începem rău.

Vorbesc cu Judith. Încerc să o fac să înţeleagă că ar trebui să mergem acum, dar n-am nicio şansă. Încăpăţânarea ei câştigă ca întotdeauna şi, în cele din urmă, ajutat de Björn, reuşesc să o scot de acolo, dar, odată ajunşi la maşină, cu un gest supărat, îmi spune că vrea ea să conducă. Pentru a o face să tacă, îi dau cheile. O las să conducă.

Ne întoarcem acasă în tăcere.

Încep să mă întreb dacă a fost sau nu o idee bună că am dus-o la Sensations, dar, nefiind dispus să închei prost noaptea frumoasă pe care am început-o, decid să pun muzică. Asta va îmblânzi fiara fetiţei mele.

Melodia noastră începe să cânte. După cum spune piesa, dacă spun alb, fetiţa mea spune negru şi, când văd că începe să o fredoneze, simt că se linişteşte şi asta, în mod firesc, mă linişteşte şi pe mine.

Aşa e mai bine.

Câteva minute mai târziu, când începe o altă melodie care ne place, eu sunt cel care o fredonează, dar dintr-

odată Judith deviază, opreşte maşina şi, privindu-mă, spune:

— Ieşi din maşină.

Vazând-o cum creşte volumul melodiei şi zâmbeşte, îi zâmbesc şi eu. Şi, conştient de ceea ce propune, nu ezit. Îmi dau centura la o parte, deschid uşa şi cobor, gata să dansez cu ea în mijlocul străzii, sub lumina lunii.

Pe furiş, mă uit în ambele sensuri. Din fericire, nu este nimeni care să poată vedea ce avem de gând să facem, dar, dintr-odată, uşa se închide, aud o accelerare şi, derapând, maşina mea dispare.

Dar...

Fără să-mi dau seama ce se întâmplă, văd cum fermecătoarea şi în acelaşi timp ticăloasa mea femeie se îndepărtează cu viteză maximă, iar eu, ca un adevărat tâmpit, nu ştiu ce să cred.

Blocat, nu mă mişc.

Pe bune, chiar a făcut asta? A plecat? Dar ce face?

Uf... proasta dispoziţie mă cuprinde secundă cu secundă şi simt o dorinţă de nestăvilit de a ţipa.

La naibaaa!

La asta, chiar nu mă aşteptam. Cu sau fără hormoni! La naiba cu Judith!

Supărat ca naiba, încep să merg pe trotuar, mort de frig. Trebuie să ajung pe o stradă mai aglomerată pentru a lua un nenorocit de taxi, înainte să îngheţ. Şi atunci când o voi vedea, scandalul pe care i-l voi face va fi ieşit din comun.

Vai... ce m-a enervat!

Mâna mea atinge lacătul pe care îl port în buzunarul hainei. Mă gândeam să i-l dau când ajungem acasă, dar nu. Nici să nu viseze. Nu merită.

Mă gândesc la podul Kabelsteg, la care intenţionam să o duc pentru a pune nenorocitul de lacăt şi pentru a o face fericită şi mă conving că eu, Eric Zimmerman, nu o voi

duce acolo nici beat mort. Ceea ce tocmai a făcut este culmea culmilor. Punctul maxim al obrăzniciei şi al aroganţei şi blestem încontinuu pentru că am putut să mă las înşelat în felul ăsta.

Merg, îngheţ şi mormăi şi, dintr-odată, văd o maşină apărând în fundal. Mă uit la ea, sperând să fie un taxi şi, cu gura căscată, îmi dau seama că este ea. Ea şi maşina mea.

Pe mă-sa!

Privirile noastre se întâlnesc şi mă opresc.

Dacă mă ocoleşte, jur pe Dumnezeu că nu ştiu cum voi reacţiona. Apoi frânează, văd că se uită în ambele sensuri şi face o întoarcere, oprind maşina chiar lângă mine.

Mânie. Sunt furios. Turbat. Mă împinge la limită.

Merg furios, cu paşi mari, deschid uşa şoferului cu toată furia şi strig:

— Ieşi din maşină!

Expresia lui Judith este una de uimire. Nu se mişcă, iar eu repet încet şi în cea mai rea versiune a lui Iceman:

— Ieşi-din-maşină.

Ea iese imediat. Nu ezită.

Ştiu că s-a gândit la ceea ce a făcut, că şi-a dat seama de greşeala ei. Dar nu-mi pasă. Trebuia să se fi gândit înainte! Şi, când să mă sărute, o resping. Fac gestul acela nenorocit de cobră pe care l-am învăţat de la ea.

După ce o resping, intru în maşină. Sunt pe cale să fac ce mi-a făcut ea, dar nu pot. Ceva din mine nu-mi permite să pornesc şi să o las acolo singură şi în frig, chiar dacă merită, aşa că o privesc şi mormăi:

— Ce aştepţi să urci?

De îndată ce urcă în maşină, începem să ne certăm. Ea dă vina pe hormoni, dar nu mai pot suporta scuza hormonală şi o înfrunt ca un animal.

Îmi întrec limita. Ştiu că mi-o întrec. M-a adus la limită.

Sarcina ei se pune cu mine, cu noi, cu relaţia noastră şi

una din două: fie ne asumăm asta, fie totul se va termina foarte prost.

Când simt că mâinile nu-mi mai tremură din cauza stresului de moment, pornesc maşina şi conduc spre casă, în tăcere. Nu mai vreau să vorbesc. Nu mai vreau scuze. Nu mai vreau muzică.

După ce am parcat maşina în garaj, Susto şi Calamar ne întâmpină şi, ca întotdeauna, ea le oferă toată dragostea ei. O dragoste care mie îmi lipseşte. O dragoste care a distrus seara aceasta şi de care fie ne îngrijim, fie se va duce naibii.

Când intrăm în casă, Judith urcă scările, pentru a ajunge în camera noastră. Se opreşte să mă aştepte, dar, cum am nevoie de spaţiu pentru a-mi reduce furia din cauza celor întâmplate, mă uit la ea şi îi spun:

— Du-te tu! Voi merge în biroul meu.

Judith nu se mişcă. Ştie că a greşit, a greşit foarte mult şi, când să spună ceva, insist:

— Du-te! Aşa este cel mai bine.

Chipul ei drăguţ, cel care mi-a zâmbit în această seară, făcându-mă cel mai fericit om din lume, se contractă. Ştiu că va plânge. Dar pentru prima dată nu-i ofer mângâiere. Sunt atât de supărat pe lume încât tot ce pot face este să mă întorc, să intru în biroul meu şi să închid uşa. Vreau să fiu singur.

Zilele trec şi situaţia noastră nu se îmbunătăţeşte.

Mă duc să-l văd pe Björn. Trebuie să vorbesc cu el, iar el mă ascultă, ca întotdeauna.

— Ia să vedem, Eric, gândeşte-te... Este însărcinată, este sensibilă şi...

— La naiba, Björn, au trecut deja multe luni.

— Eric...

— Mă copleşeşte. Sunt momente când nu o cunosc. Se comportă într-un mod în care... în care... eu... eu nu mai

ştiu ce să fac.

Prietenul meu zâmbeşte. Zâmbeşte pentru că nu ştie cum este să trăieşti aşa cum trăiesc eu cu Judith şi mă ia peste picior:

— Şi tu mă sfatuiai să-mi caut perechea?

— Nici să nu te gândeşti la asta, şuier cu hotărâre.

Björn râde din nou.

Ştie că toate cuvintele mele dure se datorează furiei mele şi încercând să-mi reducă starea de enervare, spune:

— Bine. Calmează-te. Hormonii sunt...

— Nici măcar să nu-i pomeneşti. Şi nu uita: fără partener, fără copii.

Nemernicul zâmbeşte din nou... Apoi uşa biroului său se deschide şi apare Foski.

Björn îmi spusese deja că urma să ia masa cu ea şi când să-mi iau rămas-bun să plec, atât ea, cât şi el insistă să-i însoţesc. Apreciez. Cealaltă opţiune este să plec acasă, dar, amintindu-mi de vibraţiile negative din ea, decid să rămân şi să profit de mâncare. Fiind una dintre cele mai remarcabile prezentatoare de la CNN, Agneta are cu siguranţă contacte publicitare care ar putea fi utile pentru Müller.

Mergem la un restaurant drăguţ de lângă casa lui Björn, mă interesez de acele contacte şi ea îmi răspunde. Deşi mâncăm bine, sunt conştient că Foski, oricât de divă s-ar crede ea, este insuportabilă. Nu ştiu cum o suportă prietenul meu. Ei bine, da, datorită sexului.

După prânz primesc un telefon de la companie. Trebuie să merg să rezolv o problemă şi, după ce îmi iau rămas-bun de la Björn şi de la tipa aceea, mă întorc imediat la Müller.

O oră mai târziu, odată rezolvat totul, mă duc acasă; îi salut pe Susto şi Calamar şi sunt surprins că se află în garaj, dar îi las să intre în casă şi, încântaţi, fug ca nebunii.

Câteva clipe mai târziu, Flyn, ieşind din piscina acoperită, încă ud, se apropie de mine. În ultima vreme, când s-a confruntat cu certurile dintre mine şi Jud, de obicei i-a luat ei partea. Se vede că eu sunt cel rău, cel insensibil, cel rece şi cel hain, iar ea este fetiţa dulce şi delicată pe care Flyn a decis să o răsfeţe şi să o îngrijească. Îi permit. Pentru Judith, orice.

Dar, surprinzându-mă, nepotul meu se apropie şi, coborându-şi tonul vocii, şopteşte:

— Ce zi a avut astăzi!

Ştiu foarte bine despre cine vorbeşte fără să trebuiască să-l mai întreb şi insistă:

— Judith este foarte, foarte furioasă astăzi.

Suspin. Bine ai venit acasă!

Cu resemnare, mă uit la nepotul meu şi el adaugă:

— I-a pedepsit pe Susto şi Calamar.

Surprins să aud asta, pentru că ştiu că Judith e moartă după acele două animăluţe, când să pun întrebări, Flyn şopteşte:

— Simona a scos câteva fileuri pentru a le dezgheţa. Le-a lăsat pe tejgheaua bucătăriei, iar Judith i-a prins pe Susto şi Calamar mâncându-le.

Zâmbesc în mod incomprehensibil.

În altă perioadă, eu însumi m-aş fi enervat şi aş fi fost foarte supărat din cauza asta. Dar Judith a schimbat o mulţime de lucruri în mine şi cu mult timp în urmă am decis să prioritizez lucrurile importante şi acest lucru nu este nici pe departe atât de groaznic. Faptul de a-mi imagina acele două animăluţe făcând acea năzbâtie, mă face să râd, iar Flyn încheie:

— Nici nu-ţi poţi imagina cum a făcut mami! Chiar m-a speriat.

Zâmbind, îl las pe micuţul meu coreean german să meargă în camera lui, apoi se deschide uşa sufrageriei şi

apare frumoasa şi foarte însărcinata mea Judith. Ne privim. Sunt pe cale să-i zâmbesc, când ea, văzându-i pe Susto şi Calamar lângă mine, ţipă:

— Sunt pedepsiţi! Scoate-i de aici!

Ei bine... începem rău!

Câinii nu se mişcă, cred că şi ei sunt surprinşi de atitudinea lui Judith şi, când ea dispare în cameră, mă uit la ei şi, coborând tonul vocii, îi întreb:

— Dar cum v-a trecut prin minte să mâncaţi fileurile?

Animalele se uită la mine.

După cum a explicat Jud, ei mă înţeleg şi imediat încetează să dea din coadă. Săracii! Cred că le pare rău pentru ceea ce au făcut şi, zâmbind, le spun:

— Treceţi la cosuletele voastre şi fiţi cuminţi, bine?

Ei, fiind ascultători, fac ceea ce le spun, iar eu decid să intru în cameră să-mi văd soţia furioasă.

Odată ajuns înăuntru, mă duc lângă ea.

Ea stă pe canapeaua din faţa televizorului cu un vas cu îngheţată de ciocolată belgiană pe care o mănâncă cu lăcomie. Suspin. De fiecare dată când mergem, ginecologul îi spune că s-a îngrăşat mai mult decât ar trebui, dar Judith nu o ascultă şi, desigur, cu atât mai puţin pe mine.

— Bună, draga mea! o salut eu.

— Bună, răspunde ea bosumflată.

Nu se uită la mine. Asta mă face să ştiu că este supărată pentru că i-am lăsat pe Susto şi Calamar să intre, iar eu, care uneori sunt mai mult decât prost, izbucnesc arătând spre îngheţată:

— Când ne întoarcem la doctor, ea te va certa din nou.

În timp ce spun asta, mă gândesc: „Dezastruuuuuuuuu!”

Spanioloaica mea se uită fix la mine.

E de rău... e de rău...

Simt cum comentariul meu inocent va declanşa cel de-al treilea război mondial şi, într-adevăr, aşa este!

Judith este supărată şi ceea ce am spus a înfuriat-o mai mult. Încerc să o calmez, să o liniştesc.

De ce să ne certăm pentru o glumă pe care nu am făcut-o din răutate?

Dar, nimic. Imposibil.

Când ea nu vrea, pot să fac şi podul de sus, că ea mă ignoră.

Furia se acumulează în stomacul meu.

La naiba... la naiba...!

Sunt obosit, m-am săturat să mă trateze aşa cum mă tratează, dar respir, număr până la zece, apoi până la patruzeci şi cinci şi încerc să nu intru în jocul ei. Dacă o voi face, totul va fi mult mai rău.

Pe cât îmi stă în putinţă, încerc să deviez subiectul. Vreau să-i spun cum mi-a fost ziua. Vreau să ştie că am mâncat cu Björn şi Foski, dar până la urmă se pune cu mine, cu răbdarea mea şi cu toate armele mele, şi mă hotărăsc să ies din calea ei sau eu voi fi acela care va declanşa cel de-al patrulea război mondial.

Zilele trec. Între noi s-a creat o prăpastie enervantă care se înrăutăţeşte într-o noapte, când Judith mă prinde în birou, masturbându-mă în timp ce urmăresc ce s-a întâmplat între ea şi Frida, atunci în hotel.

La naiba, ce ghinion!

Când o văd că mă spionează prin uşa biroului meu, fac pe prostul, dar văd durerea de pe chipul ei, deoarece se simte exclusă în acest moment.

Mă simt rău, foarte rău. Şi mie îmi este dor de genul nostru de sex, de jocurile noastre sălbatice şi fierbinţi, dar sunt conştient că unul dintre noi trebuie să controleze această chestiune în timpul sarcinii şi, în acest caz, sunt eu.

Erecţia mea se duce naibii. Faptul de a o şti tristă şi furioasă mă împiedică să mă bucur de acel moment intim şi, când reuşesc să mă liniştesc, mă duc în dormitor, gata să-i dau o explicaţie.

Se preface că doarme, asta mai lipsea! Dar nu mă păcăleşte. Pe mine nu mă păcăleşte.

O privesc. Ştiu că dialogul va fi imposibil, aşa că decid să trec direct la acţiune. Mă întind lângă ea şi, fără un cuvânt, îi scot hotărât chiloţii.

O surprind, nu se aştepta la asta şi observ că îi place, prin urmare continui. O excit. Îmi place atingerea pielii ei. Respiraţia i se accelerează şi, când aud un geamăt timid de plăcere, atunci, dornic să nu uit că ea şi numai ea este centrul lumii mele, îi şoptesc la ureche în timp ce o pătrund cu grijă:

— După ce o să naşti, o să te închid într-o cameră timp de o lună şi nu mă voi opri din a ţi-o trage la perete, pe podea, pe masă şi peste tot.

Corpul ei reacţionează, mi se predă mie şi insist.

— Te voi dezbrăca, ţi-o voi trage, te voi oferi, mă voi uita la tine şi vei accepta, nu-i aşa?

Căldura pe care o emană Jud acum mă înnebuneşte. Mă excită la maximum.

Fără îndoială, ea are nevoie de mine tot atât de mult pe cât am eu nevoie de ea şi, de îndată ce este de acord, fac dragoste cu ea, cu reţinere, dar cu necesitate, acest cocktail pe care a trebuit să-l creez în aceste ultime săptămâni pentru noi, dar pe care sunt dispus să-l uit de îndată ce se naşte copilul nostru.

Ne bucurăm de sex...

Ne bucurăm de moment...

Ne bucurăm de dăruirea noastră...

Dar, din păcate, în această noapte, după minunata noastră sincronizare, ne ajunge din urmă desincronizarea

şi ne certăm din nou.

Cum să nu te cerţi cu domnişoara Flores?

26

Sarcina ne face să trăim ca într-un roller coaster ciudat şi complicat. Un roller coaster pe care îl urăsc, dar despre care ştiu că în ziua în care se va naşte Medusa se va termina şi, în cele din urmă, îmi voi recupera soţia. Pe micuţa mea.

Şi, de parcă n-ar fi fost suficient, când Judith află că Foski, Björn şi cu mine am mâncat împreună şi nu i-am spus, îşi face tot felul de idei.

După ea, am făcut sex fierbinte.

După mine, a fost doar o masă.

După Björn, sarcina o înnebuneşte pe Jud.

Singurul lucru bun din toate aceste rele este faptul că, atunci când Judith îşi vine în fire, de obicei îşi dă seama că a exagerat. Nu întotdeauna, dar destul de des. Şi, în cazul ipotezelor sale despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu Foski, ea reconsideră şi mă roagă din tot sufletul să nu o mai las însărcinată vreodată şi spune despre ea că este *viperă, grasă, plângăcioasă şi furioasă.*

Zâmbesc ca un prost şi o îmbrăţişez. Nu mă pot abţine.

Corpul lui Jud s-a schimbat complet. De la purtarea unor tanga superbi, mici, de mătase pe care îmi place să-i rup, ea a ajuns să poarte chiloţi cu mânecuţe, aşa cum îi numeşte ea.

După cum era de aşteptat, la noua vizită, medicul o ceartă, dar ei nu îi pasă. De îndată ce iese din cabinet, primul lucru pe care îl face este să-şi deschidă geanta şi să scoată un baton de ciocolată. Îl mănâncă cu plăcere, cu nerăbdare, cu poftă şi, când se uită la mine, mă uit în altă

parte. Nu mai vreau certuri.

Două zile mai târziu, solicit o întâlnire cu medicul ginecolog, dar de data asta mă duc singur, pentru că vreau să vorbesc cu ea. Nu-mi pasă ce trebuie să o întreb, am nevoie doar să ştiu dacă este normal ca soţia mea însărcinată să se gândească numai la sex. Şi, da, răspunsul este da.

Potrivit medicului, hormonii pot acţiona în mod diferit, de la o femeie la alta, de la o sarcină la alta, şi există femei pentru care dorinţa sexuală creşte în timpul sarcinii şi femei cărora li se întâmplă contrariul. Ei bine, soţia mea face parte din prima categorie, iar medicul mă încurajează printre zâmbete, spunându-mi să mă liniştesc, deoarece în scurt timp totul se va normaliza.

Monitorizarea săptămânală înainte de naştere devine o tortură pentru mine.

Sunt isteric!

Copilul nostru se poate naşte în orice moment şi, deşi încerc să-mi păstrez calmul pentru Judith, este complicat. Nu numai că sunt speriat pentru că sunt tată, ci şi pentru că ştiu că ea, fetiţa mea, va avea de suferit. O naştere este întotdeauna dureroasă.

După o noapte în care abia am reuşit să dormim, pentru că Jud se ridică din pat de o mie de ori – iar într-una din incursiunile sale o prind mâncând în bucătărie o cutie cu îngheţată de vanilie şi cu nuci macadamia – când mă trezesc în dimineaţa următoare, este foarte târziu şi decid să petrec ziua cu ea. Trebuie să fiu cu fetiţa mea, aşa că nu merg la birou.

Asta o surprinde şi într-un fel o face fericită. Hotărâm amândoi să facem o plimbare şi, după ce las maşina într-o parcare din

München fără să dezvălui ceva, merg cu ea, ţinând-o de mână până ajung într-un anumit loc.

— Nu-mi spune că mergem acolo, spune Judith.

În faţa noastră se află podul Kabelsteg, nenorocitul ăla de pod despre care îmi vorbeşte mereu şi, dornic să-i fac pe plac, pentru că şi eu sunt îndrăgostit de ea, chiar dacă mă înnebuneşte, dau din cap aprobator.

Privirea lui Jud se luminează. Zâmbetul ei îmi reactivează inima şi, scoţând din buzunar lacătul roşu cu albastru pe care îl păstrez de luni bune, i-l arăt şi îi spun:

— Unde vrei să-l punem?

Plânge. Ştiam deja că va plânge, aşa că o îmbrăţişez şi o alint.

O răsfăţ. Îi spun cât de mult o iubesc şi am nevoie de ea, iar sărmana, printre lacrimi şi suspine, îşi cere iertare pentru cât de urât s-a comportat cu mine.

De îndată ce ne liniştim, pentru că şi eu devenisem nervos, chiar dacă nu o arătam, fetiţa mea îmi spune unde vrea să pună lacătul şi, după ce l-a pus şi a aruncat cheia în râu, ne sărutăm.

Sărutul ei are gust de viaţă, de dragoste, de Jud.

Câteva minute mai târziu, când ieşim de pe pod, o invit la masă şi, deşi astăzi nu îi este foarte foame, lucru rar pentru ea, în cele din urmă alegem să mergem la restaurantul tatălui lui Björn. *Brezn*-ii de acolo o înnebunesc.

Când intrăm, dăm de un Björn gata aranjat şi, după ce îl salutăm pe Klaus, tatăl său, ne aşezăm toţi trei să mâncăm.

De îndată ce terminăm, îl conving pe prietenul meu să vină cu noi într-un mall să cumpărăm pătuţul Medusei. O cunosc pe Jud şi mă va ameţi, dar, dacă sunt cu Björn, sunt sigur că, pentru a nu ne ameţi pe amândoi, se va grăbi, aşa că mergem la cumpărături toţi trei.

După ce luăm pătuţul, pe lângă bavete, pături, scutece şi jucării, Björn, în calitate de naş, ne face cadou un

cărucior roşu de care Jud se îndrăgosteşte. Este, fără îndoială, Ferrariul cărucioarelor. Îi mulţumesc prietenului meu, iar el, văzând că Jud vrea să continue cumpărăturile, şopteşte privindu-mă:

— Dar un copil are nevoie de atâtea lucruri?

Faţa mea spune tot. Cred că, cu tot ceea ce am cumpărat şi cu tot ce avem acasă, bebeluşul are mai mult decât suficient, dar din moment ce nu vreau să mă pun rău cu Jud, spun:

— Se pare că da.

Obosiţi, Björn şi cu mine o urmăm magazin după magazin, până când, văzându-ne chipurile, ne încurajează să o aşteptăm într-un bar.

Nu ştiu. Nu ştiu ce să fac, dar până la urmă accept pentru Björn. Bine, de ce să nu recunosc, şi pentru mine?!

Dar când Judith este pe cale să se întoarcă pentru a pleca, o opresc şi o întreb:

— Draga mea, ai telefonul mobil la tine?

— Încărcat sută la sută, spune ea, arătându-mi-l.

Încuviinţez şi, deşi am chef să stau cu Björn într-un bar, sunt îngrijorat că o las singură.

— Vrei să merg cu tine? spun eu.

— Nu.

— Sigur? insist eu.

— Sigur...

— Dar...

Judith îmi acoperă gura cu mâna ei. Apoi se uită la Björn cu obrăznicia ei obişnuită şi exclamă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Björn, cum l-ai putut suporta atâţia ani?

Prietenul meu zâmbeşte şi eu la fel, iar acesta spune dintr-odată:

— Sincer, nu ştiu.

Râzând, în cele din urmă realizez cât sunt de obsedat de

control şi de faptul că Judith va face doar câţiva paşi fără mine, dar, chiar şi aşa, înainte de a pleca, îi spun, uitându-mă la ea:

— Sună-mă şi în două secunde voi fi acolo unde vrei.

— Bine...

— Şi să nu te încarci. Comanzi cumpărăturile pentru acasă aşa cum facem de obicei, ne-am înţeles?

— Da, tati, răspunde ea, făcându-mi cu ochiul, în timp ce se îndepărtează.

În timp ce o urmăresc pe Judith cum se îndepărtează de mine, mă aşez împreună cu prietenul meu Björn la o terasă la mall. Este o scumpete cu burtica ei. În ciuda hormonilor ei afurisiţi, sarcina îi sade foarte bine.

Comandăm câteva beri şi Björn îi zâmbeşte chelneriţei. Mare Casanova mai este şi tipul ăsta! Cu încredere, îmi povesteşte despre ultima lui vizită la Sensations şi eu îl ascult.

Între timp, arunc o privire pe furiş spre Judith, în timp ce intră într-un alt magazin. Este 11 iunie şi, deşi naşterea este programată pentru 29, sunt foarte neliniştit. Cred că mai mult decât ea, chiar dacă nu mă manifest ca un isteric, aşa cum o face Jud.

Iese din magazin şi o văd intrând într-altul. Apoi în altul, în altul, în altul şi Björn, care, ca şi mine, o urmăreşte, şopteşte:

— Este de neoprit.

Consimt. Cu siguranţă are dreptate.

Zece minute mai târziu îi pierd urma şi, încercând să nu fiu un tip pisălog, pun telefonul pe masă şi sunt atent la Björn. Dacă Judith are nevoie de mine, mă va suna. Comandăm apoi încă o bere şi când chelneriţa pleacă din nou, prietenul meu spune:

— Am vorbit ieri cu Dexter.

— Şi?

Björn zâmbeşte. Face gestul acela cu gura despre care ştiu că le înnebuneşte pe femei şi spune:

— Se pare că este scandalizat de cât de fermecat este Juan Alberto de cumnata ta, Raquel.

Zâmbesc, nu mă pot abţine şi el continuă:

— Deşi el este şi mai vrăjit. În scurtul timp în care am vorbit, a menţionat-o pe Graciela de o mie de ori.

Râd. Fără îndoială, Dexter trăieşte un moment dulce din viaţa lui romantică.

— Omule, e normal, îi spun prietenului meu. Când cineva îţi atinge inima este...

— De aceea am blindat-o, se amuză el. Mă uit la voi şi, deşi îmi place să văd că sunteţi fericiţi, simt că v-aţi pierdut independenţa.

Consimt. Björn are dreptate într-un fel, dar îi răspund:

— Asta se va schimba în ziua în care o femeie te va surprinde!

— Mă îndoiesc de asta. Nicio femeie nu mă surprinde.

Zâmbesc. La fel gândeam şi eu până când femeia mea însărcinată şi plină de hormoni a apărut în viaţa mea şi spun în glumă:

— Nu, prietene. Nu te îndoi. În ziua în care femeia potrivită îţi va tăia calea, îţi vei da seama şi ceva din tine îţi va spune că este ea. Vei vedea!

Björn mă ia peste picior, iar când o frumoasă blondă într-o fustă scurtă trece pe lângă noi, amândoi se privesc, zâmbesc şi, coborând tonul vocii, spune în şoaptă:

— Ai dreptate. Instinctul meu tocmai mi-a spus că o vreau pe blonda aceea, goală şi în patul meu... I-ai văzut picioarele?

Amuzat, zâmbesc; într-adevăr, are picioare frumoase. Dar, când să-i răspund, luminile din mall clipesc şi se sting.

— Uau... o pană de curent! spune Björn.

Din fericire, nu este prea târziu şi încă există lumină din

exterior, dar mă uit în jurul meu şi şoptesc, simţindu-mă inconfortabil atunci când văd că se aprind luminile de urgenţă:

— Sper că au lumină acolo unde se află Jud.

— Sigur că da. Nu îţi face griji.

Zâmbesc. Björn are dreptate.

Continuăm să vorbim despre femei şi sentimente. În prezent sunt specialist mai ales în cea din urmă categorie. Apoi telefonul meu se aprinde şi văd faţa frumoasă a lui Jud pe ecran.

Mă grăbesc să-i răspund şi, oftând fericit să văd că mă sună, o salut:

— Bună, draga mea!

— Eric, nu te speria...

Mă ridic brusc.

Deja m-am speriat!

Mi-a spus suficient!

Björn, care este lângă mine, se ridică din inerţie şi se uită la mine. Ştie că ceva nu este în regulă. Mă întreabă, dar nu pot răspunde, apoi reuşesc să spun, ridicând vocea:

— Cum adică să nu mă sperii?

— Ce se întâmplă? insistă Björn, alarmat.

Dar nu răspund şi, privind în jur în căutarea fetiţei mele, insist:

— Unde eşti? Ce se întâmplă?

Fetiţa mea nu răspunde. Doar o aud respirând.

La naiba, ce copleşitor!

Respiră ciudat.

Ce se întâmplă cu ea?

Părul de pe corpul meu se ridică. Inima îmi bate cu putere. Mâinile încep să-mi tremure şi, când simt că ceva o să mi se întâmple din cauza tensiunii, aud o voce ciudată la celălalt capăt al telefonului care spune:

— Sunt Mei.

Mei?! Cine naiba e Mei?

Dar, înainte ca eu să pot deschide gura, continuă:

— Sunt cu soţia ta în liftul din spatele mallului. S-a luat curentul şi i s-a rupt apa. Cheamă o ambulanţă, acum!

La naibaaaaaaaaaa!

Sunt paralizat.

Cui i s-a rupt apa şi este prins într-un lift?

Nebun, înnebunesc!

Dar oare cu Judith nimic nu poate fi normal?

Nu ştiu unde să mă duc.

Mă mişc ca un tâmpit în cercuri, în timp ce Björn, văzându-mi nedumerirea, caută la mine răspunsuri pe care nu sunt în stare să i le dau, şi apoi întreb:

— Cum este ea? Soţia mea este bine?

Aud respiraţia rapidă a lui Judith, ştiu că este ea, iar vocea străinei insistă:

— Linişteşte-te...

Dar nu, nu mă pot linişti.

Cum să mă liniştesc?

Lui Judith i s-a rupt apa, nu sunt cu ea şi, pe cât îmi stă în putinţă, îi spun lui Björn ce se întâmplă, iar el se schimbă la faţă ca mine şi văd că îşi duce mâinile la cap.

La naiba... la naiba...

Ca un nebun, tot întreb. Dau ordine fără să îmi dau seama, până când străina mă întrerupe şi, cu o voce calmă, spune:

— Am spus să te linişteşti. Sunt cu ea şi totul va fi bine.

Imediat după aceea, comunicarea este întreruptă. Rahat! Şi, ca un prost, mă uit la telefon.

— Unde este Judith? întreabă Björn în grabă.

Mă mişc, mă uit în jurul meu şi, dezorientat, răspund:

— Închisă în liftul din spatele mallului.

Amândoi ne uităm imediat în ambele sensuri, căutând nenorocitul de lift.

Stânga sau dreapta?

La ce spate se referea acea femeie?

Unde trebuie să mergem?

În acel moment, Björn o cheamă pe chelneriţă, o întreabă unde sunt alte lifturi şi, când aceasta îi spune, prietenul meu lasă banii pe masă pentru a plăti berile şi, trăgându-mă după el, îmi spune:

— Acolo... trebuie să fie acolo!

Fără să pierdem timpul, amândoi alergăm în spatele mallului. Sunt isteric. Ce face Judith cu o străină închisă într-un lift?

Văd că Björn vorbeşte la telefon. Îl aud cum cheamă o ambulanţă şi îi mulţumesc. Îi foarte mulţumesc. Eu sunt paralizat, buimac.

Ca un nebun care nu vede, traversez mallul, iar în spate văd liftul. Este oprit între etaje şi Björn, văzându-mi expresia, spune:

— Linişteşte-te! Totul va fi bine.

Dar nu, nu sunt liniştit.

Văd nişte tipi, cât patru dulapuri, care încearcă să deschidă uşa liftului. Dar nu reuşesc şi disper.

Soţiei mele însărcinate i s-a rupt apa şi ea este înăuntru!

Björn îmi cere din nou să mă calmez. El mă cunoaşte şi ştie ce simt.

Faptul de a nu putea controla aşa ceva îmi roade sufletul şi, când mă apropii de lift, urlu ca un nebun:

— Unde sunt cei de la serviciile de întreţinere ale mallului?

Nimeni nu spune nimic. Doar cei patru tipi încă încearcă să deschidă uşa, însă, dintr-odată, revine lumina şi Björn privindu-mă, spune:

— Gata, o să fie bine. O să fie bine.

Dar nu. Nu este.

Până când nu o voi vedea pe Judith, până când nu o voi

avea lângă mine şi totul va fi sub control, nu pot fi calm.

Transpir. Tremur.

Neputinţa pentru ceea ce s-a întâmplat, mă tulbură şi deodată uşile liftului se deschid, dar cei patru tipi solizi nu mă lasă să văd.

Ce naiba fac?

Îmi croiesc drum printre ei. Trebuie să fiu cu soţia mea.

În sfârşit, o văd. Ea este aşezată pe podea, cu o expresie de durere.

O, micuţa mea!

Nu arată prea bine la faţă.

Mă sperii şi mai mult, dar mă apropii de ea şi mă aplec, pentru a fi la înălţimea ei şi, atingându-i faţa, întreb:

— Draga mea? Eşti bine?

Dar nu. Nu este.

Expresia ei îmi spune totul, iar atunci când durerea pare să scadă, îşi zgârie gâtul, care este roşu şi plin de umflături.

E de rău... e de rău...

Aud voci în spatele meu şi când mă uit, îl văd pe Björn certându-se cu cea despre care cred că este Mei. Sunt pe cale să spun ceva când Judith, care se uită la ei, zâmbeşte.

Zâmbeşte?!

Oh, femeia asta o să mă înnebunească. Plânge, zâmbeşte, simte durere... toate în acelaşi timp!

Björn şi bruneta continuă să se certe. E o luptă între orgolii, dar nu mă interesează ei; cea care mă interesează este fetiţa mea, care îşi schimbă din nou, brusc, starea, se uită la mine şi, strivindu-mi mâna, spune:

— Uau, Eric...

Oh... oh... oh...

Acest „Uau, Eric” mă înnebuneşte şi, fără să-mi iau ochii de la ea, strig:

— Björn, sun-o pe sora mea şi spune-i că mergem la

spital!

Prietenul meu încetează să se mai certe cu bruneta pentru a face ceea ce i-am cerut, dar în acel moment Judith, respirând ca un câine, mă lasă să-mi dau seama că se simte groaznic.

Două secunde mai târziu, prietenul meu îmi spune că Marta ne aşteaptă, iar fata brunetă, care este într-adevăr Mei, întreabă:

— Dar unde este nenorocita de ambulantă?

Exact!

Unde naiba e?

Şi, uitându-mă la Björn, care transpiră la fel de mult ca mine, văd că sună din nou şi câteva secunde mai târziu spune:

— Au prins un ambuteiaj, dar sunt pe drum.

Mei mă întreabă la ce spital vreau să merg. Îi spun imediat că la Frauenklinik München West şi o văd că ea încuviinţează. Apoi Mei le spune ceva celor patru dulapuri întrupate care au încercat să deschidă liftul, în timp ce Björn se apleacă şi, privind-o pe Judith, întreabă:

— Ce faci, scumpete?

Durerea se vede din nou pe faţa lui Jud, care răspunde:

— Nenorocită şi speriată.

Björn şi cu mine ne uităm unul la altul, nenorociţi şi speriaţi suntem şi noi. Dar acum cea mai importantă este Jud, iar prietenul meu şopteşte, privind bruneta:

— De unde a venit Superwoman?

Jud râde. Râde din nou?

Mei se oferă să ne ducă la spital. Sunt pe cale să răspund când Björn spune că ne va duce el şi încep o dezbatere despre cine va ajunge primul, numindu-se reciproc Catwoman şi James Bond.

Mă îmbolnăvesc!

În cele din urmă, Judith este cea care alege cu cine să

meargă şi, în mod surprinzător, o alege pe Mei.

Asta îl doare pe Björn. Nu spune nimic, dar ştiu că îl doare.

Cu grijă, îmi iau soţia în braţe şi ne grăbim spre parcare. Acolo, ajungem la un Hummer negru şi, după ce urcăm, Jud se plânge din nou. Maşina porneşte şi plecăm cu viteză maximă, fără Björn, care ne urmează în maşina lui.

Cu ajutorul lui Mei, o fac pe Judith să respire şi, când ajungem la spital, simt că eu sunt cel care respiră când o văd pe sora mea care ne aşteaptă la uşă cu un scaun cu rotile.

Am ajuns!

Odată ce ieşim din maşină, Judith îi ia mâna lui Mei.

Vorbesc, îşi iau rămas-bun, iar când bruneta pleacă, intrăm grăbiţi în maternitate şi, de acolo, într-o cameră.

Ginecologul apare şi, după ce o face pe fetiţa mea să sufere, ne spune că totul merge bine şi că peste puţin timp se va întoarce. Când pleacă, Judith începe să plângă. Nu... nu... nu... Se plânge, ţipă la mine că o doare foarte mult, că vrea anestezie, că vrea să fie scoasă Medusa şi eu nu pot decât să o privesc, să o răsfăţ şi să o liniştesc.

Dar continuă să ţipe. Este scăpată de sub control. Acum mă trimite la plimbare, acum mă iubeşte nebuneşte. Hormonii! Afurisiţii de hormoni!

O chem pe asistentă şi îi cer să-i facă o anestezie soţiei mele, dar nu-mi acordă nicio atenţie. E o...! Deşi, atunci când încerc să mă liniştesc, îmi imaginez că este obişnuită cu toţi taţii care dau directive şi cu toate mamele isterice.

Ce slujbă mai are şi ea.

Timpul trece şi nimeni nu apare pe aici. Încerc să o distrag pe Judith în orice fel pot. O fac să respire aşa cum ne-au învăţat ei la cursurile Lamaze, dar tot ce-i spun intră, aşa cum ar spune ea, pe o ureche şi iese pe cealaltă!

O, cât de rebelă este!

Când sunt la un pas de infarct, uşa se deschide şi medicul intră.

Omule, în sfârşit!

O verifică din nou pe Judith şi închid ochii uşurat când o aud spunând că îi vor face anestezie pentru că bebeluşul se grăbeşte să iasă. Da!

Între plânsete, râsete, gemete şi insulte, dragostea mea îmi cere să nu mai avem copii. Mă obligă să îi promit şi aşa fac. Îţi promit tot ce vrea. Nimeni nu ar putea refuza aşa ceva.

Câteva minute mai târziu, intră un băiat pe nume Ralf şi mă înspăimânt când văd seringa uriaşă pe care o aduce.

La naiba, ce înfricoşător!

Judith se uită la ea... se sperie, dar nu spune nimic. Mai bine.

Când Ralf termină cu anestezia, micuţa mea zâmbeşte. Asta mă face să intuiesc că nu a fost dureros şi când, zece minute mai târziu, glumeşte, îmi dau seama că funcţionează! Anestezia funcţionează!

Cu Judith mai liniştită, o rog pe mama să treacă şi să aducă lucruri pentru Medusa. Apoi o sun pe Simona, care, isterică, îmi spune că va merge cu ea la spital.

Jud îl cheamă apoi pe tatăl său şi, aşa cum era de aşteptat, bietul Manuel se emoţionează. Fiica lui va fi mamă!

Soţia mea zâmbeşte. Vorbeşte cu sora ei – ce zâmbet frumos are! — şi, când îmi dă telefonul, socrul meu este la capătul celălalt şi şopteşte cu o voce tremurândă:

— Spune-mi că e în regulă.

Consimt şi zâmbesc.

— Da, Manuel. Este bine şi pe cele mai bune mâini.

O aud pe cumnata mea Raquel pe fundal – la cât de gălăgioasă este, cum să nu o aud – şi spun:

— Nu este nevoie să căutaţi un zbor. Voi trimite acum

avionul meu să vă ia din Jerez.

— Eşti sigur, băiete?

Zâmbesc, socrul meu nu cere niciodată nimic şi insist:

— Sunt sigur, Manuel. Îi voi da numărul tău de telefon pilotului meu, astfel încât acesta să te anunţe când va sosi.

— Mulţumesc, Eric! spune el emoţionat.

Închid, zâmbesc şi-mi sărut fetiţa. Faptul de a o vedea liniştită şi fără dureri este cel mai bun lucru din lume; apoi uşa dormitorului se deschide şi ea spune:

— Ia te uită... James Bond este aici!

Björn pufneşte. Intră încălzit. Este clar că i-a fost imposibil să ţină urma Hummerului.

Îmi dau seama după faţa lui că încă este supărat din pricina invectivelor pe care i le-a dedicat bruneta de la mall şi, fără să spună ce gândeşte cu adevărat, se apropie de soţia mea şi întreabă:

— Cum te simţi?

Judith îl anunţă că este în regulă şi vorbim despre deplasare, de rapiditatea cu care am ajuns cu acei necunoscuţi şi, când o laud pe Mei, Björn spune supărat:

— Trebuie să fi fost insuportabil.

Nu spun mai multe.

Este clar că ea şi Björn nu vor fi niciodată prieteni, iar eu schimb subiectul.

După o vreme, soseşte mama cu Flyn şi Simona. Apoi intră Norbert. Toată lumea este nervoasă şi în aşteptare, ca toţi ceilalţi, iar când ginecologul intră şi spune să mergem în sala de naşteri, mi se înmoaie dintr-odată picioarele.

Oh, leşin!

Dar ce se întâmplă cu mine?

Mă agăţ de pat fără să spun un cuvânt, astfel încât să nu-mi vadă slăbiciunea, când medicul mă ia şi,

despărţindu-mă de fetiţa mea, care îmi lansează un sărut, mă ia cu ea să mă „facă frumos”. Dar unde mergem?

Intrăm într-o cămăruţă şi ea îmi dă nişte botine pentru picioare, o pălărie şi un fel de pijama, toate verzi.

Cât de dezgustător! Ce ridicol!

Dar, fără să cârtesc, le îmbrac şi, imediat ce termin, medicul îmi spune privindu-mă:

— Naşterea pare a fi uşoară şi normală. Dar, dacă ceva se complică, îţi voi cere să părăseşti sala de operaţii şi va trebui să o faci imediat, ai înţeles?

Sunt paralizat. Picioarele îmi tremură din nou, dar, când să protestez, ea adaugă:

— Totul este în regulă, Eric. Dar am nevoie să înţelegi că, dacă văd că ceva nu este în regulă, atât tu, cât şi echipa mea şi cu mine trebuie să fim rapizi, bine?

Dau din cap aprobator. Desigur.

Fără să vorbesc, mă duc în sala de operaţii, unde este fetiţa mea, care zâmbeşte, văzându-mi înfăţişarea ridicolă. Din fericire, nu are telefonul mobil la îndemână, că altfel nimeni nu m-ar scăpa de la o fotografie.

Timpul trece şi travaliul se accelerează.

O ajut pe Jud cât pot şi, deşi văd că este obosită şi că nu are dureri, nu încetez să încerc să o înveselesc. Are nevoie de mine. Împinge... împinge... împinge... respiră... Apoi, brusc, văd ceva ieşind şi... la naibaaaa, e un cap!

Mă uit la capul Medusei şi o spun entuziasmat. Jud zâmbeşte, dar încă respiră... respiră.

Din nou, împinge... împinge... împinge... respiră... şi după o mulţime de împingeri şi respiraţii, după o împingere uriaşă care mă lasă surprins de puterea soţiei mele, văd cum un micuţ corp roz iese din ea şi observ că ochii mei se umplu de lacrimi.

În faţa mea este Medusa! Medusa mea! Şi, când o fac să plângă, simt cum mi se revarsă lacrimile. Sunt un

pămpălău!

— Este un băieţel. Un frumos băieţel, spune medicul, încântat, emoţionat, îndrăgostit şi fericit, mă uit la soţia mea.

Amândoi zâmbim. Este un blondin. Un voinic, şi nu o bruneţică, aşa cum spuneam eu, dar sunt fericit, nespus de fericit. Apoi, medicul mă îndeamnă să tai cordonul dintre soţia mea şi fiul nostru.

Fac asta. O fac speriat şi emoţionat şi, când mă întorc alături de Jud, care nu ne-a văzut încă bebeluşul, o sărut şi, fericit cum nu am fost niciodată în viaţa mea, spun în şoaptă:

— Îţi mulţumesc, draga mea, este o scumpete. O scumpete!

O secundă mai târziu, medicul îl aşază pe micuţ pe burta lui Judith şi, observând faţa fetiţei mele atunci când îl vede pe fiul nostru pentru prima dată, mă umplu de dragoste. În faţa mea am ceea ce iubesc cel mai mult în această viaţă şi zâmbesc când aud cum vorbeşte în balenă.

Emoţionat, o sărut. O ador. Îi ador.

Întâlnirea cu ea a fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată, iar acum fiul nostru a devenit cel mai minunat lucru. Deşi nu spune nimic, ştiu că gândeşte la fel ca mine. Asistenta îl ia pe cel mic, îl cântăreşte şi ne spune:

— Trei kilograme şi şase sute de grame.

Încântat şi mândru, o sărut din nou pe soţia mea. Fericirea ne invadează, în timp ce, emoţionaţi, comentăm ceea ce s-a întâmplat, fără să putem crede. Suntem părinţi!

Este un băiat, mare, sănătos, frumos şi blond ca mine! Râdem de asta când asistenta îl pune pe băieţelul nostru în braţele lui Judith şi ea îl sărută. Ce moment frumos!

Şi acest lucru devine mai special atunci când femeia pe care o ador mă priveşte şi, cu acel zâmbet pe care îl are doar ea în lume, spune:

— Va purta numele tău, Eric Zimmerman.

Zâmbesc. Zâmbesc ca un prost, ca un adevărat prost. Şi sunt fericit!

27

Micul blondin creşte şi este hrănit cu biberonul.

Aşa a decis soţia mea şi eu sunt de acord. Mai mult, chiar îmi place, pentru că aşa îl pot hrăni şi eu, ca ea să se poată odihni.

Primele zile sunt grele. Epuizante.

Bebeluşul ne ocupă tot timpul şi, deşi încercăm să avem o secundă pentru noi, este imposibil. Copilul ne absoarbe o mie la mie şi, când adoarme, noi cădem laţi ca niciodată.

Până şi eu dorm!

Suntem proaspeţi părinţi.

Ne speriem din orice motiv, deşi eu mai mult. Uneori Judith se uită la mine şi ştiu că întrec măsura cu sperieturile mele. Încerc să mă calmez, dar eu aşa sunt, nu mă pot abţine! Cu toate acestea, oricât de incredibil ar părea, pe măsură ce zilele trec, învăţăm să identificăm rapid sunetele şi plânsetele lui Eric.

O fi al şaselea simţ?

Dintr-odată, trec de la a lua copilul în braţe cu teama de a nu-l scăpa la a-l lua de parcă aş fi făcut asta toată viaţa şi mă surprind foarte mult.

La naiba, chiar nu o fac rău deloc!

Zilele trec, iar eu şi Jud încercăm să ne facem timp. Avem nevoie unul de celălalt. Ne dorim reciproc. Dar este imposibil să ne găsim un răgaz. Când nu este cel mic, este

Flyn sau orice altceva, cert este că nu avem un moment pentru noi înşine şi nu mai pot suporta. Îl solicit, îl comand. Aşa că vorbesc cu mama şi îi cer să vină într-o noapte să stea cu nepoţii ei. Ea acceptă fericită şi spune să-i spun data.

Dar epuizarea ne poate bate şi nu ne hotărâm niciodată în ce noapte să ieşim.

Socrul meu şi cumnata mea vin să ne viziteze adesea din Spania. Inutil să spun cât de fericit este Manuel că are în sfârşit un nepot. Îşi adoră cele două fiice şi nepoate, dar un băiat, aşa cum spune el, era ceea ce îi lipsea în viaţă, iar micuţa lui brunetă i-a îndeplinit această dorinţă.

Mei, femeia pe care am întâlnit-o în ziua naşterii, o vizitează în mod regulat pe Judith. Este stewardesă şi are o fetiţă pe nume Samantha, dar îi spunem Sami, o blondă drăguţă care mă amuză tare mult.

I-am menţionat acest lucru lui Björn. I-am spus că bruneta cu care nu a avut un feeling bun în puţinele dăţi în care s-au văzut este acum prietena lui Jud, iar el, cu un gest morocănos, mi-a cerut să-l anunţ când vine Catwoman în vizită. Nu vrea să se sincronizeze cu ea.

Rămân cu gura căscată. Mei este o femeie frumoasă, dar este clar că soarta nu-i vrea nici măcar ca prieteni. Poate că aşa e cel mai bine, pentru că împreună ar fi o altă bombă cu ceas cum suntem Jud şi cu mine.

Timpul trece, soţia mea se recuperează ca o campioană şi hormonii ei sunt din nou sub control. Trăiască controlul hormonal! S-au dus plânsetele, furia şi prostiile care mă înnebuneau.

Dar, din moment ce fetiţa mea trebuie să dramatizeze întotdeauna ceva, acum, pe lângă bunăstarea bebeluşului, este îngrijorată de kilogramele pe care nu le-a pierdut încă. Asta nu contează pentru mine, ea este frumoasă şi sănătoasă şi acesta este cu adevărat singurul lucru

important.

În cele din urmă soseşte şi ziua escapadei noastre.

Prima după multe... multe săptămâni.

Mama vine acasă şi, de-ndată ce îl lăsăm pe micul Eric adormit şi sub grija bunicii sale, care m-a făcut de o mie de ori *plictisitor şi pisălog* înainte de plecare, frumoasa mea soţie şi cu mine ne bucurăm de noaptea noastră. Doar noi.

În garaj, Susto şi Calamar ne urează, de asemenea, o seară grozavă şi, în timp ce conduc prin München, râdem pentru că nu ne putem opri din a vorbi despre bebeluşul nostru. E atât de uimitor...

Când ajung la un hotel drăguţ, Judith este surprinsă, iar eu zâmbesc. Îi explic că vom lua cina în cameră şi ea comentează cu amuzament când urcăm în lift:

— Uau... domnule Zimmerman!

Zâmbesc, ştiu ce ne dorim amândoi şi şoptesc:

— Va fi noaptea noastră.

Noaptea noastră dorită...

Noaptea noastră mult aşteptată...

De câte ori nu mi-am dorit să vină acest moment!

Au fost luni complicate, grele, dificile, dar gata, suntem aici şi mă voi bucura de soţia mea şi de complicitatea noastră ore în şir, până când vom fi atât de epuizaţi, încât niciunul dintre noi nu se va mai putea mişca.

Fericiţi şi îndrăgostiţi, intrăm în cameră. Am emoţii. Parcă aş fi un şcolar la prima lui întâlnire. Şi Judith zâmbeşte şi exclamă, arătând spre o masă:

— Uau... eticheta roz!

Amuzat, dau din cap aprobator: ştiu cât de specială este acea sticlă cu care am surprins-o într-o zi din trecut; dar, în acel moment, Judith îşi lasă geanta să cadă pe podea.

Dorinţă!

Privirea ei mă anunţă că se consumă şi, întrucât am

nevoie de intimitate şi de apropierea ei, o prind, o lipesc de corpul meu şi o sărut.

La naiba, da!

O sărut în felul acesta atât de al nostru, atât de unic, atât de intim pentru noi, iar când termin şi îmi spune că vrea să treacă la desert, nu ezit. Trecem la el.

Emoţionat şi dur ca piatra, îi cer soţiei mele să se dezbrace.

Ea se întoarce cu senzualitate.

Ce privelişti frumoase îmi oferă!

Cât de preţioasă este micuţa mea!

Cu bucurie, trag fermoarul rochiei pe care şi-a pus-o şi aceasta cade pe podea.

Exaltare!

Ne privim...

Zâmbim...

Şi, citindu-i în ochi, o iau în braţe şi o duc în pat.

În seara asta, patul nostru!

Apoi o aşez şi mă dau înapoi un pas. Doi... trei...

Judith mă priveşte excitată şi îmi scot jacheta pentru ea.

Cade la pământ...

Îmi scot cravata... Judith zâmbeşte.

Fără să-mi iau ochii de la ea, cu perversitate şi dorinţă, îmi desfac cămaşa nasture după nasture şi, de-ndată ce este desfăcută, când văd cum ea îmi parcurge trunchiul cu o anumită ardoare, o las să cadă la pământ.

Cămaşa este urmată de pantaloni şi, când boxerii negri îmi părăsesc corpul, emoţionat, dar sigur de mine, îi permit să mă observe, astfel încât dorinţa ei să devină ceva la fel de nebun şi devastator aşa cum este şi dorinţa mea.

Ard de nerăbdare să o am!

Şi, bucurându-mă de chipul soţiei mele, zâmbesc şi, după ce mă apropii, mă întind peste ea şi o sărut.

Un sărut...

Două...

Şapte...

Este prima noastră noapte singuri de când micul Eric a intrat în viaţa noastră.

Este prima noastră noapte de nebunie şi pasiune după multe săptămâni.

Este prima noastră noapte... şi, cu toate că ştiu că nebunia ne va lua în stăpânire, trebuie să fiu precaut. Ultimul lucru din lume pe care mi-l doresc este să-i fac rău soţiei mele după naştere.

— Mă înnebuneşti, micuţo!

Ea zâmbeşte.

— Ador sânii tăi, pielea ta...

Nu continui... Îi sug sfârcul drept cu plăcere, în timp ce ea îşi trece degetele pe coapsele mele, făcându-mă să tremur de plăcere.

Căldura ne invadează, ne preia corpurile şi, după ce mi-am eliberat gura şi sfârcul şi i-am spus tot ce vreau să fac în seara asta, închei:

— Nu îţi vei dori să mă opresc în această viaţă.

Ea consimte excitată şi când îi smulg chiloţii tanga, zâmbim.

Jocul nostru începe.

Sărutări...

Cuvinte fierbinţi...

Tentaţii arzătoare...

Totul, absolut tot ceea ce facem şi spunem ne place, ne entuziasmează, până când ea, privindu-mă, cere cu o voce tremurătoare:

— Fă-o. Dar cere-mi-o într-un alt mod.

Zâmbesc.

Micuţa mea jucătoare focoasă.

Ştiu la ce se referă.

Ştiu ce îmi cere.

Şi, mulţumit că pot să-i ofer, mă uit la ea şi spun cu dorinţă:

— Vreau să te fut.

Oh... îmi intră pe sub piele.

Judith încuviinţează.

Vrea să o fut şi, trecând cu încântare vârful penisului peste vaginul ei umed, o simt tremurând.

Da!

Cu toate acestea, reţin dorinţa pe care o simt să intru tare în ea. Este pentru prima dată când o facem după naştere şi, cu toate că ştiu că este bine, ceva din mine cere prudenţă.

Când nu mai pot stăpâni dorinţa pe care o am de a o face a mea, mă uit în ochii ei şi îi spun:

— Dacă te rănesc, spune-mi să mă opresc, bine?

Judith dă din cap aprobator.

Ştiu că, deşi nu spune nimic, şi ea este atentă să vadă dacă durerea nu o lasă să se bucure şi astfel, cu tact şi cu grijă, mă introduc treptat în interiorul ei.

Daaaa!

Oh... ce plăcere!

Cât timp a trecut de când nu am mai simţit această minunată opresiune. Da!

Fără să-mi iau ochii de la ea pentru a observa orice schimbare, mă uit, în timp ce fetiţa mea geme şi se relaxează. Nu există durere. Plăcerea îi preia corpul şi, când închide ochii pentru a se abandona în braţele mele, îi cer:

— Uită-te la mine!

Ea se supune. Îşi fixează ochii ei căprui încântători asupra mea şi erecţia mea devine din ce în ce mai tare, până în punctul în care cred că voi exploda.

Mă mişc...

Se mişcă...

Ne mişcăm...

Căutăm plăcerea momentului în aşa fel încât disperarea de a fi noi începe să scape de sub control, aşa că mă opresc şi întreb:

— Te doare?

Ea neagă, mă îndeamnă să continui cu o voce plină de dorinţă, iar eu continui. Mă scufund mai mult în ea. Şi mai mult... şi mai mult...

Corpul meu începe să tremure. Controlul pe care încerc să-l am, încetul cu încetul şi odată cu profunzimea atinsă, se pierde, se topeşte, în timp ce simt cum ea toată palpită sub mine, până când Judith mă prinde de fund, se împinge în întregime în membrul meu şi îmi aminteşte că nu mai este gravidă şi că nu o doare nimic.

La naiba, ce brută este soţia mea!

Cu toate acestea, auzul acestor vorbe mă eliberează. Eliberează în cele din urmă abţinerea pe care a trebuit să o exercit timp de prea multe săptămâni şi mă scufund din nou, şi din nou, şi din nou în ea cu desfătare, cu plăcere şi cu dorinţă.

Judith ţipă mai mult... cere mai mult... iar eu, vibrând, îi ofer...

Animalele sexuale, nebune şi pasionale care se află în interiorul nostru ies la iveală şi lumea se clatină sub picioarele noastre.

Da!

Astfel sunt eu şi fetiţa mea.

Da!

Ne place să ne-o tragem aşa. Dur. Puternic. În felul nostru.

Ne abandonăm vrăjii momentului.

Nu vrem să facem dragoste, vrem să ne futem. Şi, mulţumiţi, o facem fără îndoială, fără teamă. În sfârşit, o

facem din nou!

Ne privim unul în ochii celuilalt în timp ce, înfipt între coapsele soţiei mele, ea îmi oferă acces deplin în interiorul ei. Ne bucurăm că ceea ce am visat a devenit, în cele din urmă, realitate.

Nu ştiu de cât timp suntem astfel...

Nu ştiu cât durează acest moment...

Ştiu doar că, atunci când terminăm, după un punct culminant incredibil, o aud pe Judith şoptind:

— Halucinant!

Dau din cap aprobator, nu mai am aer.

— Da.

Râdem.

Ea spune din nou „halucinant”, iar eu, încins de ceea ce s-a întâmplat, zâmbesc ca un prost, în timp ce-mi pun mâna pe burta ei şi confirm:

— După cum spui tu, micuţo, senzaţional!

Amuzaţi, ne îmbrăţişăm, ne sărutăm. Suntem încă în viaţă.

Suntem încă împreună şi asta este ceea ce contează pentru noi. Şi, dorind mai mult, mult mai mult, o ridic din pat şi, luând-o în braţe, şoptesc:

— Voi face ceva ce ne dorim amândoi.

Judith zâmbeşte. Ştie că voi dezlănţui animalul care se află în mine şi, când spatele ei este lipit de perete, o întreb, când îi văd chipul:

— Îţi place aşa?

Ea dă din cap aprobator.

Ştiu cât de mult îi place să fac asta şi, punându-mi penisul meu din nou în ea, mă întâmpină cu desfătare în timp ce oftează şi înnebuneşte la fel ca mine.

La naiba!

O dată... de două... de şapte... de zece... de cincisprezece ori la rând mă adâncesc în ea. Nu am sfârşit.

Sunt atât de încărcat de energie încât nu mă opresc. Jud mă apasă pe corpul său, îmi muşcă gâtul, umărul şi îmi cere tot mai mult în timp ce îi simt umezeala fluidelor şi aspiraţia vaginului său.

Colosal!

Încântat, îi dau o palmă uşoară. Soţiei mele îi place să-i dau astfel de palme şi, când se uită la mine, ne-o tragem. Ne-o tragem ca nebunii până când un alt orgasm devastator, dar minunat ne anunţă că am atins plăcerea maximă şi suntem epuizaţi.

Întregul corp îmi tremură.

Nu sunt pregătit, dar sunt dispus să mă antrenez tare. Foarte tare.

Zâmbind, îi spun asta. Ea se înscrie la antrenament şi mergem la duş. Avem nevoie.

Cu toate acestea, de-ndată ce intrăm acolo şi pasiunea ne cuprinde din nou, dar din pricina amorţelii pe care o am în picioare, ajung să stau pe vasul de toaletă, cu Judith deasupra mea. De data aceasta ea este cea care mi-o trage cu plăcere, sălbăticie şi devotament.

Îmi ador soţia!

Când terminăm, ne facem duş, râdem şi ieşind din baie, pregătesc ceva de băut. Avem trei runde fără oprire şi, amuzaţi, glumim pe această temă. Dar de la glumă trecem la râsete, de la râsete la sărutări şi de la sărutări la runda a patra.

Suntem însetaţi!

După momentul nebunesc, vorbim goi în pat timp de o oră. Deşi nu ne-am despărţit în ultimele câteva săptămâni, avem multe lucruri de spus unul altuia. Faptul de a face faţă hormonilor nu a fost uşor pentru niciunul dintre noi, dar în cele din urmă am trecut peste asta.

— A fost de nesuportat.

Zâmbesc. Nu trebuie să spun ce gândesc, ea ştie şi

insistă:

— Chiar aşa, dragul meu... îmi pare rău că m-am purtat ca o isterică nebună hormonală ieşită din minţi.

Zâmbesc din nou şi, sărutând-o, afirm:

— Asta nu mai contează, draga mea. Din nou tu, nebuna mea Judith, eşti aici.

Fetiţa mea zâmbeşte. Îi place ceea ce aude şi mă sărută. Mă sărută cu dorinţă, cu pasiune, cu nebunie şi, când termină, se uită în ochii mei şi şopteşte:

— Şi acum vreau să fac dragoste.

Consimt. Şi eu la fel.

Cu încântare, ne sărutăm, până ne dor gurile pe amândoi şi, cu o seninătate incredibilă şi senzuală, facem dragoste unul cu celălalt. O facem cu entuziasm, fascinaţie, farmec şi linişte, multă linişte.

Cu drăgălăşenie, ne degustăm, ne răsfăţăm, ne alintăm. Totul dintre noi este puţin şi când punctul culminant ne ajunge din urmă din nou, rămânem îmbrăţişaţi şi, timp de câteva minute, ne uităm unul la altul.

Ea şi cu mine.

Eu şi ea.

Ceea ce este între noi este unic, magic şi irepetabil.

Câteva clipe mai târziu, după ce ne revenim şi suntem înfometaţi, şi nu doar după sex, decidem să comandăm ceva prin room service, iar când ne aduc nişte sendvişuri şi o altă sticlă cu etichetă roz, mâncăm şi bem.

Vorbim, comunicăm şi verbal, nu doar prin corpurile noastre. Menţionez faptul că Björn mi-a spus că peste câteva zile va avea loc o petrecere la Sensations.

În timp ce spun asta, chipul lui Judith mă face să râd. Fata mea este extraordinară. Îmi place că este aşa.

Faptul de a vorbi despre asta şi de a ne imagina ce vom face la acea petrecere ne face să ne sărutăm, să ne atingem, să ne... Fără îndoială, vom merge.

Telefonul meu sună.

Sărim amândoi.

Mă uit la ceas. Trei dimineaţa.

Cine sună la ora asta?

Dar imediat ce spun asta în gând, faţa mea se contractă şi mă gândesc la bebeluşul nostru. După expresia lui Jud, ştiu că gândeşte la fel ca mine şi, alarmaţi, sărim din pat în căutarea telefonului, dar eu îl găsesc înainte şi răspund.

— Eric...

Acea voce...

— Eric...

— Da, reuşesc să răspund.

— Sunt Raquel... îmi pare rău că te trezesc la ora asta... dar...

Raquel?!

De ce mă sună Raquel pe mine la ora asta?

Mă uit la Judith cu gura căscată. Faptul că sora ei sună la această oră mă face să presupun că s-a întâmplat ceva nu foarte bun, aşa că, fără să-i menţionez numele, îi fac semn lui Jud să se calmeze şi întreb:

— Ce se întâmplă cu tine?

— Oh, Eric... sunt la aeroportul din München.

Ce?!

Înţeleg din ce în ce mai puţin şi continuă precipitată:

— Fetele sunt în vacanţă cu tatăl lor şi tatăl meu este în Jerez, iar eu... eu...

— În München, închei eu fraza pentru ea.

— Oh, Eric... Oh, Eric... mă simt rău... Foarte rău!

Acestea fiind spuse, începe să plângă şi eu nu mai înţeleg ce spune. Plânge şi vorbeşte repede în acelaşi timp, cum să o înţelegi!

Mă îndepărtez de soţia mea, dar ea mă urmăreşte. Nu ştiu ce face Raquel plângând la aeroportul din München în acest moment şi, pregătit să rezolv orice problemă, mă uit

la chipul furios al lui Judith pentru că nu ştie ce se întâmplă şi spun:

— Nu te mişca de acolo, venim imediat.

De-ndată ce închid, mă întreabă Judith cine era, şi îi spun că nu era mama mea, aşa că micuţii Eric şi Flyn sunt bine. Dar spaima o cuprinde şi, când întreabă din nou şi îi spun că era sora ei, cască ochii mari şi se sperie. Se sperie foarte mult.

Pe cât îmi stă în putinţă, o informez, fără să ştiu dacă spun sau nu adevărul, că tatăl ei şi toată familia sunt bine şi o dezechilibrez cu totul când îi spun să se îmbrace pentru că trebuie să mergem să o luăm pe Raquel de la aeroport.

Ne îmbrăcăm fără să pierdem timpul. Nici măcar nu vorbim. Ne punem hainele luxoase pe noi din nou şi ne îndreptăm spre aeroport.

Dar de ce se află Raquel acolo?

Pe drum, Judith este nervoasă. La fel şi eu, dar încerc să mă calmez, în timp ce mi se face milă de socrul meu. Cum a putut supravieţui bărbatul acesta cu fiicele pe care le are?

Cu toate acestea, când mă uit la Jud şi îi văd expresia îngrijorată, nu mă mai gândesc la Manuel şi sper doar că Raquel nu este aici dintr-un motiv serios.

După ce lăsăm maşina în parcare, ţinându-ne de mână, ne grăbim spre terminalul în care mi-a spus Raquel că se află. O văd în fundal. Este singură şi, văzându-ne alergând spre ea, întreabă, ridicând tonul vocii:

— Veniţi de la o petrecere?

În timp ce spune asta, nu ştiu de ce, simt că ceea ce se întâmplă nu este deloc îngrijorător şi îmi dau seama imediat că minunata noapte cu soţia mea a fost cel mai probabil distrusă dintr-o prostie.

Jud îmi dă drumul la mână. Speriată, ea aleargă la sora

ei, care dintr-odată începe să plângă. Plânsul ei este incontrolabil.

La naiba, cum plânge!

Judith face tot posibilul să o calmeze. Şi eu la fel. Şi când reuşim, o aud spunând:

— Oh, cuchu, cred că am încurcat-o din nou!

Nu spun nimic.

Nu ştiu despre ce vorbeşte, dar, fără îndoială, surorile Flores, când o încurcă, chiar o încurcă.

Bietul Manuel!

Fără să-i acorde timp, Judith îi ia un interviu surorii sale. Trec de la durere la discuţie şi, de aici, la plâns, până când, brusc, Raquel izbucneşte înnebunită, în timp ce plânge fără nicio consolare:

— Sunt însărcinatăăăăăăăă!

Nuuuuuuuuuu!

La naibaaaaaaaaaa!

Ceea ce pătrunde în corpul meu mă şi îngrozeşte.

A spus cumva *însărcinată?*

Of... acum înţeleg de unde vine şi plânsul ăsta!

Mă uit la Judith.

Judith se uită la mine.

Şi, fără să ştiu de ce (bine, ştiu), mă uit la soţia mea, care încă internalizează bomba pe care tocmai a lansat-o cea care urlă şi spun:

— Nu mai pot cu alţi hormoni care plâng, scumpo, nu mai pot!

De-ndată ce spun asta, îmi dau seama cât de jalnic trebuie să arăt, iar apoi Jud începe să râdă zgomotos. Cred că tocmai şi-a dat seama de cât de traumatizantă a fost problema hormonală pentru mine şi, sărutându-mă, adaugă:

— Linişteşte-te, Iceman. Mă ocup eu de asta.

Dau din cap aprobator, deşi nu prea ştiu de ce.

Câteva clipe mai târziu, fetiţa mea o aşază pe sora ei plângăreaţă şi începe un alt interviu. În calitate de poliţist, soţia mea ar fi fost nemaipomenită. Dintr-odată aud un anumit nume şi izbucnesc, ridicând vocea:

— Cu Juan Alberto?

Spune că bebeluşul este al lui Juan Alberto?

Raquel dă din cap aprobator.

La naibaaaaaaaaaaa!

Eu şi Judith ne privim.

La naibaaaa!

Iar bruneţica mea, la fel de speriată ca mine, izbucneşte:

— Dar ce-mi spui, Raquel?

Ei bine... ei bine... ei bine... ce bucurie, cum ar spune Jud.

Cumnata mea consimte. Şi, cu un dramatism demn de Oscarul de la Hollywood, se uită la ea şi spune cu o voce tremurândă:

— Exact ce ai auzit, ştrengăriţo.

Bine... bine... bine...

Conform ultimelor mele informaţii, s-au despărţit din cauza distanţei, deoarece, el fiind în Mexic, iar ea în Spania, era foarte complicat. Juan Alberto însuşi mi-a spus ultima dată când am vorbit cu el că Raquel a decis să întrerupă relaţia şi că el, din respect pentru Luz şi Lucia, a acceptat.

Dar atunci... dacă s-au despărţit acum câteva luni, cum poate fi însărcinată?

Uimit, mă uit la ea.

Mă simt ca cel mai mare bârfitor din lume, observând-o pe cumnata mea, când ea ne spune printre sughiţuri şi lacrimi că, deşi s-au despărţit, s-au văzut de fiecare dată când el a venit în Spania.

La naiba cu Juan Alberto!

La naiba şi cu Raquel!

Nu ştiu ce să cred.

De bine ce am discutat cu el...

De bine ce i-am spus că nu vreau să-i complice viaţa cumnatei mele...

Acum chiar va trebui să-i rup capul...

Apoi, dintr-odată, în faţa unui comentariu făcut de Jud, Raquel se ridică şi, ca o femeie posedată, începe să strige în aeroport:

— Nu trebuie să-i spun nimic mexicanului! Absolut nimic!

Mamăăăă... ce-i pe capul nostru!

Îmi ating capul. Melodramele mă copleşesc şi, fără îndoială, mă aflu în faţa reginei dramei.

Jud încearcă să-şi liniştească sora.

Încerc şi eu.

La naiba, câtă energie consumă surorile Flores!

Şi, încercând să o ajung din urmă pe Judith, care, după faţa ei, văd că e pe cale să spună ceva ce o va lăsa pe Raquel tremurând, îi spun:

— Linişteşte-te, femeie, calmează-te!

Se uită la mine.

Of... ce privire!

Se mişcă.

La naiba... Cred că se gândeşte să-mi tragă o palmă, când ţipă la mine:

— Nu am chef să mă liniştesc!

La naibaaaaaaaaaa, alta ca sora ei!

Şi când mă uit la soţia mea, care stă tăcută lângă mine, îmi spune cu un zâmbet angelic:

— Nu o lua în seamă, dragul meu. Ştii, hormonii.

Mă cac pe hormonii nenorociţi şi pe mama care i-a făcut!

Nu din nou. Nu voi mai trece prin asta!

Dar, convins că este imposibil să lupţi împotriva acelor blestemate, mă răstesc:

— La naiba cu hormonii!

Rachel plânge. Strigă. Urlă.

Toată lumea din aeroport se uită la noi.

La naiba!

Sunt atenţi la melodrama pe care am pus-o în scenă. Şi eu, expert în nenorocita problemă hormonală, încerc să o înţeleg, jur că încerc, până când, obosit de atâtea lacrimi, plângeri şi drame, o iau pe Raquel de braţ şi spun:

— Haide, să mergem acasă. Ar trebui să te odihneşti.

Călătoria la întoarcere este exasperantă.

Acum plânge, acum se cacă pe toată familia lui Juan Alberto, acum râde în hohote cu Jud.

Mă deconcertează!

În timp ce le ascult vorbind, ceva din mine îmi spune că trebuie să rezolv această problemă. Din câte văd, Raquel nu intenţionează să-i spună nimic lui Juan Alberto. Dar nu, nu voi permite asta şi mai puţin cu afurisiţii de hormoni implicaţi.

De îndată ce ajungem acasă şi îi salutăm pe Susto şi Calamar, Judith se îndreaptă către una dintre camerele pentru oaspeţi, împreună cu sora ei, iar eu mă duc direct la birou. Am nevoie de un whisky.

După ce mi-l pregătesc, din inerţie mă aşez la masa mea de lucru. Mă uit la laptopul meu, care, ca întotdeauna, este deschis şi conectat şi, după ce verific să nu am niciun e-mail important, văd ce oră este şi fac un calcul mental cu ora din Mexic.

Mă gândesc... Nu ştiu dacă ceea ce mă gândesc să fac este sau nu ceea ce trebuie, dar până la urmă o fac. Dacă aş fi tatăl unui copil, aş vrea să ştiu că acest copil există, aşa că, fără ezitare, îmi iau telefonul, îl caut pe Juan Alberto şi îl sun.

Un apel...

Două...

— Dar ce faci treaz la ora asta, omuleeee? mă întâmpină vocea plăcută a prietenului meu.

Văzând că eu sunt cel care sună, el ar fi făcut calculul orar şi, când să-i răspund, insistă:

— Bebeluşul tău frumos nu te lasă să dormi?

Asta mă face să zâmbesc pentru că, mai degrabă, bebeluşul lui frumos nu mă lasă să dorm şi, trecând direct la subiect, întreb:

— Dar nu mi-ai spus tu că relaţia ta cu Raquel s-a încheiat?

Deodată, o tăcere ciudată se lasă la celălalt capăt al liniei. Îmi aud prietenul respirând şi nu vorbesc până nu spune:

— Femeia aia mă înnebuneşte.

— Serios? spun eu în glumă.

— Ultima dată când am vorbit nu a fost prea drăguţ şi...

— Şi când *aţi vorbit* ultima oară? îl întrerup folosind propriile sale cuvinte.

Din nou, Juan Alberto rămâne tăcut, nu răspunde şi eu, obosit şi enervat că noaptea cu soţia mea se termină aşa cum se termină, spun:

— Îţi poţi pune fundul mexican în primul avion care pleacă spre München şi să vii încoace.

— Eşti nebun, omule! Ce se întâmplă?

— Raquel este în casa mea într-o mare de lacrimi şi... şi... Nu ştiu de-a ce vă jucaţi voi doi, dar, la naiba, este însărcinată cu tine!

Aud un zgomot.

La naiba!

Ce s-a întâmplat?

A leşinat?

Dar cum am putut să-i spun ce am spus aşa brusc?

Cum pot fi atât de gură-spartă?

Apoi, îl aud pe Juan Alberto înjurând şi îl întreb supărat:

— Ce naiba faci?

Mai mult zgomot. Lovituri. Apoi, deodată, îl aud răspunzând:

— Mi-a căzut telefonul mobil.

Normal, ceea ce i-am spus era menit să-l facă să-i cadă şi adaugă:

— Dar... dar... poţi repeta ultimul lucru pe care mi l-ai spus?

Blestem.

Nu ar trebui. Nu ar fi trebuit să fiu atât de gură-spartă şi, în faţa tăcerii mele, Juan Alberto întreabă:

— Ai spus că...?

— Da...

— Însărcinată?

— Da...

— Un copil...

— Da!

— La naiba...

— Asta zic şi eu... la naiba!

Rămânem în tăcere.

Nu ştiu ce să mai spun într-un astfel de moment şi mă pregătesc să-l scot pe Iceman din mine şi să-i dau o mână de ajutor cumnatei mele, când Juan Alberto spune cu o voce joasă:

— Un copil în pântecul reginei mele... un copil al meu?

Încuviinţez, pufnesc şi afirm:

— Că doar nu o fi al meu.

— Bineînţeles că nu, tâmpitule! mormăie el. Râd.

Ce idioţi devenim noi, tipii, când dragostea nenorocită ne supără inimile. Mai ales eu.

Juan Alberto blestemă. Îmi spune că ultima conversaţie cu Raquel a fost o ceartă teribilă din cauza lui. Gelozia a

pus stăpânire pe el atunci când a aflat că ia masa cu fostul ei şi cu fetele.

— O iubesc, Eric, oftează el la final. O iubesc pe acea femeie şi pe fetiţele ei. Mă înnebuneşte cu şovăielile şi cu felul său de a fi, dar îmi place de ea. Îmi place foarte mult această spanioloaică şi...

— Şi ţi-ai pus deja fundul într-un avion, acum! Pentru că nu e de glumit cu hormonii lui Raquel!

— Ce anume?!

Zâmbesc.

Mai bine să-i descopere singur pe acei nemernici, ca să nu se sperie şi să nu mai vină.

— Te aştept aici cât mai curând posibil, insist eu.

— Hei, omule...

— Spune-mi.

— E bine?

Mă gândesc. Bine... bine nu este, mai ales când va afla ceea ce tocmai am făcut, dar răspund:

— Da. Dar am nevoie de tine aici.

Îl aud râzând, iar apoi decide:

— Iau primul avion pe care îl găsesc.

— Perfect!

— Eric...

— Ce?

— Te iubesc, omule!

— Eşti nebun, nenorocitule! răspund eu în spaniolă, amuzat de accentul meu german.

Răsuflu când se încheie conversaţia mea cu Juan Alberto. Dacă Raquel şi Jud află ce am făcut, ar fi în stare să mă jupoaie de viu.

Ce pereche fac surorile Flores!

A doua zi, drama continuă. Chiar şi Susto şi Calamar aleargă speriaţi, iar eu îi spun mamei mele să-l ducă pe Flyn la ea acasă, întrucât, bietul de el este înspăimântat.

Raquel plânge, râde, înjură, iar eu, epuizat de toate acestea, pentru ca Judith să poată avea grijă de sora sa, care a decis să-l cheme pe tatăl ei pentru a-i spune ce s-a întâmplat (bietul Manuel!), mă ocup de cel mic. Nu-mi mai este frică să fiu singur cu el sau să-i dau biberonul sau să-i schimb scutecul. Sunt un tătic mare.

Orele trec şi sunt nervos. Juan Alberto este pe drum şi nimeni nu ştie nimic în afară de mine.

Sper doar că lucrurile să iasă bine, pentru că, de vor ieşi rău, va trebui să le suport pe cele două surioare! Şi împreună!

În această noapte, după ce îi dau biberonul micuţului, când el adoarme şi îmi îndrept atenţia asupra soţiei mele, făcând-o să danseze pe melodia *Şi nos dejan* (Dacă ne lasă), aud telefonul meu sunând. Ştiu cine este.

Începe spectacolul!

Şi Jud, care nu ştie nimic, îşi dă ochii peste cap şi protestează:

— Dar cine mai sună acum?

Zâmbesc.

Mai bine să nu spun nimic. Şi, după ce am vorbit codificat cu Juan Alberto şi mi-a spus că într-un minut va fi la uşa mea, îmi sărut soţia şi ies din cameră.

În casă este linişte. Mă îndrept spre intrare şi, după ce îi duc pe Susto şi Calamar în garaj, mă duc la uşa din faţă. Aud zgomot şi văd că Judith, apropiindu-se de mine, întreabă:

— Cine vine?

Un taxi opreşte în faţa noastră. Uşa se deschide şi mă uit la soţia mea. Ceea ce citesc pe faţa ei îmi va da o idee despre ce se poate întâmpla.

Şi oh... oh...

Chipul lui Jud când îl vede pe Juan Alberto este un întreg poem.

Se uită la mine...

Mă uit la ea...

Îşi ridică sprâncenele...

Îmi încreţesc fruntea...

Oh... cred că se va organiza una groasă, foarte groasă! Şi când observ că Judith mă fixează din nou cu privirea, incapabil să tac, spun:

— Îmi pare rău, dragă, dar hormonii surorii tale să-i înghită cine i-a făcut.

În timp ce spun asta, chipul lui Jud se schimbă, începe să râdă, în timp ce un Juan Alberto nebărbierit, lucru rar pentru el, se apropie de noi şi, intrând fără să salute, întreabă cu nerăbdare:

— Unde este femeia aia?

Eu şi Jud ne privim.

Suntem pe cale să-i răspundem, când, deodată, în spatele nostru, auzim:

— Dacă te mai apropii de mine, jur că îţi voi sparge capul.

Bine...

Surprins, mă uit la Jud, care se întoarce zâmbind spre sora ei.

În spatele nostru este Raquel, nu o văzusem şi, când soţia mea încearcă să se apropie de ea, o opresc. Aceasta este o chestiune pe care ea şi Juan Alberto trebuie să o rezolve.

Imediat după aceea, mexicanul vine lângă noi. Raquel este la câţiva metri distanţă, cu un pahar de apă în mână şi, fără să se teamă de ce ar putea face acea nebună, el se pune în faţa ei, se întinde ca un mariachi şi spune:

— Chiar acum o să mă săruţi şi o să mă îmbrăţişezi.

Război!

Toată apa pe care o avea în pahar este acum pe faţa lui.

Exact ce mi-am imaginat.

Jud se uită la mine...

Ridic din umeri...

Ne temem pentru integritatea lui Juan Alberto, dar el, fără să se clatine şi ud de apă, face un alt pas către Raquel şi spune:

— Mulţumesc, dulcico! Apa mi-a limpezit mai mult ideile.

Din acel moment, ambii încep să se certe.

Dacă unul ţipă, celălalt ţipă mai mult.

Dacă unul ţipă, celălalt ţipă şi mai mult.

Aşa cum ar spune fetiţa mea în termenii jocului de fotbal, arată ca un meci Mexic-Spania, iar eu şi Jud suntem arbitrii.

Raquel nu are nicio măsură. Spune lucruri urâte, dureroase, dar Juan Alberto le încasează complet calm. Tipul nu se clinteşte, ba mai mult, nu încetează să-i spună cât de mult o iubeşte şi cât de mult o adoră. Îi spune *regina, dulcicâ, viaţa mea...* iar eu şi Jud suntem martori ai modului în care hormonala Raquel se dezumflă puţin câte puţin până când, dintr-odată, el spune:

— Ştiu că eşti însărcinată şi că pruncul pe care îl porţi în pântec este al meu.

La auzul acestor vorbe, cele două surori Flores, Raquel şi Judith, se uită la mine.

Oh... oh... e de rău!

Se uită la mine şi Juan Alberto continuă:

— Fiul meu. Fiul nostru. Şi îi voi mulţumi toată viaţa bunului meu prieten Eric pentru că m-a sunat să-mi spună. De ce nu mi-ai spus tu, regina mea?

Regina lui şi a mea se uită la mine. Ce moment prost!

Acum cel căruia îi pasă de integritatea sa fizică sunt eu. Şi, conştient că merit ceea ce vrea să-mi facă sau să-mi spună Raquel pentru că am transmis vestea mai departe, spun:

— Îmi pare rău, cumnată, dar cineva a trebuit să-i spună

tatălui.

Ea înjură. Mă face în toate felurile.

Judith mă calcă intenţionat pe picior.

La naiba, ce brută este!

Privirea ei îmi spune că vom vorbi mai târziu, iar prietenul meu se apropie puţin mai mult de Raquel şi îi şopteşte:

— Spune-mi, prea frumoaso. Spune-mi ce îmi place să aud din gura ta dulce.

La naiba. Atât de siropos sunt cu Jud când ne certăm?

Mă uit la soţia mea, care mă priveşte zâmbind. Cu siguranţă ştie la ce mă gândesc şi, văzându-i expresia, ştiu că da, pot fi şi mai rău de atât.

Consimt. Asta face iubirea din tine. Apoi Judith îmi face semn să mă uit la sora ei. Raquel tremură. Îi tremură mâna în care ţine încă paharul şi înţeleg gestul soţiei mele. Îmi spune să fiu gata pentru că, în orice moment, dacă paharul zboară şi mexicanul se eschivează, va veni înspre noi.

Tensiunea creşte şi creşte. Mâna lui Raquel strânge paharul şi, când cred că îl va arunca spre capul lui Juan Alberto, o auzim spunând cu o voce joasă:

— Te... te mănânc cu fulgi cu tot.

Clipesc.

Am auzit bine?

Chiar a spus asta?

Dintr-odată se îmbrăţişează, iar Jud şi cu mine oftăm uşuraţi.

În această noapte nu ajungem la camera de urgenţă şi, văzând sărutările celor doi, îmi dau seama de sărutările pe care vreau să i le dau lui Judith. Aşadar, luând-o în braţe şi pregătit să petrec un timp cu ea, câtă vreme micuţul nostru doarme înainte de următorul biberon, mă duc în camera noastră şi, după mai multe sărutări pline de

fericire şi senzualitate, nebuna şi minunata mea soţie îmi cere să mă dezbrac şi eu o fac. Desigur.

28

Zilele trec.

Raquel şi Juan Alberto se căsătoresc. Organizează o petrecere în stil mare la Jerez, la Villa Morenita, şi ne distrăm de minune. Mai ales micuţa mea, care ştie să se bucure de viaţă.

La întoarcerea în München, continui să lucrez din greu. Compania Müller necesită mult timp şi dăruire şi nu ştiu dacă este din pricina faptului că sunt tată sau din alt motiv, dar acum mă străduiesc mai mult. Mult mai mult.

Judith revine la Ducati-ul ei. Mă tulbură să o văd, dar ştiu că asta face parte din ea şi că nu o pot împiedica. De asemenea, organizează acasă o „sâmbătă cu tocană a la Madrid", o specialitate pe care Simona învaţă să o gătească, deşi încă nu-i iese aşa cum îi iese lui Judith. În acea zi, casa este plină de rude şi prieteni. Toată lumea vrea să se bucure de acea mâncare care soţiei mele îi iese de minune, iar casa, care odinioară era cenuşie şi mohorâtă, este acum, datorită soţiei mele o casă plină de râsete, lătraturi, voci şi bucurii. Multe bucurii.

Într-o duminică, pe când avem oaspeţi acasă, apare Björn cu Agneta. Prietenul nostru şi-a cumpărat o maşină, una care îl pasionează şi vrea să ne-o arate.

De îndată ce văd cine îl însoţeşte pe Björn, chipul soţiei mele se congestionează. Nu o suportă pe prezentatoarea de la CNN, dar, dorind să fiu cinstit cu prietenul meu şi ignorând gesturile fetiţei mele, îi invit pe amândoi să intre în casa noastră. Trebuie să fii politicos, mai ales când vine vorba de Björn.

Odată ajunşi în salon, o prezint pe Agneta oaspeţilor noştri. Ea este femeia tipică pe care nu mi-aş dori-o niciodată lângă mine, din diferite motive, dar Björn este cel care trebuie să o placă, nu eu.

Mai târziu, în timp ce unii dintre cei prezenţi fac poze pentru a le încărca pe Facebook cu populara prezentatoare, îl văd pe Björn zâmbind la ceva ce spune Judith.

Oare despre ce-i vorbeşte?

Cunoscând-o, este sigur că se ia de Foski, pe care acum, mai nou, o numeşte şi *pudel constipat.*

Râd cu soţia mea! Ceea ce nu-i trece ei prin cap nu-i trece nimănui. Apoi, dintr-odatsă, aud pe cineva spunând:

— Omule, dar este chiar James Bond!

Privind, îmi dau seama că cea care a vorbit este Mei, femeia pe care am întâlnit-o acum câteva luni, în ziua în care a născut Judith şi care astăzi este una dintre cele mai bune prietene ale ei.

Amuzat, mă uit la chipul lui Björn. Nu-i place acea femeie brunetă şi drăguţă, nu au început cu dreptul şi răspunde dispus să o deranjeze:

— Ei bine... ei bine... dar este chiar Superwoman.

Amuzat, îi privesc, aşteptând reacţia eroinei, când ea, contrar aşteptărilor lui Björn, întreabă cu un gest amuzat:

— La naiba, cum m-ai recunoscut?

Răspunsul ei îl scoate din minţi pe prietenul meu. Ştiu asta. Este obişnuit să fie el cel care preia conducerea când vine vorba de femei, în toate aspectele, inclusiv glumele, dar cu ea nu poate. Nu poate şi asta îl face disperat.

Eu şi Jud ne privim.

Ne amuză războiul dialectic pe care îl duc, şi cu atât mai mult când Mei ne dezvăluie că a venit incognito pentru a salva lumea de un spion care se află în serviciul britanic de informaţii.

Judith moare de râs. Şi eu la fel.

Prietenul meu mă caută din priviri şi, printr-un gest, îi spun să se relaxeze. Apoi se apropie mai mult de mine.

— Nu mă înţeleg cu ea. Dar ce face aici?

Îi întind o băutură încercând să nu zâmbesc şi el mormăie:

— Nu ştiu ce ţi se pare atât de amuzant.

Neputând să mă abţin, râd şi, când ia paharul, răspund:

— Nu ai spus că îţi plac femeile care te surprind? Ei bine, uite, cred că Mei te surprinde!

Björn pufneşte, înjură şi, văzând-o pe Judith râzând cu Mei, mormăie uitându-se la mine:

Aşa cum ar spune tatăl meu, Dumnezeu le creşte şi ele se reunesc.

Râd din nou, nu mă pot abţine, dar apoi aud zgomotul unui pahar care se sparge. Mă uit repede în jurul nostru, în timp ce aud strigătul unui copil. Îl localizez imediat. Cea care plânge este Sami, fiica lui Mei, şi, urmat de Björn, mă duc la fetiţa care cade la pământ, după un gest urât din partea Agnetei.

Dar ce face acea imbecilă?

Björn, care a văzut acelaşi lucru, fără să se uite la mine, o ia pe fetiţă de jos, moment în care Mei vine la noi şi îşi ia fiica de la el. Björn se apleacă din nou şi ia coroniţa roz de pe jos.

Enervat, mă uit la Agneta. Am văzut cum a făcut-o pe fată să-şi piardă echilibrul şi, fără să vreau să creez multe controverse, îi spun:

— Ai putea fi mai atentă cu fetiţa, nu crezi?

Idioata aceea, ca să nu o numesc altfel, nu răspunde. Pur şi simplu îşi atinge rochia şi spune:

— A fost fără intenţie.

Nu o cred, am văzut ce s-a întâmplat şi, uitându-mă la Mei, mă bucur să văd că nu şi-a dat seama, altfel, fără

îndoială, aici s-ar isca o ceartă.

Fetiţa s-a tăiat la deget cu un ciob din paharul spart, aşa că îi spun lui Mei:

— Vino! În bucătărie o putem trata.

Tânăra încuviinţează. Mă urmează, aşa cum mă urmează şi Judith, şi acolo, printre alintări, o tratăm. Micuţa blondină este o drăguţă şi bosumflarea ei îmi atinge inima. Fără să pierd timpul, scot o cutie cu plasturi din dulapul cu medicamente, dar Mei mă priveşte, îmi face cu ochiul şi îmi spune, deschizându-şi geanta în timp ce fetiţa continuă să scâncească:

— Mulţumesc, Eric! Dar Sami aşteaptă un plasture magic.

— Un plasture magic? întreb, surprins.

Mei dă din cap aprobator. Judith zâmbeşte. Sunt pierdut.

— Nu ai auzit de plasturii magici ai prinţeselor? insistă Mei.

Neg. Nu am auzit niciodată în viaţa mea de aşa ceva, iar soţia mea spune cu amuzament:

— Oh, da... sunt incredibili!

— Foarte buni, spune Mei.

— Trebuie să cumpărăm! spune Jud cu convingere.

Nu le înţeleg.

Dar despre ce plasturi vorbesc?

Deşi, atunci când văd cutia cu plasturi pentru prinţese pe care o scoate, dau din cap aprobator. Mai am multe de învăţat în legătură cu copiii şi zâmbesc când o aud pe Mei spunând, în timp ce pune un plasture roz pe degetul fiicei ei:

— Frumoasa Adormită te va vindeca în chip magic şi durerea va dispărea ta... na... na... na! Şi nu se va mai întoarce niciodată.

Şi, de parcă ar fi apărut un curcubeu în bucătărie, blondina încetează să mai plângă pentru a ne oferi un

preţios zâmbet.

— Ia notiţe, Iceman, îmi spune Judith. Când Eric va creşte, va fi rândul tău.

Dau din cap aprobator. Cu siguranţă, mai am încă multe de învătat.

De îndată ce criza a trecut şi fetiţa este toată din nou numai un zâmbet şi bucurie, ne întoarcem în sufragerie, unde Bjorn, văzându-ne intrând, se apleacă pentru a fi la înălţimea ei.

— Cum te cheamă? întreabă el.

Uau... un steag alb între prietenul meu şi mama fetiţei; răspunde în felul său:

— Prinţesa Sami.

Zâmbim cu toţii, fetiţa este amuzantă. Iar Björn, ţinând încă pe cap coroniţa roz, i-o arată şi o întreabă:

— Sigur este a ta, nu-i aşa?

Sami dă din cap aprobator, i-o ia din mâini, o aşază pe capul ei mic şi blond şi cu toţii o auzim spunând:

— Sunt o prinţesă.

Imediat după aceea, şi fără să se aştepte, frumoasa *prinţesă* îi dă prietenului meu un sărut puternic pe obraz, care îl cam dezechilibrează, din câte observ.

Acest gest ne face pe toţi să râdem şi, minute mai târziu, când fetiţa pleacă să se joace, Mei îşi face griji pentru Björn, care, în timp ce o ajuta pe fată, şi-a tăiat mâna. Printre proteste, prietenul meu se lasă oblojit şi, când văd că îi pune un plasture roz, râd. Şi râd cu poftă. Faţa lui Björn este de ţinut minte. Fără îndoială, această femeie îl surprinde.

29

Uneori, munca mă copleşeşte.

De când am preluat compania, Müller şi-a mărit veniturile şi, cu toate că sunt mulţumit de asta, sunt şi epuizat. Mă împovărează atât de mult, încât uneori mă cert din cauza asta cu Judith.

Sunt în biroul meu, uitându-mă la câteva statistici pe laptop, când secretara mea vine şi spune:

— Domnule Zimmerman, domnul Hoffmann este aici pentru întâlnirea dumneavoastră.

Imediat după aceea, Björn intră şi, fără să se uite la mine, se duce la ea şi îi spune:

— Eşti atât de frumoasă astăzi.

Secretara mea zâmbeşte. Ei bine... ei bine... Apoi se înroşeşte ca un rac şi când dispare din ochii noştri şi închide uşa, îmi avertizez prietenul:

— Nici să nu te gândeşti. Pe secretara mea o laşi în pace!

Amuzat, zâmbeşte şi, apropiindu-se de masa mea, răspunde:

— Asta spune-i-o ei.

Clipesc, mă uit la el şi când să protestez adaugă:

— Ea este cea care mă cheamă. Apropo, îi plac stridiile şi şampaniile franţuzeşti.

Zâmbeşte. Eu nu.

Decid să nu vorbesc. Este mai bine să nu pun întrebări.

Odată ce Björn se aşază în faţa mea, îşi deschide laptopul şi începem să vorbim despre muncă. El este avocatul meu de încredere şi cu el mă ocup de tot felul de probleme.

Când terminăm, văzând un logo între hârtiile sale care îmi atrage atenţia, îl întreb:

— Încă te mai gândeşti la asta?

Dă din cap afirmativ.

Există o firmă de avocatură numită Heine, Dujson şi Asociaţii din care prietenul meu a dorit dintotdeauna să

facă parte şi afirmă:

— Ştii că am vrut întotdeauna să-mi văd numele acolo. Este visul meu.

Consimt, nu este prima dată când o menţionează şi răspund:

— Încă mai cred că este o nebunie.

— De ce?

— Pentru că ai propria firmă şi...

— Eric... mă întrerupe el.

Bine. Tac. Ştiu ce are de gând să-mi spună.

— Ai dreptate, spun în cele din urmă. Trebuie să-ţi urmăreşti visul.

Björn zâmbeşte, nu spune mai multe şi încheiem subiectul.

De îndată ce încetăm să mai vorbim despre muncă, mă întreabă despre micuţul Eric. Numai faptul de a auzi numele fiului meu şi simt cum mi se schimbă expresia. Gândul la băieţel mă face să zâmbesc şi încep să-i spun lucruri despre el.

Nu mă mai opresc!

Björn mă ascultă amuzat.

Ştiu cât de mult îl iubeşte pe micul Iceman, aşa cum îi spune Jud uneori şi, dorindu-mi să se bucure de el, îl invit la cină acasă, ceea ce Björn acceptă, fără ezitare.

Îmi las maşina la birou şi o luăm pe a lui. Pe drum, când ne oprim la semafoare, observ cum ne privesc diverse femei. Am atras întotdeauna privirile femeilor. Björn zâmbeşte. Eu nu. Atunci prietenul meu, pornind maşina, mă întreabă amuzat:

— Nu-ţi lipseşte?

— Ce anume?

— Libertatea ta. Să poţi flirta cu femeile...

Când aud asta, neg dând din cap. Nimic din lume nu mă face mai fericit decât să ştiu că o femeie mă adoră tot atât

de mult pe cât o ador şi eu, aşa că răspund:

— Absolut deloc.

Björn accelerează şi insistă:

— Mă bucur pentru tine. Cred că ai găsit femeia de care ai nevoie, dar...

— Nu există niciun dar, Björn. Când te îndrăgosteşti cu adevărat, aşa cum sunt eu, restul femeilor sunt de prisos, pentru că nu există nimeni la fel de minunat, special, distractiv şi interesant aşa cum este Judith pentru mine.

Prietenul meu zâmbeşte. Îmi imaginez că nu mă înţelege şi, ridicând din umeri, spune:

— Atunci sunt infinit de fericit pentru tine.

După ce clarificăm această problemă, nu ştiu de unde apare numele lui Mei şi îmi spune că nu trăieşte departe de casa lui. Mai mult, spune că a avut un incident cu ea cu maşina şi nu mă pot opri din râs.

— Nu râde, nemernicule! mă ia el peste picior. Femeia aia este periculoasă. Ea s-a aruncat în faţa maşinii mele şi apoi m-a acuzat că vreau să o calc.

Râd în continuare, nu mă pot abţine, şi, râzând, ajungem acasă, unde văd o maşină parcată pe care nu o cunosc.

Cine ar putea fi?

La intrare, ca întotdeauna, îi salutăm pe Susto şi Calamar. Cred că aceste animale ale mele sunt mai afectuoase decât în mod normal. Odată ajunşi înăuntru, Simona îmi spune:

— Judith şi compania sunt în piscina acoperită.

— Compania? Ce companie?

Curios să văd cu cine este soţia mea şi urmat îndeaproape de Björn, mă duc la piscină şi, la intrare, o găsesc cu Mei, Flyn şi copiii.

— Bună, tată! mă salută Flyn când mă vede.

Îi fac cu ochiul, îmi place că-mi spune tată, iar Mei se

întoarce:

— Uau... a venit Calcă-femeile.

Când aud asta, zâmbesc, mă uit la Björn, iar el, blestemând, şopteşte:

— Dar femeia asta are întotdeauna o puşcă încărcată?

Îi cer din priviri să se relaxeze, să nu plece şi, ca întotdeauna, el şi Mei îşi spun cuvinte amabile unul altuia.

Ce pereche!

Dorind să mă bucur de apropierea soţiei mele, când văd că zâmbeşte la ceea ce aude, mă pun lângă ea şi, apucând-o de talie, şoptesc:

— Bună, micuţo!

Judith se uită la mine. Este ispititoare şi, făcându-mă să aflu cât de mult mă vrea, ea răspunde:

— Bună, uriaşule!

Eu zâmbesc... Ea zâmbeşte...

Şi, fără să vreau să mai aştept o secundă, o sărut. O sărut cu acea dorinţă care mă consumă ori de câte ori o am aproape, până când îl auzim pe Björn spunând:

— Haide, duceţi-vă în cameră, vă rooog!

Amuzaţi, eu şi Judith ne îndepărtăm.

Nu ne-ar plăcea altceva decât să mergem în cameră, dar, conştient că acest lucru se va întâmpla în câteva ore, îi fac cu ochiul soţiei şi mă uit la băieţelul meu care doarme pe scăunelul lui.

Björn se apropie apoi de mine şi declară, observându-mi mândria:

— Tipul ăsta va frânge inimi.

— La fel ca tatăl său, spune Judith.

Zâmbim când, dintr-odată, ea aleargă cu Mei să o prindă pe fetiţă, care nu poartă manşoane şi vrea să sară în apă.

— Să fiu al dracului! îl aud pe Björn şoptind surprins.

Fără să înţeleg, mă uit la el. Mă uit la fete, care râd, şi privind înapoi spre prietenul meu întreb:

— Ce se întâmplă?

Björn arată spre tatuajul de pe spatele lui Mei. Este un prinzător de vise ciudat şi, cu un anumit aer misterios, prietenul meu comentează:

— Cred că am mai văzut acel tatuaj în altă parte.

Mă uit din nou.

Este pentru prima dată când îl văd.

— Unde? insist eu.

Fetele se apropie de noi, sunt în treaba lor, iar Björn, coborând glasul, şopteşte:

— Dacă îţi spun, nu-ţi va veni să crezi.

Asta îmi atrage atenţia, dar tocmai când să-l întreb, îmi dau seama că micuţul meu se uită la mine. Ochii lui sunt deschişi şi toată atenţia mea cade asupra lui. Şi, desigur, încep să vorbesc pe limba balenelor.

În timp ce mă ocup de băieţelul meu, fetele vorbesc cu Björn. În mod surprinzător, prietenul meu şi Mei îşi spun cuvinte nu foarte dulci, până când o aud pe Sami spunând:

— Tont. Tu, *plâns* tont.

Auzind vocea ei amuzantă, mă uit la ea şi înţeleg că i se adresează lui Björn. Prietenul meu mă priveşte amuzat. Râd, iar apoi, uitându-se la mama copilului, spune:

— Nu poţi nega că este fiica ta.

Mei zâmbeşte. Şi Judith la fel. Şi, în timp ce îl iau în braţe pe micuţul Eric, Mei, care îşi îmbracă fiica să plece, afirmă, uitându-se la ea:

— Aşa îmi place, dragă! Că îi identifici de mică.

La naiba... cum e domnişoara Melania!

Björn pufneşte când o aude. Este clar că există o tensiune ciudată între ei şi, când, în cele din urmă, pleacă, închizând uşa, Jud se întoarce ca o hidră împotriva prietenului meu. Îl ceartă. Îl învinovăţeşte pentru comentariile pe care le face şi atunci aflăm că Mei este văduvă. Prima veste.

În acea noapte, când Flyn se culcă şi micul Eric adoarme, intru în camera noastră şi o găsesc pe Jud cu laptopul în pat.

Ca întotdeauna, zâmbeşte şi când mă apropii şi văd ce face, îi spun:

— Salută Războinicele din partea mea.

Jud zâmbeşte.

lubeşte grupul de pe Facebook numit „Războinicele Maxwell”, unde are prietene bune, care, ca toate să fie spuse, m-au înnebunit în ziua nunţii cu tricourile lor pe care era scris „Vreau un Eric Zimmerman”.

Ce vulgare sunt!

În timp ce soţia mea vorbeşte cu prietenele ei, eu decid să fac un duş rapid, aşa că o anunţ. Dar odată ce intru în baie şi îmi scot boxerii, uşa se deschide.

Micuţa mea.

Mă priveşte cu un zâmbet maliţios.

Hmm... lucrurile devin interesante!

Şi aceasta, înţelegând întrebarea mea tăcută, scoţându-şi cămaşa pe care o poartă, îşi lasă sânii liberi în faţa mea şi indică:

— Războinicele mi-au cerut să vin aici.

Zâmbesc...

Zâmbeşte...

Fără îndoială, ne vom juca, da... da... Da... Şi, apropiindu-ne unul de celălalt, ne sărutăm.

Oh... cât de mult îmi plac săruturile ei şi ea toată, absolut toată!

Excitat, ca întotdeauna când se apropie de mine, cu nerăbdare, o iau în braţe, în timp ce ea îşi înfăşoară picioarele în jurul taliei mele.

Un sărut...

Două...

Răsfăţuri...

Mângâieri...

Cuvinte murdare...

Şi când, uitându-mă în ochii ei, îi smulg finii chiloţi tanga albaştri pe care îi poartă, amândoi oftăm.

Noi săruturi...

Noi mângâieri...

O sprijin pe chiuvetă, iar mâinile mele mari îi cercetează sânii ispititori. Sunt minunaţi. Încântat de reacţia ei, îi mângâi sfârcurile drăguţe, care se întăresc rapid între degete.

Mă încântă!

Zâmbeşte...

Zâmbesc...

Şi, dornic de soţia mea, îmi prind erecţia şi, trecând-o pe coapsele ei tremurânde, astfel încât să poată simţi căldura pielii şi duritatea mea, şoptesc:

— Ce îşi doreşte războinica mea?

Jud se agită, clipeşte, o înnebuneşte ceea ce o întreb. Şi, atunci când dorinţa o orbeşte complet, afirmă, după ce îşi dă la o parte, flirtând, părul din ochi:

— Trage-mi-o!

Zâmbesc...

Zâmbeşte...

Îmi place să fiu persoana specială care i-o trage. Mă încântă! Şi îi dau o palmă uşoară peste fund. Îi place.

Fetita mea se uită la mine cu ochii strălucitori de dorinţă. Ştie ce a cerut şi ştie ce-i voi oferi şi, cu încântare şi perversitate, îi deschid încet, foarte încet picioarele în timp ce o privesc.

Oftează...

Vibrez...

Cu plăcere, îi observ preţioasa feminitate, cea care mă înnebuneşte şi, fără să o ating, fără să o mângâi, o simt deja umedă şi dornică pentru mine. Doar pentru mine.

Pulsul nostru creşte...

Trepidaţia noastră este înflăcărată...

Şi, când observ că vom exploda amândoi, o ridic de pe plafon şi, când îi simt braţele în jurul gâtului, intru în ea cu o forţă precisă şi profundă.

Judith geme.

La naiba, ce plăcere!

Deschisă pentru mine, soţia mea incredibilă îmi oferă acces deplin la interiorul ei. Iubita mea este caldă, moale, mătăsoasă şi, cu gemetele ei dulci şi excitante în acelaşi timp, mă anunţă cât de mult îi place ceea ce facem. Cât de mult se desfată.

Am coapsele ei întinse peste antebraţe, în timp ce, cu un ritm frenetic, intru în ea din nou şi din nou.

Colosal!

Judith oftează. Geme cu poftă. Mă anunţă cât de mult se bucură de atacurile mele, şi o fac să afle, de asemenea, cât de mult mă bucur şi eu.

Ce plăcere!

Jocul nostru este nimicitor, devastator, minunat.

Ne unim frunţile, ne privim fără suflare şi niciunul dintre noi nu vrea să întrerupă momentul. Niciunul dintre noi nu vrea să facă o mutare, pentru că amândoi vrem să câştigăm.

Ne mişcăm cu desfătare, în timp ce eu pătrund mai adânc în ea. Jud se arcuieşte. Tremur. Excitaţia ne înnebuneşte şi căutăm mai mult. Mult mai mult.

O altă palmă peste fundul ei frumos... alta...

Pălmuţele pe care i le dau când facem sex o excită, la fel ca pe mine. Conştient de imaginea noastră, pe care o observ în oglinda băii, mă mişc în aşa fel ca şi ea să o poată vedea. Ştiu că îi va plăcea.

Şi, da. Nu mă înşel.

De îndată ce Judith pare complet posedată de mine în

oglindă, devine şi mai nebună. Mai vie.

Apucându-mi gâtul cu o forţă care nu ştiu de unde vine, începe să mă călărească şi acum eu sunt cel care trebuie să-mi sprijin spatele de perete.

La naiba!

Mă înnebuneşte!

Mă face să înnebunesc!

Picioarele îmi tremură în timp ce erecţia mea dură intră şi iese din ea din nou şi din nou, iar vaginul ei mă absoarbe.

Plăcerea este pură... fierbinte... extremă...

Ne posedăm...

Ne-o tragem...

Ne oferim pe măsură ce primim o plăcere infinită...

Da, este minunat...

Ceea ce facem eu şi ea este un amestec straniu... ciudat, ca noi, dar este amestecul nostru. Mixul nostru fierbinte, pervers şi captivant.

Până când, în cele din urmă, când soseşte timpul, ne lăsăm inundaţi de plăcere la unison, de acel punct culminant fierbinte şi arzător care ne face să închidem ochii.

O îmbrăţişez. O lipesc de corpul meu.

A fost uimitor, ca întotdeauna!

Şi, după un zâmbet care îmi face viaţa fericită, stăpâna inimii mele îmi suge buza superioară, apoi pe cea inferioară şi, după ce îmi dă o muşcătură minunată, afirmă, făcându-mă să râd:

— Asta este în cinstea Războinicelor!

30

Îmi place baschetul. Mă distrez jucându-mă cu prietenii

şi de fiecare dată când terminăm un joc, mă simt minunat, deşi din când în când mă doare capul de la o minge sau de la o lovitură şi îi ascund asta lui Judith. Aşa este cel mai bine.

Transpirat, după efortul pe care îl depunem şi eu, şi echipa mea astăzi, în joc, suspin când terminăm al treilea set. Am câştigat cu 65-59.

Şi, când arunc o privire spre tribune pentru a întâlni ochii care mă fac cel mai fericit om de pe Pământ în fiecare zi, când văd cu cine este Jud, mă uit amuzat la un Björn transpirat şi, apropiindu-mă de el, comentez:

— Uau... lucrurile devin interesante.

Se uită la mine. El nu înţelege de ce spun asta şi, când arăt despre ce e vorba, văzând-o pe Mei lângă Judith, prietenul meu se stropeşte cu apa din sticla pe care o ţine în mână şi spune în şoaptă:

— Foarte interesante.

Acum eu sunt cel care-şi toarnă apă pe cap şi apoi el întreabă:

— Ce naiba face aici?

— Jud a invitat-o să vină.

— De ce?

Şi, văzând cum Björn nu-şi mai poate lua ochii de la tribune, spun:

— Pentru că sunt prietene.

El se mişcă. În mod ciudat, îl văd nervos. Şi, conştient de ceea ce mi-a spus în mod privat despre acea femeie, care în anumite privinţe este la fel ca noi, întreb:

— Ai păţit ceva?

Björn îşi dă la o parte părul negru de pe faţă şi, zâmbind unei tinere din fundul tribunei, răspunde:

— Nu, dar mă enervează să o văd pe încrezuta asta insuportabilă.

Zâmbesc. Insuportabilă sau nu, observ cum ochii lui o

caută în tribune iar şi iar şi şoptesc:

— Nu îţi face griji! Nu va trebui să o suporţi pentru mult timp. Din fericire pentru tine, te vezi cu Maya, nu?

Prietenul meu dă din cap aprobator, îşi schimbă expresia şi spune, exact în momentul în care se fluieră pentru a relua jocul:

— Da, prietene. Ai dreptate cu asta.

Zâmbesc şi, conştient de răutatea pe care o voi spune, izbucnesc:

— Alţii vor aprecia că nu vii în seara asta. Te asigur.

În timp ce spun asta, el se uită la mine şi, luând o minge pe care mi-o pasează Jürgen, i-o arunc şi îl încurajez:

— Haide... să ne jucăm!

După meci, după ce am trecut pe la duşuri, plecăm pe rând şi, când ies din vestiar, îl văd pe Björn cu Maya, o roşcată drăguţă. Amândoi sunt foarte zâmbitori. Şi, văzând-o pe Judith alături de Mei şi Damian, un partener de baschet, şoptesc când trec pe lângă prietenul meu:

— Cât de încântat îl văd pe Damian!

După ce spun asta, îmi dau seama de modul în care se schimbă expresia lui Björn. Fără îndoială, cuvintele mele îl copleşesc şi, întorcându-mă spre soţia mea, după ce o sărut, întreb:

— Unde aţi vrea să mergem să bem ceva?

Grupul începe să spună nume şi, în cele din urmă, decidem să mergem să bem nişte cocktailuri. Cu coada ochiului, îl urmăresc pe Björn, care nu se mişcă, ezită. Se îndoieşte dacă să plece sau nu şi, când începem să mergem, ne urmează.

Ce ciudat!

Prin urmare, şi mai sigur decât înainte, mă apropii de el şi îl întreb:

— Dar tu nu plecai?

Björn zâmbeşte.

— Ba da, spune el. Dar mai întâi vom merge cu voi să bem un cocktail.

Nu mai spun nimic. Dau din cap aprobator şi mă duc la soţia mea.

După mai multe cocktailuri, tuturor ni se face foame şi decidem să mergem să luăm ceva de mâncare. Björn vine din nou cu noi şi, când Maya, în restaurant, pleacă pentru câteva secunde, mă apropii de prietenul meu şi, în clipa în care ochii noştri se întâlnesc, îl aud zicând:

— La naiba, omule, dar eşti tare pisălog azi!

Afirm şi, amuzat când o văd pe Mei râzând lângă Damian, comentez:

— Pare că se distrează bine, nu?

Vazându-mă cum mă maimuţăresc, Björn îşi dă seama la ce mă gândesc şi, fără să-şi schimbe expresia, şopteşte:

— Nu mă mai călca pe coadă, bine?

Răspunsul lui mă face să râd în hohote, atât de mult încât prietenul meu şopteşte:

— Cred că cineva va avea din nou ochi de vampir.

Asta mă face să râd de două ori mai tare; apoi Mei se ridică, pleacă şi câteva secunde mai târziu, pleacă şi Björn.

Asta devine interesant...

Îi urmăresc cu îndrăzneală din priviri până când Judith se apropie de mine şi îmi şopteşte:

— Ce se întâmplă cu Björn şi de ce râzi atât de mult?

Nu ştiu dacă să-i spun ce cred sau nu.

Ciudat este că Judith, la cât de intuitivă şi atentă este, nu a observat. Dar, nevrând să-i fiu infidel lui Björn pentru ceva ce presupun doar eu, îmi sărut soţia pe gât şi, abătându-mă de la subiect, iau un cartof prăjit, îl scufund în ketchup aşa cum ştiu că îi place şi o întreb:

— Vrei să mai comandăm ceva?

Ea dă din cap aprobator imediat şi continuăm să luăm cina.

Björn se întoarce după ceva cam mult timp. Când se aşază, mă uit la el şi, văzând ceva ce nu era acolo înainte, îl întreb:

— Ce s-a întâmplat cu buza ta?

Este învineţită, se vede de la o poştă, şi cu un expresie sumbră, răspunde:

— O lovitură.

Da... da... o lovitură... Asta pare o muşcătură.

Curios, mă uit la Mei, care s-a întors la masă cu câteva secunde înaintea lui şi se uită la noi cu un zâmbet acuzator. Ce necaz! Dar decid să tac. Nu am fost niciodată un bârfitor.

La scurt timp, când toată lumea este aşezată din nou în jurul mesei, războiul dialectic dintre Björn şi Mei îi distrează pe toţi, care râd amuzaţi de atacurile lor.

Dar ce face Björn?

Din ce în ce mai surprins de atitudinea lui, îl urmăresc. Spune că nu-i place Mei, dar nu o poate ignora. Mă gândesc la asta, când Jud îmi şopteşte:

— Cred că e ceva acolo între cei doi.

La naiba!

Am dat deja de belea!

Era ciudat ca fetiţa mea să nu observe tensiunea dintre ei şi, făcând pe germanul, întreb:

— Ceva?

Jud îmi spune repede ce crede şi îmi dau seama că nu sunt singurul care începe să vadă că e ceva putred la mijloc. Dar, nevrând să mai trezesc suspiciuni, iau o înghiţitură din bere, mă uit la bruneţica mea şi şoptesc:

— Micuţo, voi spune doar că mă aştept la orice de la aceştia doi.

Judith dă din cap aprobator şi zâmbeşte.

Uau, ce zâmbet! După cum ar spune socrul meu, ce mă mai înspăimântă!

După desert, în care Mei şi Björn sunt deja în centrul atenţiei, mă uit la prietenul meu şi îl întreb pe ascuns:

— Ce faci?

El mormăie.

— Uite, omule. Nu mai pot cu Catwoman asta. Cunoşti o femeie mai imposibilă?

Mă uit la el... el mă priveşte...

Zâmbesc... El se cacă pe toată familia mea.

Şi când să-i răspund, el spune într-un mod ciudat:

— Doar taci.

Încuviinţez. Fără îndoială aşa este cel mai bine.

Judith, care este lângă mine, se ridică şi spune uitându-se la mine:

— Să mergem la baie.

În acel „să mergem” o include pe Mei, care pare că se grăbeşte.

Maya, fata cu părul roşu care îl însoţeşte pe Björn în această seară, îi atrage atenţia prietenului meu, dar el este absent. Nu ştiu la ce se gândeşte. Nu pot vorbi cu el calm, dar ştiu că este neliniştit. În cele din urmă, Maya, văzând atitudinea lui Björn, se întoarce şi începe să vorbească cu un alt coleg, care, încântat, deschide o conversaţie.

O vreme, eu şi Björn rămânem tăcuţi în timp ce ne privim prietenii râzând şi glumind în jurul nostru, până îmi amintesc ceva şi îi spun despre petrecerea dată în numele companiei Müller pe care o organizăm anul acesta. Björn îmi împărtăşeşte părerile sale cu privire la anumite lucruri care ar putea fi îmbunătăţite şi le iau în considerare. Contribuţia lui este întotdeauna bine-venită.

Dar, în timp ce vorbim despre asta, un tip trece pe lângă noi şi îl aud spunându-le prietenilor:

— Ce tam-tam este în baia femeilor!

Imediat, mă ridic la viteză maximă. Atât de repede încât

îmi arunc scaunul în urma izbucnirii mele şi în acelaşi timp spun:

— Judith este acolo.

Lângă mine, Björn mă însoţeşte evitând oamenii. E la fel de alarmat ca şi mine. Vrem să ajungem la toalete cât mai curând posibil şi, când o facem, primul lucru pe care îl vedem este un tip cu semne de beţie întins pe podea.

Surprins, mă uit la el.

Dacă i-a atins vreun fir de păr fetiţei mele, îl omor!

Mi-e teamă pentru Judith când aud vocea lui Mei ţipând:

— Acelaşi lucru îţi vom face şi ţie, tâmpitule, dacă îţi trece prin minte câtuşi de puţin s-o faci pe deşteptul cu noi!

Cum adică s-o facă pe deşteptul?

Cineva a făcut pe deşteptul cu ele?

Mă cuprinde mânia.

Strâng pumnii gata să sparg faţa oricui, când intrăm şi ochii mei şi ai lui Jud se întâlnesc. Imediat îmi transmite că se simte bine, în ciuda furiei pe care o are, şi îmi cere să mă liniştesc în timp ce corpul meu tremură şi mai mult văzând un alt tip acolo şi pe Mei cu sânge la gură.

La naiba... îi omor pe aceşti tipi!

Când să sar ca un tigru asupra lor, Björn, furios, mi-o ia înainte, îşi ridică tonul vocii şi cere să i se spună ce s-a întâmplat.

Imediat, Jud şi Mei, foarte supărate, ne spun că tipul beat de pe jos a încercat să o facă pe deşteptul cu ele şi că micul lor prieten era pe aceeaşi cale.

Cu siguranţă, le sparg faţa amândurora.

Dau să fac un pas, când Judith mă ţine. Mă opreşte. Alţi tipi se pun între noi pentru a evita un dezastru, iar când îi iau pe aceşti doi rahaţi, pentru că nu au un alt nume, în timp ce mă uit la Björn care se interesează de Mei, mă ocup de o Judith furioasă şi mormăi:

— Când vei înceta să mai fii atât de ostentativă? Nu vezi că ţi s-ar fi putut întâmpla ceva, micuţo?

— Iceman, nu începe. Idiotul a venit aici şi...

O întrerup.

Furia pe care o mai simt pe dinăuntru nu-mi permite să o ascult în continuare.

Sunt deranjat că, într-un astfel de caz, ea nu a apelat la mine şi, neputând opri tsunamiul furiei care vine din mine, ne cufundăm într-una din discuţiile noastre. Ca întotdeauna, dacă ea spune *alb,* eu spun *negru* şi, supărat pe situaţie, decid să plec acasă. Noaptea s-a terminat. Judith, bineînţeles, mă face spărgător de petreceri, printre alte lucruşoare care mă enervează tot mai mult la fiecare secundă.

Zece minute mai târziu, în maşină şi fără să vorbim, pentru că am strigat, ne uităm amândoi în faţă, în timp ce simt cum furia mea se risipeşte. Faptul de a şti că ea este bine provoacă asta în mine, dar Judith este Judith! Şi cunoscând-o şi văzându-i faţa, până nu mai scoate vreo două replici, nu se va linişti. Prin urmare, şi încercând să atenuez situaţia, pornesc radioul şi spun:

— Îmi pare rău că noaptea s-a termi...

— Uite, Eric, mă întrerupe ea, oprind radioul. Să îţi fie foarte clar că, dacă un mascul tâmpit, sau zece, se iau de mine, nu voi alerga la tine în rolul de „prinţesă uluită caută Salvator să o apere”. Ţi-e clar? Şi în ceea ce priveşte această noapte...

— Bine...

— Bine ce? bombăne ea, ridicând vocea.

Suspin. Ea şi nenorocitul ei temperament spaniol.

Se uită la mine. Aşteaptă să scot şi eu una din replicile mele, dar nu. Tac. Aşa este cel mai bine.

Deschid din nou radioul. Se aude cântecul grupului Silbermond despre care ştiu că îi place lui Judith şi îl

fredonez. Dar văd că o supără şi mai mult.

Decizie proastă!

Ea se foieşte pe scaun.

Va spune ceva. Ştiu, ştiu...

Se uită la mine...

— Haide, micuţo, dă-i drumul!

Se uită din nou drept înainte şi îşi dă la o parte părul din ochi.

Uaaaau... furia ei creşte.

Continui să conduc.

Se uită din nou la mine. Răsuflă şi, în cele din urmă, îi dă drumul, oprind radioul cu o palmă:

— Aştept. Spune ce ai de spus.

Cu coada ochiului, sunt conştient că aştepţi un răspuns.

La dracu, dar de ce trebuie să ne certăm?

Mă priveşte cu ochi îngustaţi. Nu ştiu ce să fac, dar în cele din urmă, punând maşina pe avarii, trag pe dreapta.

De-ndată ce opresc motorul, mă uit la soţia mea, iar ea, cu obişnuita ei îndrăzneală, ordonă:

— Am spus să spui ceva, nu să te opreşti.

Mă încântă.

Recunosc că uneori, aşa cum se întâmplă astăzi, îi iubesc îndrăzneala. O face atât de sexy...

O privesc încântat. Nu zâmbesc, dar am nevoie de apropierea ei, aşa că spun:

— Doi nu se ceartă, dacă unul nu-şi doreşte.

Cuvintele mele o tulbură, văd în ochii ei şi, gata să facem pace, şoptesc:

— Tot ce trebuie să spun este: ce-ar fi să îmi dai un sărut?

Clipeşte, nu se aştepta la asta din partea mea şi insist:

— Bine, mi-ar plăcea mai mult să fie două sărutări.

În timp ce spun asta, Judith îşi scoate centura de siguranţă. Unde se duce?

La naiba, mă va face să cobor din maşină pentru a ne certa!

Dar, în zecimi de secundă, nebuna mea este peste mine.

Mă sărută... eu o sărut...

Mă atinge... o ating...

Şi, când mâinile ei îmi desfac în grabă centura, ştiu că fiara fetiţei mele este deja de neoprit. Zâmbesc şi mă bucur că m-am oprit pe această porţiune de drum întunecată şi puţin populată. La ora aceasta, nu trece aproape nimeni, cu toate acestea, uitându-mă la ea, întreb:

— Aici?

Judith dă din cap aprobator. Înţelege întrebarea mea la perfecţie.

Obrajii ei roşii de dorinţă îmi spun că nimic nu o va împiedica să facă ceea ce crede şi, zâmbind, îmi împing scaunul înapoi şi afirm:

— Bine, micuţo.

Lăsând-o să mă satisfacă, iubita mea mă masturbează.

Ca întotdeauna, mă face să mă simt special. Îmi şopteşte numele, mă priveşte, mă priveşte... Judith îmi cunoaşte reacţiile şi, când vede că îmi sprijin gâtul pe tetiera maşinii, mă întreabă:

— Mai repede?

Dau din cap aprobator. Închid ochii şi mă bucur.

Presiunea pe care o aplică în ceea ce face şi felul în care mă sărută fac restul şi, deoarece şi eu cunosc limbajul corpului său la perfecţie, îmi trec mâinile peste picioarele ei. Moliciunea sa este minunată.

Apoi i le bag pe sub rochie, îi mângâi fundul până când ajung pe spatele ei, în timp ce ea, devotată, îmi devorează buzele şi provoacă un spasm de plăcere care îmi străbate întregul corp.

Incredibil!

Dornic şi la fel de devotat ca şi ea, îmi strecor mâna în chiloţii ei. Căldură.

O ating. Este umedă, foarte umedă şi, băgându-mi degetul mijlociu în ea, Judith scoate un oftat minunat de satisfacţie. Da!

Câteva secunde mai târziu, tulburătorul miros de sex umple maşina şi geamurile încep să se aburească. Fără să ne pese dacă cineva ne poate vedea, ne masturbăm reciproc, până când ea se opreşte şi, privindu-mă, spune:

— Vreau mai mult.

Nerăbdarea pune stăpânire pe ea şi eu zâmbesc.

Ar fi ciudat dacă fetiţa mea nu ar vrea mai mult; apoi văd cum se ridică deasupra mea, aşază erecţia mea dură în intrarea ei fierbinte şi umedă şi se lasă să cadă încet, foarte încet.

Oh... ce plăcere!

Oftăm cu satisfacţie la unison, în timp ce observ că senzaţia care ne inundă corpurile ne înnebuneşte din ce în ce mai tare.

Judith se mişcă, mă călăreşte. O face cu dorinţă, cu plăcere, iar eu, care încep să-mi pierd minţile, îi prind fundul frumos pentru a o împinge tot mai mult împotriva mea. Trebuie să pătrund în ea până la capăt. Pe deplin.

Jud ţipă de satisfacţie, de nebunie, în acelaşi timp în care eu mă încing şi mai mult şi, adâncit în ea, mă bucur. Ne bucurăm amândoi fără să ne gândim la nimic, până nu mai putem suporta şi ne lăsăm pradă plăcerii.

La naiba... ce minunat!

După momentul de „nebunie pasageră în maşină”, zâmbim îmbrăţişaţi şi, uitându-mă la fetiţa mea, spun:

— Asta era tot ce aveam de spus.

Judith zâmbeşte.

Zâmbetul ei îmi luminează viaţa şi, oftând, afirmă:

— Niciodată nu am fost întru totul de acord cu tine ca

acum.

Râdem din nou fericiţi şi îndrăgostiţi şi, după ce ne pregătim să ne continuăm drumul, pornesc maşina, mă întorc pe şosea şi Judith pune un CD cu muzică şi începe să fredoneze o melodie a cântăreţului ei preferat, despre care ştie că mie unul îmi place mult şi care se intitulează *Eso* (Asta). Pur şi simplu sunt fericit!

31

Momentele noastre la Sensations sunt fierbinţi, le dorim şi ne bucurăm de ele.

Ori de câte ori putem, Jud şi cu mine ne strecurăm în acel loc pentru a ne dezlănţui fanteziile şi este minunat să ne bucurăm de ele în cuplu.

Avem o căsnicie normală: muncă, copii, casă... dar când vine vorba de sex, ne respectăm propriile reguli şi ne place asta. Ne place complicitatea incredibilă pe care o avem.

Într-o dimineaţă, când mă spăl pe dinţi pentru a merge la serviciu, uşa băii se deschide brusc şi Judith intră.

Surprins, mă uit la ea, iar ea aleargă la toaletă şi vomită.

— La naiba!

Arunc rapid periuţa de dinţi şi mă îndrept spre ea. Este clar că în seara precedentă a mâncat ceva care nu i-a priit şi, odată ce a terminat, dau să-i spun ceva când ea spune în şoaptă:

— Of, Doamne... Of, Doamne...!

— Draga mea, ce-i cu tine?

— Tu ce crezi?! se răsteşte ea furioasă.

Mă uit la ea. Ce proastă dispoziţie are la prima oră a dimineţii!

— Bineînţeles că asta mi se poate întâmpla numai mie. La naiba... la naiba!

Încă nu o înţeleg. Nu pricep, iar apoi îi vine din nou greaţa.

Pe cât îmi stă în putinţă, îi ţin fruntea şi îi dau părul de pe faţă.

Săraca de ea! Cât de rău este să vomiţi! Când termină, ne privim şi şopteşte:

— La naiba, Eric... la naiba!

Plângerea ei continuă să mă tulbure şi, când să spun ceva, ea izbucneşte:

— Nici măcar să nu vorbeşti cu mine.

Mă uit la ea cu gura căscată.

Dar ce am făcut dacă doar mă spălam pe dinţi?

O privesc în tăcere. Jud închide ochii. Ştiu că nu este bine. Ce se întâmplă cu ea? Şi când le deschide, spune:

— Du-te la şifonierul meu, deschide sertarul de sus şi adu-mi o cutie albastră pe care o vei vedea în dreapta.

Fără să întreb, pentru că, dacă întreb, sunt sigur că îmi va da una din replicile ei proaspete, fac repede ceea ce îmi cere.

Ce se întâmplă cu ea?

Dar când deschid sertarul şi văd cutia albastră pe care a indicat-o, rămân fără aer.

La naiba!

În faţa mea am... un test de sarcină!

Oh... vai de capul meu!

Acum o înţeleg. Acum îi înţeleg comentariile şi proasta ei dispoziţie.

Însărcinată?!

Nu... nu... nu se poate. Nu sunt pregătit să lupt din nou cu afurisiţii de hormoni.

Fără a putea să mişc sau să ating cutia, nu ştiu dacă să râd, să plâng sau să fug, până când vocea lui Judith se

aude în spatele meu:

— L-am cumpărat ieri pentru că ceva îmi spune că...

— Eşti însărcinată?! întreb, întorcându-mă pentru a o privi.

Judith pufneşte. Îşi încreţeşte nasul cu ochii înlăcrimaţi în timp ce devin palid; se apropie de mine şi şopteşte îmbrăţişându-mă:

— Nu ştiu, dragul meu... nu ştiu. Dar e vina ta.

Incredibil!

Se pare că eu sunt vinovatul. Şi, ştergând sudoarea rece care a intrat în mine, întreb:

— Vina mea?

Judith zâmbeşte.

Mamă, mamă...

— Nu, dragul meu. Nu mă asculta.

Mă scarpin pe gât. Cred că mă voi irita la fel ca ea.

Fiecare îşi are propriile temeri cu privire la ceea ce ar putea fi, dar încerc să fiu pozitiv în legătură cu asta, o privesc şi, atrăgându-i privirea, o întreb:

— Ar fi atât de rău?

Judith suspină... răsuflă... oftează... bombăne... râde... îşi face vânt cu mâna, iar eu tremur.

La naiba... hormonii!

S-au întors!

Cred că îmi citeşte gândurile, temerile, pentru că spune:

— Dragul meu... ce ne facem? Of... Of...!

Gândul la o altă sarcină plină de hormoni necontrolaţi mă tulbură, dar trebuie să-i spun fetiţei mele că sunt alături de ea, orice ar fi, aşa că iau cutia albastră din şifonier şi, deschizând-o, răspund:

— Deocamdată, să aflăm dacă vom fi sau nu din nou părinţi.

Intrăm iarăşi împreună în baie. Deschid cutia şi citesc instrucţiunile ca un manual de fizică cuantică, până când

Judith îmi ia micul aparat alb din mâini şi îmi spune:

— Nu-ţi bate capul. Fac pipi şi liniile ne vor spune da sau nu.

O privesc curios.

Ce mod ciudat de a afla dacă vom fi părinţi!

Odată ce face ce trebuie să facă, închide aparatul cu un capac şi, lăsându-l pe chiuvetă, spune scărpinându-şi gâtul:

— Trebuie să aşteptăm trei minute.

Dau din cap aprobator. Îmi scot telefonul mobil din buzunar şi setez o alarmă care să se declanşeze în trei minute. Apoi, îl las lângă dispozitiv în timp ce simt că picioarele mi s-au lipit de pământ şi îi dau ei mâna la o parte, astfel încât să nu se scarpine.

La naiba, sunt nervos!

Judith se uită la mine...

Mă uit la ea...

Şi văzând îngrijorarea din ochii ei, spun:

— Draga mea, ce-o fi o fi. Ne iubim şi nimic nu va schimba acest lucru.

Ea dă din cap aprobator, răsuflă şi şopteşte:

— Oh, Eric... afurisiţii hormoni mă fac insuportabilă, autoritară, plângăreaţă şi...

— ... frumoasă, închei eu.

De-ndată ce spun asta, fetiţa mea zâmbeşte.

Îmi place că o face şi, aplecându-mă, mă ghemuiesc pentru a fi la înălţimea ei şi spun:

— Poate de data asta e o brunetică.

Jud răsuflă. A făcut o glumă despre asta la un moment dat şi ne îmbrăţişăm în tăcere.

Sună alarma de pe telefonul meu mobil, au trecut cele trei minute şi Jud spune uitându-se la mine:

— Data trecută am fost prima care a aflat vestea. De data aceasta, dacă sunt, vreau să fii tu. Ţine minte. O linie,

nu. Două, da.

Dau din cap aprobator. Ce responsabilitate am! Şi, cu hotărâre, iau micul aparat, scot capacul şi, în timp ce mă uit la ecran, inima se accelerează şi, zâmbind, şoptesc:

— Doamnă Zimmerman, pozitiv!

Jud închide ochii în timp ce plânge şi râde.

Mă ţin de chiuvetă.

Vestea aceasta pe post de bună dimineaţa a fost ceva la care nu mă aşteptam; Dintr-odată bucuria mă invadează şi, luându-mi fetiţa în braţe, strig:

— Vom fi din nou părinţi!

În cele din urmă, Jud se opreşte din plâns şi râde în hohote. Cred că trebuia să văd acea reacţie în mine. Şi, după ce ne dăm un sărut care ne anunţă că suntem împreună în tot ceea ce urmează, ne îndepărtăm şi ea şopteşte:

— Te avertizez de pe acum: vreau litri de anestezie!

Zâmbesc.

La naiba, voi fi din nou tată!

Şi, uitându-mă la soţia mea, mă gândesc că vom fi o familie numeroasă când ea spune:

— Dragul meu, sper doar că hormonii se vor controla de această dată.

Dau din cap aprobator. Aşa cum mi-a spus cineva odată, pozitivitatea atrage pozitivitate şi subliniez:

— Sunt convins că aşa va fi.

Râdem amândoi şi, împreună şi îndrăgostiţi, coborâm la bucătărie, unde le spunem celorlalţi din familie vestea minunată şi, bineînţeles, încep să ne felicite!

32

Zilele trec şi sarcina lui Jud merge din ce în ce mai bine.

Vărsăturile dispar, pe bebeluşul nostru îl botezăm de data aceasta cu numele de Conguito şi, partea cea mai bună, hormonii sunt sub control total. Ea cere sex, aşa cum îl cer şi eu, dar de data aceasta totul se desfasoară normal şi nu cu nebunia dezlănţuită de data trecută.

Petrecerea anuală dată de Müller a mers bine. Anul acesta, ajutat de Jud şi ascultând sfaturile lui Björn, totul a fost mai dinamic, mai distractiv şi chiar şi mie mi-a plăcut. La petrecere au participat aproape toţi angajaţii companiei, care au venit din toate delegaţiile pe care le avem, iar Judith s-a distrat de milioane reîntâlnindu-se cu foştii ei colegi din Spania.

Cu plăcere, am văzut-o pe fetiţa mea distrându-se de minune, deşi anul acesta Björn nu s-a simţit atât de bine pentru că se pare că Mei a fost însoţită de un tip pe nume Robert. Sigur, se coace ceva între ea şi Björn, dar, aşa cum i-am spus lui Jud, trebuie să rămânem în planul doi. Ceea ce trebuie să fie va fi, dar nu trebuie să ne amestecăm.

Lucrez în birou când secretara mea deschide uşa şi anunţă:

— Domnul Björn Hoffmann este aici.

— Spune-i să intre, zic eu, lăsând deoparte nişte hârtii.

Câteva clipe mai târziu, prietenul meu intră în birou şi, surprinzător, nu se uită la secretara mea. Asta îmi atrage atenţia. Deşi îmi atrage atenţia mai mult faptul că se aşază în faţa mea şi spune supărat:

— Fac pe tâmpitul ca niciodată în viaţa mea, dar nu mă pot abţine.

Neînţelegând despre ce este vorba, clipesc şi el adaugă:

— Este un kamikaze. Recent a avut loc un accident în timp ce mâneam şi s-a implicat fără a aştepta sosirea pompierilor. La naiba, s-a băgat în maşina avariată şi a explodat!

— Ce?! întreb, surprins.

Björn dă din cap aprobator, disperă şi continuă:

— I-am spus să iasă din maşina aia nenorocita, dar nu... ea s-a făcut că nu aude. A scos-o pe femeia de la volan şi, fără să se gândească la siguranţa ei, a început apoi să caute un băiat. Apoi maşina a explodat şi...

— Björn... vorbeşti despre Mei? Despre Melania?

— Despre cine altcineva?! mormăie el.

— Dar ea este bine? întreb neliniştit.

El dă din cap aprobator. Deodată zâmbeşte şi afirmă:

— Da, este bine. Ea singură a salvat mama şi copilul. Incredibil!

Respir. O clipă m-am pierdut şi, văzând faţa prietenului meu, şoptesc:

— Incredibil a fost dopul în obraz pe care ţi l-a dat zilele trecute acasă.

La auzul acestor vorbe, râdem amândoi în hohote.

Deschizând o sticlă de şampanie, Mei a îndreptat dopul către Björn şi, în mod surprinzător, l-a lovit în faţă. Amintirea acestui moment este amuzantă, în ciuda încruntării iniţiale a lui Björn din acel moment. Dar apoi îmi amintesc că mai târziu eu şi Jud am rămas cu Sami, astfel încât Mei să se întâlnească cu un străin al cărui nume nu l-a spus.

— A fost totul în regulă în noaptea aceea? întreb.

Björn dă din cap aprobator. După expresia sa, îi place ceea ce îşi aminteşte şi şopteşte:

— Da.

Şi, fără să vrea să fie mai indiscret în ceea ce priveşte acest aspect al vieţii sale, comentez:

— Cred că, în sfârşit, te-a surprins o femeie.

De-ndată ce spun asta, expresia lui se schimbă. Şi, după ce închide ochii şi îi deschide din nou, şopteşte:

— Îi trimit trandafiri cu bileţele printre ei, o sun în continuu, tânjesc să o văd şi să ştiu că atât ea, cât şi

prinţesa sunt bine... Ce naiba se întâmplă cu mine?

Ştiu... cred că ştiu. Şi, privindu-l fix, răspund:

— Asta se numeşte *dragoste*, prietene.

— Dă-mă naibii...

— Spun doar adevărul.

Björn pufneşte, blestemă, nu vrea să creadă că i se întâmplă asta şi insist:

— Este imposibil să i te împotriveşti şi îţi spun din propria experienţă.

— La naiba, Eric...

Zâmbesc. Mă amuză să văd cum prietenul meu a căzut în oala cu sentimente în care am căzut şi eu fără să vreau şi şoptesc pentru a-l lua peste picior:

— Eşti pierdut. Şi, pe deasupra, sunt două: Mei şi Sami.

În timp ce le spun numele, el zâmbeşte şi, schimbându-şi expresia, spune:

— Să nu-i spui nimic lui Judith.

— La naiba, Björn!

— Niciun cuvânt, insistă el.

Pufnesc.

Nu-mi place să am secrete faţă de micuţa mea şi cu atât mai puţin de acest fel. Nu îmi place deloc. Dar, fiind conştient că nici ea nu mi-a spus nimic despre asta, pentru că nu ştiu dacă Mei vorbeşte despre acest subiect cu ea, afirm:

— Îţi dau cuvântul meu.

Björn dă din cap aprobator. Acest lucru îl mai liniştеşte şi apoi întreabă:

— Ce mai face Judith?

Acum cel care zâmbeşte ca un idiot sunt eu.

— Frumoasă şi fericită, spun. De data aceasta, totul este mai calm şi ne bucurăm de sarcina lui Conguito, aşa cum nu am reuşit cu Medusa.

Amândoi zâmbim. Aceste conversaţii, senzaţii,

sentimente, întrebări şi răspunsuri sunt din ce în ce mai frecvente între noi; apoi Björn şopteşte coborând tonul vocii:

— Mei mă disperă cu autosuficienţa şi cu bravada ei de stewardesă. Şi Sami, pentru că atinge şi părează totul. La naiba... au adus-o până şi pe *Peggy Sue* în casă.

Este prima dată când aud numele acesta de femeie şi întreb:

— Cine este Peggy Sue?

— Un şobolan.

— Un şobolan?!

Ne privim blocaţi. Eu am acceptat să aduc câini în casa mea. Îi ador pe Susto şi Calamar şi pentru nimic în lume nu i-aş vrea afară din viaţa mea, dar un şobolan? Un şobolan în casă?

— Pentru a fi mai exact, este un hamster, clarifică prietenul meu.

Consimt. Cunosc aversiunea pe care a avut-o întotdeauna faţă de rozătoare şi, când să-mi exprim părerea, şopteşte:

— Chiar şi cu şobolan cu tot, am un sentiment ciudat de a vrea să le protejez şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ele. Dar Mei şi nenorocita ei de slujbă de stewardesă mă tulbură total. Nu ştiu niciodată când vine sau când pleacă şi, ei bine... faptul de a nu putea controla totul începe să mă enerveze.

Zâmbesc. Înţeleg şi dau din cap aprobator.

Afurisita de iubire a intrat în viaţa lui şi nu ştiu dacă să fiu fericit pentru el sau să-l compătimesc.

Iubirea şi femeile sunt foarte complicate şi la el au ajuns două dintr-odată, sau trei, dacă includem şobolanul.

Din acea zi, ori de câte ori eu şi Björn ne intersectăm, o fac pe suedezul (nu pe germanul). Deşi îmi vorbeşte în mod normal despre relaţia lui cu Mei, iar Judith îmi dă fiori

pe care pretind că nu îi înţeleg, mă regăsesc între două părţi şi ştiu că, în orice zi, problema va exploda dintr-o parte sau din alta.

Când ne reunim cu toţi prietenii şi Mei şi Björn sunt alături de noi, încerc să nu râd de discuţiile absurde pe care cei doi le poartă în faţa tuturor. Ştiu când se văd. Ştiu când nu se văd şi mai ştiu că Björn le însoţeşte pe Mei şi fiica ei în Asturia şi că bunica ei îi spune Blasito! Ce nume...!

În octombrie, Judith este plinuţă. După cum spune ea, mai degrabă se rostogoleşte, decât să meargă.

Eu o privesc încântat atunci când vorbeşte cu Flyn şi cu mama mea. Uneori, camaraderia pe care o au între ei mă face gelos, dar recunosc că, în adâncul sufletului, îmi place să-i văd atât de apropiaţi. Faptul de a vedea cum se iubesc este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am experimentat în viaţa mea.

După ce pleacă mama, Jud închide uşa, se uită la mine şi spune:

— Nu-mi mai strica şi tu cheful şi fii fericit pentru mama ta.

Simona, auzind asta, îl ia pe micuţul Eric din braţele mele şi, privindu-l pe Flyn, spune:

— Cred că Eric vrea să bea apă. Flyn, îi putem da?

— Desigur, spune copilul.

Auzind asta mă face să râd, ei deja ne cunosc, şi pleacă din calea noastră.

De-ndată ce rămânem singuri, soţia mea înflăcărată continuă:

— Nu mă stresa, Eric. Mama ta este încă destul de tânără pentru a cocheta.

Blestem. Acest subiect legat de mama mea mă scoate din minţi. Urăsc să fiu adultul dintre ea şi mine şi mormăi:

— Uite, dragă, mai bine renunţăm la subiect sau...

— Sau ce?

Judith îşi pune braţele pe şolduri.

Deja am început!

Dar, fără prea mult chef de a o supăra şi cu atât mai puţin de a ne certa, şoptesc:

— Ţi-am spus cât de frumoasă eşti azi?

Zâmbeşte, clătină din cap şi indică:

— Nu, dar te descurci bine. Şi revenind la...

— Şi cât de frumos e părul tău? Mmm... este foarte frumos, insist.

Judith zâmbeşte din nou şi, oftând, şopteşte:

— Bineeeeeeee...

Apoi fac un pas în direcţia ei şi o îmbrăţişez. Nu-mi vine să mă cert cu ea în legătură cu mama şi cu lucrurile ei nebuneşti, aşa că, sărutând-o pe cap, îi şoptesc:

— Te iubesc, foarte mult!

Ea se apasă atunci pe corpul meu şi spune:

— Ai vrea să înotăm în piscină?

Dau din cap aprobator. Cred că este o idee excelentă.

Sâmbătă, în ciuda faptului că Simona nu este aici – a plecat cu Norbert la Stuttgart pentru a se îngriji de sora ei, care a fost operată – Judith insistă să facă mâncarea madrilenă.

Şi cine să-i stea în cale!

Organizăm o masă acasă cu prietenii şi, ca întotdeauna, Björn şi Mei se înţeleg precum câinele şi pisica. Îi urmăresc de la distanţă. Nu ştiu cum de nu obosesc şi, cu atât mai puţin, nu înţeleg cum poate permite Björn să vadă alţi bărbaţi precum Efren şi Tyler plutind în jurul lui Mei. Nu aş suporta niciodată asta cu fetiţa mea.

În timpul prânzului, îmi dau seama că Judith nu-şi ia ochii de la ei şi, la un moment dat, o întreb:

— La ce te uiţi, draga mea?

Auzindu-mă, ea zâmbeşte şi îmi face cu ochiul.

— La totul şi la nimic, spune ea.

Bine... bine... ceva îmi spune că fetiţa mea ştie mai multe decât cred.

Câteva minute mai târziu, când ştiu că Mei şi Björn sunt singuri în bucătărie şi Jud se ridică, mă ridic şi eu imediat. Trebuie să-i avertizez, dar Judith îmi blochează drumul, aşa că fac zgomot din picioare. Asta îi va avertiza.

Când intrăm în bucătărie, aşa cum mi-am imaginat, cei doi sunt acolo. Iar Judith, uitându-se la ei, întreabă:

— Dar ce faceţi voi doi aici?

Imediat, Ironwoman şi măgarul lui Shrek, aşa cum îşi spun unul altuia astăzi, încep să-şi dedice mici perle şi, la una dintre ele, când o văd pe Mei cu un cuţit în mână, mă duc la ea, i-l iau şi îi spun:

— Ai grijă, armele sunt încărcate de diavol.

Jud râde. Dacă ar şti ea... mi se pară ridicol şi, când dispar amândoi, mă uit la soţia mea, care este foarte calmă, şi mormăi:

— De astăzi, dacă îl invităm pe Björn, Mei nu apare şi invers; ai înţeles, micuţo?

Jud zâmbeşte din nou şi, când o întreb motivul, mă îmbrăţişează şi îmi şopteşte:

— Vei vedea singur înainte de sfârşitul zilei.

E de rău... e de rău...

Nu ştiu până unde ajunge problema, dar, fără îndoială, Jud nu se lasă păcălită şi mă tem că se va supăra pe mine când va afla că ştiu întregul adevăr.

La naiba! De ce i-am făcut jocul lui Björn?

După prânz, desertul se prelungeşte, de data aceasta în camera de zi. Grupul este distractiv, se simte bine, dar eu nu sunt liniştit. Ceva din mine îmi spune că se va întâmpla ceva, cu atât mai mult când o văd pe Judith atât de calmă.

Tyler nu încetează să flirteze cu Mei şi, deşi ea nu-i răspunde, el continuă. Văd că asta îl ucide pe Björn, care,

deşi se ascunde în faţa tuturor, îl cunosc şi ştiu cât de mult îl deranjează ceea ce vede.

Oaspeţii încep să plece. Toată lumea, cu excepţia lui Tyler şi a celor doi, iar eu încep să mă tem de tot ce poate fi mai rău. Noi cinci intrăm în bucătărie. Tyler îşi continuă flirtul, este foarte pisălog, neghiob, chiar, dar, în mod surprinzător, Jud îl încurajează.

Ce face?

Mă uit la ea. Zâmbeşte şi, dintr-odată, îmi dau seama că o face intenţionat.

Ce vrăjitoare!

Björn pufneşte. Face feţe-feţe, deschide frigiderul, ia o bere şi apoi îl închide cu atâta forţă, încât ştiu că trebuie să intervin. Prin urmare, şi fiind stăpânul casei, mă ridic şi spun:

— Hei, Tyler, trebuie să pleci, prietene.

Iar când soţia mea mă priveşte nedumerită, insist:

— Haide, Jud, îl vom conduce până la uşă.

Tyler se uită la mine.

Ceea ce tocmai am făcut este foarte urât, dar, fără să protesteze, îşi ia rămas-bun de la Mei şi Björn şi ni se alătură.

De-ndată ce a ieşit pe uşă şi am închis-o, Judith se uită la mine şi spune:

— Pot să ştiu ce ai făcut?

Pufnesc. Sunt obosit. Şi, fără să mă gândesc, întreb:

— Pot să ştiu ce faci tu?

Judith mă priveşte, îşi îngustează ochii şi, stăpână pe sine, spune:

— Nu sunt proastă, Iceman, şi am şi eu ochi.

Imediat după aceea, ea se duce la bucătărie, eu o urmez şi, când deschidem uşa, îi găsim pe Mei şi Björn, sprijinindu-se pe frigider şi sărutându-se cu adevărată pasiune.

La naiba... la naiba...!

Judith se uită la mine...

Mă uit la ea...

Şi ea, cu un chip maliţios, spune tare şi răspicat:

— Măi, măi, nu prea vă mai văd evitându-vă.

Björn şi Mei se separă imediat, dar nu se îndepărtează, iar Judith se uită la mine şi îmi spune:

— Ţi-am spus că înainte de sfârşitul zilei totul va fi clar. Aici ai acea tensiune sexuală... deja rezolvată.

La naiba cu brunetica!

Este clar că ea a planificat totul, iar eu nu pot decât să râd.

Björn râde şi el, iar fetiţa mea, arătându-şi telefonul mobil, ne prezintă o fotografie făcută cu două zile în urmă, într-un centru comercial, unde ei se sărută şi se îmbrăţişează.

Mei şi prietenul meu se privesc, sunt nedumeriţi şi, după ce schimbă câteva cuvinte cu soţia mea, Björn se apropie de ea simţindu-se prost şi spune:

— De acord. Gata cu minciunile. Eu şi Mei suntem împreună. Da!

În sfârşit, o recunosc.

Mă bucur pentru prietenul meu, pentru Judith, pentru... Mei? Ce se întâmplă cu Mei?

Şi, fără să ne gândim la fericirea pe care o reflectă chipul lui Björn din cauza a ceea ce el a recunoscut pentru prima dată în viaţa sa, ea ne anunţă că nu este ceea ce pare.

Bineeeeeeeeee...

Björn şi cu mine ne privim.

Am înţeles bine?

Dintr-odată, Mei şi Björn încep să se certe, iar eu şi Judith ne dăm seama cât de îndrăgostit este prietenul nostru de această femeie. Îi urmărim în tăcere şi, când Mei

ţipă la Judith, tocmai când era pe punctul de a spune ceva, stomacul mi se întoarce pe dos şi, apucând-o pe soţia mea, spun, fără să o las să intervină:

— Cred că suntem în plus aici, micuţo.

Şi, uitându-mă la un Björn sumbru, adaug:

— Noi vom fi în sufragerie.

După ce ieşim din bucătărie, le auzim ţipetele. Fără noi în faţa lor se aprind şi mai rău şi, când intrăm în cameră şi închid uşa, Judith mă întreabă privindu-mă:

— Dar ce fac ei? Ce face Mei?

Supărat de ceva la care nici eu, nici nimeni nu ne aşteptam, răspund:

— Tu ştii. Este prietena ta.

Jud se uită apoi la mine. Îşi atinge burta şi, după chipul său, ştiu că îmi ascunde ceva.

— Ce îmi ascunzi? întreb.

Se întoarce.

E de rău... e de rău.

Şi, când mă pun lângă ea, ea se uită la mine şi îmi răspunde:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ne privim. Ea nu spune nimic, dar îmi e clar că ştie ceva ce nu spune, iar eu răspund dintr-odată:

— Îl cunoşti pe Björn la fel de bine ca mine şi ştii că simte ceva foarte special pentru ea sau nu ai observat?

Judith dă din cap aprobator, ştie că am dreptate în ceea ce spun, dar, fără a fi sinceră cu mine, şopteşte:

— Să sperăm că vor vorbi şi se vor împăca.

În acel moment, Mei intră în cameră, cu Sami în braţe.

— Îmi pare rău, spune ea. Îmi pare rău că o zi atât de frumoasă ca astăzi se termină astfel, dar trebuie să plec.

Jud vrea să se mişte, dar o opresc, voi fi eu cel care o va conduce până la uşă. Şi după ce o conduc şi o pune pe fetiţă în maşină, văzând că Jud şi Björn ne privesc de la

fereastra bucătăriei, spun:

— Nu ştiu ce faci, dar senzaţia pe care o dai este că fugi.

Mei îşi muşcă buza şi şopteşte:

— Eric, Björn este un om minunat, dar cred că relaţia noastră nu ar funcţiona niciodată.

— De ce?

Oftează, mă priveşte în ochi şi, cu un gest care îmi spune că ascunde ceva, şopteşte:

— Pentru că sunt lucruri despre mine pe care el nu le va accepta niciodată.

Şi, fără să mai spună altceva, mă sărută pe obraz, urcă în maşină şi pleacă.

33

Zilele trec şi Björn este disperat.

Nu mi-am văzut niciodată prietenul aşa, dar îl înţeleg perfect.

Mei nu vrea să vorbească cu el şi, mai grav, Björn nu ştie unde este.

Asta îl înnebuneşte şi îi face un interogatoriu fetiţei mele la care răspunde. Nu ştiu în ce măsură îi spune adevărul, dar tac. Aşa este cel mai bine.

În acele zile, Jud află întreaga poveste dintre Mei şi Björn şi, deşi este surprinsă de multe detalii, cum ar fi că uneori a mers la Sensations şi chiar ne-a văzut acolo în timp ce ne jucam şi nu a spus nimic, o cunosc şi ştiu că ascunde ceva.

Despre ce o fi vorba şi de ce o face?

Dar Björn, dispus să afle ce se întâmplă, începe să descoase lucrurile până când la final descoperă adevărul despre Mei şi, furios, în biroul meu strigă:

— Nu este o stewardesă! Este o nenorocită de militar

american!

— Ce?!

— Este o nenorocită de militar american, repetă el.

— Ce?! Repet.

Clipesc, nevenindu-mi să cred. La asta chiar nu mă aşteptam.

Björn blestemă. Aruncă nervos nişte hârtii pe care le ţine în mână şi spune:

— Melania Parker. Pilotează un Air Force C-17 Globemaster, iar în câteva ore se întoarce dintr-o misiune.

Mă uit la acele hârtii cu gura căscată. Mei este pilot militar?

Surprins, nu ştiu ce să spun, în timp ce prietenul meu se mişcă prin birou ca un leu în cuşcă. Este furios, extrem de furios şi eu, care îl cunosc foarte bine, şoptesc:

— Björn...

— Rahat! De ce? De ce trebuie să mi se întâmple asta?

Suspin, acest lucru nu este uşor pentru el şi apoi spun:

— Să vedem, Björn... I-ai vorbit vreodată despre aversiunea ta fată de armata americană?

El dă din cap aprobator şi adaugă:

— Şi i-am explicat motivul. De ce nu a putut fi sinceră cu mine şi să-mi spună adevărul?

Nu ştiu ce să răspund.

Nu ştiu de ce nu i-a spus niciodată adevărul şi de ce a inventat faptul că e stewardesă, dar ştiu că asta ascundea Judith. Fără îndoială, ea a ştiut ce face Mei de la început şi, auzindu-l pe Björn răstindu-se, şoptesc:

— Calmează-te! În felul acesta nu vei rezolva nimic.

Björn blestemă. Niciodată, în atâţia ani de când îl cunosc, nu l-am văzut atât de supărat.

— I-arăt eu neobrăzatei ăsteia, şopteşte el, îndreptându-se spre uşă.

— Björn...

— Acest lucru nu se va termina aşa.

Dispare din faţa mea, iar eu nu mă mişc. Dacă aş fi în locul lui, mi-aş dori spaţiu şi i-l ofer. Prietenul meu merită.

În acea după-amiază, când ajung acasă, după ce salut copiii, mă duc în cameră, unde este Judith. La intrare, ea se uită la mine, împătureşte haine pentru bebeluşi şi zâmbeşte. După ce i-am dat un sărut, mă aşez pe pat şi spun dintr-odată:

— Pilot de avioane al armatei americane?

În timp ce spun asta, expresia ei se schimbă şi, văzând că ea ştie la ce mă refer, şoptesc:

— La naiba, Judith!

Imediat, se opreşte ceea ce făcea, se apropie de mine şi murmură:

— Îmi pare rău. Dar, când mi-a spus, m-a pus să-i promit că păstrez secretul.

— Draga mea, Björn este înnebunit!

Soţia mea dă din cap aprobator. Oftează, se aşază lângă mine pe pat şi spune:

— Îi voi cere scuze când îl voi vedea. Dar nu am putut proceda altfel.

O îmbrăţişez. Îmi imaginez că nici pentru ea nu sunt uşoare aceste zile şi nu mai spun nimic. Numai să răsară odată soarele.

În noaptea aceea, când toată lumea se culcă, eu, neavând somn, mă duc în biroul meu. Björn mă îngrijorează şi, deşi am vorbit cu el cu câteva ore în urmă şi mi-a spus că pleacă cu Agneta la Sensations, a refuzat să-mi spună ceva despre Mei. Ce s-o fi întâmplat?

Ore întregi îmi iau sarcina de a răspunde la e-mailuri. Îmi place să lucrez în liniştea nopţii, până când, la cinci şi douăzeci dimineaţa, sună telefonul meu.

Un mesaj de la Björn: *Eşti treaz?*

Primirea acestui mesaj la această oră mă nelinişteşte.

Pentru el şi pentru toată lumea pe care o iubesc, sunt mereu treaz şi, fără ezitare, îl sun şi, când răspunde, îl aud spunând cu disperare:

— Am văzut-o. Am văzut-o pe mincinoasa aia nenorocită şi...

Este foarte nervos şi încerc să-l liniştesc, dar este complicat. Tot ceea ce i se întâmplă îi scapă înţelegerii sale şi este incapabil să raţioneze.

Vorbim. Vorbim mai bine de o oră şi, deşi ştiu că moare să o vadă, să vorbească cu ea, el refuză cu îndârjire să facă acest lucru şi eu nu pot să-l conving.

— Vei regreta... spun.

— Mă îndoiesc, Eric... Mă îndoiesc.

Continuăm să vorbim. Amândoi repetăm aceleaşi lucruri iar şi iar, dar nimic, Björn o ţine pe-a lui. După părerea lui, ceea ce a fost între el şi Mei s-a sfârşit şi eu nu sunt în stare să-l fac să se răzgândească. El nu vrea să o revadă, în ciuda faptului că o place foarte mult pe acea femeie.

De îndată ce închid, mă uit spre uşă, unde se află Judith, privindu-mă.

Nu ştiu de când stă acolo, ştiu doar că este frumoasă şi spune:

— Mâine mă duc să o văd pe Mei la ea acasă. Acest lucru trebuie clarificat într-un fel sau altul.

Şi da. Chiar asta face. Vorbeşte cu ea, iar Mei, care, în ciuda faptului că este o brută, pare, totuşi, să raţioneze logic, fiind conştientă de greşeala ei şi, la rândul său, încearcă să vorbească cu Bjorn.

Dar totul din partea ei devine imposibil. Prietenul meu şi-a pus ochelari de cal şi nimeni nu este capabil să-l facă să se răzgândească. Aşa cum a spus el, s-a terminat şi nimeni nu-i mai scoate această idee din cap. Nici măcar el şi Jud nu-şi vorbesc. Amândoi ştiu că, dacă o fac, se vor certa!

Crăciunul vine şi casa capătă culoare din nou.

Mai ales culoarea roşie a oribilului pom de Crăciun.

Mei şi micuţa Sami vin acasă să-i ajute pe Jud, Flyn şi micuţul Eric să aşeze ornamentele, iar eu, încântat, le observ bucuria. E frumos să îi văd împreună. Este primul meu Crăciun ca tată al lui Eric şi sunt încântat. Foarte entuziasmat.

Odată ce i-am lăsat în sufragerie, intru în biroul meu pentru a rezolva nişte probleme şi, brusc, uşa se deschide şi Mei, privindu-mă cu ochii mari, izbucneşte:

— Eric, trebuie să o ducem pe Judith la spital! Acum!

Când aud asta şi îi văd expresia, ştiu ce vrea să spună şi, ca un nebun, mă ridic şi alerg după ea. Când intru în cameră, Jud se uită la mine şi şopteşte îngrozită:

— Sun-o pe sora ta şi spune-i să-mi pregătească anestezia.

La naiba... la naiba... la naiba... ce fiori mă trec! După ce las copiii cu Simona şi Norbert, cu ajutorul lui Mei o pun pe Judith în maşină şi apoi conduc ca un nebun ignorând semafoarele.

Conguito al meu este pe drum!

Mei glumeşte, încearcă să ne relaxeze pe amândoi şi spune:

— Bineînţeles, de fiecare dată când intri în travaliu, sunt aproape. Aud râsul fetiţei mele. Durerea nu a pus încă stăpânire pe ea, când ţipă:

— Eric, dacă mai treci pe roşu, jur că ies din maşină şi conduc eu! Blestem. O enervez şi mai tare. În oglinda retrovizoare, o văd zgâriindu-şi gâtul, îi apar umflături. Îmi iau piciorul de pe acceleraţie. Am nevoie ca ea să se calmeze.

De-ndată ce ajungem la spital, după ce intrăm în camera de urgenţă, o iau pe Judith; merg cu ea şi Mei mă anunţă că aşteaptă în salon.

Sunt despărţit de ea pentru a-i face o ecografie, în timp ce o asistentă mă duce să-mi pun papucii şi pijamaua indecentă. Sunt, totuşi, încântat să fac acest lucru, deoarece asta înseamnă că bebeluşul meu se grăbeşte să iasă.

Câteva minute mai târziu, când sunt dotat cu toate accesoriile şi intru în cameră, expresia lui Judith este una şocată. Doctorul este serios şi întreb, încetând să mai zâmbesc:

— Ce se întâmplă?

Medicul, care o ţine de mână pe soţia mea, îl dă drumul şi spune, privindu-mă:

— Eric, nu te speria, dar Judith are nevoie de o cezariană de urgenţă. Corpul meu se tensionează, o cezariană este o operaţie şi, văzând expresia lui Jud, care nu vorbeşte, întreb:

— De ce? Ce se întâmplă?

Îi iau rapid mâna iubitei mele, i-o sărut şi doctorul spune:

— La ecografie am văzut că bebeluşul are cordonul ombilical în jurul gâtului şi am detectat modificări ale ritmului cardiac.

Auzind asta, mi se înmoaie picioarele. Mă aşteptam ca totul să fie la fel ca sarcina anterioară, iar acum se dovedeşte că scenariul a fost schimbat şi nu ştiu cum să reacţionez.

Jud este tăcută, nu spune nimic. Cred că este la fel de speriată ca mine şi, încercând să nu-mi transfer temerile soţiei mele, mă uit la ea şi întreb:

— Eşti bine?

Judith dă din cap aprobator, încearcă să zâmbească şi eu spun:

— Vreau să fiu prezent la cezariană.

Medicul refuză.

Îmi aduce la cunoştinţă faptul că, într-o naştere riscantă, eu sunt în plus şi, deşi mă încăpăţânez, la final, când văd că o isterizez pe Judith, renunţ la încăpăţânarea mea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o supăr, aşa că, după ce îi dau un sărut şi îi spun cât de mult o iubesc, disperat, ies din cameră şi mă duc în camera în care se află Mei, care, văzându-mă şi după ce îi spun ce s-a întâmplat, mă linişteşte spunându-mi că totul va fi bine.

În tăcere şi uitându-mă la ceasul din faţa mea, urmăresc trecerea minutelor. Timpul trece lent, foarte lent. Mei încearcă să-mi distragă atenţia, dar realizând că nu vreau să vorbesc, îmi respectă dorinţa şi rămâne lângă mine. Nu mă lasă o secundă.

O jumătate de oră mai târziu, abia mai pot respira. Sunt copleşit. Fetiţa mea se află într-o sală de operaţii şi nu ştiu ce se întâmplă. Mă cuprinde nerăbdarea, dar apoi uşa salonului se deschide şi intră Bjorn.

El şi Judith au o relaţie ciudată în ultima vreme. Nu-şi vorbesc din pricina încăpăţânării lui de a nu-i oferi lui Mei altă şansă, dar se caută reciproc. În adâncul meu ştiu că au nevoie unul de altul şi le dau timp. Sper doar ca într-o zi să vorbească şi totul să revină la normal.

— Cum stau lucrurile? întreabă Bjorn privindu-mă.

Nu pot vorbi. Nu-mi ies cuvintele şi, deşi ştiu că pentru el şi Mei momentul este foarte incomod, ea este cea care îi spune ce se întâmplă. Când termină, prietenul meu mă încurajează. Îmi spune acelaşi lucru ca şi Mei: totul va fi bine.

Secundele şi minutele continuă să treacă, când, dintr-odată, uşa se deschide şi îl văd pe doctor, care iese cu un pachet în braţe. Nu mai respir, mă ridic.

— Felicitări, tăticule! Ai o frumoasă fetiţă, spune medicul.

Cu inima bătând nebuneşte, observ bebeluşul pe care

mi-l arată. E bruneţică, nu seamănă deloc cu Eric. Şi, după câteva secunde, o întreb încins:

— Cum este soţia mea?

Doctorul zâmbeşte, îmi întinde fetiţa şi îmi spune:

— Este perfectă şi aşteaptă cu nerăbdare să te vadă. Haide, urmează-mă, te duc cu ea.

Dintr-odată, lumea are din nou sens pentru mine. Respir din nou. Jud este bine şi, uitându-mă la fetiţă, zâmbesc pentru prima dată şi îi spun prietenului meu:

— Colega, o am aici pe cealaltă bruneţică a mea.

Fericit, îl îmbrăţişez pe Björn şi apoi pe Mei şi, fără să mă gândesc la altceva decât să o văd pe Jud, îmi iau rămas-bun de la ei şi sper să-şi vorbească. Este timpul şi momentul potrivit.

Încântat, o urmez pe doamna doctor în timp ce brunetul Conguito pe care îl am în braţe mă face să mă îndrăgostesc. Nu am văzut niciodată asemănările cu bebeluşii pe care toată lumea le vede, dar de data aceasta este clar că este o Judith în miniatură. Cât de mult seamănă cu ea!

Când intru în cameră, preţioasa mea soţie zâmbeşte. Este bine, asta e tot ce trebuie să ştiu şi, după ce îi dau un sărut şi îi arăt fetiţa, ea zâmbeşte şi şopteşte:

— Hannah, acest bărbat mare şi blond este tatăl tău.

Zâmbesc. Îmi sărut brunetele şi, aşa cum ar spune nepoata mea

Luz, mor de dragoste!

34

Din nou, nopţi nedormite, biberoane dimineaţa devreme, gaze, izbucniri necontrolate... dar suntem înconjuraţi de dragoste, multă dragoste.

Sosirea lui Hannah acasă ne umple de fericire, o fericire în care Judith mă face protagonist, deşi prefer să fiu în rol secundar. Protagoniştii sunt ea şi fata.

Într-o după-amiază, Mei îi spune lui Jud că a decis să se întoarcă în Statele Unite, la baza din Fort Worth, Texas. Judith face o criză de nervi. Plânge la auzul veştii pe care i-o dă prietena ei, iar eu, atât cât pot, o consolez. Nu există altă cale.

Ceea ce s-a întâmplat între Björn şi ea i-a lovit pe amândoi, dar ei nu sunt în stare să dialogheze. Au creat o barieră între ei pe care nu o pot depăşi, iar eu şi Judith îi considerăm deja un caz pierdut. Ştiu ei mai bine, sunt adulţi. Desigur, Judith încă nu vorbeşte normal cu Björn. Şi, mai rău decât atât, eu sunt în mijloc.

Sâmbătă, după ce am ieşit cu Jud cu motocicletele, ne întoarcem şi ea pregăteşte tocăniţa tradiţională din Madrid. Mai târziu, casa începe să se umple de oameni. Toată lumea vrea să mănânce acel fel de mâncare, care îi iese atât de bine micuţei mele.

Văd că Björn soseşte şi, de-ndată ce intră, se duce direct la micuţa Hannah, îi dă un sărut, apoi îl ia câteva clipe în braţe pe micuţul Eric. Intenţionează să-l apuce pe Flyn de umeri pentru a-l face să râdă. Prietenului meu chiar îi plac copiii, iar eu, amuzat, vorbesc cu el despre asta. Şi, deşi îi spun că Mei şi micuţa Sami vor participa la masă, el nu-şi schimbă expresia şi, când Jud se uită la noi, şi fără să ne vorbim, ne înţelegem, Björn protestează:

— Cât va dura asta?

Nu spun nimic, aşa cred că este cel mai bine, dar Judith răspunde:

— Nu am urechi pentru cuvinte nechibzuite.

Asta mă face să râd. După ce s-a întâmplat între Mei şi Björn, Judith este foarte supărată pe prietenul meu pentru că nu vrea să vorbească cu Mei. Ea îl învinovăţeşte chiar şi

pentru reîntoarcerea în Texas, ceea ce pentru Björn este fatal.

Mama şi prietena lui Jud de la facultate, împreună cu soţul ei, îşi fac apariţia. Mirosul tocăniţei tradiţionale din Madrid din casă este magnific; atunci Judith, privindu-şi ceasul, spune:

— Ce ciudat! Mei nu a sosit încă.

Consimt, chiar că este ciudat, iar soţia mea, luându-şi telefonul mobil, spune:

— O, uite, am patru apeluri de la ea pierdute.

Björn şi cu mine ne privim. S-o fi întâmplat ceva?

Imediat vedem cum Jud o sună, dar Mei nu îi răspunde şi îi lasă un mesaj vocal. De-ndată ce sora mea ajunge cu Arthur şi ne întâmpină, Björn, apropiindu-se de micuţa mea, şopteşte:

— Bine. Sunt un tâmpit. Dar te rog să vorbeşti cu mine!

Ştiam eu.

Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, Björn va ceda, iar Judith, privindu-l, îl avertizează că, atunci când Mei soseşte, vrea o petrecere în pace. Şi el i-o promite.

La sfârşit, în bucătărie, au acea discuţie care era în aşteptare între ei. Sunt sinceri. În sfârşit, dialoghează. Jud îi spune tot ceea ce a ţinut în ea şi trebuia să-i spună, iar Björn îi dă explicaţii. Când, în sfârşit, simt că totul a revenit la normal între ei, iau două beri şi o cola din frigider şi, oferindu-le, spun:

— Să toastăm pentru prietenie.

Ei o fac fericiţi. Respir uşurat. Nu mi-a fost uşor să mă aflu la mijloc între cei doi, sau al tuturor celor trei, în funcţie de unghiul din care se priveşte.

Björn şi Jud încep să glumească. Asta mă face să râd şi dintr-odată sună telefonul mobil al lui Jud şi vedem cu toţii că este Mei.

În timp ce vorbeşte cu ea, o mie de emoţii trec pe chipul

soţiei mele. Nu ştiu ce-i spune, dar cu siguranţă nu este bine. O auzim liniştind-o şi când închide telefonul, cu o expresie care mă îngrijorează, se uită la noi şi spune:

— Trebuie să mergem s-o luăm pe Sami din casa vecinei ei.

Björn şi cu mine ne privim, nu înţelegem nimic şi Jud răspunde după ce el întreabă ce s-a întâmplat:

— Nu ştiu. Unul dintre prietenii lui Mei, pe nume Robert, a murit. Nu vine, este în drum spre Afganistan.

Ne privim cu gurile căscate.

Aceasta nu este o veste bună.

Îmi amintesc că acel Robert a fost cel care a însoţit-o la petrecerea companiei Müller.

Şi Björn, preluând frâiele, spune:

— Jud, hai să o luăm pe Sami.

Neliniştit, mă uit cum pleacă. Asta nu-mi place deloc. Mă gândesc la Björn. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Mei, nu cred că ar trece peste asta. Ştiu, oricât de tare s-ar încăpăţâna, iar Mei este în drum spre Afganistan!

După o oră se întorc cu fetiţa. Are ochii umflaţi de atâta plâns, iar Björn nu se desparte de ea. Fetiţa este liniştită doar lângă el. Cu drag, el are grijă de ea, se bălăcesc în piscină, se joacă cu ea de-a prinţesele şi tot ce îi propune, îi dă să mănânce şi chiar, la un moment dat, când fetiţa plânge pentru că o doare degetul, el îi pune un plasture cu prinţese şi îi spune că prinţesele o vor vindeca în chip magic şi nu mai ştiu ce altceva. Eu şi Judith îl privim surprinşi şi ea întreabă:

— Vezi şi tu ce văd şi eu?

Dau din cap aprobator.

Văd dragostea pe care Björn o are pentru fetiţă. Văd un tată care are grijă de ea şi văd un bărbat devastat de faptul că nu ştie unde este dragostea vieţii sale, apoi Jud, zâmbind, şopteşte:

— S-o fi tâmpit...

Zâmbesc. Sunt de aceeaşi părere. Nu mă pot abţine.

După câteva zile, când apar părinţii lui Mei, care au venit din Texas să o ia pe fetiţă, Björn disperă. Din cauza mândriei şi a încăpăţânării sale, totul merge prost şi încerc să-l calmez, dar este complicat, foarte complicat, mai ales când este separat de prinţesa sa. Asta îl rupe-n două.

Cu toate acestea, din fericire pentru el şi pentru toată lumea, o lună mai târziu, după ce Mei se întoarce din Afganistan, el merge să o caute şi totul se rezolvă şi suntem fericiţi că Björn şi-a găsit, în sfârşit, dragostea.

35

Timpul trece şi copiii cresc, mă gândesc în timp ce îmi leg papionul în faţa oglinzii.

De când Judith a intrat în viaţa mea, casa mea a încetat să mai fie un loc gri şi un paradis al liniştii pentru a deveni un spaţiu plin de culori, râsete, muzică şi nebunie.

Momentele acelea în care Björn şi cu mine vorbeam în linişte, în timp ce făceam o baie în piscina acoperită, au rămas de domeniul trecutului. Acum, de fiecare dată când ne reunim acolo, suntem înconjuraţi de copii: Eric şi Hannah stau pe o saltea de apă, iar Flyn şi prinţesa Sami se aruncă în piscină ca bombele, alături de mamele lor nebune.

Flyn a crescut şi el. Nu mai este copilul care se distra jucându-se jocuri video cu mine. Acum, deşi ne mai jucăm uneori, ca un adolescent ce e, preferă să se închidă în camera lui pentru a vorbi virtual cu prietenii săi. Nu înţeleg acest mod de comunicare. Pe vremea mea, era frumos să te priveşti în ochi. Acum este la modă să te uiţi la un ecran şi să tastezi, deşi toate acestea se pot schimba atunci

când le dau notele. În funcţie de rezultatele lor, reţelele sociale pot sau nu să dispară din vieţile lor. După cum spune Jud, fiecare fapt are consecinţa sa şi sper că lui îi este clar acest lucru.

Liniştea, ceea ce se numeşte linişte, este un subiect uitat în casă, dar, în mod ciudat, îmi place. Îmi ador viaţa, tot atât de mult pe cât ştiu că şi-o adoră şi Björn pe a lui.

Am renunţat să mai fim doi bărbaţi fără responsabilităţi care nu se interesează decât de ei înşişi, pentru a deveni doi bărbaţi de familie care se joacă de-a prinţesele şi supereroii şi care se bucură de femeile şi copiii lor.

— Cine-ar fi zis!

Faptul de a merge oriunde împreună este ca şi cum am merge într-o excursie şi recunosc că eu, care sunt cel mai sumbru, cel mai puţin glumeţ şi cel mai puţin sclipitor, am început să-i prind gustul.

Björn şi Mei trăiesc împreună de mai bine de un an şi, pentru Sami, el este tăticul ei. De fiecare dată când îi spune aşa, prietenului meu îi creşte inima în piept, după cum spune soţia mea, şi încep să zâmbesc, în timp ce îmi dau seama de infinitele dăţi în care îmi creşte şi mie inima, gata să explodeze.

Dacă înainte Jud şi Mei erau prietene, acum, după cum spune spanioloaica mea, sunt naşe. Nu ştiu cu adevărat ce înseamnă asta, dar, după tonul soţiei mele, cu siguranţă este mai mult decât o simplă prietenă.

Tocmai mi-am legat papionul negru.

În seara asta mergem la Sensations pentru o petrecere privată şi ne îmbrăcăm elegant pentru ocazie.

În timp ce Jud e aproape gata, mă duc să-l văd pe Eric, care are aproape trei ani, şi pe micuţa Hannah, care a împlinit deja doi ani. Sunt adorabili.

Eric este blond, cu ochii albaştri şi, cu toate că este un distrugător pentru că rupe totul, este şi un observator şi,

într-un fel, liniştit. Jud spune că este un Zimmerman în potenţă. Hannah este opusul. Este copia fidelă a mamei sale, pe lângă faptul că este o mare plângăcioasă. Este brunetă, dulce şi, dacă Eric este un Zimmerman în potenţă, Hannah este cu siguranţă o Flores în toată regula.

Ce temperament are fetiţa!

Îi privesc încântat în timp ce dorm liniştiţi în pătuţurile lor. Ei, împreună cu Judith şi Flyn, sunt motorul vieţii mele şi nu mă pot vedea trăind fără ei.

Eric şi Hannah sunt bucuria casei. Fiecare în felul său, ne dă viaţă şi, deşi Flyn, aşa cum spune Jud, are o tulburare hormonală care nu poate fi tolerată, mă bucură existenţa lui. Pe Jud, în ultima vreme, mai puţin. Copilul creşte, cere să fie tratat ca un adult şi lui Jud îi este greu.

Cu grijă, îi sărut pe micuţii mei şi, după ce ieşim din camerele lor, mă duc să-mi văd adolescentul hormonal, care se află în sufragerie şi, bineînţeles, când intru, el tastează pe telefon. Sigur vorbeşte cu prietena lui, Dakota. El şi telefonul său par a fi lipiţi unul de celălalt.

De-ndată ce intru şi închid uşa, el se uită la mine şi mă întreabă:

— Tati, unde vă duci diseară?

Zâmbesc. Dacă i-aş spune unde mergem, nu cred că ar înţelege, aşa că, liniştit, răspund:

— La o petrecere.

— Vin şi Björn şi Mei?

Dau din cap aprobator. Flyn îl adoră pe Björn.

— Ei bine, spune-i că am auzit că va apărea un comic special pentru colecţionarii Căpitanului America, care va fi la promoţie.

Zâmbesc. Flyn şi Björn au ciudăţeniile lor şi şoptesc amuzat:

— Mă îndoiesc că nu ştie deja.

Uşa sufrageriei se deschide şi apare Judith. Este

frumoasă, sexy. Şi Flyn, văzând-o, fluieră şi şopteşte:

— Uau, mamă, eşti foarte drăguţă!

Bruneţica mea, încântată de complimentul pe care i-l face, zâmbeşte şi face o piruetă, apoi, înainte să poată să spună ceva, Flyn întreabă:

— Pot să mă uit la televizor puţin mai mult?

Judith se opreşte, devine dintr-odată serioasă şi şopteşte:

— Dacă îţi spun nu, pentru că mâine ai ore, voi înceta să mai fiu drăguţă?

De-ndată ce spune asta, expresia lui Flyn se schimbă.

Ce pereche!

Cu această tulburare hormonală, el şi Judith se ceartă mai mult decât de obicei, iar puştiul se ridică şi spune, mergând spre uşă:

— Pe mâine, tată.

Ei bine... deja am încurcat-o.

La naiba cu schimbările hormonale ale adolescentei!

De-ndată ce iese pe uşă şi aceasta se închide, Judith se uită la mine şi se răsteşte:

— Ce e în neregulă cu tine? Nu ai de gând să spui nimic?

Pufnesc.

De ce pic mereu la mijloc?

Şi, nevrând ca noaptea să fie distrusă din cauza asta, mă apropii de ea. O apăs de corpul meu, îi sug buza superioară, apoi cea inferioară şi, după un ciugulit delicios care are gust de viaţă, o sărut.

Sărutul ne încălzeşte...

Sărutul ne ispiteşte...

Sărutul ne anunţă cat de bine ne vom distra în seara asta...

Şi apoi îi şoptesc privind-o:

— Doar tu şi cu mine. Este noaptea noastră şi nimeni şi nimic nu ne-o va distruge.

Jud zâmbeşte. Uită ce s-a întâmplat cu Flyn şi, după ce ne luăm rămas-bun de la Simona şi Norbert şi de la câinii noştri, Susto şi Calamar, ne urcăm în maşină şi plecăm. Vrem să ne distrăm.

Ca de fiecare dată, după ce ne aşezăm, Judith se uită repede în torpedo. Acolo îşi păstrează CD-urile cu muzică şi, punând unul, spune:

— Uite ce melodie minunată au lansat cei doi Alejandro ai mei!

Cei doi Alejandro ai ei?!

În mod ciudat, nu devin gelos. Dimpotrivă, zâmbesc. Ştiu că se referă la Alejandro Sanz şi Alejandro Fernandez. Cei doi Alejandro ai ei!

Chiar îi plac acei cântăreţi.

Încântat, aud cum Jud cântă melodia sfâşietoare şi simt că-i curge chiar din inimă. În câteva secunde, simt cum versurile îmi ating sufletul. Sunt conştient de faptul că, oricât de mult m-aş certa cu fetiţa mea, n-aş părăsi-o niciodată şi, în cazul oricărei probleme, aş încerca să o fac să se îndrăgostească înainte de a ajunge la uşă, aşa cum spune melodia.

Câteva ore mai târziu, după o cină în care ne distrăm de minune, noi, grupul de oameni aleşi de proprietarii localului Sensations pentru petrecere, ne îndreptăm spre locul cu pricina. Ne aşteaptă o mare petrecere privată.

Odată ajunşi acolo, la uşă, trebuie să dăm o parolă. În această seară, Sensations este închis şi au acces doar cei apropiaţi, prietenii proprietarilor.

De-ndată ce intrăm, închid uşa. Suntem cu toţii aici.

Câteva minute mai târziu, Uche şi soţul ei, care sunt proprietarii localului, ne dau tuturor nişte plicuri. Judith îl ia pe al ei. Nu este prima dată când venim la una dintre petrecerile lor şi, când îl deschidem şi observăm bileţelele cu diverse desene, şopteşte:

— Să vedem... să vedem... ce vrem azi?

Zâmbesc şi, în timp ce ea şi Mei vorbesc şi râd despre semnificaţia bileţelelor şi a imaginilor lor, eu şi Björn cerem ceva de băut.

— Uite, de data aceasta, Bernardo şi Luis au venit cu Angelica şi Barbara.

Când îl aud pe Björn spunând asta, mă uit şi văd că ne salută din locul în care se află. Îi salutăm şi noi. În altă perioadă, ei patru, Björn şi cu mine ne distram de minune şi, conştienţi de ceea ce gândim cu toţii, şoptesc:

— Va fi distractiv.

— Foarte distractiv, spune prietenul meu înainte de a lua o înghiţitură din paharul său.

În timp ce Jud şi Mei discută cu nişte cunoscuţi, eu şi Björn vorbim între noi şi îmi spune că *hackerul* numit Marvel a preluat iarăşi site-ul firmei sale de avocatură şi l-a piratat din nou.

— Din nou?

El dă din cap aprobator şi înjură.

— Da, omule, din nou.

Ce spune poliţia?

— Ce să spună?! rosteşte el batjocoritor. Încearcă să-l localizeze, să-l găsească, dar acel băiat este precaut, extrem de precaut şi profesionist. Dar, când îl prind, îţi jur că nu-l va recunoaşte nici tatăl său.

Zâmbesc, deşi nu ştiu de ce o fac. Ce i se întâmplă lui Björn cu site-ul său este o adevărată mizerie. Cine o fi hackerul ăsta nenorocit?

Vazându-i chipul sumbru, ştiu că se gândeşte la asta şi, hotărât să-l fac să uite subiectul, întreb:

— Ce mai face prinţesa ta?

Doar menţionând-o pe Sami şi prietenul meu îşi schimbă expresia. O adoră pe fetiţă. Nu cred că ar putea să o iubească mai mult, chiar dacă ar fi fiica lui biologică.

Timp de câteva minute, Björn îmi povesteşte printre râsete poznele fetiţei până mă întreabă de Superman şi Micul Monstru. Observ cum expresia mea se înmoaie şi imediat îi vorbesc despre cele două bucurii, Eric şi Hannah.

De când suntem atât de domestici?

La naiba... ne aflăm într-un loc plin de perversitate şi sex şi vorbim despre copiii noştri?

Dar, neputincioşi, continuăm în timp ce râdem şi ne simţim ca fiind cei mai mândri taţi din lume.

Deodată, Judith se apropie de mine şi, ridicându-se pe vârfuri, îmi şopteşte la ureche:

— Haide. Vreau să merg cu tine într-un separeu.

Încântat, zâmbesc şi, după ce fac un schimb de priviri cu Björn, care îl face să zâmbească, eu şi scumpa mea soţie ne îndreptăm spre separeuri.

De-ndată ce intrăm, privim în jur. Pentru petrecerea exclusivă, totul este diferit, iar într-o parte se află o masă cu nişte găleţi de gheaţă şi şampanie.

Fără să stau pe gânduri, mă duc într-acolo, iau două pahare, le umplu şi, întinzându-i unul soţiei mele, şoptesc în timp ce toastăm:

— Pentru noi!

Judith zâmbeşte şi bea.

Pentru prima dată în multe zile, suntem singuri. Ne privim, zâmbim şi ne sărutăm. Ne sărutăm liniştiţi. Nu sunt copii aici şi nimeni care nu ne place nu ne va deranja.

Un sărut...

Două...

Şi, ca un tont, pentru că Judith mă face să mă simt ca un tont pierdut, după ultimul sărut, mă uit la ea şi întreb când văd că are încă plicul cu bileţele în mână:

— Ce vrea să se joace nevasta mea perversă?

Ea zâmbeşte.

Ups... ups... acel mic zâmbet.

Cu Judith am inclus jocuri pe care nu le-am mai încercat niciodată. Este încântată să-mi vadă chipul exprimând plăcere, deconcertare şi perversitate când un alt bărbat îmi face o felaţie. Şi, deşi mi-a fost greu la început, acum o înţeleg deja. Îmi place foarte mult când văd o femeie care se joacă cu Jud. Cum să nu se bucure să vadă şi masculi jucându-se?

Ne privim în tăcere. Ştiu ce bileţel doreşte să pună pe uşa separeului şi, bucuros că începe jocul, şoptesc:

— Să ne bucurăm.

Ea consimte încântată. Mă sărută şi, lăsând plicul pe o măsuţă, scoate bileţelul pe care este desenat un singur om şi se duce la uşă.

Odată ce îl aşază pe mâner, o închide şi, privindu-mă, şopteşte:

— Scoate-ţi geaca şi desfă-ţi cămaşa, Iceman!

Fără să ezit, asta fac.

Îmi scot jacheta, îmi desfac papionul şi îmi deschid cămaşa.

Jud îşi face vânt cu mâna, îmi zâmbeşte şi, făcându-mă să râd, şopteşte, ciufulindu-şi părul:

— Ce puţine bătăi de cap îmi dai!

Zâmbesc. Îmi place să-mi spună asta!

Bucuros, îmi petrec mâna pe sub rochia ei când uşa se deschide. Este Peter. Ne arată bileţelul pe care Judith l-a agăţat cu câteva secunde înainte şi aşteaptă aprobarea noastră.

Ea încuviinţează şi Peter intră în cameră. Judith, care conduce jocul, îi întinde în tăcere lui Peter un pahar de şampanie şi apoi porunceşte privindu-mă:

— Dă-ţi jos pantalonii!

Oh... ce căldura îmi străbate corpul din pricina felului în care spune asta...

Observ că bătăile inimii se accelerează şi, fără să pierd

timpul, fac ceea ce îmi cere. Odată gol în faţa lor, sunt conştient de erecţia mea, iar Judith, apropiindu-se de mine, mângâie acea parte din mine care îi oferă atât de multă plăcere şi-mi şopteşte pervers:

— Mă încântă.

Dau din cap aprobator. Nu mă îndoiesc.

Fără să se gândească la nimic, mă ia de mână şi mă conduce la pat. Ne aşezăm şi ea mă atinge din nou, în timp ce Peter ne urmăreşte din locul în care se află.

Gura lui Judith o caută pe a mea şi mă sărută. Mă sărută în aşa fel încât, ca întotdeauna, pierd noţiunea timpului, până când simt că nu mă mai atinge mâna ei, ci gura lui Peter, care mă aspiră.

Închid ochii, tremur... apoi Judith şopteşte:

— Uită-te la mine, Eric... uită-te la mine!

Deschid ochii. Pupilele mele se intersectează cu pupilele ei întunecate şi văd cum respiraţia ei se accelerează, se aprinde odată cu a mea, în timp ce Peter îşi plimbă încet limba umedă de la testiculele mele până la glandul meu.

Plăcere...

Dăruit plăcerii cerute de soţia mea, ne sărutăm. Gura ei este cerul meu, gustul ei este dorul meu şi împreună ne pierdem în dorinţa pură.

Perversitate...

Lascivitate...

Desfătare...

Cu nerăbdare, Peter se grăbeşte la fel ca noi. El se bucură de penisul meu ca şi cum i-aş trage-o în propria lui gură cu erecţia mea şi mă contract.

Judith, care uneori pare să-mi citească gândurile, şopteşte uitându-se la mine:

— Sexul este sex, dragul meu. Bucură-te de el.

Ne privim, este de văzut cât de bine mă cunoaşte şi insistă:

— Îţi place să mă vezi dăruită unei femei, nu-i aşa?

Dau din cap aprobator. Îmi place când Judith îşi deschide picioarele pentru ca o altă femeie să o facă a ei.

— Ei bine, şopteşte ea, imaginează-ţi că şi mie îmi place acelaşi lucru. Vreau să te văd vibrând. Vreau să te văd gemând în urma a ce un bărbat îţi...

Jud... mă bâlbâi eu. Există lucruri pe care ştii că...

— Ştiu care-ţi sunt limitele, aşa cum şi tu le ştii pe ale mele şi amândoi le respectăm. Dar vreau să te văd bucurându-te aici şi acum. Tu m-ai învăţat că sexul este sex şi nimic altceva.

Doar prin ceea ce spune şi prin felul în care mă priveşte, cred că voi exploda de plăcere. Nu este prima dată când îmi cere să fac aşa ceva, dar este prima dată când momentul şi cuvintele sale provoacă acest efect nebun asupra mea.

O sărut. O sărut pe stăpâna vieţii şi a voinţei mele cu adevărată pasiune, în timp ce îmi relaxez corpul şi îl las pe Peter să-şi continue drumul, un drum de care îmi voi permite să mă bucur.

Simt cum îşi ancorează mâinile pe şoldurile mele şi cum îmi gustă erecţia centimetru cu centimetru. Încet, foarte încet, până când limba lui ajunge la scrotul meu şi un geamăt puternic iese din mine.

— Da... aşa îmi place, spune Judith zâmbind.

Abandonat dorinţei pe un pat, cu soţia lângă mine şi un bărbat între picioare, simt că, fiecare în felul său, mă savurează centimetru cu centimetru, în timp ce eu mă las să satisfăcut.

Percep respiraţia fierbinte a lui Peter asupra membrului meu şi cea a lui Judith peste gura mea, plăcerea pe care mi-o oferă şi cu atât mai mult modul în care fetiţa mea mă priveşte. Mă face să vibrez, să tremur, când o aud spunând:

— Da... dragul meu... aşa.

Vocea ei...

Privirea ei...

Felul ei de a se bucura mă înnebuneşte.

Eu şi Judith ne oferim voluntar în jocul nostru. Acel joc pe care mulţi nu l-ar înţelege, dar pe care noi îl înţelegem perfect.

Oftez...

Tremur...

Şi, incapabil să nu-l încurajez pe Peter să continue, îi pun mâna pe cap şi acum eu sunt cel care se scufundă din ce în ce mai mult în gura lui.

Jud ne urmăreşte. Partea mea animalică a ieşit la suprafaţă. Îi place ceea ce vede.

În faţa ei sunt doi bărbaţi: soţul ei şi un străin. La comanda mea, şi-a însuşit penisul meu dur şi erect şi mă face să vibrez ca niciodată.

Respiraţia mea se accelerează din ce în ce mai mult, alături de mişcările mele seci şi dure. În căutarea plăcerii, indiferent dacă este vorba de un bărbat sau de o femeie, îmi mişc şoldurile şi mi-o trag în gura lui Peter, dornic ca punctul culminant să mă inunde în întregime, până când Judith îi ordonă să se oprească şi apoi spune:

— Spală-l!

Oh, nu... vreau să ejaculez. Trebuie să ejaculez.

Dar apoi Judith, chiar în momentul în care Peter stropeşte cu apă erecţia mea fierbinte şi tare, îşi scoate rochia frumoasă pe care o poartă, fără chiloţi, şi, odată ce Peter se ridică, spune:

— Stai jos şi dăruieşte-mă soţului meu.

La naiba... asta mă incită.

Imediat, el se aşază pe pat, Jud deasupra lui şi când Peter îi deschide picioarele şi mi-o oferă, murind de dorinţă, mă apropii, îi dau o palmă peste fundul ei frumos

şi, agăţându-mă de ea cu poftă, mă afund în corpul ei fără să gândesc, fără să vorbesc, fără să raţionez.

Căldura corpului soţiei mele care îmi înconjoară penisul şi modul în care îl aspiră sunt cea mai incredibilă plăcere pe care am experimentat-o vreodată în viaţa mea. Şi, dăruit poftei fierbinţi la care ea m-a adus, intru şi ies din ea în timp ce Peter o ţine pentru mine. Doar pentru mine.

Îi mai dau o palmă peste fund, încă una, şi încă una, ştiu cât de mult îi place să fac asta în astfel de situaţii şi o trag spre mine pentru a-i mânca gura.

Fără să mă opresc nici măcar pentru o secundă, mă afund în ea, dorind să simtă fiecare parte a pielii mele.

Ţipetele nemaipomenite ale lui Judith a mea de fiecare dată când pătrund în ea, cerând mai mult, mă înnebunesc. Fetiţa mea este voluptoasă. Şi, fierbinte cum nu am mai fost demult, mă bucur de această ofertă incredibilă în timp ce ea cere cu o voce tremurândă să i-o trag, să o fac a mea. Şi o fac. O fac până când ajungem la punctul culminant şi, luând-o în braţe, astfel încât să o pot ţine doar eu, ne lăsăm duşi de val.

La naiba, ce minune!

Ce fantastic este să mă bucur de sex cu iubita mea!

Îmi tremură picioarele. Mă aşez pe pat, cu Judith deasupra mea şi mă întind. Respiraţiile noastre sacadate ne anunţă cât de mult ne-am distrat şi râdem, râdem mereu după un moment de pasiune şi întreb:

— Toate bune?

— Genial! afirmă fetita mea cu un zâmbet frumos.

Pentru câteva secunde uităm de Peter. Avem ochi şi răsfat doar pentru noi, până când, ridicând privirea, văd că el ne urmăreşte şi sunt conştient de erecţia sa palpitândă, care are deja un prezervativ pus. Vrea să continue jocul. Corpul lui îi cere în continuare, iar eu o întreb pe soţia mea.

— Eşti pregătită pentru mai mult?

Judith se uită la Peter şi zâmbeşte, cât de drăguţă este! Şi, fără să ies din corpul ei deoarece încă stă întinsă pe mine, o mângâi pe spate, care este moale, foarte moale.

— După cum ar spune Dexter, cred că am fesele roşii, spune ea.

Din poziţia mea, se văd roşii şi, văzând cum le priveşte Peter, dau din cap aprobator. Şi el la fel. Îi place oferta mea şi, după ce a luat o sticluţă cu lubrifiant de pe masă, o deschide şi o toarnă pe prezervativ.

Judith nu se uită. Aşteaptă evenimentele. Ea are încredere în mine, în ceea ce pot oferi din partea mea şi, când simte că-i separ fesele fundului ei frumos şi colorat, observ cum se arcuieşte, cum îl oferă şi ea.

Câteva clipe mai târziu, Peter îngenunchează pe pat şi, după ce se apropie de Jud din spate, ştiu când el o pătrunde după mişcările fetiţei mele. Gura ei se deschide, geme, făcându-mă să ştiu cât de posedată este. Asta mă excită din nou, iar erecţia mea, încă înăuntru, se trezeşte.

Peter o apucă de şolduri şi o trage mai aproape de el iar şi iar, în timp ce sunetul sec al intruziunii ei ia în stăpânire separeul. Gemetele soţiei mele şi modul în care tipul îşi accelerează atacurile ajung să trezească tigrul din mine, iar acum suntem doi bărbaţi care o posedă pe Judith în timp ce o ţinem de şolduri.

Ea se bucură. Suntem împreună de suficient de mult timp pentru a face diferenţa dintre a ne simţi bine şi a ne simţi rău şi, fără îndoială, îi place ce se întâmplă.

Gemete...

Suspine pasionale...

Ţipete de nebunie...

Şi sex fierbinte şi pervers. Toate acestea suntem noi.

Devotaţi jocului nostru, ne bucurăm de un trio fierbinte în care plăcerea, bucuria, senzualitatea, erotismul şi

perversitatea sunt cele care predomină, sunt ceea ce căutam, până când corpurile noastre, fierbinţi ca focul, nu mai pot suporta şi, odată ce ating punctul culminant, ne lăsăm duşi de val.

Cinci minute mai târziu, când Peter se spală şi pleacă, eu şi Jud rămânem goi în pat. Pe mânerul separeului nostru nu mai există niciun bileţel, nu mai există nicio solicitare şi, fără a mai fi nevoie de nimeni altcineva, facem dragoste în timp ce auzim oftaturile şi gemetele celor care se află de cealaltă parte a peretelui, cei pe care îi vom vizita mai târziu. Desigur.

36

Ca în multe alte dăţi, eu şi Björn vorbim la birourile Müller. El se ocupă de toate problemele mele legale. Şi, după semnarea unor hârtii pe care le păstrează, întreabă, ştiind că Mei şi Judith sunt la cumpărături împreună:

— Le sun pe fete, atunci, şi rămâne să ne întâlnim la Trattoria lui Joe?

Consimt. Judith iubeşte acel loc şi, după ce mă uit la ceas, spun:

— La unu şi jumătate.

Björn dă din cap aprobator, apoi îl aud vorbind cu Mei. În acel moment vine secretara mea şi, după ce îmi înmânează nişte documente pe care le pun pe birou, ea iese din nou chiar în momentul în care Björn închide. Dar telefonul îi sună din nou imediat şi răspunde. Văd că tonul vocii sale se schimbă pentru a adopta unul mai profesional şi, când se termină apelul, spune:

— Heine, Dujson şi Asociaţii.

Ştiu cine sunt, de ani de zile îşi doreşte să facă parte din firma de avocatură internaţională.

— Voiau să le confirm dacă voi participa la cina de gală, singur sau însoţit, şopteşte el apoi cu un zâmbet.

Nu trebuie să-l întreb cum va merge, dar îi spun:

— Încă mai cred că nu este nevoie să faci parte din acea firmă. Ai propriul tău...

Ca întotdeauna când vorbim despre asta, Björn oftează şi şopteşte:

— Eric...

Chipul său îmi spune că, orice aş spune, nimic nu-l va face să se răzgândească, aşa că în cele din urmă conchid:

— De acord.

El consimte şi, dornic să schimbe subiectul, spune:

— Cum se descurcă Flyn la şcoală? Bine?

Clatin din cap dezaprobator. Ceva îmi spune că va rămâne corigent la una sau două materii anul acesta şi mai mult de când se prosteşte în ultima vreme cu fata sa, Dakota. Dar, când îi spun asta prietenului meu, el răspunde:

— Este în plină adolescenţă. Nu fi prea dur cu el şi aminteşte-ţi când ai avut tu vârsta lui.

Dau din cap aprobator, ştiu că la vârsta lui eram un ticălos şi spun:

— Nu îţi face griji!

— Mai are iubită?

Consimt. Dakota este o fată bună.

— Da.

— Este cea pe care am văzut-o ultima dată la mall?

Amintirea acelui moment mă face să râd. Björn şi cu mine l-am dus pe Flyn la mall pentru că se întâlnea cu ea pentru a merge la film şi ne-a făcut să dispărem înainte ca fata să ne vadă însoţindu-l. Aşa că spun în şoaptă:

— Da. Şi mă crezi sau nu, mie şi lui Jud ne place.

Zâmbeşte, nu mai pune alte întrebări şi, întinzându-mi telefonul, glumeşte:

— Haide, să lăsăm viaţa privată a lui Flyn în pace şi să mergem să mâncăm cu războinicele noastre.

Zâmbesc. Fără îndoială, Judith şi Mei sunt.

Odată ajunşi la restaurant, ne aşezăm în partea din spate a localului şi vorbim despre atitudinea lui Flyn. Este în plină adolescenţă şi nu încetează să ne provoace, mai ales pe Judith. Îi cunoaşte slăbiciunile şi, deşi încerc să ţin partea în anumite momente atunci când cred că unul dintre ei are dreptate, adevărul este că-i complicat, mai ales pentru că sunt mereu la mijloc.

Uşa restaurantului se deschide şi le văd pe Judith şi Mei intrând. Fericit, mă uit la soţia mea. Mă încântă. Aspectul acela vioi şi preţios pe care îl are mă înnebuneşte şi, când se apropie, mă ridic, o sărut pe buze şi îi trag scaunul în spate. Îmi place să fiu galant cu ea. Poate că e ceva de modă veche, dar şi lui Judith îi place.

În timp ce se aşază, glumesc cu ea. Ca de fiecare dată, ne certăm şi, când o întreb dacă mai este supărată pe mine, ea se limitează la a-mi şopti:

— Nesimţitule!

Ei bine... ne descurcăm.

Amuzat, zâmbesc şi comand mâncarea.

De când s-a născut Hannah, Judith este obsedată de greutate. Crede că este grasă, că acele kilograme care i-au rămas pe burtică sunt importante pentru mine, când adevărul este că îmi pasă doar de ea. Cu sau fără kilograme în plus. O iubesc aşa cum este şi, chiar dacă îi spun asta, îi este greu să mă creadă.

După ce fac comanda, începem să vorbim şi, când îi comunic lui Judith că astăzi voi ajunge târziu, pentru că am foarte mult de muncă, ea nu înţelege. Nu-i place să lucrez atât de mult. Nici mie, dar conducerea unei companii de succes ca Müller necesită un anumit sacrificiu, iar acel sacrificiu sunt eu.

Când soţia mea este mai liniştită, Björn ne vorbeşte despre Sami, despre prinţesa sa. Îl ţine captiv, aşa cum copiii mei mă ţin captiv pe mine, iar fetele ajung să se privească reciproc cu complicitate.

Oare arătăm ca nişte idioţi?

După primul fel de mâncare, Jud se uită la mine, zâmbeşte şi şopteşte:

— Am mâncat toţi *crostini* cu mozzarella. Nu m-am abţinut.

Zâmbesc. Este bine că are poftă de mâncare şi, amuzat, când să răspund aud în spatele meu:

— Eric... Eric Zimmerman, tu eşti?

Acea voce...

Oare de ce îmi pare cunoscută?

Repede, mă întorc şi mă găsesc fără cuvinte.

Ginebra!

La câţiva metri de mine se află femeia de care, într-un trecut, foarte trecut, m-am îndrăgostit şi care mi-a frânt inima.

Arată la fel. Ei bine, nu, este mai în vârstă. La fel ca mine. Timpul a trecut pentru amândoi şi, deşi este frumoasă, pentru că a fost întotdeauna foarte frumoasă, o văd prea machiată şi puţin uzată.

Clipesc, nu ştiu ce să spun.

Nu mă aşteptam să o văd aici; ştiu de la nişte cunoştinţe că locuieşte în Chicago. Dar mă ridic, mă apropii de ea şi şoptesc uitându-mă în ochii ei verzi frumoşi:

— Ginebra...

Fără să stăm pe gânduri, ne topim într-o îmbrăţişare. Lucrurile pe care le-am trăit împreună au fost frumoase, chiar dacă sfârşitul nostru a fost un dezastru nenorocit. Dar eram nişte copii, fără experienţă de viaţă şi acum, văzând asta de la distanţă, mă bucur să o întâlnesc din nou. De ce nu?

De-ndată ce ne separăm, fericit să o văd, întreb:

— Dar ce faci la München?

În timp ce spun asta, îmi amintesc că Jud este cu mine.

Imediat mă întorc spre ea şi, oh... oh... privirea asta mă pune în alertă. Văzându-mă atât apropiat de această femeie pe care ea nu o cunoaşte, o face să se simtă lipsită de siguranţă şi, când o prezint, pentru a evita problemele, Ginebra, care nu-şi ia ochii de la mine, îmi mângâie obrazul, aşa cum a făcut-o de o mie de ori înainte şi şopteşte:

— O, Eric... Ce bucurie să te văd!

Atingerea ei mă face să-mi amintesc trecutul într-un mod inexplicabil, un trecut pe care l-am uitat cu îndârjire din pricina pagubelor pe care mi le-a făcut atunci când m-a părăsit şi, fără să ştiu de ce, răspund:

— Şi eu mă bucur să te văd, Gini.

— „Gini”? De ce i-am spus aşa?

De-ndată ce spun asta şi văd cum se uită la mine, regret. Ceea ce a fost între noi este de domeniul trecutului, ceva ce nu aş mai repeta în viaţa asta, dar apoi Geneva spune:

— Prăjiturică...

La naiba... La naiba... La naiba... Oare a auzit-o Jud?

Nu mă uit la ea. Este aproape mai bine să nu mă uit, dar, văzând zâmbetul nemernicului de Björn, ştiu că atât el, cât şi Mei, precum şi fetiţa mea au auzit-o.

La naiba!

— Cât de mult m-am gândit la tine, iubirea mea, insistă Ginebra.

Aspectul ei...

Vocea ei...

Şi cuvintele ei... mă fac dintr-odată să mă simt inconfortabil.

Mă uit la Jud cu coada ochiului şi mă gândesc la ceea ce

ne-am spus mereu: „Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face”. Şi, deşi nu fac nimic greşit, ştiu că ceea ce aude ea nu-i place deloc. Dacă ar fi invers, nici mie nu mi-ar plăcea.

Prin urmare, dorindu-mi să se termine odată această scenă ridicolă ce pare ceva ce nu este şi nu va fi în viaţa asta, mă uit la bruneţica mea, care cu siguranţă se gândeşte deja la prostii, şi spun:

— Ginebra, vreau să ţi-o prezint pe soţia mea, Judith.

Acum cea care reacţionează este Gini.

Văd cum îşi fixează ochii verzi asupra lui Jud. O scanează. Cele două se privesc cu intensitate până când Ginebra se îndepărtează de mine, se apropie de soţia mea şi spune cu o expresie uimită:

— O, îmi pare rău... îmi pare rău... Nu ştiam că Eric este căsătorit. Judith, nu am vrut să te deranjez cu comentariile mele nefericite.

Jud zâmbeşte. Uf... ce zâmbet fals!

Ea răspunde abia după ce Gini insistă cu scuzele:

— Hei, Ginebra, e în regulă.

Dar, da. Îmi cunosc spanioloaica şi nu e deloc în regulă. Aşadar, apropiindu-mi-o pentru a mă privi, spun plin de mândrie:

— Ginebra, Judith este tot ce şi-ar dori un bărbat pentru el şi, din fericire, eu am găsit-o, am făcut-o să se îndrăgostească de mine şi am convins-o să ne căsătorim.

La naiba...! Ce discurs am ţinut despre soţia mea! Sper să-l aprecieze.

Aşadar, văzând că ea zâmbeşte, înseamnă că este mulţumită de ceea ce a auzit, şi, profitând de ocazie, îi prezint pe Mei şi Björn, care ne privesc dintr-un plan secund.

Câteva clipe mai târziu, aflu că este producătoare, ceva ce şi-a dorit în trecut şi, lăsându-mă purtat de bucuria de a o vedea, îi spun din nou „Gini”. La naiba!

Jud întinde mâna şi îşi ia paharul. Mă uit repede la ea. Nu am deloc încredere în ea şi, întrucât am nevoie să ştie şi alte amănunte, întreb:

— Felix a venit cu tine?

— Desigur, spune Ginebra.

Şi ne povesteşte că vizitează una dintre clinicile sale veterinare împreună cu un coleg. Câteva clipe mai târziu, un bărbat care se uită spre noi îi face semn cu mâna. Cu siguranţă, va pleca spre el şi spre femeia blondă cu care este şi apoi, privind-o pe Judith, întreabă:

— Putem să luăm masa într-o bună zi?

Fetiţa mea nu răspunde, iar eu, scoţând una dintre cărţile mele de vizită, i-o dau şi spun:

— Sună-mă şi vom lua masa împreună.

Ginebra este surprinsă când îi spun că sunt preşedintele şi directorul companiei Müller şi, după ce stabilim că trebuie să ne punem la curent cu noutăţile, pleacă. O privesc cum se îndepărtează, dar apoi o aud pe Judith lângă mine, spunând cu subînţeles:

— „Prăjiturică”?!

Ei bine... ştiam eu!

Ştiam eu că acel diminutiv blestemat îmi va crea necazuri. Fără a pierde o secundă, Jud mă întreabă despre Ginebra. Mei zâmbeşte, iar Björn mă ia peste picior:

— Oh... oh... oh... să ia vină cineva să ia repede cuţitele de aici, pentru că o cunosc pe fata asta spaniolă.

Asta mă face să râd şi, fără să piardă timpul, el mă întreabă:

— Este acea Ginebra la care mă gândesc?

Încuviinţez.

Nu este plăcut pentru mine să-mi amintesc martiriul pe care l-am trăit cu ea, dar, văzând cum Judith se aşteaptă să răspund la întrebarea ei, explic:

— Ginebra a fost prietena mea în timpul studenţiei la

universitate.

Dar cuvintele mele, în loc să o calmez pe Jud, o aprind. Repetă de fiecare dată „Prăjiturică4 şi „Gini” pe un ton din ce în ce mai răutăcios, iar Björn trebuie să calmeze spiritele.

Cu toate acestea, Judith continuă. Se vede clar cât de mult îi place conflictul.

Mă uit la ea, încerc să o calmez şi îi spun că am să-i povestesc tot. Dar nimic. Îmi ignoră privirile şi continuă. Îşi dă drumul la gură şi spune tot ce are de spus, până când, obosit să o aud, îi explic ridicând tonul:

— Ginebra a fost prietena cu care am avut primul meu trio şi cu care am cunoscut lumea swingerilor. După aceea, l-a cunoscut pe Felix, a plecat să locuiască cu el în Statele Unite şi acesta este sfârşitul poveştii până acum zece minute, când ne-am văzut pentru prima dată după mulţi ani. Altceva?

Judith se uită la mine.

Ştie că m-a împins deja la limita răbdării şi, în cele din urmă, ignorându-mă din nou, se uită la farfuria pe care chelnerul a lăsat-o în faţa ei şi şopteşte:

— Hmm... ce bine arată asta!

Suspin. Faptul că mă tratează de parcă aş fi un prost mă scoate din sărite, dar, după ce schimb o privire cu Björn şi am văzut că îmi cere să fiu liniştit, decid să-l ascult. Aşa este cel mai bine.

Cu toate acestea, atmosfera din jurul mesei s-a rarefiat deja şi mă enervează, mă enervează foarte tare!

După prânz, trebuie să mă întorc la birou. Îmi iau rămas-bun de la Judith şi, când o sărut, îi şoptesc:

— Te iubesc...

— Ştiu, spune ea, dar expresia ei nu se schimbă.

37

În acea zi, lucrez până noaptea târziu. O sun pe fetiţa mea să-i spun că nu ajung la cină şi, deşi nu-i face prea multă plăcere, nu protestează. Presupun că se abţine până când ajung acasă.

La naiba!

Simt cum compania mă absoarbe din ce în ce mai mult în fiecare zi şi dintr-odată îmi dau seama că nu pot delega. Dacă eu mă ocup de ceva, problema se rezolvă rapid, dar, dacă o deleg, problema creşte, până când trebuie să mă ocup eu personal de ea şi, în cele din urmă, este o lucrare dublă pentru mine.

Când ajung acasă în seara aceea este târziu. De-ndată ce trec pragul porţii, Susto şi Calamar îmi urmăresc maşina până ajung în garaj. După ce parchez lângă motocicletele lui Judith şi Flyn, deschid uşa şi Susto, care este neliniştit, îmi sare imediat pe picioare.

Încercând să mă relaxez, după ziua grea de muncă pe care am avut-o, îl salut, în timp ce Calamar, întins pe burtă pe pământ, îmi caută şi el atenţia. După cum pot, am grijă şi de el, şi simt cum îmi scade nivelul de oboseală. Susto şi Calamar, în felul lor, mă relaxează.

De îndată ce-mi iau rămas-bun de la ei, intru în casă şi mă duc la baie să mă spăl pe mâini. Vreau să merg să-i văd pe micuţii mei, care probabil dorm, şi vreau să fiu curat pentru ei.

După ce îi văd pe Eric şi pe Hannah şi îi sărut pe căpşor cu afecţiune, mă opresc în camera lui Flyn. Presupun că doarme.

Dar, când aud un murmur, deschid uşa şi, văzându-l cu telefonul în mână, întreb, aprinzând lumina:

— Ce faci, de ce eşti treaz?

Se uită la mine, l-am prins şi se grăbeşte să răspundă:

— Nu-i spune mamei.

Amuzat, zâmbesc. Ei şi micile lor secrete ciudate.

Mă îndrept spre pat, Flyn întinde mâna şi bate palma cu mine aşa cum o face cu prietenii lui.

— Ce faci, tată?!

Bucuros, bat palma cu el. Sărutările şi îmbrăţişările au rămas în urmă.

— Cu cine vorbeşti? îl întreb atunci.

În timp ce-şi retrage telefonul, văd pe ecran o fotografie a unei fete blonde care nu este Dakota, iubita sa, iar Flyn spune:

— Cu o prietenă.

— Dakota?

Se gândeşte la asta pentru o clipă. Este clar că evaluează dacă să îmi spună sau nu adevărul şi, la final, spune:

— Da, tată.

Ce mincinos!

Chiar dacă nu aş fi văzut fotografia celeilalte fete, aş fi ştiut că minte, dar, respectându-i intimitatea, pe care eu însumi o preţuiesc atât de mult, îi ciufulesc părul negru şi spun, îndreptându-mă spre uşă:

— Este târziu. Stinge lumina şi dormi.

— Tată!

— Ce?

— Nu-i spune lui Jud că sunt treaz, altfel mă va certa.

Mi se pare ciudat faptul că acum îi spune Jud. De obicei, îi spune mama şi întreb:

— Ce-i cu voi doi în ultima vreme?

— E foarte pisăloagă, tată. Crede că sunt încă un copil şi mă enervează.

Consimt zâmbind.

— De acord. Nu-i voi spune nimic mamei tale, dar du-te la culcare acum.

Închid uşa cu grijă şi mă îndrept spre camera mea.

Când intru, o văd pe Judith citind o carte în pat. Mă bucur, mă duc la ea şi îi dau un sărut. Dar, de-ndată ce fac asta, eu, care o cunosc, observ că ea continuă să se gândească la ceva şi ştiu că problema este Ginebra.

La naiba... acum va trebui să discut şi eu!

Încercând să nu forţez nota, încep să mă dezbrac în timp ce observ privirea ei acuzatoare în oglindă şi simt cum mi se ridică părul de pe corp. Nu am avut o după-amiază bună la serviciu, iar de asta... nu am chef.

La naiba!

Îmi scot cravata, apoi cămaşa şi, când ochii mei şi Jud se întâlnesc din nou prin oglindă, nu mai suport şi, înainte ca ea să spună ceva, izbucnesc:

— Jud... nu mi-a plăcut comportamentul tău în restaurant astăzi după ce a apărut Ginebra.

Închide cartea dintr-o lovitură. A realizat deja ceea ce a planificat toată după-amiaza şi îmi spune cu mândria ei obişnuită:

— Nici mie nu mi-a plăcut să văd ce am văzut.

La naibaaaaaaaa!

Dar ce a văzut?

M-am reîntâlnit doar cu o prietenă din trecut. OK... a fost logodnica mea, dar ce am făcut eu greşit ca ea să vadă ceva ciudat?

Începem să ne certăm. Asta mai lipsea! Şi după ce îmi spune „Prăjiturică4 şi mă enervează, în cele din urmă îmi mărturiseşte că este geloasă.

Chiar este geloasă pe Ginebra?

Îmi zâmbeşte. Îmi zâmbeşte în felul în care ştie că îmi aprinde sângele şi nu tocmai într-un mod bun şi mă provoacă. La naiba cu Judith!

Mă întreabă despre Felix, soţul Ginebrei, şi, dornică să afle mai multe, mă întreabă şi dacă m-a lăsat pentru el.

La naiba... La naiba... La naiba...

Dar de ce mă întreabă asta?

Chipul meu se contractă. Felix şi Ginebra nu mă interesează nici cât negru sub unghie, dar, pe de altă parte, îmi pasă de soţia mea care, după ziua teribilă pe care am avut-o, mă supune la un interogatoriu.

Continui să mă dezbrac şi, în oglindă, văd că îşi zgârie gâtul. Iritaţia!

Dacă nu opresc eu dezastrul pe care îl provocăm, nimeni nu o va opri şi, când mă pun în pat, arunc cartea pe jos şi, trăgând-o spre mine, o îmbrăţişez.

Dar Jud este Jud şi îşi aminteşte încă ce s-a întâmplat în restaurant. De ani de zile, îmi este mai mult decât clar că femeile au o arhivă în creier în care păstrează chiar şi cele mai mici detalii şi, fără îndoială, Jud este regina acelei arhive. Ea îşi aminteşte totul! Şi, până la urmă, ajung să râd. Fie fac asta, fie o voi sufoca.

38

Oricât de incredibil pare, am stabilit să luăm cina cu Ginebra şi Felix. Gini a sunat-o pe Judith şi a acceptat fără ezitare. Cine să o mai înţeleagă?

Când ajungem la restaurant, Felix şi cu mine ne privim.

Îmi amintesc încă ultima zi în care ne-am văzut. Nu a fost uşor, cu atât mai puţin pentru el, care a ajuns cu sânge în gură din pricina pumnului pe care i l-am dat. Dar timpul a trecut şi acum nici el, nici Geneva nu contează deloc pentru mine, prin urmare, cu plăcere, zâmbesc şi întind mâna în timp ce soţia mea şi Gini se sărută pe obraz.

În timpul cinei, îmi dau seama de modul în care Jud se relaxează. Nu ştiu de ce a acceptat această întâlnire, dar

ştiu că se bucură de ea acum. Ginebra a fost întotdeauna o gazdă bună şi eu, care o cunosc, ştiu că se străduieşte pentru a ne mulţumi pe amândoi. Pe mine şi soţia mea.

Când, la un moment dat în timpul serii, ele se duc la toaletă, eu şi Felix rămânem tăcuţi. Este o tăcere puţin incomodă, până când el spune:

— Ai o femeie drăguţă şi plăcută.

Mă uit la el şi, fără să-mi schimb expresia, afirm cu convingere:

— Ştiu.

Zâmbim amândoi şi, gata să-mi marchez terenul, spun:

— Pentru ea, ucid.

Felix dă din cap aprobator. A înţeles succintele mele cuvinte şi, după ce ia o înghiţitură din paharul cu vin, comentează:

— Ginebra mi-a spus că acum te ocupi de Müller.

— Da, încuviinţez eu. Când a murit tatăl meu, am preluat frâiele companiei.

— Mi-a mai spus, de asemenea, că nu era ceea ce îţi doreai.

Are dreptate, dar, fără să vreau să dau mai multe explicaţii decât este necesar, răspund, gândindu-mă la familia mea şi la angajaţii mei:

— Nu poţi face întotdeauna ceea ce îţi doreşti. Uneori, trebuie să te gândeşti la ceilalţi înainte de a lua o decizie care îi poate afecta.

În timp ce spun asta, îmi dau seama că poate cuvintele mele l-au făcut să se simtă inconfortabil, pentru că vrea să adauge ceva:

— Eric...

Ridic mâna şi îl întrerup. Vazându-i faţa, ştiu ce o să-mi spună şi răspund:

— Felix, asta aparţine trecutului. Acum sunt foarte fericit.

El consimte şi mă priveşte. Nu-l cunosc prea bine pe Felix, dar expresia lui mă face să înţeleg că vrea să-mi spună ceva ce nu spune. Cu toate acestea, când Jud şi Gini se întorc la masă, continuăm să vorbim despre orice, în afară de sentimente.

Zilele trec şi subiectul Ginebra pare uitat, dar, într-o dimineaţă, înainte de a merge la serviciu, Judith mă torturează din nou să mergem la Bâlciul de la Jerez.

Dar, să vedem, oare încă nu ştie că nu-mi plac acele serbări spaniole?

Mă simt ridicol. Toată lumea dansează, cântă şi bate din palme în jurul meu şi mă simt ca un prost. Nu am ritm. Nu pot face diferenţa dintre o melodie sevilliană, o bulerie sau mai ştiu eu ce. Pentru mine, toate îmi sună la fel!

Iar când Pachuca sau vreo altă femeie de la petrecere insistă să ies la dans, mă enervează tot şi o iau razna!

Nu. Am spus că nu voi mai merge la Jerez pentru a mă simţi prost.

Desigur, fetiţa mea şi cu mine ne confruntăm. Ea îmi face reproşuri. Eu îi fac reproşuri. Şi, bineînţeles, ajungem să ne certăm despre muncă. Mă învinovăţeşte că lucrez multe ore şi că nu mai sunt cu ea ca înainte.

Ştiu că are dreptate...

Ştiu că reproşurile ei sunt justificate...

Dar ştiu, de asemenea, că familia mea a crescut, de asemenea şi compania, iar eu, în calitate de cap de familie şi proprietar al lui Müller, trebuie să fac un efort pentru a nu le lipsi nimic şi pentru face compania să avanseze.

Discutăm... Discutăm... Discutăm...

Şi, mult timp mai târziu, când suntem în bucătărie, văzând expresia tristă a fetiţei mele, mă simt groaznic. De ce nu sunt un tip mai petrecăreţ, aşa ca Björn? Şi, conştient că vreau să o văd zâmbind, mă apropii de ea, o îmbrăţişez cu blândeţe şi şoptesc:

— Voi încerca să găsesc zile libere pentru a merge la Jerez...

Fata mea zâmbeşte.

Cât de fericit mă face să văd acel zâmbet frumos! Şi, după ce o sărut şi îi promit că nu ne vom mai certa despre acelaşi lucru, vorbim despre petrecerea la care vom participa în acea noapte.

Un bal mascat nenorocit, la care voi merge în costum de poliţist. O să mă omoare, aşa cum ar spune socrul meu!

Câteva ore mai târziu, la birou, primesc un telefon de la Dexter. E entuziasmat. Tocmai a devenit tatăl a doi bebeluşi frumoşi şi nu se poate opri din râs şi se bâlbâie ca un prost.

Serios, oare, toţi bărbaţii se comportă aşa când devin taţi?

De îndată ce închid telefonul, zâmbesc.

Toţi cei pe care îi iubesc trec printr-o perioadă frumoasă şi îmi place asta, îmi place foarte mult. Mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

Când plec de la birou în acea după-amiază, mă îndrept spre casa lui Björn şi Mei. Mă întâlnesc cu Jud acolo, pentru că ideea de a ieşi din casă deghizaţi nu mă entuziasmează.

Odată ajuns acasă la prietenii mei, le dau vestea bună despre Dexter şi toţi se bucură. Sosirea bebeluşilor în lume este întotdeauna ceva frumos şi cu atât mai mult dacă este vorba de oameni pe care îi iubeşti. Mei şi Jud sunt emoţionate. Vorbesc, râd şi, fără ezitare, îl sună pe Dexter, care le aude râzând.

Björn şi cu mine le privim, apoi el şopteşte:

— Sunt atât de fericit pentru Dexter.

Şi eu mă bucur şi afirm:

— Va fi un tată minunat.

Amândoi consimţim. Va fi minunat.

Odată ce fetele închid telefonul, se uită amuzate la noi în costumele noastre de pompier şi de poliţist. Björn şi cu mine zâmbim.

— Şi voi în ce vă deghizaţi? întreabă el.

Ele fac schimb de priviri, zâmbesc şi, fără să răspundă, intră în camera din spate şi închid uşa.

— Tare mi-e teamă de cele două, şoptesc eu.

Dar teama se transformă în admiraţie când, după câteva minute, uşa se deschide şi în faţa noastră apar îmbrăcate în înger şi diavol, iar eu şi Björn fluierăm încântaţi. Sunt superbe, sexy şi ispititoare!

Ochii mei sunt aţintiţi asupra preţioasei mele soţii şi, apropiindu-mă de ea, o privesc şi îi şoptesc:

— Eşti cel mai ispititor şi mai preţios înger pe care l-am văzut vreodată.

Judith zâmbeşte. Mă sărută şi afirmă făcându-mi cu ochiul:

— Îngeraşul nu poartă chiloţi.

Încântaţi, toţi patru ne îmbrăcăm cu paltoanele pentru a ascunde costumele pe care le purtăm, coborâm în garaj şi, după ce ne urcăm în maşina lui Björn, ne îndreptăm către Sensations. La balul mascat organizat de ei.

La sosire, salutăm prieteni şi cunoscuţi şi îmi dau seama imediat de câţi o urmăresc pe Judith. Este frumoasă în costumul acela. Soţia mea este ispita întruchipată şi în fiecare zi sunt mai îndrăgostit de ea.

Fără să o pierd din vedere, mă entuziasmez urmărind-o vorbind şi râzând, până când îmi dau seama că se întoarce şi începe să discute cu un bărbat îmbrăcat ca muşchetar. La început nu îl recunosc, dar îmi dau seama imediat că este Felix. Ce face el aici?

Nu o văd nicăieri pe Ginebra şi îi prezint pe Björn şi Mei. Jud, care, ca şi mine, se uită în jurul nostru, întreabă de ea, iar Felix răspunde cu un mic zâmbet:

— Am lăsat-o să se distreze în separeul numărul cinci în timp ce eu am venit să iau şampanie. I-am cerut soţiei să satisfacă trei prieteni.

Consimt, ştiu foarte bine ce îi place lui Felix şi, când se îndepărtează după ce a comandat băutura de la chelner, îl urmăresc din priviri până când dispare din orizontul meu.

Câteva clipe mai târziu, când Björn şi cu mine vorbim, îmi dau seama de modul în care Jud şi Mei privesc un tip cu părul închis la culoare care dansează salsa îmbrăcat în cowboy. Modul în care se uită soţia mea la el, mă pune în alertă, mai ales când se apropie de ele şi încep să vorbească toţi trei.

Fără ezitare, îl avertizez pe Björn şi ne apropiem imediat de ei. Tipul se numeşte Dennis, este brazilian, respectuos şi simpatic şi nu pot să nu râd când soţia mea spune: „Bossa nova, samba, capoeira”. Râsul meu este interpretat în mod corect de Jud. Ştie că mă gândesc la vremurile în care, când spunea că este spaniolă, oamenii strigau: „Ole, toreador, paella” şi apoi râdem amândoi. Îmi place complicitatea noastră.

De-ndată ce Dennis pleacă la braţ cu cele două blonde cu care era, Björn şi cu mine ne ducem să luăm ceva de băut şi fetele merg la toaletă.

La bar, Björn şopteşte:

— Am rămas perplex când l-am cunoscut pe Felix. Nu se potriveşte deloc cu Ginebra.

Chelnerul plasează băuturile înaintea noastră. Plătesc şi, uitându-mă la prietenul meu, întreb:

— O spui din cauza vârstei?

Björn consimte şi continuă:

— Câţi ani or avea?

Nu ştiu sigur, dar răspund:

— Cred că vreo treizeci şi doi sau treizeci şi trei.

— Ei bine, tipul nu se menţine foarte bine.

Zâmbesc, realitatea este aşa cum este şi şoptesc:

— Când l-a întâlnit, a fost atrasă de el, nu din cauza fizicului, ci din cauza modului său de a se bucura de sex. Cu el a experimentat lucruri pe care cu mine nu le-ar fi trăit niciodată. Tu mă cunoşti. Ştii că îmi place sexul, mă bucur de el într-o mie de moduri diferite, dar am limite şi mai ales dacă îmi iubesc soţia, aşa cum este cazul.

Björn dă din cap aprobator.

— Îmi place să mă joc cu soţia mea, adaug, nu să o dăruiesc, astfel încât ceilalţi să poată face ce vor cu ea. Mai mult, ştiu că Ginebra a căzut la înţelegere de multe ori cu clienţii şi prietenii săi.

— Pe bune, omule?!

Dau din cap aprobator, ştiu ce le poate pielea şi spun:

— Acesta este jocul lor. Un joc pe care îl acceptă pentru că şi ei îi place aşa cum îi place lui. Dar eu nu aş putea. Nu aş putea să o folosesc niciodată pe Jud sau pe oricine altcineva, aşa cum fac ei.

Câteva clipe mai târziu, fetele se întorc. Jud se aşază pe un scaun, mă sărută şi accept fericit sărutul ei cald. Apoi, Olaf şi Diana, nişte prieteni, se apropie, dar văd cum Judith îl urmăreşte pe brazilian, care dansează salsa în fundal. Este clar că i-a atras atenţia şi, văzând cum se uită şi el la noi, îmi apropii gura de urechea ei şi şoptesc:

— Îngeraş... separă-ţi coapsele pentru cowboy.

Văd cum i se ridică părul de pe întreg corpul fetiţei mele. Îi place să înceapă jocul.

Cu plăcere şi perversitate, introduc degetul în pahar, îl scufund în whisky şi apoi, cu complicitate, îl trec peste buzele cărnoase ale soţiei mele. Se uită la mine, se aprinde, în timp ce degetul meu, încă umed, coboară până la bărbie, gât, sâni, buric. Gura ei tremurândă o cheamă pe a mea şi eu o sărut. O devorez în timp ce degetul îmi continuă călătoria până când se strecoară sub rochia ei

scurtă şi ajunge în centrul dorinţei ei.

Minunat!

Jud este fierbinte, foarte fierbinte şi când degetul meu alunecă prin umezeala ei şi ajunge direct la clitoris, văzând că închide ochii din pură plăcere, îi cer:

— Uită-te la mine, draga mea... uită-te la mine.

Ea se uită. Îşi fixează ochii negri asupra mea, iar eu, mişcându-mi degetul în căutarea plăcerii ei, auzind-o gemând, zâmbesc, o sărut pe gâtul ei drăguţ şi, flămând după sex, spun:

— Privirea ta îmi spune că eşti pregătită pentru joc.

Geme, vrea mai mult şi, după ce schimb o privire cu Dennis, pe care îl văd cum scapă de cele două blonde, vine la noi şi, introducând o mână între coapsele soţiei mele, o mângâie şi şopteşte:

— Îmi place că nu porţi chiloţi.

Zâmbesc. Jud, de asemenea.

Fără întârziere, mergem în camera din spate, la colectiv, iar Björn, Mei, Olaf şi Diana vin cu noi.

Vrem să ne jucăm. Vrem să ne bucurăm. Vrem sex.

Odată ajunşi acolo, unde sunt mai mulţi oameni care se bucură de ceea ce am plecat să facem, Björn, Mei şi Olaf se îndreaptă spre unul dintre multele paturi libere. Îşi încep imediat jocul fierbinte şi li se alătură alte persoane.

Judith îşi muşcă buza. Moare să se joace şi ea.

Diana mă întreabă dacă poate începe ea cu îngeraşul şi, după ce văd că soţia mea acceptă, accept şi eu.

Ne apropiem de unul dintre paturile libere, Jud se întinde pe el şi, fără ruşine, ne arată ardoarea, feminitatea ei.

Cât de aprinsă este soţia mea!

Ne uităm cu toţii înfometaţi la pubisul ei perfect epilat, la mişcările sale sugestive şi, brutalizat, mă apropii de ea şi când văd barele de la capul patului, spun:

— Ţine-te de ele şi nu le da drumul pentru nimic în

lume.

Fetiţa mea o face. Îi place ordinul meu şi, fierbinte pentru moment, îşi deschide coapsele din nou pentru a mă ispiti şi, după ce ne încântă cu umezeala ei, Diana îşi duce gura în acel centru atractiv de plăcere şi îl suge. Îl linge cu dorinţă.

Jud se predă. Îşi deschide coapsele pentru ea şi se desfată.

Îmi place să-mi văd soţia posedată de o altă persoană. Mă excită foarte mult. Acest tip de plăcere face parte din jocul nostru. Din jocul nostru pervers.

Fetiţa mea se mişcă, o ia razna, îi place ceea ce îi face experta Diana. Dennis şi cu mine ne aşezăm pe pat să privim, în timp ce urechile noastre aud gemetele şi ochii noştri văd trupurile tuturor celor care fac sex în jurul nostru.

Suntem cu toţii acolo pentru ceva şi ştim foarte bine ce este.

Temperatura din localul Sensations creşte, şi a noastră odată cu ea.

În timp ce Diana o masturbează pe Jud şi ea se acuplează asalturilor ei, Dennis şi cu mine îi dăm jos rochiţa ei uşoară de îngeraş şi îi eliberăm sânii. Câteva secunde mai târziu, aceştia se mişcă ispititori în faţa noastră şi, pe măsură ce eu îi iau în stăpânire unul, Dennis îl ia în stăpânire pe celălalt şi ne desfatăm. Şi ce ne mai desfatăm.

Soţia mea, pe lângă faptul că este seducătoare, este proaspătă, suavă şi apetisantă. Are o aromă specială de care se bucură doar cine vrem noi. Şi, deocamdată, vrem.

Secundă după secundă, căldura ne invadează, ne arde. Dennis şi cu mine ne abandonăm apoi ridicolele noastre costume de poliţist şi cowboy, în timp ce prietena noastră Diana o duce pe Jud în al şaptelea cer.

Cât de tare mă excită să o văd gemând aşa!

Atunci când Judith atinge punctul culminant şi corpul ei tremură, Dennis o apucă pe Diana, o pune în patru labe în faţa lui şi o pătrunde. Ea ţipă cu satisfacţie şi eu, fierbinte, foarte fierbinte, o iau pe soţia mea, o pun în aceeaşi poziţie ca Diana şi mă adâncesc în ea.

La naiba... Ce senzaţie minunată!

Simt cum bruneta mea se deschide pentru mine. Vibrează. Strigă. Cere mai mult. Ea cere mai multă profunzime, iar eu, apucând-o de şoldurile ei minunate, îi ofer cu forţă. Îi dau totul. Viaţa mea. Corpul meu. Plăcerea mea. Inima mea.

Pentru mine există doar ea şi, dornic ca ea să se bucure din plin, o fac a mea în timp ce trupurile noastre dansează în ritmul nebun, dulce şi minunat pe care îl marcăm până nu mai putem şi ne permitem să fim purtaţi departe de un orgasm lasciv şi înflăcărat.

Accelerat, îi sărut gâtul. Îi plac săruturile mele dulci, se bucură de ele şi, în cele din urmă, încins, ies din ea pentru a mă spăla. Judith se întoarce. Ne privim şi zâmbim în urma momentului incredibil pe care tocmai l-am trăit şi, în acel moment, Diana se pune între picioare pentru a-i linge fluidele ca o panteră. Soţia mea închide apoi ochii şi, înaintea oftatului ei, întreb:

— Totul este în regulă, micuţo?

Iubita mea consimte şi oftează din nou fericită, dar dintr-odată mâna ei se întinde, apucă o mână şi o văd pe Ginebra. Ce naiba face aici?

Fără să o salut, îmi dau seama că este însoţită de o altă femeie care se uită şi ea la noi. Amândouă, goale, urmăresc jocul fierbinte al lui Jud şi Diana.

Fără să-mi doresc să-i stric momentul iubitei mele, nu mă mişc. Întărindu-mă secundă după secundă alături de Dennis şi de cele două, observ plăcerea soţiei mele, până

când Jud ia unul dintre prezervativele de pe pat şi mi-l dă.

Iubita mea se uită la mine şi citesc în ochii ei.

Nu, nici mort!

Ştiu ce îmi spune. Ştiu ce îmi propune, dar refuz. Nu am de gând să o ating pe Ginebra. Totuşi, dornic de sex, deschid prezervativul pe care mi l-a dat, îl pun şi, apucând-o pe femeia care este lângă Gini, o aşez peste picioarele mele şi i-o trag.

Îmi închid ochii. Aud doar gemete fierbinţi, ţipete senzoriale şi respiraţii accelerate şi devin din ce în ce mai brutal.

Sunt absorbit de momentul arzător şi de gemetele tuturor celor din jur, dar dintr-odată îmi dau seama că mă strâng unele braţe din spate. Mă grăbesc să mă uit şi mă liniştesc când simt că sunt ale fetiţei mele. Îmi sărută uşor gâtul şi îşi încurcă mâinile în părul meu în timp ce îmi spune lucruri la ureche care mă excită din ce în ce mai mult.

Îmi accelerez atacurile faţă de străina care mă călăreşte, în timp ce o văd pe Ginebra dăruită unui om care este lângă noi. Ea se joacă ca toţi ceilalţi.

Ne aflăm într-o minunată orgie a plăcerii, a gemetelor şi a senzaţiilor şi fiecare în felul său se bucură de ea.

Respiraţia lui Jud se accelerează în urechea mea şi, privind înapoi căutând motivul, mă relaxez când îl văd pe Dennis în spatele ei.

Da. Jocul continuă.

Descărcându-mi impulsul asupra femeii care mă călăreşte, pe cât îmi stă în putinţă, observ cum brazilianul se bucură de soţia mea, o mângâie, o linge, o face să se bucure şi, căutând singura gură care mă înnebuneşte, o sărut, în timp ce fata mea şopteşte oftând de dorinţă:

— Te iubesc.

Vocea ei...

Felul în care îmi suge gâtul...

Cuvintele ei...

Momentul fierbinte...

Toate acestea împreună mă fac să tremur şi îl aud pe Dennis şoptind în timp ce îşi bagă penisul tare în ea:

— Îmi place corpul tău.

Jud vibrează. Şi eu, la fel.

Corpurile noastre posedă alte corpuri, dar amândoi ştim că acea posesie este a noastră. Doar a noastră.

Jud mă simte în ea aşa cum eu o simt pe ea şi ne bucurăm. Ne distrăm ca nebunii, până când simt o mână nouă pe umărul meu.

Privind, văd că este Ginebra. Ea şi bărbatul de care se bucură se sprijină pe patul nostru în timp ce fac sex anal. Prea aproape. Privirile noastre se întâlnesc. Citesc dorinţa în pupilele sale în timp ce corpul meu vibrează de plăcere în urma a ceea ce se întâmplă în această cameră.

Ginebra şi bărbatul, în urma atacurilor lui, ajung pe patul nostru şi sunt conştient de modul în care gura ei se apropie de a mea. Încerc să mă îndepărtez, dar este imposibil. Plăcerea momentului abia mă lasă să raţionez. Femeia de deasupra mea mă călăreşte cu dorinţă, cu poftă, se scufundă în mine, în timp ce ţipă de plăcere. Jud oftează pe gâtul meu, în timp ce Dennis o posedă, iar eu tremur necontrolat.

Ginebra se apropie din ce în ce mai mult.

Nu mă pot mişca. Nu mă pot îndepărta, dar, fără suflare, o fac câţiva milimetri când mâna ei mă apucă de bărbie. Ne privim. Plăcerea pentru ceea ce facem ne răpeşte. Dar nu, nu-i voi permite să mă sărute.

Îi spun din priviri. O fac să înţeleagă că nu-mi doresc, că nu-i permit, dar citesc în privirea ei hotărârea de a face acest lucru.

Oh... nu mă pot mişca!

Plăcerea mă paralizează.

Şi când cred că totul este pierdut, mâna lui Jud se întinde între noi doi şi o aud avertizând:

— Gura lui este numai a mea.

Când o aud spunând asta, respir şi blestem în gând.

De ce nu am spus eu asta înainte? De ce nu m-am putut mişca?

Şi, întorcând capul pentru a mă uita la soţia mea, care mă priveşte oftând şi încinsă de posesia brazilianului, afirm:

— E doar a ta, micuţo... doar a ta.

Jud închide ochii, consimte, sper să mă creadă şi, câteva secunde mai târziu, o aud atingând punctul culminant cu Dennis şi, în curând, şi eu.

Epuizaţi şi fericiţi, eu şi Judith ne ridicăm din pat în timp ce oamenii din jurul nostru îşi continuă jocul special. Suntem însetaţi. Avem nevoie de o băutură.

Fără să ne uităm în urmă sau să ne îngrijorăm de cineva care face sex, mergem goi la duşuri. Între sărutări şi răsfăţuri, facem duş şi, de îndată ce îmi înfăşor fetiţa într-un prosop, ea aleargă la baie. Ce ştrengăriţă!

Ies şi o aştept la un bar din acea zonă a localului.

De acolo, o văd pe Ginebra ieşind goală din separeu şi ne privim. Deşi nu am vorbit de mult, amândoi ne înţelegem din priviri şi, în timp ce ea se apropie, şoptesc:

— Nu te juca murdar, Gini.

Zâmbeşte, îşi atinge părul şi întreabă:

— De ce m-ai respins?

Dezgustat de întrebarea sa, după ce iau o înghiţitură din băutura mea, răspund:

— Pentru că nu te vreau.

— Eric...

— Dragă, eşti aici!

Felix se apropie de noi şi, după zâmbetul său, cred că îşi

imaginează altceva şi întreabă:

— Va simţiţi bine?

Nu răspund. Refuz. Apoi Ginebra spune:

— Se putea şi mai bine.

Ea şi Felix zâmbesc, iar el, privind-o, spune, punându-i nişte cătuşe:

— Eşti aşteptată în separeul trei.

Ginebra râde, o încântă ceea ce aude şi, fără să spună mai multe, pleacă amândoi.

În noaptea aceea, după ce ajungem acasă şi facem duş din nou, când ne culcăm, o aud pe Jud întrebându-mă:

— Ai fi sărutat-o pe Ginebra dacă nu aş fi oprit-o?

Mă deranjează să aud asta.

Mă enervează pentru că ar fi trebuit să opresc eu însumi momentul, nu Jud. Şi, sigur de mine, pentru că ştiu că nu aş fi făcut-o, răspund sincer:

— Nu.

Se uită la mine. Vorbim despre ce s-a întâmplat. Ea îmi mărturiseşte că, atunci când a propus să o fac cu Geneva, a fost să mă facă să văd că are încredere în mine. Cu toate acestea, ea pare acum suspicioasă.

Vorbim. Mă lasă să-i văd temerile, nesiguranţele cu privire la Ginebra şi, când mă întreabă din nou despre momentul în care a trebuit să intervină, explic şi încerc să-i elimin temerile. Un lucru îmi este foarte clar: că nici Ginebra, nici nimeni altcineva nu mă va face să rup ceea ce este între mine şi dragostea mea. Gurile noastre, sărutările noastre sunt numai ale noastre şi ale nimănui altcuiva.

39

În fiecare dimineaţă, când îl conduc pe Flyn la şcoală,

mă grăbesc.

În maşină, ascultăm muzica pe care el o doreşte şi abia vorbim. Băiatul devine mai închis în el pe zi ce trece şi nu pot să-l învinovăţesc, pentru că, într-un fel, este ca mine. Îi este greu să se deschidă către ceilalţi şi îl respect, în acelaşi mod în care şi mie îmi place să fiu respectat.

Ştiu că, înainte de a ieşi din casă, el şi Jud au avut o mică discuţie. Ca întotdeauna, o fac în linişte şi asta mă face să mă simt inconfortabil. Îşi vorbesc fără să vorbească. Se înţeleg reciproc şi, deşi nu spun nimic, mă deranjează. Mă enervează foarte mult să fiu exclus din conversaţia lor inexistentă. Prin urmare, când mă opresc la un semafor şi îl văd pe fiul meu tastând pe telefonul său mobil, îl întreb:

— Ce s-a întâmplat în această dimineaţă acasă?

Flyn se uită la mine, îşi fixează ochii coreeni asupra mea şi răspunde:

— Nimic.

Din nou îşi îndreaptă atenţia asupra telefonului său mobil, mă ignoră, dar insist:

— Ce s-a întâmplat cu mama ta şi cu tine?

Cu un gest care nu-mi place, Flyn închide conversaţia pe care o avea deschisă pe mobil şi, privindu-mă, spune:

— Diferenţe de opinii.

Asta mă face şi mai curios şi apoi şopteşte:

— Nu este de acord cu o temă pe care am făcut-o la chimie. Potrivit ei, aş fi putut să mă străduiesc mai mult pentru a-mi mări nota. După mine, efortul este supraevaluat.

Mă uit la el uimit.

Cum adică efortul este supraevaluat?

Şi, incapabil să-mi ţin gura, spun:

— Efortul este întotdeauna bun, mai ales atunci când îţi poate influenţa notele finale.

— Notele mele sunt sub control.

— Sigur?

Flyn zâmbeşte, îşi dă la o parte bretonul din ochi şi afirmă cu convingere:

— Bineînţeles, tată.

Nu spun mai multe. Am vorbit cu el de mii de ori şi i-am explicat foarte clar că datoria lui acum este să studieze, aşa cum a mea este să lucrez pentru a merge mai departe. Este evident că acest lucru îi este clar şi, zâmbind, afirm:

— Dacă îmi spui asta, mă mai linişteşti.

Fiul meu îşi întinde pumnul, vrea să-l lovim ca între prieteni şi, când o fac, şopteşte, făcându-mă fericit:

— Aşa-mi place... amice. Şi, bine, dacă tot vorbim, vreau să-ţi spun că am fost invitat la o petrecere la care vreau să merg.

„Amice”? Nu sunt amicul lui, sunt tatăl său, dar întreb:

— Ce petrecere?

Vazându-mă receptiv, Flyn explică:

— O super petrecere la care participă fete frumoase şi nu pot lipsi, tată.

— Dakota? vreau să ştiu curios.

— Şi ea va merge, spune el zâmbind.

Simţind cum fiul meu creşte şi devine adult, într-un fel mă face să râd şi mă întreb:

— Vor fi clovni, castele gonflabile şi baloane?

În timp ce spun asta, mă priveşte îngrozit, dar, când îmi vede zâmbetul, zâmbeşte la rândul lui şi şopteşte:

— Tatăăăă...

Râdem amândoi de acest lucru, genul acesta petrecere a rămas în urmă şi spun:

— Te vei duce la petrecerea aia... prostuţule.

La scurt timp după ce îl las pe Flyn la poarta şcolii, îl văd mergând spre grupul său.

Ce tinută au unii!

Dar nu. Refuz să judec ţinutele lor, aşa cum făcea mama mea.

Cu privirea fixată asupra lui, sunt conştient de modul în care ajunge la grup şi, cu aceeaşi mişcare a pumnului pe care a făcut-o cu mine, îi salută pe băieţi. Îmi place asta şi, în cele din urmă, pornesc şi plec zâmbind. Mă bucur să îl văd pe Flyn integrat şi fericit şi mă bucur că mă consideră un prieten, şi nu doar tatăl său.

Sosirea mea la Müller, ca întotdeauna, este deconcertantă. Nu există dimineaţă în care să nu fiu supărat pe cineva.

Dar, să vedem, chiar trebuie să am grijă de toate, pentru ca totul să meargă aşa cum trebuie?

Dedicat, orele trec, ore care, din cauza volumului de muncă, mi se par minute şi, în timp ce studiez nişte documente, Gerta intră în biroul meu şi spune privindu-mă:

— Au sunat de la oficiul de pază.

Acest lucru îmi atrage atenţia şi întreb imediat:

— Ce se întâmplă?

Gerta este angajată în locul secretarei, care se află în concediu de maternitate.

— Este un cuplu în hol, fără programare, spune ea, care vrea să vorbească cu tine.

Încuviinţez, dar, văzând statisticile pe care trebuie să le revizuiesc, răspund fără să o privesc:

— Spune-le că nu sunt aici, să îţi lase contactul lor şi îi suni mâine pentru a face o programare.

Secretara mea pleacă imediat, dar intră din nou.

— Mi s-a transmis să-ţi spun că sunt Ginebra şi Felix.

Auzind aceste nume, îmi ridic surprins capul din statistici.

Ce vor?

Ezit să-i primesc. Nu am ce să vorbesc cu ei. A fost suficient să-i întâlnesc la Sensations.

Dar curiozitatea pune stăpânire pe mine şi, întrucât trebuie să ştiu de ce sunt aici, pun hârtiile într-un dosar şi spun:

— Lasă-i să intre!

Secretara mea consimte, zâmbeşte şi părăseşte biroul. După câteva secunde, uşa biroului meu se deschide, Gerta îi lasă să intre pe Felix şi Ginebra, care mă privesc zâmbind, iar apoi iese din nou închizând uşa.

Odată ce noi trei rămânem singuri, Felix şi cu mine ne privim, dar mă ridic, mă duc la ei şi îmi întind mâna.

— Bună, Felix.

El mi-o strânge. Cât de bătrân pare!

Ginebra mă sărută pe obraz şi, când se aşază pe unul dintre scaunele din faţa biroului meu, întreb fără întârziere:

— Ce faceţi aici?

Ginebra zâmbeşte, îşi priveşte soţul şi comentează:

— Acelaşi Eric dintotdeauna. Clar şi direct.

— Sunt unele lucruri care nu se schimbă niciodată, afirm cu tărie. Observ că îi place comentariul meu şi, când face un pas pentru a se apropia de mine mai mult decât este necesar, întind o mână pentru a o preveni şi adaug:

— Altele, da.

Ne privim în tăcere şi, când merge să se aşeze lângă soţul ei, spune:

— Hai să vorbim, Eric.

Mă plimb în jurul biroului şi mă aşez pe scaun. Mă aplec pe spate şi, când mă uit la Ginebra ea spune direct:

— Vreau să mi-o trag cu tine.

Ei bine... Văd că există lucruri la ea care nu se schimbă niciodată. Dar, deloc surprins de claritatea cuvintelor sale, răspund:

— Nu.

Noi trei ne privim din nou în tăcere şi ea insistă:

— Eric, vreau să-ţi simt din nou forţa, impulsul, pielea. Auzind-o spunând asta, mă cam dezgustă.

Dar de unde vine asta?

Şi, dorind să fiu clar şi direct cu ea, răspund:

— Uită de asta, pentru că nu se va întâmpla.

Felix se ridică să spună ceva, dar Gini, oprindu-l, insistă:

— Eric, ascultă...

— Nu, Ginebra. Nu este nimic de ascultat.

Felix, căruia îi place sexul într-un mod care mie îmi displace, intervine:

— Hai, Eric, îţi place sexul la fel de mult ca mie.

L-am privit. Îmi provoacă repulsie faptul că acest tip mă compară cu el şi clarific:

— Îmi place sexul, dar ca tine... nu.

Amândoi mă înţeleg. Ştiu că am dreptate, dar Felix insistă:

— Ascultă, Eric. Poţi să i-o tragi soţiei mele oricum vrei. Ea şi cu mine suntem de acord. Dacă nu te simţi confortabil în biroul tău, putem merge în altă parte.

Acest lucru este suprarealist.

Chiar credeau că o să i-o trag pe masă?

Mă enervează faptul că sunt în biroul meu cerându-mi asta.

Ce sunt eu pentru ei, o păpuşă sexuală?

Şi, supărat din cauza asta, ridic vocea şi clarific:

— Asta nu se va întâmpla, nu aici, nici altundeva.

Ginebra se ridică de pe scaun. Se plimbă în jurul mesei, se pune lângă mine, se aşază pe ea şi şopteşte, desfacându-şi mai mulţi nasturi de la bluză:

— Ştiu că te joci cu soţia ta aşa cum te jucai cu mine. Îţi plăcea să mă oferi, îţi aminteşti? îţi plăcea să mi-o tragi şi să vezi cum mi-o trag cu alţii...

Sânii ei sunt expuşi în faţa mea şi, inconştient, ochii mei se îndreaptă spre ei.

Sunt bărbat, la naiba!

Într-o altă perioadă din viaţa mea, i-aş fi tras-o direct pe birou fără să spun un cuvânt, dar, din moment ce nu am nicio dorinţă sau intenţie să fac asta, şoptesc:

— Ceea ce fac sau nu mai fac cu soţia mea este doar treaba mea şi a ei. Prin urmare, evită să o menţionezi sau să te apropii de ea dacă nu doreşti ca Eric nenorocitul pe care îl cunoşti să-şi facă apariţia şi să avem probleme.

Ginebra se uită la mine.

Sunt convins că se aştepta să cedez dorinţelor sale. Citesc nedumerirea de pe chipul ei, de pe chipul lui Felix. Eric pe care-l au în faţă nu este idiotul cu care s-au jucat în trecut şi întreb:

— Pentru asta aţi venit aici? Ca să ţi-o trag?

Felix se uită la ea. Există ceva în privirea lui care mă tulbură, dar nu ştiu ce este.

Apoi Ginebra, apropiindu-se, şopteşte:

— Tu nu pierdeai niciodată ocazia.

Dezgustat de aceste cuvinte, la care nu mă aşteptam, o împing cu vehemenţă departe de mine şi, privind-o, răspund:

— Gini, ultima dată când ne-am întâlnit ţi-am spus că nu te voi mai atinge niciodată în viaţa mea şi aşa va rămâne. Ai uitat?

Ea tresare. După două secunde, sânii ei dispar din vederea mea şi, întorcându-se de partea soţului ei, şopteşte în timp ce-şi închide bluza:

— Uau... văd că ai învăţat să-ţi controlezi poftele.

Nu vorbesc. Nu răspund.

Anii şi experienţele m-au învăţat să controlez multe lucruri; apoi Felix se ridică şi spune:

— Dragă, cred că ar fi mai bine să plecăm.

Ginebra nu se mişcă, doar se uită la mine şi Felix adaugă:

— Aştept afară dacă nu vă deranjează.

Nu spun nimic. Nici Ginebra.

Odată ce rămânem singuri în birou, femeia care a fost cândva partenera mea începe să zică:

— Îmi pare rău, Eric. Îmi pare rău că nu m-am purtat bine cu tine de ziua ta. Şi îmi cer scuze.

Consimt. Această scuză vine în viaţa mea când nu am nevoie de ea şi, supărat pe situaţie, întreb:

— Dar cum ţi-a trecut prin minte să te prezinţi aici ca să-mi ceri aşa ceva?

— Prăjiturică...

— Nu-mi mai spune pe numele acesta ridicol, mormăi eu enervat, ridicându-mă.

Ea zâmbeşte. În mod inexplicabil, zâmbetul ei mă amuză şi eu şoptesc:

— Ginebra, toată viaţa ta vei continua să fii o nebună când vine vorba de sex.

— Aşa se pare.

Amândoi zâmbim. Nu ştiu de ce râd, dar adevărul este că o fac, iar în acel moment ea se ridică şi, fără să se apropie de mine, şopteşte:

— Voi fi câteva zile la München, în caz că te răzgândeşti.

— Mă îndoiesc, spun sigur.

— Cel puţin am putea lua masa cândva înainte să plec.

Mă gândesc la asta. Cel mai rezonabil ar fi să refuz, dar spun:

— Vorbim.

Ginebra consimte. Nu spune mai multe şi, după un zâmbet care îmi aminteşte de fata care a fost, pleacă.

De îndată ce uşa se închide, mă aşez din nou. Nu înţeleg această vizită, deoarece nu înţeleg de ce vrea să facă sex cu mine acum, dar, fără a-i da mai multă importanţă,

deschid din nou dosarul şi mă întorc la muncă. Am multe lucruri de făcut.

Cu toate acestea, concentrarea durează câteva minute, căci îmi sună telefonul. Este Björn, care sună să vedem dacă putem mânca împreună şi îi spun că nu pot astăzi.

Mă concentrez din nou pe muncă. Trece o vreme şi uşa biroului meu se deschide şi o văd pe Gerta însoţită de prietenul meu. Înainte să spună ceva, Björn intră şi îmi lasă nişte pungi pe masă.

— Orez, trei delicii, pacheţele de primăvară, carne de vită cu bambus şi ciuperci şi pui cu lămâie, spune el. Toate acestea udate cu patru beri reci excelente. Ce spui? Mâncăm?

Când aud asta, zâmbesc şi, privind-o pe Gerta, spun:

— Să nu mă deranjeze nimeni timp de o oră.

— Da, domnule Zimmerman, răspunde ea, ieşind din birou.

Odată rămaşi singuri, mă uit la prietenul meu, care aranjează deja mâncarea pe o masă pe care o am în dreapta biroului şi întreb:

— Nu ai adus creveţi prăjiţi?

Björn zâmbeşte, îmi arată o cutie şi şopteşte aşezându-se:

— Bineînţeles, Prăjiturică... aici sunt.

— Nu-ţi bate joc de mine, Björn, protestez eu.

Asta ne face să râdem. Sunt mulţi ani de când suntem prieteni şi ne cunoaştem gusturile. Mă apropii de el pentru a mă aşeza pe scaunul de lângă şi întreb în timp ce ridic beţişoarele:

— De unde vine nevoia asta de a mânca cu mine?

Răsuflă şi, privindu-mă, spune:

— M-am certat azi cu Mei.

— Ce ciudat! spun eu în glumă.

Câteva secunde mai târziu, îmi spune că ea se

plictiseşte. De când şi-a părăsit slujba în armata americană, i-a plăcut să lucreze ca designer grafician, dar asta deja i-a ajuns de acum. Fără îndoială, Mei este o femeie de acţiune. Îmi spune că vrea să se dedice unor lucruri dure, precum securitatea, să fie escortă, şi o ascult fără să-i acord credit.

Dar de ce ar vrea Mei să-şi complice astfel viaţa?

Vorbim. Îl văd nedumerit în legătură cu acest subiect, iar prietenul meu, privindu-mă, mă întreabă:

— Şi cu tine, ce e în neregulă?

La naiba, ce bine mă cunoaşte. Deşi ascund ceea ce s-a întâmplat cu ceva timp în urmă în biroul meu, Björn reuşeşte să-mi citească tăcerile şi, din moment ce am nevoie să vorbesc cu cineva, îi explic:

— Ginebra şi Felix au fost aici mai devreme.

În timp ce spun asta, se uită la mine şi, surprins, întreabă:

— Şi ce voiau?

Conştient de răspunsul meu, îl privesc şi spun:

— Ginebra a vrea să ne-o tragem.

— Ce?!

— Ce ai auzit.

Amândoi mâncăm. Ne mestecăm mâncarea şi propriile noastre probleme şi după ce înghit carnea delicioasă pe care a adus-o Björn şi vreau să-i răspund, mă întreabă:

— Şi ce le-ai spus?

— Cum adică... ce le-am spus? Tu ce crezi?

Björn mestecă orezul, înghite şi răspunde:

— Sper că ai refuzat, deoarece cunosc o anumită spanioloaică care ar rezolva problema cu cuţitul de tăiat şuncă al tatălui ei.

— Bineînţeles că am refuzat.

Zâmbesc, gândindu-mă la dragostea mea.

— Nu vreau nimic cu ei. Nimic.

După o oră în care eu şi prietenul meu vorbim despre tot ce ne înnebuneşte, ajungem la două concluzii. Prima, el nu poate fi de acord să o lase pe Mei să-şi rişte viaţa pentru că este o nebună care are nevoie de acţiune, iar cea de-a doua, nu trebuie să-i spun nimic lui Jud despre vizita celor doi. Dacă îi spun, se va simţi inconfortabil, se va gândi la asta şi mă va înnebuni.

40

Dezamăgirea revine în viaţa mea, când îi prind pe Judith şi Flyn şuşotind, ascunzându-mi lucrurile, ca de obicei, şi descopăr că de data aceasta este vorba de situaţia şcolară.

Un dezastru...

A rămas corigent la şase materii şi, ca să fiu sincer, nu ştiu ce să fac.

Am avut încredere în el. În munca lui bună.

Credeam că a înţeles că trebuie să studieze pentru ca mai târziu să aleagă ce vrea să facă în viaţă. Dar nu. Ceea ce credeam nu are nicio legătură cu realitatea dură şi sunt conştient că fiul meu m-a minţit. Şi-a jucat prost cărţile cu mine.

Mă cert cu Judith...

Mă cert cu Flyn...

Îl pedepsesc şi îi interzic să participe la botezul din Mexic al copiilor lui Dexter şi Graciela. Deşi îl doare mai tare faptul că îl privez de computer, de tabletă, de reţelele de socializare şi de nenorocitul de mobil şi faptul că îi spun că nu va merge la acea super petrecere despre care mi-a vorbit.

Asta îl înnebuneşte, iar pe mine mă înnebuneşte când o văd pe Judith încercând să-i ia partea.

La naiba, nu! Am spus că nu merge!

În cursul discuţiei aflu că noua lui iubită se numeşte Elke şi ea este cea care dă petrecerea, pentru că este ziua ei de naştere.

Elke? Ce s-a întâmplat cu Dakota?

Jud se uită la mine. Sentimentul pe care îl am este că află în acelaşi timp cu mine cine este noua lui iubită, când Flyn, în faţa unui comentariu al ei, se înfurie. Normal. Judith este foarte indiscretă.

Chiar şi aşa, văzând că ridic vocea, fata mea încearcă să ne liniştească şi, din nou, sunt conştient de modul în care îşi vorbesc în acel limbaj numit tăcere pe care nu o controlez şi care mă face să mă simt ca un prost.

Oare ce îmi ascund?

În cele din urmă, conversaţia devine atât de încâlcită, încât ajung să-l dau afară pe băiat din birou înainte de a-mi descărca toţi nervii pe el.

Dar când, la scurt timp după aceea, trebuie să mergem cu Flyn la urgenţă pentru că i îşi prinsese degetul în uşă, îmi vine să mor.

Fiul meu suferă. Îl doare şi mi-aş da viaţa să mă schimb pentru el.

Sora mea ne aşteaptă la uşă şi, imediat ce ne vede, îl bagă pe băiat înăuntru. Jud mă prinde şi mă face să înţeleg că trebuie să-i las pe medici să-şi facă treaba.

În timp ce aşteptăm, observ că furia reţinută din pricina nenorocitelor de note se risipeşte şi apoi Jud întreabă:

— Ai observat faţa îmbufnată a surorii tale?

— Asta mai lipsea!

Şi sora mea?

Şi, înţelegând că mă îngrijorează comentariul ei, adaugă imediat:

— Nu te speria. Cu siguranţă, nu m-am uitat bine.

Mai târziu, după ce îi face o radiografie lui Flyn, sora

mea, pe care o văd, ce-i drept, cumva palidă, ne spune că degetul nu este rupt. Lucru bun! Chiar şi aşa, i-au pus o atelă şi trebuie să ia antiinflamatoare.

Când să o întreb pe Marta dacă i s-a întâmplat ceva, Judith mi-o ia înainte şi ea răspunde:

— Pur şi simplu nu am dormit bine aseară.

Consimt. Faptul de a şti că este doar din acest motiv, mă linişteşte. Sunt nopţi în care nici eu nu dorm bine.

Odată ajunşi acasă sunt mai relaxat, mâncăm şi apoi ne întindem pe canapea pentru a viziona un film, până când Simona intră în sufragerie şi spune:

— Flyn, o anume Elke este la telefon.

Uau, fata cu ziua de naştere!

Din moment ce nu a reuşit să dea de el pe mobil, îl sună acasă.

A naibii prietenă!

Aştept reacţia lui Judith. Sigur vine în apărarea sa, dar surprinzător nu spune nimic. Nici măcar nu se mişcă. Din acest motiv şi, conştient de modul în care copilul mă priveşte, în cele din urmă îi dau permisiunea să răspundă apelului, dar din camera lui.

Flyn se emoţionează. Şi imediat ce pleacă, glumim despre asta.

Este ceva nou pentru noi faptul că fiul nostru, cel pedepsit, primeşte telefoane de la o fată şi se emoţionează. Vorbim despre cele întâmplate şi Jud face referire la petrecerea la care i-am interzis să meargă.

Este petrecerea de ziua lui Elke şi ea insistă să-l pedepsesc pentru orice altceva, dar să-l las măcar să participe la petrecere. Eu refuz. Sunt în continuare supărat şi rămân pe poziţii. Am spus că Flyn nu va merge la acea petrecere din cauza notelor sale proaste şi nu va merge.

După ce clarificăm acest punct, mă întind pe canapea dornic să continui să vizionez filmul, când Judith aduce un

anumit subiect în conversaţie care ne face să ne certăm.

La naiba! Dar nu obosesc?

Vine din nou cu dorinţa de a lucra.

Dar, să vedem, nu îi acopăr eu toate nevoile?

— Ce nevoie are ea să suporte ordinele date de alţii?

Judith mormăie, vorbeşte, comentează şi nu ridică mult vocea, pentru că Eric şi Hannah dorm foarte aproape de noi. Îmi explică foarte clar că nu este dispusă să-şi petreacă restul vieţii fiind doamna casei şi, deşi înţeleg, pentru că nu este genul de femeie, mă deranjează faptul că se alătură lumii muncii. Cu toate acestea, când îmi dă ca ultimatum faptul că va căuta un loc de muncă în altă parte, dacă nu îi dau unul la Müller, închei conversaţia.

Mă face să cedez!

Judith va lucra la Müller. Ştiu că Mika are nevoie de ajutor pentru marketing. Controlez acel departament şi, cunoscând-o pe Judith, sunt sigur că se va pricepe foarte bine la asta.

Se bucură să vadă că m-am răzgândit. Este emoţionată, motivată şi profit de moment pentru a-i spune că există două condiţii: pentru moment, să lucreze cu jumătate de normă, astfel încât copiii să nu-i simtă lipsa prea mult şi să nu călătorească. Ea acceptă. Este atât de emoţionată încât nici măcar nu se gândeşte la asta.

Cu bucurie, ne sărutăm. Un sărut duce la altul. O mângâiere la alta şi, fără să mă gândesc la altceva, încep să-i desfac nasturii blugilor. Îi desprind părul şi, când mă afund în sărut, poarta care ne deschide dorinţa arzătoare, auzim:

— Mamăăăă...! Tatăăăă...!

Cu coada ochiului îl văd pe Flyn, care a intrat în cameră fără ca noi să observăm.

Expresia lui de groază mă anunţă cât de neplăcut este să ne vadă!

Se uită la noi. Nu ştiu unde să mă bag.

Mi-e ruşine că fiul meu a văzut această faţetă a mea, dar Jud, atât de calmă, în ciuda momentului, îşi strânge părul cu graţie şi, când i se pun întrebări, răspunde după protestele mele:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eric! Flyn este băiat mare şi ştie exact ce făceam. Ce vrei să spun?

La naiba cu soţia mea.

Bine, copilul ştie, dar, la naiba, este fiul nostru!

Din nou, toţi trei ne aşezăm să continuăm să urmărim filmul în timp ce copiii continuă să doarmă neîntorşi.

Lângă mine îi am pe fiul meu şi pe soţia mea şi simt că mă înving.

Ce pereche!

Judith m-a făcut deja să accept să lucreze la Müller, iar Flyn...

— Când este petrecerea de ziua lui Elke?

De-ndată ce spun asta, regret. Ce fac?

Băiatul se uită la mine surprins şi Judith rămâne cu gura căscată.

— Vinerea viitoare, răspunde el.

Evaluez ce voi face.

Nu ştiu dacă procedez bine sau nu, dar ştiu ce reprezintă fetele pentru un băiat de vârsta lui şi, nu foarte convins, dar conştient că trebuie să o fac pentru a nu pierde încrederea lui Flyn, în ciuda faptului că m-a dezamăgit mult, spun:

— Te duci la ziua de naştere a lui Elke, dar după aceea eşti pedepsit în continuare, ai înţeles?

Jud zâmbeşte victorios.

Mama lui!

Zâmbetul lui Flyn se lărgeşte, se aruncă asupra mea pentru a-mi mulţumi pentru ceea ce tocmai am spus şi eu, ca un tâmpit, sunt fericit privindu-i pe amândoi.

Câteva zile mai târziu, într-o după-amiază, eu şi trupa mea mergem la casa lui Björn. Suntem chiar însoţiţi de Pipa, colocatara care ne ajută să avem grijă de copii.

Odată ajunşi, observ că i se întâmplă ceva prietenului meu şi apoi aflăm că hackerul i-a piratat din nou site-ul firmei sale şi, pe deasupra, este şi el supărat din pricina faptului că Mei vrea să lucreze ca escortă după cum mi-a comentat.

Ce absurditate!

Starea de spirit a cuplului se înrăutăţeşte de la o secundă la alta şi, când Pipa îi duce pe copii în cameră să se joace, încep să se certe.

În fiecare zi, cei doi seamănă mai mult cu mine şi cu Jud şi, după câteva clipe, cerându-ne câteva minute, dispar.

Dar unde au plecat?

Şi, oricât de surprinzător ar părea, când se întorc ne spun că se căsătoresc.

Incredibil, dar adevărat!

Jud se uită la mine şi zâmbeşte. Cu siguranţă, înţeleg la fel de puţin ca ea.

Fericiţi în urma veştii, mergem să mâncăm la restaurantul tatălui lui Björn. Când ne vede, ne întâmpină încântat şi ne oferă imediat masa care ştie că ne place.

În timpul prânzului, monstruleţul, aşa cum o numeşte Björn pe Hannah din cauza plânsetelor, ne prezintă unul dintre numerele ei, iar Pipa o pune în cărucior, astfel încât să putem mânca, şi o ia la plimbare. Ce plângăcioasă este fetiţa mea!

De-ndată ce pleacă şi Flyn, care o însoţeşte, telefonul meu sună, apoi cel al lui Björn şi, citind mesajul pe care îl primesc, spun:

— Alfred şi Maggie ne informează că organizează o petrecere privată la casa lor de la ţară de lângă Oberammergau.

Björn a primit acelaşi mesaj ca şi mine şi, privindu-ne, zâmbim. Nu este prima dată când mergem la o petrecere acolo. Şi, deşi nu comentăm nimic, ştim că vom merge din nou, de data aceasta, însoţiţi de frumoasele noastre soţii.

Ele întreabă curioase şi noi le explicăm că acest cuplu întotdeauna organizează petreceri tematice, precum cea cu tema anilor douăzeci în Zahara de los Atunes, unde s-au cunoscut Jud şi Björn. Soţia mea zâmbeşte încântată şi imediat îi spune lui Mei tot felul de curiozităţi despre acea petrecere.

Trecem de la un subiect la altul până când Björn ne spune că a vorbit cu Dexter. Zâmbesc.

Ultima dată când am vorbit cu el era copleşit de cei mici. Faptul că plâng mult sau că au colicii îl omoară. Am încercat să-l liniştesc, dar este complicat. Pas cu pas.

Jud şi Mei vorbesc despre decizia corectă a lui Dexter şi Graciela de a avea copii în ciuda problemei lui Dexter. Au decis să caute o bancă de spermă şi Graciela a rămas însărcinată imediat. Rezultatul sunt doi copii gemeni frumoşi pe nume Gábriel şi Nadia.

Peste două săptămâni vom călători cu toţii în Mexic. Este botezul celor mici şi nu vrem să-l ratăm pentru nimic în lume. Dexter este întotdeauna alături de noi când avem nevoie de el şi, fără îndoială, vom fi alături de el într-o zi atât de specială.

41

În ziua interviului lui Jud la Mtiller, soţia mea este plină de bucurie.

Dar, după discuţia pe care o au ea şi Flyn în bucătărie pentru că el nu este de acord ca mama sa să lucreze, Jud pare supărată.

Nu înţelege cum a putut Flyn să reacţioneze astfel, dar îşi apără drepturile ca orice femeie, cu dinţii şi unghiile, şi, deşi mă doare că lucrează, o susţin. Ca femeie, este capabilă să facă mult mai multe lucruri decât o simplă mamă. Ceva foarte diferit este că mă deranjează faptul că ea o face.

Când urcăm în maşină pentru a-l duce pe Flyn la şcoală, tensiunea este în aer.

Ce pereche!

Când ajungem la liceu, nesimţitul de fiu-meu, deoarece nu are alt nume, în ciuda faptului că ştie cât de rău se simte Jud atunci când se ceartă şi cât de mult îl apără în faţa mea, o face pe morocănosul şi iese din maşină fără să-şi ia la revedere de la noi. Sunt obişnuit, aproape în fiecare dimineaţă face asta. Dar astăzi Jud este cu noi şi ar fi putut să se manifeste altfel.

Faţa lui Jud mă copleşeşte când o văd. Ştiu că se simte rău şi, în timp ce îl urmăreşte din priviri, pe cât îmi stă în putinţă, îi şoptesc:

— Jud, este un adolescent. Dă-i timp.

Ea consimte, ştie că am dreptate şi pornesc maşina pentru a merge la Mtiller. Dar deodată ţipă:

— Stop!

Frânez. La naiba, ce sperietură!

Ce s-a întâmplat?

— Parchează! ţipă ea. Grăbeşte-te, parchează!

Fără să înţeleg ce se întâmplă, fac ceea ce îmi cere şi, câteva secunde mai târziu, deschide uşa, iese din maşină şi se ascunde după un colţ. Dar ce face?

Enervat, o urmez şi, când îi atrag atenţia şi îmi vede expresia, şopteşte:

— O, dragul meu, îmi pare rău. Voiam doar să ştiu dacă Elke, noua iubită a lui Flyn, se afla în acel grup.

— La naiba, Judith, ce sperietură mi-ai dat! mormăi eu.

Încă îmi bate inima cu putere când, ascunşi după colţ, îl vedem pe Flyn ajungând la grupul prietenilor săi. Îi recunosc pe unii dintre ei şi, văzând că apucă de mână o fată, întreb:

— Asta este?

Judith se uită. Fără să ştie că îl observăm, Flyn scoate la iveală o latură a lui pe care nu o cunosc şi, apropiindu-se de fată, o sărută.

Ia te uită la fiul meu!

Ce ţinută are blonda pe care o sărută, dar mă abţin să spun ce cred. Cred că aşa este cel mai bine.

Dar Jud îi observă. E de rău... rău...

Nu spune nimic. Dezastrul este asigurat...

Sărutul este mai lung decât cred că ar trebui să fie pentru vârsta lor şi mai ales pentru locul în care se află. Dar apoi mâinile lui Flyn trec peste fundul fetei, îl strânge şi, spre uimirea micuţei mele, spun fără să mă gândesc:

— Acesta este băiatul meu.

Jud priveşte îngustându-şi ochii. Vai, ce furioasă este!

Îşi atinge pieptul, îşi dă la o parte părul de pe faţă, îşi zgârie gâtul (iritaţia!). Şi, privindu-mă cu ochii mari, mă întreabă:

— Dar câţi ani are Elke?

Mă uit la fată. La naiba cu ea şi cu Flyn... nu se opresc!

Pare să fie mai mare decât el şi, când să-i răspund, Jud continuă repede:

— Este cu cel puţin doi sau trei ani mai mare decât Flyn.

Consimt şi zâmbesc.

Doi sau trei ani, la vârsta lui, pare o lume, ceva care, odată cu trecerea timpului, rămâne doar un număr.

Fără să ştie că îl urmărim, Flyn continuă să-şi ofere limba. Se vede că hormonii îi cer război şi, ca bărbat, îl aplaud, în timp ce Jud, în noul său rol de mamă alarmată, mă face să râd cu gesturile ei amuzante.

— I-or plăcea fetele mai mari, şoptesc eu.

Vai, de ce am spus asta?!

Nu îi place comentariul meu. Ea mă anunţă nu doar din priviri, iar când începe să protesteze din nou, şi fie o iau de aici, fie se va duce unde este Flyn şi el nu o va ierta, aşa cum pot, o pun în maşină.

Odată ajunşi în maşină, iar ne uităm şi vedem că fiul meu o sărută din nou pe blondă.

Ce pasiune!

Mă bucur să văd asta. Băiatul meu este un bărbat. Dar, când mă gândesc că voi experimenta acelaşi lucru cu Hannah, nu ştiu dacă mi se mai pare atât de amuzant. Este devreme să mă gândesc la asta. Se vede că a fi tată de băiat şi de fată mă face să realizez cât de diferit este în fiecare caz şi prefer să îl ignor. Mai bine.

Pe măsură ce meditez la acest subiect, Jud se tensionează.

Nu-i vine să creadă ceea ce vede. Nici mie.

Încerc să o liniştesc, dar răspunsurile mele par să o supere şi mai mult, iar când nu mai suport, râd şi, atrăgându-mi spanioloaica mai aproape de corp, o sărut şi-i şoptesc:

— Eşti minunată, draga mea... extraordinar de minunată.

Jud zâmbeşte. Ştie că, în faţa chemării naturii a lui Flyn, nu prea avem ce face şi, în cele din urmă, mă sărută. Însă, de-ndată ce se termină, se uită din nou la fiul nostru şi iar se îngrozeşte.

Când mergem la birou şi lăsăm maşina în parcare, sunt nervos, în curând voi avea cea mai mare ispită în fiecare zi aproape şi nu ştiu cum o voi gestiona. Dar ceea ce mă scoate deja din minţi este faptul că atunci când vreau să o iau de mână, ea mi-o îndepărtează. De ce face asta?

Jud se uită la mine, eu mă uit la ea şi, surprinzându-mă

ca întotdeauna, îmi spune:

— Să fim profesionişti, scumpule.

La naiba!

Aşa deci?

Enervat de apelul ei de trezire, mă îndrept spre lift. Mă enervează faptul că refuză să aibă contact cu mine şi, încă o dată, dacă eu spun alb, ea spune negru.

Asta mai lipsea!

Odată ajuns în lift, decid să o însoţesc până la etajul unde o aşteaptă Mika şi, văzând butonul pe care îl apăs, protestează din nou. Nu vrea să o însoţesc. Mă ceartă doar pentru simplul fapt că m-am gândit la asta şi, după ce pufnesc, îmi aleg nenorocitul de etaj.

La naiba, ce modalitate de a mă încălzi de la prima oră!

Suntem tăcuţi pe măsură ce muzica tipică a liftului este redată prin difuzoare. O privesc cu coada ochiului pe ascuns, când ea, conştientă că a întrecut măsura, şopteşte apropiindu-se de mine:

— Dragul meu, înţelege că...

— Domnişoară Flores, vă rog, o întrerup eu, îndepărtându-mă de ea. Nu uitaţi că aici sunt domnul Zimmerman. Să fim profesionişti.

Jud se uită la mine.

Cred că îmi va spune că sunt un nesimţit. Dar, în schimb, îşi ridică bărbia cu un gest foarte spaniol şi priveşte spre uşă.

Continuăm să urcăm în tăcere. Dacă ea este încrezută, eu sunt şi mai mult, dar când ajungem la etajul ei şi văd că pleacă fără să mă privească sau să spună ceva, o opresc.

— De îndată ce întâlnirea ta cu Mika se încheie, vino apoi pe la mine, îi spun. Nu pleca fără să o faci.

Apoi o eliberez. Domnişoara Flores este domnişoara Flores şi, fără ca ea să răspundă, văd cum se închid uşile liftului.

Odată ce rămân singur în el, blestem în sinea mea. Mă deranjează să o ştiu atât de aproape de mine şi să nu pot controla acest lucru.

Îmi cunosc angajaţii şi ştiu că o vor trata bine, dar incertitudinea mă roade şi, din acest moment, nu mă mai lasă să trăiesc.

Când ajung la etajul meu, trec pe lângă secretara mea şi ea se ridică. Intră după mine şi, ca în fiecare dimineaţă, mă aduce la zi cu noutăţile.

Mai târziu, sunt absorbit în câteva documente când Gerta sună la interfon şi îmi spune că Felix este la telefon pe linia 3. Blestem. Ce naiba vrea? Dar, apăsând tasta 3, salut:

— Bună, Felix.

— Bună, Eric.

El tace câteva secunde şi apoi spune:

— Eric, ştiu că nu eu sunt în măsură să îţi cer asta, dar aş vrea să reconsideri propunerea Ginebrei de zilele trecute.

Scap pixul din mână, cu gura căscată. Pe bune, chiar m-a sunat pentru asta? Şi, enervat de insistenţa lui, răspund:

— Răspunsul este în continuare nu.

— Dar, Eric, ascultă... tu...

— Nu este nu, îl întrerup eu. Ce parte nu înţelegi?

El tace, îl aud respirând la celălalt capăt al telefonului şi, în cele din urmă, spune:

— Ai face-o foarte fericită. La naiba!

Dar de unde vine asta?

Şi, cu fiecare moment mai enervat, izbucnesc:

— Şi tu m-ai face foarte fericit dacă aţi dispărea din viaţa mea. De-ndată ce închid, mă simt înflăcărat.

Dar ce au cei doi pe tema sexului? Nu le ajung jocurile lor perverse?

Blestem. Pufnesc şi îmi torn apă. Trebuie să beau şi să

mă reîmprospătez atât în interior, cât şi în exterior.

Mă întorc la muncă şi timp de două ore primesc apeluri, rezolv probleme. Dar Jud nu vine să mă vadă, aşa că iau telefonul şi îi trimit un mesaj:

încă eşti cu Mika?

Primesc imediat răspuns:

Da. Şi acum voi avea o întâlnire cu ea. Sunt entuziasmată!

La naiba... deja începe să-mi complice viaţa!

Rahat!

Muncesc în continuare, dar nu mă pot concentra.

De ce durează atât de mult?

Astăzi era doar o zi de întâlnire, un contact, nimic mai mult. Până acum ar fi trebuit să fie acasă cu copiii.

Mă ridic şi mă îndrept spre uşă. Mă duc să o văd pe Judith.

Dar când ajung, înainte de a atinge butonul, mă opresc. Dacă fac asta, se va supăra pe mine. Cunoscând-o, nu-i va pica bine, aşa că fac cale-ntoarsă şi mă întorc la masa mea.

Sunt un tâmpit!

Mai trece o oră, nu ştiu nimic de ea şi scriu pe telefon:

Unde eşti?

Aştept. Nu răspunde. Şi când aşteptarea devine insuportabilă, primesc un mesaj care spune:

Sunt încă în şedinţă. Te sun când termin.

La naiba... se implică deja şi încă nu a început să lucreze pentru companie!

Îi scriu din nou, dar Judith nu răspunde.

La naiba... la naiba cu brunetica mea!

O rog pe Gerta să afle la ce întâlnire ar trebui să participe Mika, evitând să-i spun că Judith este cu ea şi câteva minute mai târziu aflu că este într-o întâlnire cu directorii companiei Müller din Elveţia, Londra şi Franţa.

Pufnesc, blestem pentru că nu m-am gândit la asta şi decid să aştept. Nu trebuie să par un soţ disperat.

Desigur, îi spun Gertei să mă anunţe dacă termină sau se opresc la o cafea.

Mă gândesc la Flyn, la reacţia pe care Judith a avut-o cu câteva ore în urmă ca o mămică îngrijorată pentru fiul ei. Oare nu poate să se gândească că şi eu îmi fac griji pentru ea?

Aştept cu răbdare. Nu am de ales; apoi Gerta vine în biroul meu şi anunţă:

— Întâlnirea Mikăi s-a încheiat şi acum sunt la cafenea, bând ceva.

Aştept să închidă uşa şi mă ridic imediat.

Îmi pun jacheta. Nu pot ignora că sunt şeful şi, deschizând uşa biroului meu, fără să arăt ca un om disperat, ies şi mă îndrept spre lifturi.

Întârzie. La naiba, cât de lente sunt!

Când ajung în sfârşit la uşa cafenelei, îmi scot telefonul pe ascuns. Mă opresc şi mă prefac că sunt într-un apel în timp ce muncitorii mei se uită la mine şi unii mă salută. Nu toţi. Ştiu că pe unii dintre ei îi sperii.

Din afara cafenelei, scanez tot până îmi identific soţia. Mă simt din nou ca prostul gelos care, cu ani în urmă, când am întâlnit-o, o alerga prin birourile lui Müller din Spania.

Dar ce fac?

O văd vorbind amabil cu un tip la bar. Mika şi ceilalţi sunt alături de ea. Judith şi cel pe care îl recunosc imediat ca fiind Harry zâmbesc şi se alătură grupului. O privesc în tăcere.

Oare fac bine că sunt aici?

Câteva clipe mai târziu, văd că se desparte de ceilalţi şi sună pe cineva la telefon. Sigur pe mine. Dar nu, telefonul meu mobil nu sună... La naiba!

Şi, când nu mai suport, intru în cafenea.

Judith mă vede imediat, de parcă ar avea un radar, şi eu îi observ expresia. Nu-mi place.

Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu dacă să mă apropii de ea. Cel mai bine ar fi să stau departe până când unul dintre ei mă vede şi îmi solicită prezenţa.

Nu trec două minute când Mika mă vede. Bun! Mă salută şi profit de situaţie pentru a mă apropia de grup. La naiba, sunt şeful şi sunt sigur că sunt bine primit.

Directorii mă salută cordial, în timp ce aştept ca Judith să spună ceva.

Nu are de gând să spună că sunt soţul ei? Serios?

Nici Mika nu are de gând să spună că Judith este soţia mea?

La naiba, cât de tare mă enervez.

Mâinile mele de salut se epuizează şi, imediat ce termin cu ultima şi văd că soţia mea mică nu are intenţia de a informa despre relaţia ei cu mine, indiferent de mustrarea pe care urmează să o primesc în seara asta când ajung acasă, o apuc posesiv de talie, o aduc mai aproape de mine şi spun tare şi răspicat:

— Văd că deja o cunoaşteţi pe frumoasa şi fermecătoarea mea soţie.

Judith se tensionează. Simt asta în tot corpul ei.

Ceea ce tocmai am făcut nici măcar nu o amuză, dar nici mie nu mi-a plăcut ce a făcut şi trebuie să-i fie clar că va lucra aici, dar toată lumea trebuie să ştie că este soţia mea.

Odată ce punctul important este clarificat pentru mine, mă uit la ceas atunci când aflu de la Mika că se gândesc să meargă să mănânce. Fără să întreb, mă autoinvit şi, după ce stabilesc cu ei să ne întâlnim după o jumătate de oră într-un restaurant pe care îl cunosc, îmi iau soţia şi împreună ne îndreptăm spre lift.

Sunt supărat. Este supărată. Perfect!

Nu vorbim şi, când ieşim din lift, mergem spre biroul meu. Este clar că bruneţica mea va începe al nouălea război mondial şi, deşi ştiu că o merit pentru că sunt gelos şi posesiv, nu fac nimic. Nici măcar nu încerc să o liniştesc cu o privire.

— Gerta, spun eu când trec pe lângă secretara mea, sună la restaurantul lui Floy şi spune-le să rezerve o masă pentru şase persoane, acum!

Se uită la mine. Îmi cunoaşte deja tonurile vocii şi cu siguranţă ştie că nu am l-am folosit pe cel mai bun.

Când închid uşa biroului meu şi Judith şi cu mine rămânem înăuntru, văzând îndrăzneala cu care spanioloaica se uită la mine, începem să ne certăm.

Din nou, dacă ea spune *alb*, eu spun *negru* şi organizăm una de-a noastră. Desigur, fără să strigăm prea mult, pentru că suntem în birou.

Când Gerta intră să spună că rezervarea este deja făcută, imediat ce pleacă, Judith mă întreabă unde este Dafne, secretara mea, şi imediat ce îi reamintesc că este în concediu de maternitate, după expresia ei ştiu că nu-i pică bine faptul că i-am menţionat deja. Fără îndoială, este atât de încăpăţânată încât nu este capabilă să gândească clar.

Ştiu că a început să se certe mai întâi cu Flyn şi acum cu mine, evident, nu este o zi foarte specială pentru ea şi, înţelegând că poate am întrecut măsura, când văd umflăturile de pe gâtul ei îi şoptesc:

— Ascultă, Jud...

— Nu, ascultă tu, mă întrerupe ea. În timpul cât am fost acasă, având grijă de copii, am avut încredere în tine sută la sută, în ciuda faptului că ai un magnet imens pentru a atrage femeile şi a lucra înconjurat de ele. Nu am spus nici măcar o singură dată o vorbă urâtă despre călătoriile sau cinele tale de afaceri şi nici nu te-am făcut să te simţiţi

inconfortabil făcând aluzii la lucruri neplăcute. Am încredere în tine sută la sută şi o fac pentru că ştiu că mă iubeşti, ştiu cât de importantă sunt pentru tine şi ştiu, de asemenea, că nimeni nu îţi va oferi tot ceea ce îţi ofer eu ca femeie şi mamă a copiilor tăi. Oare greşesc având încredere în tine?

De-ndată ce spune toate acestea, atât de reale, atât de adevărate între noi, îmi dau seama cât de ridicol şi idiot sunt.

De ce sunt uneori incapabil să raţionez când vine vorba de ea? De ce?

Felul în care se uită la mine mă face să văd cât de prost sunt şi, după ce un schimb de fraze care simt că ne îmbunează, şoptesc:

— Îmi cer scuze, Jud. Ai dreptate în tot ceea ce spui.

Răsuflă...

Mergem bine!

Se uită la mine...

Se mişcă...

Şi, în sfârşit, după ce eliberează unul dintre acele oftaturi care mă anunţă că totul este în regulă, şopteşte:

— Eric...

Făcând un pas spre ea, o îmbrăţişez.

Ce tâmpit sunt!

Şi, privind-o, şoptesc cu toată hotărârea mea:

— Promit că nu se va mai întâmpla.

Mă sărută, ador cum o face şi, când fiarele pe care le purtăm înăuntru încep să se trezească, ne abţinem printre râsete. Nu putem continua.

Câteva minute mai târziu, mâncăm cu cei care ne aşteaptă şi ne simţim bine. Pentru soţia mea, orice.

42

Eric şi Hannah plâng în fiecare dimineaţă când îşi văd mama plecând. Asta nu se întâmplă niciodată cu mine, deşi este normal: sunt obişnuiţi ca tatăl să meargă la muncă, dar nu şi mama.

În fiecare zi îndur situaţia în tăcere, mai întâi gălăgia celor mici, care nu vor să se desprindă de mama lor, şi apoi din partea lui Flyn, care nici măcar nu vrea să se uite la ea.

Băiatul este încă supărat şi, chiar dacă vorbesc cu el, asigurându-l că Judith face ceea ce trebuie să se simtă împlinită ca persoană şi femeie, el mă ascultă, dar nu spune nimic. Simt că ceea ce spun îi intră pe-o ureche şi-i iese pe cealaltă.

Într-o după-amiază, când suntem acasă, sună telefonul lui Judith şi, fără să trebuiască să întreb cine sună, îl recunosc după ţipătul pe care îl aud venind dinspre receptor. Este Sebas, un prieten băgăcios al soţiei mele cu care mă simt bine pentru că este foarte drăguţ, dar mă uimeşte când începe să spună lucruri pe care nu le înţeleg.

El şi Judith vorbesc. Fetiţa mea râde în hohote, aşa cum nu a mai făcut-o de zile întregi şi îmi place asta. Îmi place că prietenul său ştie să o facă să râdă astfel.

Când se încheie conversaţia dintre ei, Jud se aşază lângă mine şi îmi spune că Sebas este în turneu cu treizeci şi şase de prieteni în căutare de hiper-oameni.

Faptul de a mi-l imagina pe Sebas împreună cu prietenii săi în Germania mă pune în alertă. Mama mea, ce pericol!

Comentăm despre asta amuzaţi când uşa sufrageriei se deschide şi în faţa noastră apare fiul meu îmbrăcat dezastruos.

Prin urmare, şi conştient de locul în care îl va duce Norbert, îl întreb:

— În ţinuta asta te duci la ziua de naştere?

În mod logic, el îmi răspunde, iar Judith, care de regulă este mai mult de partea lui decât a mea, subliniază:

— Dragă, Flyn este în pas cu moda.

Mă uit la fiul meu. Se pare că moda este de a purta un tricou gri uzat, blugi lăsaţi şi adidaşi negri, vechi şi rupţi.

Dar, fără să vreau să înţeleg ce este de neînţeles pentru mine, scot telefonul mobil din buzunar şi, dându-i-l, îi spun:

— Ia-ţi telefonul mobil. Vreau să te pot localiza.

Flyn îl ia de parcă i-aş oferi a opta minune a lumii şi zâmbeşte.

Preţiosul lui mobil!

Se uită imediat la el şi spun:

— L-am încărcat şi bateria este la maximum.

— Bine, tată.

Când, câteva secunde mai târziu, Flyn pleacă, bruneţica mea suspină emoţionată ca o mămică mândră de puiul ei. Băiatul său se duce la petrecerea iubitei sale şi, când începe să aiureze, decid să o ţin ocupată. Propun să vedem câteva filme pe care le avem în aşteptare şi ea acceptă cu plăcere. Ne place să ne uităm la filme întinşi împreună pe canapea şi este un lucru pe care, de când avem copii mici, cu greu îl putem face.

Mult mai târziu, Flyn sună pentru a-şi prelungi timpul de sosire şi eu refuz. Şi-aşa este prea mult că l-am lăsat să meargă la petrecerea prietenei sale, dar în cele din urmă Jud mă convinge. Nu vreau să fiu un spărgător de petreceri şi, de comun acord, îl lăsăm până la miezul nopţii. Dar niciun minut în plus.

Stau în continuare pe canapea cu Jud, ne bucurăm de ceva atât de simplu ca aceasta, însă la ora douăsprezece şi douăzeci Norbert mă sună pe telefonul mobil pentru a-mi spune că nu ştie nimic de Flyn şi, chiar dacă îl sună, nu-i răspunde.

La naiba... la naiba, ce gânduri mă străbat.

Nu i s-o fi întâmplat ceva?

Alarmat, şi fiecare cu o părere diferită în această privinţă, Jud, în pijama, se urcă cu mine în maşină şi mergem în direcţia pe care ne-o dă Norbert.

Odată ajunşi acolo, văd că Norbert, care are deja o vârstă, se grăbeşte. Săracul om!

Încercând să mă calmeze, Jud spune tot ce poate pentru a-l disculpa pe Flyn, până ajung într-un punct în care moralul meu mă loveşte şi, uitându-mă la ea, mormăi:

— Hai, Judith... nu-l mai acoperi!

Lângă noi este un alt tată supărat. Un altul ca mine. Şi când îl aud pufnind la telefon, ştiu că în cele din urmă a reuşit să-şi găsească fiul.

La naiba, ce noroc!

Supărat, bărbatul se uită la mine la sfârşitul conversaţiei şi îmi spune că nu-i place faptul că fiul său stă cu acei neisprăviţi. Care neisprăviţi? Şi, când Judith îl întreabă, el răspunde:

— Poate veţi crede că sunt un snob, dar fiului meu nu-i convine să se înconjoare cu acea gaşcă. De când este cu ei, a fost deja arestat de două ori şi, oricât vorbesc cu el, nu mă ascultă.

Clipesc fără să dau credit.

Dar cu ce fel de oameni stă Flyn?

În cele din urmă, mama mea va avea dreptate în ceea ce priveşte halbele. Nu mă înşela!

Îl sun din nou pe mobil.

— Răspunde, Flyn... răspunde!

Telefonul sună, şi sună, şi sună, dar nimic, niciun răspuns, iar capul începe să mă doară.

La naiba! Şi acum, pe deasupra, asta.

Apoi, dintr-odată, văd că uşa din faţă se deschide, iese un băiat de vârsta lui Flyn şi omul care este disperat lângă mine îi dă o palmă. Cu siguranţă este fiul său.

Fără să mă gândesc, trec prin uşa aceea. Presupun că fiul meu este înăuntru şi când îl voi găsi, va veni acasă cu mine, într-un fel sau altul.

Judith mă urmează, încearcă să mă liniştească, dar scot fum.

Sună o muzică ca aceea pe care o ascultă acasă şi pe care uneori l-am văzut dansând cu Judith. Fără să mă opresc şi urmat de soţia mea, scanez toţi băieţii bruneţi pe care îi văd, dar nimic. Nu-l văd pe Flyn. Ceea ce văd este că toată lumea de aici fumează marijuana. Ce duhoare! Şi unii chiar îşi bagă linii de coca cu o linişte sufletească deplină.

Dar ce fel de petrecere de zi de naştere a organizat iubita lui Flyn?

Sângele meu se aprinde când văd toate acestea şi mormăi:

— O să-l omor.

Judith încearcă să mă liniştească, dar îi este greu. După tot ceea ce văd, nu pot. Dar, dintr-odată, ochii mei se concentrează pe fundal şi îl văd. Acolo se află copilul în care am avut încredere, fiul meu, cu blonda aşezată în poala lui şi cu o bere în mână. Ce?!

De când bea Flyn bere?

Cu paşi mari ajung la el şi, când mă vede, în loc să se sperie aşa cum mă aşteptam, începe să râdă în hohote.

Mama lui!

La naiba! Fără îndoială, e destul de ameţit.

Flyn continuă să râdă, îl amuză să mă vadă în faţa lui.

Judith vine de partea noastră şi nu spune nimic, este la fel de surprinsă ca mine; apoi ordon furios:

— Flyn, ridică-te!

Dar el doar râde. Nu se mişcă. Iar Elke, care este în poala lui, se uită la noi şi spune:

— Galbenule, cine sunt dinozaurii ăştia?

— Galbenule? Dinozauri?

L-a făcut *galben*, iar pe noi, *dinozauri*, şi tâmpitul de fiu-meu îi permite?

O aud pe Judith înjurând. Fără îndoială, furia ei creşte precum a mea şi, înainte de ea, şi mai rău, o împing pe blondă de pe picioarele fiului meu şi îl ridic.

Flyn încearcă să se elibereze, se opune, dar eu nu-l las. Îl scot în stradă în timp ce o aud pe Judith spunându-i ceva fetei respective, şi când, în cele din urmă, noi trei ieşim din agitaţie şi din atmosfera toxică a acelei nenorocite de petreceri, izbucnesc şi strig ieşit din minţi:

— Îmi poţi explica ce faci aici?!

Flyn se uită la noi.

Nu-l recunosc şi mai puţin când spune cu îndrăzneală:

— Dar ce mi-ai tăiat cheful... la naiba.

La naiba... fiul meu tocmai mi-a spus ceea cred că eu că a spus?

Judith, care a auzit la fel de bine ca mine, îmi cere să fiu calm din priviri, dar îmi fixez ochii îngheţaţi asupra lui şi mă răstesc:

— Ce ai spus?

Discutăm. Flyn mă înfruntă, pe mine, ha!

Nervoasă, Judith intervine între noi pentru a nu se întâmpla ceea ce îi este teamă să se întâmple, deşi la scurt timp după aceea sunt eu cel care trebuie să intervin sau palma de la ea o va primi, oricum.

— Jackie Chan, pleci acum?! aud apoi un copil strigând.

Flyn zâmbeşte. Pe el îl amuză cum l-a numit şi dintr-odată îmi dau seama de cât de uşor de influenţat este fiul meu şi de cât de puţină personalitate are faţă de acei prieteni nenorociţi.

Ştiind că „Jackie Chan” este fiul meu, îl privesc ca pe cineva care priveşte un străin complet şi întreb, nedumerit când îmi amintesc cât de mult îl rănea să fie numit chinez:

— *Jackie Chan... Galbenule...* Ce sunt aceste absurdităţi?

Flyn nu răspunde şi, împingându-l, ajungem să părăsim nenorocitul acela de loc. Judith îi cere lui Norbert să vină acasă, iar apoi, în maşina mea, ne întoarcem între certuri şi vibraţii proaste.

Mă cert cu Judith. O învinovăţesc pentru plecarea lui Flyn.

Mă cert cu el. Îl învinovăţesc pentru lipsa de personalitate.

Mă cert cu lumea. Eu am dreptate.

Când ajungem acasă, biata Simona ne aşteaptă alături de Norbert. Îngrijorată de ceea ce i-a spus soţul ei, femeia nu a vrut să se culce fără să vadă mai întâi copilul.

De îndată ce dispar şi intrăm în bucătărie, durerea de cap mă omoară. Tensiunea cauzată de probleme nu îmi permite să gândesc, aşa că deschid dulapul cu medicamente şi iau o pastilă. Am nevoie de ea.

Ştiu că Judith îşi face griji când mă vede, dar, dacă nu o iau, îmi va exploda capul. Însă, de îndată ce o înghit, las să-mi iasă toată furia, frica şi frustrarea pentru ceea ce s-a întâmplat şi ştiu că sunt un vârtej de neoprit pentru cei doi. Ştiu.

Judith nu spune niciun cuvânt. Ceva rar pentru ea.

Flyn este pierdut. Cred că i s-a tăiat cheful şi începe să fie conştient de ceea ce a făcut şi de modul în care s-a comportat, aşa că, uitându-mă la el, enunţ:

— Sunt dezamăgit de tine. Foarte dezamăgit.

Şi, fără să vreau să spun ceva pe care să-l regret a doua zi, ies afară din bucătărie şi mă duc în biroul meu. Am nevoie de linişte.

Acolo mă aşez în faţa mesei şi închid ochii. Câteva minute liniştite îmi vor scădea tensiunea şi mă voi simţi mai bine, ştiu asta.

Dar, la naiba... încă nu-mi vine să cred.

Flyn, fiul meu, băiatul căruia m-am dedicat întotdeauna, m-a tratat ca pe un rahat. Mi-a vorbit şi m-a privit de parcă nu i-ar păsa de mine şi asta doare, doare foarte tare.

Trece o vreme şi tensiunea din capul meu scade. Judith vine apoi în biroul meu. Nu, acum ea, nu la naiba, şi întreabă:

— Te simţi bine?

Dau din cap aprobator.

Încearcă să vorbească cu mine, dar îi răspund:

— Jud, nu este deloc cel mai bun moment.

Însă, desigur, Judith este Judith şi insistă:

— Dar cred că...

Într-o versiune proastă a lui Iceman, îmi ridic privirea şi mă răstesc furios:

— Am spus „deloc”.

Judith dă din cap aprobator şi tace.

Mie mi-e groaznic să vorbesc cu ea aşa, dar sunt atât de furios pe lume încât în acest moment nu sunt în stare să raţionez, cel puţin nu cu ea, care a fost cea care m-a convins să-l las pe Flyn să iasă şi, mai târziu, pentru a-i mări ora de întoarcere.

De ce aş asculta-o?

Fără să vorbesc, o văd cum se apropie de minibar şi îşi toarnă un deget de whisky. Lucru rar pentru ea, nu este băutura ei. Apoi se îndreaptă în tăcere către canapeaua pe care o am în faţa şemineului şi se aşază cu spatele la mine.

Ce ciudat că nu se opune provocării!

Rămânem tăcuţi, niciunul dintre noi nu vorbeşte, dar dacă crede că voi mă voi aşeza lângă ea, se înşală.

Nu am chef de sărutări, nici de îmbrăţişări, de nicio prostioară de genul acesta.

Nu mă mişc. Nu vreau să vorbesc. Nu vreau să comunic cu nimeni. Trebuie să rumeg asupra celor întâmplate cu

Flyn şi ştiu că, dacă o fac cu voce tare, o voi comite.

Pentru o lungă perioadă, amândoi rămânem adânciţi în propriile gânduri în aceeaşi cameră, fără să ne acordăm atenţie unul altuia.

Mă uit la ceasul de pe şemineu şi văd că este aproape ora două noaptea. Este târziu. Ar trebui să dormim.

Mă ridic. Decid să mă duc în pat singur, dar picioarele mele mă conduc spre ea. Până la fetiţa mea. Până la soţia mea. Şi, de parcă ar fi turnat cineva o găleată cu apă rece, când mă ridic de pe scaun, dintr-odată îmi dau seama cât de nedrept sunt cu ea.

Jud nu este vinovată pentru nimic. Eu am decis să-l las să meargă la petrecere şi am fost de acord că se va întoarce mai târziu decât am stabilit iniţial. Ce fac acuzând-o?

Amărât de cât de rău mă comport mereu cu ea, înconjor canapeaua şi mă aşez lângă ea. Judith priveşte înainte. Este încă adâncită în gânduri, dar dintr-odată îşi îndreaptă privirea de vrăjitoare şi o fixează pe a mea. Am nevoie ca ea să vorbească, să spună ceva, fie şi pentru a-mi spune că sunt un tâmpit, dar nu, nu spune nimic şi, în cele din urmă, eu sunt cel care vorbeşte:

— Iartă-mă! M-am descărcat pe tine şi nu meritai asta.

Văd că dă din cap aprobator, dar nu-şi schimbă expresia dură şi afirmă:

— Ca întotdeauna, eu sunt sacul tău de box.

La naiba... are dreptate.

Mă simt groaznic, am nevoie să ştie că îmi asum greşeala, aşa că îi implor iertarea, până când mi-o acordă şi, fără să pierd timpul şi cu chef de sărutări, îmbrăţişări şi prostioare, eu sunt cel care face toate acestea şi îi cer iertarea în cel mai bun mod pe care îl ştiu, şi anume prin a face dragoste cu ea.

43

Aşa cum mi-am imaginat, ceea ce s-a întâmplat cu Flyn marchează un înainte şi un după pentru mine, deşi recunosc că băiatul face tot posibilul să mă facă să văd cât de rău îi pare.

La început nu cad sub influenţa lui; sunt supărat pe el. Dar vreau şi am nevoie de Flyn atât de mult încât, pe măsură ce trec zilele, îmi reduc tensiunea cu el şi chiar ajungem să glumim. Şi, când ajung acasă de la serviciu într-o după-amiază şi Jud îmi spune că au sunat de la şcoală pentru a ne da un apel de trezire pentru absenţele şi comportamentul fiului nostru, în loc să mă enerveze, încerc să raţionez şi să mă pun în locul lui.

Şi eu am fost adolescent, iar faptul că părinţii mei s-au întors împotriva mea nu a fost niciodată o idee bună. Prin urmare, îl cert, mă supăr pe el, dar nu mai fac din ţânţar armăsar aşa cum pretinde Judith, ale cărei picioare trebuie să le opresc.

Dar ce se întâmplă cu ea acum?

Durerile mele de cap vin şi pleacă. Tensiunea se măreşte şi întotdeauna îmi atinge punctul slab, ochii mei nenorociţi, cu durerile de cap rezultate.

Slujba de la Müller pare să-mi ofere un armistiţiu. Totul se relaxează şi faptul de a o vedea pe Jud mişunând pe acolo începe să mă amuze. Atât de mult încât mă gândesc să-mi fac o arhivă în biroul meu. Cred că ar putea fi amuzant să-mi duc soţia acolo.

Mă gândesc la asta când îmi sună telefonul. Este Ginebra. Îmi spune că în câteva zile vor merge la Budapesta să vadă nişte prieteni şi, de acolo, se vor întoarce la Chicago. Este o veste bună pentru mine şi, când îmi cere să mâncăm împreună pentru a ne lua

rămas-bun, accept.

De ce nu?

Îmi spune că este aproape şi că trece să o vadă pe Judith.

De unde ştie că lucrează aici?

Dar, fără să întreb, stabilesc să mă întâlnesc cu ea în biroul fetiţei mele. Mai bine. Astfel, dacă vrea, vine să mănânce cu noi.

Gerta intră. Îmi spune că o am pe Amanda din Londra la telefon şi eu primesc apelul. Când termin, a trecut aproape o oră şi, după ce îi spun Gertei că mă întorc după prânz, mă îndrept spre biroul lui Jud şi, intrând, la auzul întrebării Ginebrei, care se uită la o fotografie a lui Flyn, răspund:

— Flyn nu este chinez, este coreean-german. El era fiul surorii mele Hannah, iar acum este fiul nostru.

Auzindu-mă, Ginebra întreabă de Hannah. A cunoscut-o. S-a înţeles foarte bine cu ea, la fel ca şi cu mama şi Marta şi, după expresia ei când îi spun ce s-a întâmplat, ştiu că ştia. Nu ştiu de ce minte. Nu ştiu de ce se preface, dar nu spun nimic. Nu în faţa lui Judith.

Vorbim preţ de câteva minute. Ginebra se interesează de copiii noştri, iar Jud vorbeşte cu mândrie despre ei, iar când ne întreabă dacă vrem mai mulţi, îi răspund categoric că nu. Trei sunt deja mai mult decât suficient şi nu prea vreau să ne întâlnim din nou cu hormonii care dansează flamenco ai spanioloaicei.

O încurajez pe Jud să vină să mănânce cu noi. Ea ezită. Se gândeşte la asta. Dar până la urmă refuză. Mă uit la ea. Se uită la mine. Ne înţelegem din priviri şi, ştiind că are încredere în mine, merg să iau masa cu Ginebra.

De-ndată ce ajungem în parcare şi îmi deschid maşina pentru a intra, ea se uită la mine şi mă întreabă:

— Îţi aminteşti acel mic restaurant italian care ne plăcea atât de mult?

Dau din cap aprobator. De când m-am despărţit de ea, nu am mai fost acolo.

— Am îndrăznit să sun şi să fac o rezervare, adaugă ea.

— Încă există? întreb curios.

Ginebra dă din cap aprobator, zâmbeşte şi, urcând în maşina mea, spune:

— Da. L-au preluat copiii. Îţi aminteşti unde este?

Dau din cap aprobator şi apoi ies liniştit din parcare. Nu ştiu ce fac ieşind să mănânc cu Ginebra, dar iată-mă, conducând înapoi în timp.

De îndată ce parchez maşina, mă uit la vechea pancartă a restaurantului şi citesc: ARRIVEDERCI. De câte ori am mâncat sau am luat cina aici cu Ginebra? În tăcere, intrăm în locul modernizat. Nimic nu este aşa cum ne amintim, dar luăm loc zâmbind. Când chelnerul ne preia comanda şi aduce sticla de vin pe care am cerut-o, văzând cum se uită la mine, întreb:

— De ce ai minţit înainte?

Ea clătină din cap, nu ştie despre ce vorbesc şi clarific:

— Hannah.

Când îşi dă seama, oftează şi spune:

— Întotdeauna mă prindeai când minţeam. Cum am putut uita?

Răspunsul său mă face să zâmbesc; ea continuă:

— Am aflat de sora ta când s-a întâmplat. Am vrut să te sun pentru a-ţi transmite condoleanţe, dar apoi m-am gândit şi...

— Ai făcut bine, o întrerup eu. Prefer să nu vorbesc despre asta.

Tăcem preţ de câteva secunde, până când începe să-mi povestească despre slujba ei din Chicago şi o ascult. Ginebra vorbeşte şi vorbeşte. Dintr-odată, suntem capabili să comunicăm ca oamenii civilizaţi şi, în felul meu, îi spun cum am cunoscut-o pe Jud. Dar, în timp ce vorbim, ceva

îmi spune că se întâmplă ceva şi, când nu mai pot suporta, la un moment dat, întreb:

— Ce se întâmplă, Gini?

În acel moment, expresia ei se schimbă şi spune:

— Mor, Eric.

Am urât-o. Jur că am urât-o. Dar nu i-am dorit niciodată moartea.

Şi, scăpând furculiţa din mână, ascult ce are să-mi spună. Este bolnavă, foarte bolnavă. Are o tumoare cerebrală inoperabilă şi mai are de trăit câteva luni. Şi cred asta. Jur că o cred.

O ascult blocat şi, când în cele din urmă termină, spune în şoaptă:

— De aceea sunt în Germania, ca să-mi iau rămas-bun de la tine. Eşti singurul lucru pe care îl am aici, împreună cu familia ta, şi ştii asta.

Nu ştiu ce să zic. Am rămas fără cuvinte. Moare? Şi, luându-i mâinile, o întreb şocat:

— Vorbeşti serios?

Ginebra ia o mică înghiţitură de vin şi spune:

— Nu se glumeşte cu moartea, Prăjiturică. Şi păstrează-mi secretul. Nu vreau să ştie nimeni, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doresc este să trezesc milă.

Mă uit la ea. Ea ridică din umeri, este evident că s-a resemnat şi spune:

— Dacă există un lucru împotriva căruia nu poţi lupta, acela este moartea. Ea câştigă întotdeauna jocul. Am vizitat cei mai buni medici din lume, dar niciunul dintre ei nu are o soluţie la problema mea. Niciunul.

— La naiba...

Ginebra zâmbeşte, mi-e milă de ea.

— Felix încearcă să îmi îndeplinească toate dorinţele, adaugă ea. Mereu am crezut că el va muri înaintea mea, dar, vezi, viaţa este aşa cum este. Nu contează câţi bani

ai. Dacă moartea îţi bate la uşă, chiar dacă încerci să o amăgeşti, ea o deschide în cele din urmă.

Sunt surprins de cruzimea ei când vorbeşte despre acest subiect şi într-un anumit fel înţeleg insistenţele lui Felix, dar nu le justific. O observ în tăcere fără să ştiu ce să spun, iar apoi îmi indică:

— Dar hai să lăsăm deoparte greutăţile, timpul meu este prea valoros pentru a-l pierde astfel. Mi-am propus să trăiesc din plin cât mi-a rămas şi, bine, să ştii că te voi urî pentru eternitate pentru că nu mi-ai îndeplinit ultima dorinţă. Dar nu îţi faceţi griji, înţeleg. Dacă aş avea o familie frumoasă ca a ta, nici eu nu m-aş risca.

Dau din cap aprobator. Mă bucur că a înţeles că există lucruri care nu pot fi forţate. Deodată, îmi sună telefonul mobil. Este mama mea. Fac repede un semn către Ginebra, ea tace şi, ridicând telefonul, salut:

— Bună, mama.

Muzica se aude în fundal, iar mama mea, pe linia ei, spune:

— Bună, dragul meu. Ce mai faci? Am sunat la tine acasă în dimineaţa asta pentru a vedea cum sunt copiii şi Simona mi-a spus că astăzi te-a durut puţin capul.

Suspin. Pentru mama mea voi fi întotdeauna băieţelul ei. Înainte eram furios, dar acum înţeleg. Sunt părinte şi încep să îi înţeleg grijile, aşa că spun:

— Sunt bine. Nu îţi face griji.

— O, dragul meu... te cunosc şi nu am încredere în tine!

— Mamăăăă...

— Nicio mamă, nimic, mă întrerupe ea cu graţia ei spaniolă. Vreau să te văd. Doar uitându-mă la tine şi la faţa ta, ştiu dacă îmi spui sau nu adevărul. Deci astăzi te aştept acasă, m-ai auzit, da?

Să te pui împotriva mamei mele este imposibil, aşa că, oftând, afirm:

— Bine, mamă. O să trec să te văd înainte să mă duc acasă.

Acestea fiind spuse, ne luăm la revedere şi, când închid telefonul mobil, Ginebra, care a auzit conversaţia, întreabă:

— Ce mai face Sonia?

Zâmbesc. Pun telefonul pe masă şi, conştient de cât de mult s-au iubit cele două, spun:

— E minunată! Anii nu par să treacă pentru ea.

— Este la fel de activă ca întotdeauna?

— Mai mult, spun eu. Ea şi sora mea, Marta, fac paraşutism şi nu-ţi mai spun de logodnicii pe care îi are.

— Nu-mi spune!

— Ba îţi spun, oftez resemnat.

Ginebra zâmbeşte. Vorbeşte despre lucrurile din trecut alături de mama şi surorile mele şi ajungem amândoi să râdem în hohote. Atunci, întreabă:

— Pot să-mi îndeplineşti o ultimă dorinţă?

— Nu începe cu asta din nou... mormăi eu.

Zâmbeşte şi, fără să-şi schimbe expresia, spune:

— Nu este ceea ce îţi imaginezi. Dar m-ar face foarte fericită să o pot vedea pe mama ta înainte de a pleca la Chicago. Ar fi posibil?

Auzul acestor vorbe mă atinge şi, conştient de motivul cererii sale, consimt şi afirm:

— Sigur că da.

După prânz, ne întoarcem la maşină şi mergem liniştiţi la casa mamei, încă şocat de veste. Ginebra moare.

După cum este logic, când ea şi mama mea se văd, se îmbrăţişează, se sărută şi se strigă de fericire. În perioada în care a fost prietena mea, Ginebra s-a implicat foarte mult în familia mea şi toată lumea a iubit-o.

Emoţionată, mama mea, după ce a văzut cu ochii ei că sunt bine, ne conduce în sufragerie, unde, ca doi papagali,

ea şi Gini se aduc la zi cu noutăţile. Vorbesc şi vorbesc, trec de la un subiect la altul şi încep să mă epuizeze. Mama mea, care mă cunoaşte, văzând că privesc în gol, mă întreabă pentru a mă include în conversaţie:

— Când plecaţi în Mexic, dragul meu?

— Peste câteva zile, răspund. Apropo, sper să iei în serios ceea ce ţi-am spus despre Flyn.

— Desigur.

Ginebra, care nu înţelege nimic, se uită la noi, iar mama mea clarifică:

— Îmi iubesc nepotul, dar acel bandit nu va scăpa.

Zâmbesc. Mama mă face să zâmbesc. Apoi aud soneria şi o văd pe Amina, femeia care lucrează pentru ea, care urmează să o deschidă.

Mă uit la ceas. Jud trebuie să fie deja acasă cu copiii şi vreau să plec, dar le văd pe Ginebra şi pe mama mea atât de încântate încât îmi este greu să le întrerup.

Cu toate acestea, momentul este întrerupt pentru mine când, dintr-odată, le văd pe Jud şi sora mea, Marta, apărând în sufragerie.

Mă ridic repede. Observ cum clipeşte Jud când nu-i vine să creadă ceea ce vede şi, apropiindu-mă de ea, salut:

— Bună, draga mea.

Aud strigătul Martei când o recunoaşte pe Ginebra, se adorau reciproc. Şi în timp ce o îmbrăţişez pe Jud, ea mă întreabă la ureche:

— Ce faci cu ea aici?

Când sunt pe cale să-i răspund, mama este deja lângă noi şi se grăbeşte să o sărute pe soţia mea.

La naiba... ceva îmi spune că vizita Ginebrei la mama mea mă va costa foarte mult. Ştiu asta.

Le observ în tăcere, în timp ce vorbesc şi, pe măsură ce secundele trec, sunt conştient de disconfortul lui Jud, până când dintr-odată sora mea dă vestea-bombă că se

căsătoreşte. Ce?!

Se va căsători cu Arthur?

Din câte ştiam, s-au despărţit.

Mă uit la ea. Nu înţeleg nimic şi o aud pe mama şuşotind la fel de uimită ca mine:

— Binecuvântat să fie Dumnezeu...

Fără a mă putea abţine, cer imediat să aflu mai multe, iar Marta ne spune că tipul cu care se căsătoreşte este un anestezist pe nume Drew Scheideman; mă uit năucit cum râde Judith.

De ce râde?

Dar cine este acest tip?

Marta îmi răspunde la întrebări, reacţionează la comentariile mele răutăcioase şi mă anunţă că nu i-a plăcut de Arthur. Relaţia lor era deja încheiată când a început să se întâlnească cu Drew.

Dar cine naiba este Drew?

Mama mea pare copleşită şi Judith moare încă de râs, dar apoi Ginebra, văzând situaţia, o cheamă pe Amina şi îi cere să pregătească un ceai de tei. Fără îndoială, vom avea nevoie de el.

Sora mea este entuziasmată, foarte zâmbitoare; îşi deschide geanta şi, arătându-ne ceva ce eu cunosc foarte bine, spune:

— De asemenea... vreau să vă spun că sunt însărcinată în patru luni şi sunt foarte... foarte fericită. Cum să nu râd?

La naiba!

Serios?

Sora mea Marta însărcinată?!

Şi, uluit, spun în şoaptă:

— La naiba, ce nebunie!

Acum înţeleg de ce râdea Judith. Haide, că m-a avertizat!

Mama îşi face vânt cu mâna, este la fel de surprinsă ca

mine şi spune:

— Dar, fata mea, ţie până şi plantele tale din plastic îţi mor.

— Mama! protestează sora mea.

Sunt copleşit...

Gândul la Marta şi la nenorociţii de hormoni scăpaţi de sub control începe să mă copleşească. Nu ştiu cine este Drew, dar ştiu cine este sora mea şi fie se schimbă foarte mult, fie va fi un dezastru.

Simt că puţina mea răbdare dispare şi, înainte de a-mi imagina, încep să mă cert cu ea şi, bineînţeles, şi cu Judith! Nu-mi pasă ce spun, ele nu au dreptate, iar Marta ajunge să plângă. Hormonii sunt aici! Asta este o nebunie. Ginebra, care a rămas în fundal, vine la mine şi îmi spune:

— Ascultă, dragule...

Asta cu „dragule” a fost în plus. Ştiu, nu trebuie să mă uit la Jud.

— Marta este destul de mare, continuă ea, pentru a şti ce vrea să facă cu viaţa ei, la fel cum ai fost şi tu când te-ai căsătorit, aşa cum mi-ai spus, când abia o cunoşteai pe Judith.

Grozav!

Acest comentariu nu-şi avea locul. Mă uit la Jud, dar ea îmi evită privirea. Fără îndoială, soţia mea ia act de tot ce se întâmplă aici şi mă va face să plătesc.

— Eric, continuă Ginebra, tu ţi-ai găsit dragostea vieţii tale în Judith. De ce nu ar putea şi Marta să o găsească pe a ei?

În timp ce spune asta, văd că soţia mea se uită la mine. I-a plăcut asta. Sora mea continuă să plângă ca un pudel pe canapea şi toate celelalte mă urmăresc, aşteaptă să fac ceva, aşa că, apropiindu-mă de cea care urmează să inunde camera, mă aşez lângă ea şi şoptesc:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? spune Marta scâncind.

Mă uit la Judith. În sfârşit îmi zâmbeşte şi eu şoptesc:

— Pentru că sunt o gură spartă, plus un troglodit şi un tâmpit aşa cum crede soţia mea.

Marta se calmează. Se opreşte din plâns. Acum zâmbeşte şi putem vorbi, dar când aflăm că intenţionează să se căsătorească peste două săptămâni, mama nu mai vrea ceai de tei, vrea un dublu martini şi eu îmi prepar un whisky. Ce ne mai aşteaptă.

44

Faptul de a o duce pe Ginebra la casa mamei mele, într-un act de bunătate, este scump pentru mine.

Încă de la început, Judith mi-o face în drum spre casa noastră.

Încerc să-i explic de ce era Ginebra acasă la mama mea, fără să-i spun secretul, dar nimic, Judith este foarte supărată şi nu vrea să mă asculte.

Încerc tot ce pot. Îmi asum greşeala, dar când devine aşa, nu contează ce faci, pentru că nu ascultă. Şterge pe jos cu tot ce-i iese-n cale, la fel ca mine. Este ca mine.

Când ajungem, ea încă nu-mi vorbeşte. Încearcă să le zâmbească copiilor, dar pe mine nu mă păcăleşte. Ar trebui să depună mai mult efort şi totul se înrăutăţeşte când apare Flyn în bucătărie, Flyn care intră cu Simona şi ajunge să o înfrunte pe Judith pentru o cutie de Coca-Cola.

Rezultatul final este că Flyn devine obraznic, iar Judith, cu mintea tulbure de furie, îl plesneşte.

La naibaaaaa!

Rămân cu gura căscată la fel ca Flyn.

Este clar că Jud îşi varsă furia pe copil şi, când dispare din ochii noştri, soţia mea şopteşte privindu-mă:

— Nu... nu ştiu ce mi s-a întâmplat.

Acum, cel supărat sunt eu.

De ce l-a lovit pe Flyn?

Şi, văzând că este alături de Simona, care o linişteşte, mă duc după copil. Mă îngrijorează. În ultimul timp nu fac altceva decât să îl pedepsesc.

Când intru în camera lui, el este întins pe pat, privind fix în tavan.

Pedeapsa presupune să stea în casă, fără telefon mobil, fără computer, fără reţele sociale, fără călătoria în Mexic, fără nimic. Chipul lui mă anunţă cât de ofensat este de ceea ce s-a întâmplat şi, închizând uşa camerei sale, întreb:

— Ce ţi se întâmplă, Flyn?

El nu răspunde. Nici eu nu spun nimic altceva, până când el se răsteşte:

— M-a lovit. Judith m-a lovit.

Dau din cap aprobator. Nu pot nega, a făcut-o în faţa tuturor. Şi, apropiindu-mă de el, văd palma mâinii soţiei mele ştampilată pe obrazul lui.

La naiba, ce palmă i-a dat!

Încerc să mă liniştesc, fără îndoială, îl ustură şi întreb:

— De ce te-ai purtat aşa?

Flyn se uită la mine. Este la fel de nedumerit ca mine de cele întâmplate. Judith nu a ridicat niciodată mâna asupra lui şi, cu ochii plini de lacrimi, şopteşte:

— Nu ştiu.

Nu pot să mă abţin să nu mă apropii de el. Îl îmbrăţişez şi, în mod ciudat, Flyn se lasă. Faptul de a avea în braţe copilul pe care l-am îmbrăţişat mereu, îmi însufleţeşte dragostea pe care o simt pentru el şi intensifică furia pe care o simt în acest moment pentru Judith.

După ce iau masa cu Flyn în camera lui, noi doi singuri, ca să putem vorbi, când ajungem la desert, se deschide

dintr-odată uşa. Este Judith.

Flyn se tensionează. Şi eu la fel.

Amândoi ne uităm la ea, până când, văzând că nu spune nimic, mă uit din nou la băiat şi rostesc:

— Cum spuneam, am vorbit cu bunica Sonia şi ea va rămâne cu tine în zilele în care suntem în Mexic. I-am dat instrucţiuni cu privire la limitările pe care le presupune pedeapsa ta.

Fără să ne uităm la Judith, eu şi fiul meu vorbim, până când, într-un moment de tăcere, şopteşte:

— Flyn, cu privire la ce s-a întâmplat astăzi, eu...

— M-ai lovit, o întrerupe el aspru. Nu este nimic de clarificat.

Desigur, amândoi încearcă să aibă ultimul cuvânt şi, în cele din urmă, pentru ca lucrurile să nu se înrăutăţească, trebuie să intervin.

— Jud, mai bine îl laşi în pace. Nu-l nenoroci mai mult.

De-ndată ce spun asta, îmi dau seama că poate nu este cel mai potrivit, dar este ceea ce cred. Judith este specialistă în a răsturna totul, dar una sunt eu şi altceva, foarte diferit, Flyn.

Câteva secunde mai târziu, ieşim din cameră şi, privind-o, decid:

— Insoteste-mă în birou.

Ea mă urmează. În tăcere şi fără să ne atingem, ajungem la el şi, de-ndată ce intrăm, începem să ne certăm.

Ne certăm cu pasiune, cu forţă, cu furie. Amândoi suntem furioşi şi atingem subiecte prea fierbinţi, precum Târgul de la Jerez, munca sa, orele pe care le-am lucrat la Müller, Ginebra, ochii mei... Totul. Orice este subiect de discuţie.

Ne certăm din orice, acesta este cel mai mare defect al nostru şi, atunci când o facem, nu avem limite. Totuşi,

epuizat să văd că are mai multă energie decât mine şi dornic să închei măcar în seara asta cu discuţiile, mă răstesc uitându-mă în ochii ei:

— Să nu-l mai loveşti niciodată.

Ea răspunde. O cuprinde aroganţa şi, obosit de blestemata zi pe care o am, deschid uşa şi plec. Nu mai am chef să mă cert.

Ies în grădină. Am nevoie de aer, frigul mă va elibera. Susto şi Calamar vin repede în întâmpinarea mea şi, aplecându-mă, îi mângâi. Ei îmi dau pace.

Mult timp mai târziu, când intru în cameră, Judith nu este acolo, dar, fără să mă gândesc la nimic, mă dezbrac şi fac un duş. Nu mă aştept ca soţia mea să vină azi la duş. Odată ce ies şi intru în cameră, o văd udă fleaşcă şi, fără să spună nimic, intră în baie şi câteva secunde mai târziu aud apa curgând de la duş. Nici eu nu intru.

Întins în pat, mă gândesc la ziua de rahat pe care am avut-o.

Faptul de a şti că Ginebra moare, că sora mea nebună este însărcinată şi se căsătoreşte şi, în cele din urmă, palma pe care i-a dat-o Jud lui Flyn, toate acestea nu fac ca astăzi să fie tocmai o zi grozavă.

Jud trece pe lângă mine goală, ispititoare. Îşi pune nişte chiloţi, apoi un tricou, dar nu mă priveşte. Este furioasă. Ştiu că gândul la Ginebra îi dă târcoale şi vorbesc despre asta. Imediat domnişoara mea Flores reacţionează şi ne confruntăm din nou. Dar, de-ndată ce o facem, îmi dau seama de greşeala noastră. Greşeala este că ne certăm. De ce nu vorbim? Şi, cum pot, îi spun în şoaptă încercând să-i ating umărul în timp ce se întinde pe pat:

— Draga mea...

Mă respinge, îmi evită contactul şi se răsteşte:

— Nu. Astăzi nu vreau să fiu draga ta. Lasă-mă în pace.

Asta mă doare, mă distruge.

Ea este iubita mea, draga mea, douăzeci şi patru de ore pe zi, chiar dacă ne certăm şi, convins că trebuie să-i spun ceva absolut necesar, şoptesc păstrând ceva ce ştiu că ar deranja-o:

— Ginebra e pe moarte.

Respiraţia ei se schimbă. Încetul cu încetul, se întoarce. Se uită la mine şi, pe cât îmi stă în putinţă, îi explic:

— Are o tumoare cerebrală inoperabilă...

Judith clipeşte.

A rămas la fel ca mine când am aflat vestea şi, având în vedere faptul că am nevoie să mă înţeleagă, îi spun despre ea, cine a fost Ginebra şi ce reprezintă ea pentru mine şi familia mea. Jud mă ascultă, ascultă tot ce spun şi, când termin de povestit, închei:

— Tu eşti viaţa mea, eşti iubirea mea, eşti mama copiilor mei şi singura femeie pe care o vreau alături de mine. Dar când am aflat că Ginebra este pe moarte şi mi-a cerut să o vadă pe mama... eu... eu...

Judith mă îmbrăţişează. Ea se apasă în mine şi mă lasă să-mi dau seama că este alături de mine în timp ce şopteşte:

— Îmi pare rău, dragul meu... îmi pare rău.

45

Când mă trezesc, Jud doarme lângă mine, neacoperită, şi o învelesc. Ia te uită, se mişcă.

Ca întotdeauna, o admir în timp ce doarme şi, ca în fiecare dimineaţă, mă îndrăgostesc din nou.

Mă încântă.

În timp ce o privesc, îmi amintesc ce spune cântecul acela care ne place atât de mult a celor doi Alejandros şi, fără îndoială, eu sunt cel care îi număr genele şi o învelesc

atunci când este adormită şi îngheţată.

Fetiţa mea...

Soţia mea...

Viaţa mea...

Aseară am vorbit. În cele din urmă am reuşit să comunicăm. Şi, deşi au existat puncte în care amândoi am gândit diferit, am reuşit să vorbim. Este esenţial.

Faptul de a-mi imagina că ceva asemănător celor întâmplate cu Felix s-ar putea întâmpla cu mine mă ucide. Nu aş mai putea trăi fără ea, fără dragostea mea.

Jud se mişcă, face unul dintre acele gesturi amuzante care o fac să zâmbească şi mă întreb dacă să o trezesc sau nu pentru a merge la birou. Doarme atât de profund după marea noapte în care ne-am certat, încât îmi pare rău şi nu o trezesc. Să doarmă. Şeful nu o va concedia.

0 Oră mai târziu, când ajung la Mtiller, particip la două întâlniri.

Afacerea se extinde şi dialoghez cu câţiva investitori din Canada care au venit să vorbească cu mine. Îi ascult încântat. Oferta lor este interesantă.

Când pleacă, surprins că nu am primit niciun telefon de la Jud şi că nici nu a venit să mă vadă în birou, supărată că nu am trezit-o, o sun pe Mika şi ea îmi spune că nu a sosit încă.

Ce ciudat!

Telefonez acasă şi sunt surprins când Simona îmi spune că Jud a plecat la muncă în urmă cu câteva ore.

Ore în urmă?

Stomacul meu se micşorează la aceeaşi viteză cu inima.

Unde este?

La Mtiller nu a ajuns.

1 S-o fi întâmplat ceva?

Cu mâinile tremurând de frica pe care o simt, o sun la telefon. Un apel... două... patru... şase...

— Spune-mi, Eric.

Faptul de a-i auzi vocea mă lasă să respir pentru moment, deşi, copleşit, o întreb unde naiba se află pe un ton nu prea plăcut. Câteva secunde mai târziu, comunicarea de pe telefonul său iphone 6 este întreruptă.

Ce s-a întâmplat?

De ce nu pot să-i aud vocea?

Imediat, o sun din nou. Ea nu răspunde. Nu sună.

Rahat!

De ce a trebuit să-i vorbesc aşa?

O sun în mod repetat, dar telefonul nu mai are nici semnal.

Ce naiba a făcut?

Şi, mai presus de toate, ce naiba am făcut eu?

Servesc un client care vine. Are o întâlnire cu mine şi nu-l pot ignora. Sunt încă atent la telefonul meu, dar nu sună. Judith nu mă contactează.

Înjur. Credeam că discuţia noastră din seara precedentă ne-a liniştit, ne-a adus înapoi împreună. Dar nu. S-a întâmplat ceva.

Ce se întâmplă?

Când clientul pleacă, mă duc la biroul lui Judith şi, întâlnindu-mă cu Mika, ea îmi spune inocent că a vorbit cu ea.

Cu Mika, da şi cu mine, nu?

La naiba cu Judith.

Şi sfârşesc prin a mă enerva când îmi spune că soţia mea i-a spus că telefonul ei mobil s-a dus naibii şi că i-a dat un număr de telefon pentru orice lucru urgent.

Dau din cap cu gura căscată.

O fi într-o dispoziţie proastă soţia mea!

Îi cer Mikăi fără menajamente numărul respectiv şi verific imediat că este al lui Mei. Asta mă linişteşte. Cel puţin ştiu că este cu ea.

Când mă întorc la etaj şi intru în biroul meu, îi formez numărul de telefon.

Un apel... două... patru... cinci...

— Haide, la naiba, Mei, răspunde! Sunt pe cale să ţip.

Şase...

— Ce vrei?

Faptul de a auzi vocea soţiei mele mă linişteşte şi mă enervează în acelaşi timp.

Nu ştiu de ce face asta şi, fără niciun filtru, mă răstesc:

— Judith, unde eşti?

Fără ezitare, mă anunţă că este cu Mei. Până acolo ajung. Şi, văzând că nu răspund, pentru că furia nu mă părăseşte, cu tot veninul ei mă ia peste picior şi mă aprinde mai tare.

Dar această femeie n-are nicio măsură?

Ţip. Ridic vocea. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cine mă poate auzi, iar apoi ea izbucneşte:

— Hai să vedem, Eric... ai mult de lucru. Ce-ar fi să continui să lucrezi şi să mă laşi să-mi petrec dimineaţa în pace?

Dar hei, ce insectă a înţepat-o?

Şi, lovind cu pumnul la masă, şuier:

— Judith, exagerezi.

Ea îmi ţine una din predicile ei insolente pe care eu abia o aud şi-mi închide încă o dată telefonul.

Din nou?

Iar mi-a închis?

Sun din nou. Nu îmi răspund.

Mă cac pe mama lor.

Continui să sun şi, văzând că rezultatul este nul, disperat, îl sun pe prietenul meu.

— Ce se întâmplă, blondule? mă întâmpină cu umor.

Dar starea mea de spirit este întunecată, teribil de întunecată şi mă răstesc:

— Nu-ţi bate joc de mine, Björn. Nu este cea mai bună zi pentru...

— Ce se întâmplă?

— Soţia mea şi a ta sunt împreună. Nu ştiu ce a făcut Judith cu telefonul ei şi nu pot comunica cu ea decât prin telefonul soţiei tale. Dar sun şi nu îmi răspund. Deci, sună tu şi încearcă să afli unde sunt. Nu le spune că ai vorbit cu mine, ai înţeles?

— La naiba, protestează Björn. Şi înainte de a spune ceva, adaugă: Apropo, în ceea ce priveşte călătoria în Mexic, m-am gândit...

— Björn, îl întrerup eu. În acest moment, ultimul lucru la care mă gândesc este călătoria în Mexic.

Tonul vocii mele îl anunţă că nu am chef de prostii şi, la final, spune:

— Bine... te sun îndată.

Aştept. Aştept câteva minute, în timp ce observ cum mă inflamez cu totul, dar cu totul, cu totul şi când mă sună Björn, întreb:

— Unde sunt?

— Nu ştiu. Mi-au închis telefonul şi, înainte de a face acest lucru, preţioasa ta brunetă mi-a spus că, dacă vorbesc cu Mei la sugestia soţului ei tâmpit, nu mă va ierta.

Mă plimb în jurul biroului meu ca un leu într-o cuşcă, până când prietenul meu adaugă:

— Calmează-te! Sunt împreună şi, după cum se pare, merg să sărbătorească logodna mea.

— Ce logodnă?

— A mea.

— A ta? Cum adică a ta? Cu cine te căsătoreşti?

— Cu Donald Duck, nu râde! se maimuţăreşte el, iar când pufnesc, insistă: Ei bine, cu Mei, cu cine altcineva să mă căsătoresc?

Clipesc. În ultima vreme sunt surprins de toate.

Sora mea se căsătoreşte. Björn se căsătoreşte. Ginebra este pe... Şi, în timp ce mă gândesc la toate astea, prietenul meu îmi spune că eu şi Jud trebuie să mergem cu el şi Mei pe 18 aprilie la Las Vegas pentru a fi naşii lor de nuntă.

— Vorbeşti serios?

— Total serios. Mei vrea să se căsătorească cu mine numai dacă fac asta mai întâi. Ştii: ea şi lucrurile ei nebuneşti.

Şi el îmi vorbeşte mie despre lucruri nebuneşti cu femeia pe care o am?

La naiba... la naiba...

Îmi petrec ziua ca un rahat în ploaie.

Nu ştiu unde este Judith...

Nu ştiu ce face...

Nu ştiu nimic...

După-amiază, când mă întorc acasă, Flyn continuă cu o expresie serioasă. Palma lui Judith încă îl înţeapă în amorul propriu, dar, nevăzând-o, este surprins, ba chiar cred că îşi face griji pentru ea. Văd asta pe chipul lui.

Încerc să nu deviez. Încă nu ştiu unde este nevasta mea nebună, dar, încercând să o ajut pe Pipa, mă implic în baia copiilor şi mai târziu la cină. Este epuizant. Hannah este rebelă, plânge, iar Eric nu vrea să coopereze. Sunt, fără îndoială, copiii mamei lor.

După cină, în care mâncarea a zburat prin aer, este timpul să îi ducem la culcare. Ei se opun. Îşi cheamă mama şi eu, aşa cum pot, îi răsfăţ, îi acopăr cu săruturi şi, când adorm în sfârşit, foarte supărat, îmi amintesc de toţi strămoşii lui Judith.

Unde naiba e?

Unsprezece noaptea... douăsprezece...

Mă sună Björn. El este neliniştit din cauza lui Mei la fel

ca mine, şi nu ştie ce să facă. Nici pe ea nu o mai poate localiza altfel.

La ora unu noaptea, cred că fac spume la gura mea. Şi dacă vreun idiot i-a pus ceva în băutură? Un mesaj. Este Björn, care îmi spune că mă aşteaptă pe o stradă din centrul oraşului.

Pipa este acasă cu copiii şi, fără ezitare, iau cheile de la maşină şi mă grăbesc afară.

De-ndată ce ajung la maşină, îmi sun prietenul. Le-a găsit. Nu vrea să-mi spună unde şi insistă că mă aşteaptă pe strada pe care a menţionat-o. Nedorind să mă cert cu el pentru atâta secret, pornesc maşina şi conduc cât de repede pot. Trebuie să ştiu unde este Judith.

Când ajung la adresă, îl văd pe prietenul meu sprijinindu-se pe maşina lui. Parchez în spatele lui şi, coborând din maşină, văzând că este singur, întreb:

— Şi Sami?

Björn zâmbeşte, gândul la micuţa lui îl face întotdeauna să zâmbească şi explică:

— Acasă, dormind cu o babysitter de încredere.

Dau din cap aprobator şi apoi întreb:

— Foarte bine. Unde sunt?

Björn consimte şi eu insist:

— Unde naiba sunt?

Prietenul meu încăpăţânat zâmbeşte, zâmbetul lui mă calcă pe coadă şi el şopteşte:

— Nu îţi va plăcea.

Mă revolt disperat. Nu am auzit de Judith toată ziua.

— Spune-mi unde este soţia mea.

— Eric...

— Björn...

Ne privim. El pufăie şi în cele din urmă spune:

— E arestată, alături de a mea.

Sângele meu se coagulează, cred că nu am auzit bine şi

insist:

— Unde ai spus?

— Am spus că este arestată alături de a mea. Dar, stai liniştit, sunt bine. Nu li s-a întâmplat nimic.

Arestate?

Dar ce s-a întâmplat?

Ce au făcut?

Mintea mea e încinsă. Nu mi-aş fi imaginat niciodată aşa ceva şi atât cât pot, întreb:

— De ce sunt arestate?

Björn oftează. Se uită la mine şi, văzând că îl străpung din priviri, şopteşte:

— Eric, respir...

— Nu-ţi bate joc de mine, Björn, răspunde-mi!

— Pentru prostituţie.

— Ce?! strig în pragul infarctului.

Dar... dar... cum este posibil?

Prostituţie?

Dar ce naiba a făcut Judith?

Mă frec pe faţă, pe ochi. Nu înţeleg nimic. Şi, când mă uit la mâinile mele şi-mi dau seama că tremură, prietenul meu spune atingându-mi umărul:

— Linişteşte-te, Eric... linişteşte-te! Am vorbit cu Olaf şi totul a fost o confuzie.

Explodez, scot flăcări pe gură. Sunt acea fiinţă care vorbeşte cel mai urât din lume în acest moment şi, când termin, prietenul meu, care nu se sperie de mine, spune cu subînţeles:

— Tocmai de aceea m-au sunat pe mine şi nu pe tine.

Mi se pare groaznic faptul că Judith nu a apelat la mine şi, încercând să mă liniştesc, chiar dacă simt că îmi va exploda capul, spun:

— Nu-mi pasă unde sunt. Să mergem după ele.

Björn arată apoi către o secţie de poliţie din capătul

străzii şi spune:

— Întârziem deja.

Mergem grăbiţi într-acolo. Nu-mi vine să cred... Intrăm într-o secţie de poliţie pentru a-mi scoate soţia din celulă.

Ar putea exista ceva mai suprarealist?

Cu paşi mari intrăm şi imediat îl vedem pe prietenul nostru Olaf, care este poliţist. Se apropie de noi şi spune, văzând chipurile noastre serioase:

— Sunt bine, liniştiţi-vă. A fost o confuzie din partea unui coleg să le găsească într-o zonă nerecomandabilă din München. El le-a prins, ele au ezitat şi...

— În linia lui de foc, îl întrerupe Björn cu o expresie serioasă.

Nu spun nimic, mai bine tac, iar Olaf adaugă:

— Dar totul este clarificat şi va fi înregistrat. Acum le vor elibera.

Eu şi Björn îi mulţumim pentru discreţia şi ajutorul său, deoarece el a fost cel care l-a sunat pe Björn la cererea lui Mei.

Mă simt groaznic.

Serios, Judith ar prefera să fie închisă aici decât să mă sune?

Olaf, Björn şi cu mine ne oprim la comisariat. Suntem înconjuraţi de hoţi şi oameni răi, dar dintr-odată se deschide o uşă şi le vedem. Sau, mai bine spus, o văd. Am ochi doar pentru soţia mea, care este îmbrăcată în haine pe care nu le-am văzut niciodată.

De unde a scos rochia aceea scurtă?

Ochii noştri se întâlnesc şi, ia te uită, mă mai şi priveşte cu neruşinare. Fără îndoială, această femeie vrea să mă înnebunească la propriu.

Privesc în tăcere cum Olaf le înapoiază lucrurile, în timp ce Björn semnează nişte hârtii şi întreabă:

— Plângerea este anulată, nu-i aşa, Olaf?

Un alt tip răspunde, un anume Johan, din câte aud de la Björn. Ei vorbesc. Văd că fetele se privesc puse pe şotii şi, din nou, decid să tac. Aşa este cel mai bine. Dar când răbdarea mea atinge limita, solicit:

— Să mergem!

Fără niciun cuvânt, noi ieşim din comisariat. Eu şi Jud nici măcar nu ne atingem. Când ajungem la maşini, prietenul meu cere explicaţii. Mai bine nu vorbesc. Nu sunt Björn, nu am nici răbdarea şi nici umorul lui. Şi când văd că se privesc gata să ne ia peste picior, fără să se gândească la gravitatea a ceea ce s-a întâmplat, cu o durere de cap care mă ucide, spun:

— Să mergem. E târziu şi suntem cu toţii obosiţi.

De-ndată ce ne luăm rămas-bun şi ne urcăm în maşinile noastre, pornesc în tăcere. Încă nu-mi vine să cred ce rahat de zi am avut, dar apoi o aud spunând:

— Hai, Eric, spune ceva sau vei exploda.

La naiba... la naiba... la naiba...

Dar chiar mi-o serveşte la tavă!

Dar nu, nu-i voi face nenorocitul de joc. Nu azi.

De îndată ce ajungem acasă, intru în timp ce soţia mea rămâne să îi salute pe Susto şi Calamar, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Mă duc în biroul meu, trebuie să mă calmez, dar mă doare capul. Tensiunea provocată de cele întâmplate îmi provoacă o durere pe care încep să nu o pot suporta şi mă îndrept spre bucătărie. Trebuie să beau ceva.

Când intru, chiar şi în întuneric, ştiu că Judith este acolo. O observ, îi simt mirosul ei frumos, dar nu mă uit la ea. Mă duc direct la dulapul cu medicamente. Iau o pastilă şi, în timp ce beau apă ca să o înghit, simt privirea lui Judith fixată asupra mea. Aşteaptă. Se aşteaptă să spun ceva, să mă înfurii din cauza celor întâmplate, dar, epuizat de tot, şi când spun tot, chiar este tot, mă uit la ea şi pur şi simplu

spun:

— Nu am de gând să mă cert cu tine pentru că sunt atât de furios încât cu siguranţă aş regreta mai târziu ceea ce aş putea spune. Cel mai bine ar fi să mergem să ne odihnim.

Apoi mă întorc şi mă îndrept spre pat. Nu mă opresc să văd copiii. Sigur o va face ea. Când mă dezbrac, mă întind şi închid ochii. Judith nu intră în cameră, durează mai mult de o oră până face acest lucru, iar când vine şi se culcă, nu ne uităm unul la altul. Nu ne atingem. Nici măcar nu ne frecăm unul de altul.

E mai bine aşa.

46

Încerc să mă controlez... încerc să nu fiu un căpcăun... încerc să fac lucrurile să funcţioneze... Şi, din fericire pentru mine, sunt conştient că şi Jud încearcă. Nu am discutat despre ce s-a întâmplat. Cred că este absurd. Am înţeles că a vorbi despre arestarea ei nu are sens pentru că ştiu că a fost o greşeală. O mare greşeală. Însă ştiu şi că a nu vorbi despre asta nu înseamnă a uita. Nimic nu funcţionează aşa cu Jud.

Cred că voiajul în Mexic ne va face bine. Trebuie să ne relaxăm puţin şi, cu toate că atunci când îmi iau rămas-bun de la Flyn mi se rupe sufletul să văd cum se uită la mine, nu renunţ. După cum spune întotdeauna Jud, fiecare acţiune are reacţia sa, iar reacţia mea este de neschimbat.

În timpul călătoriei pe care o facem cu toţii în avionul meu, uneori copiii ne depăşesc. Sami, Eric şi Hannah sunt prea mici şi, deşi încercăm să avem grijă de ei cât putem, uneori sunt exasperanţi. Din fericire, Pipa este alături de noi şi ne dă o mână de ajutor.

Odată ajunşi în Mexic, Dexter este încântat, iar noi suntem fericiţi şi relaxaţi. Această călătorie ne va prinde foarte bine. Când fetele merg cu Graciela să-i vadă pe gemeni, Dexter se uită la Björn şi la mine şi, după ce a tastat ceva pe telefonul său mobil, spune:

— Am cumpărat pentru reginele noastre nişte halate roşii şi nişte lănţişoare deosebite.

Râdem cu toţii, ştim despre ce vorbeşte şi atunci intră doi tipi în cameră. Dexter ni-i prezintă, sunt Cesar şi Martin şi, când aceştia se îndepărtează pentru a-şi lua ceva de băut, prietenul meu adaugă:

— Am vrut să-i cunoaşteţi. Eu şi Graciela ne-am distrat de minune cu ei.

Dau din cap aprobator. La fel şi Björn. Cu siguranţă ar putea fi distractiv.

Această călătorie este specială pentru Jud şi pentru mine şi cred că distracţia în felul în care ne place poate fi o reuşită, aşa că, uitându-mă la mexicanul meu preferat, afirm:

— Va fi distractiv.

— Foarte, zâmbeşte Björn.

— Dar, cumnatul vieţii mele, cât eşti de frumos!

Privind în urmă, îi văd pe Raquel şi pe Juan Alberto intrând. Ea vine repede la mine şi mă sărută. Spanioloaicele sunt foarte pupăcioase.

După ce îl salutăm pe Juan Alberto, îi întreb de fete şi de micul Juanito şi, încântaţi, îmi povestesc despre ele. Sunt cu părinţii lui Dexter şi îi vom vedea mai târziu.

Deodată, Jud intră în cameră cu Graciela şi Mei, iar Raquel, văzând-o, se ridică şi aleargă spre ea strigând:

— Drăguţa mea!

Se îmbrăţişează. Se sărută. Asta mai lipsea! Şi, câteva secunde mai târziu, Raquel dispare pentru a merge să vadă copiii. Îi adoră.

Când se întoarce după un timp, surorile vorbesc din nou şi o aud pe Raquel spunând:

— Acele kilograme în plus îţi vin foarte bine. Îţi luminează şi mai mult faţa.

Expresia lui Jud se schimbă.

Vai... vai, ce a spus.

Dezastru nuclear!

Dar, evitând să spună ceea ce ştiu că gândeşte în realitate, zâmbeşte şi continuă conversaţia.

La scurt timp, Dexter îi prezintă pe Mei şi Jud lui Cesar şi Martin. Cu toţii ne aşezăm să vorbim în timp ce ne privim amuzaţi şi Raquel nu îşi dă seama de nimic, trăieşte în lumea ei.

Mai târziu coborâm până la casa părinţilor lui Dexter, unde sunt nepoţii mei, îi îmbrăţişăm şi, mai târziu, luăm cina cu ce a pregătit mama prietenului meu.

— Ce bine se mănâncă în Mexic!

A doua zi, se petrece cam la fel: ne ocupăm de copii în timpul zilei. Însă seara mergem la teatru. Martin şi Cesar ni se alătură şi, când spectacolul se termină, ne îndreptăm spre casă. În sufragerie, ne luăm cu toţii câte ceva de băut, aşteptând ca Raquel să vrea să doarmă, dar nimic, nici nu o menţionează, aşa că Dexter, uitându-se la vărul său, spune în şoaptă:

— Ce-ai zice dacă ţi-ai lua regina, ca să ne bucurăm şi noi, ceilalţi?

Juan Alberto zâmbeşte. Dă din cap aprobator şi, după ce ia o ultimă înghiţitură din băutură, se ridică şi spune:

— Draga mea, sunt epuizat. Hai la culcare!

Câteva clipe mai târziu, pleacă râzând de lucrurile pe care Dexter le sugerează că le pot face.

De îndată ce dispar, noi, cei care rămânem, ne privim în aşteptare. Vrem să ne jucăm, aşa că Dexter întreabă:

— Ce părere ar avea femeile dacă am intra în camera

plăcerilor să ne jucăm pentru o vreme?

Jud zâmbeşte şi mă priveşte. Ştiu ce vrea, ce îşi doreşte şi, după ce mă apropii de ea şi numind-o *anxioasa*, îi şoptesc:

— Pentru tine, întotdeauna!

Fericiţi şi mână în mână cu soţia mea, intrăm în biroul lui Dexter, unde Graciela, după ce atinge butonul de la bibliotecă, deschide uşa secretă. Câteva secunde mai târziu, camera plăcerilor se întinde în faţa noastră şi, în timp ce intrăm, sună telefonul mobil al lui Björn. Este tatăl său. Ne spune să începem noi, va veni şi el mai târziu. Mei decide să rămână şi să-l aştepte.

Odată ajunşi în cameră, lumina gălbuie ne înconjoară în timp ce uşa bibliotecii se închide şi, văzând cum mă priveşte fetiţa mea, o aduc mai aproape de mine şi, după ce îmi fixez privirea asupra ei, fac ceea ce îmi cere. Cu limba mea umedă trec peste buza ei superioară, apoi peste cea inferioară şi, după o mică muşcătură care îmi transmite dorinţa ei arzătoare, o sărut.

Sărutul nostru se intensifică, în timp ce îmi dau seama de modul în care Martin şi Cesar ne privesc. Pentru ei, Jud este o noutate şi clarific faptul că ea este a mea, deoarece eu sunt al ei. Ştiu că este primitiv şi străvechi să gândim aşa, dar în aceste momente mie şi lui Jud ne place să ne simţim aşa. Posedaţi unul de celălalt.

După sărut, între râsete şi alintări, ne ispitim. Ne place să ne începem jocul aşa; apoi Dexter vine la noi şi ne spune:

— Pune-ţi asta, zeiţo.

Eu şi Judith vedem un lanţ din piele neagră cu un inel în centru şi ea spune imediat:

— Ştii că nu sunt sado.

Zâmbesc. Eram sigur că fetiţa mea avea să spună asta, iar Dexter şopteşte:

— Ştiu, dar nu vă imaginaţi că vă leg ca pe nişte câini.

Amândoi zâmbim. Judith se încălzeşte şi, luându-i lanţul din mâini, i-l pun. Începe jocul. Ţinându-se de mâna mea, ajungem la o masă, acolo, încet şi agale, o dezbrac, o prezint şi ei îi place.

— Culcă-te cu faţa în jos pe masă şi întinde braţele.

Ea îmi ascultă ordinul numaidecât, în timp ce ochii ei sticloşi deja îmi strigă „dorinţă!” şi simt că penisul meu capătă o viaţă proprie şi este dornic să iasă la joacă.

Conştient că Jud îmi îndeplineşte cerinţa, mă îndepărtez de ea şi mă îndrept spre combina muzicală. Între timp, văd că Graciela se dezbracă şi se aşază la fel pe masă lângă soţia mea.

Cesar şi Martin nu s-au mişcat. Ei doar le urmăresc în timp ce parcurg CD-urile muzicale şi îl găsesc pe cel pe care îl caut. După câteva secunde, piesa celor de la AC/DC, *Highway to Hell,* începe să se audă şi zâmbesc când o văd pe Jud zâmbind. Nu sunt cei doi Alejandro ai săi, dar pentru momentul de care ne vom bucura, cu siguranţă e mai potrivită.

Lumina gălbuie se înroşeşte şi noi, bărbaţii, începem să ne dezbrăcăm.

Eu, primul, dar în loc să mă apropii de masa unde sunt femeile, mă aşez pe pat să observ. Îmi place să privesc.

În timp ce mă aşez, îl văd pe Dexter luând un bici de piele roşie, apropiindu-se de fete şi, după ce le loveşte cu grijă şi excitare, spune:

— Aşa, fetelor, înainte să vi-o tragem, vreau să văd fesele astea roşii... foarte roşii.

Corpul meu se revoltă.

Sângele îmi străbate venele necontrolat.

Faptul de a-mi imagina ce urmează să se întâmple şi de a şti că soţia mea se va bucura la fel de mult ca mine este minunat.

Tulburător.

Simt cum respiraţia mea se accelerează când o văd pe frumoasa şi ispititoarea mea soţie, goală şi expusă pe masă, în timp ce Dexter, cu grijă şi plăcere, o biciuieşte pe ea şi pe propria soţie şi, după cum trebuie să aud, precum şi să văd, cobor volumul muzicii de la distanţă cu telecomanda. Vreau să aud.

De-ndată, gemetele lui Jud îmi umplu capul. Faptul de a o auzi gemând sau ţipând de plăcere este fără îndoială ceea ce îmi place cel mai mult pe această lume şi mă bucur, mă bucur de o mie de ori; apoi mă ridic şi cer:

— Puneţi-vă genunchii pe masă, depărtaţi-i şi continuaţi să staţi întinse.

Ele se aşază astfel. Nu ezită.

Înflăcărat, observ sexul soţiei mele. Este deschis şi umed, dornic să fie asaltat şi, luând un inel anal, după ce îi ating fundul ispititor al lui Jud, îl introduc şi oftează de plăcere în timp ce se arcuieşte pe spate cerând mai mult.

Dexter, care i-a făcut soţiei sale acelaşi lucru, se îndreaptă spre ele, agăţă nişte curele de inelul de pe lanţul de piele şi mi-o întinde pe cea a lui Judith. Soţia mea mă priveşte. Acest lucru este nou pentru noi şi zâmbim. Ne place.

Ochii mei şi ai lui Martin se întâlnesc. Nu trebuie să vorbim, ne înţelegem din priviri şi el se aşază în spatele lui Jud. O observă. Vede la fel ca mine cum îi tremură corpul şi, după ce îi atinge inelul anal şi ea geme, îi dă câteva palme uşoare peste vagin pentru a-l anima.

Jud se mişcă înflăcărată, iar Martin, imobilizând-o în jurul taliei, îşi introduce degetele în ea. El o masturbează.

Judith oftează, vibrează, în timp ce privesc şi ţin în continuare coarda care mă conduce la ea. Respiraţia mea se accelerează la fel de repede ca a ei şi, când se uită la mine, ştiu că îi place, o încântă ceea ce simte şi o

pasionează să o privesc. Fără îndoială, fetiţa mea este la fel de perversă ca mine.

Apoi Martin scoate inelul anal şi eu dau drumul corzii. Îmi coboară soţia de pe masă, o întoarce şi, aşezând-o după bunul său plac, îmi dau seama că îi spune ceva. Nu-l aud, dar când o aşază şi îi desface picioarele, zâmbesc când văd cum se uită la pubisul soţiei mele şi spune excitat:

— Frate... curios tatuaj... „Cere-mi ce vrei”...

Zâmbesc, nu mă pot abţine şi vibrez când văd cum pătrunde în ea bărbatul care se joacă cu Jud. Apoi urc volumul muzicii. Acum vreau doar să observ.

Din locul în care mă aflu, o văd pe soţia mea stând pe masă cu picioarele întinse. Corpul ei tremură în timp ce ea îi primeşte asalturile. Sunt teribil de excitat şi nu mă pot mişca. Observ doar dansul lui Martin şi modul în care soţia mea îl întâmpină, înflăcărată şi încântată.

Spatele lui Judith se tensionează. Ţipetele ei de plăcere mă înnebunesc şi, reacţionând, mă apropii de ea din spate, mă pun pe masă şi-mi pun mâinile pe fundul ei, ca să nu se mişte. Îl vreau pe Martin în ea, în tot. Jud geme, înnebuneşte iar eu, luând cu o mână cureaua pe care lăsat-o să cadă cu câteva momente în urmă, o trag astfel încât să se uite la mine şi, pe un ton pervers, îi şoptesc la ureche:

— Aşa, iubirea mea, lasă-l să intre în tine. Lasă-l să ţi-o tragă...

Judith ţipă, respirând repede. În momentele noastre speciale, cuvântul a trage are un sens fierbinte şi minunat şi, dispus să o fac să înnebunească, îi iau mâinile, le duc la spate şi o imobilizez cu cureaua care este ataşată de gâtul ei.

— Îţi place?

Asta este ceva nou pentru noi, niciodată nu am mai

legat-o astfel în timp ce altcineva i-o trăgea.

— Da.

Martin accelerează. Ceea ce vede, ceea ce aude şi ceea ce simte îl încântă, fără îndoială, la fel de mult ca pe noi şi insist, în timp ce Graciela şi Cesar se joacă alături de Dexter lângă noi.

— Îţi place felul în care ţi-o trage?

Jud se uită la mine, văd plăcerea din ochii ei şi îmi spune din nou:

— Da.

Apoi mă uit cum Martin se apropie de gura lui Jud. Îmi dau seama că, dacă nimic nu-l va opri, el o va săruta, dar ea îl opreşte şi, cu o voce joasă din pricina plăcerii pe care o simte, spune:

— Gura mea are un singur proprietar.

Oh... ce fior îmi străbate corpul!

Mândria pe care o simt faţă de controlul pe care îl are asupra momentului şi lecţia pe care tocmai mi-a dat-o mă fac să mă îndrăgostesc de ea şi mai mult.

Jud şi cu mine ne uităm unul la altul, iar eu, trăgând cureaua, îi iau gura, de parcă i-aş lua tot corpul. Eu sunt. Nu Martin. Eu sunt cel care ia totul, absolut întregul său corp.

Îi sărut gemetele...

Îi savurez respiraţia arzătoare...

Îi absorb sărutările, în timp ce percep cum Martin se scufundă în ea în căutarea propriei plăceri şi dragostea mea îi oferă acces în căutarea plăcerii ei.

Confruntată cu un alt asalt din partea lui, Jud ţipă. Sărutul nostru se termină şi, tare ca piatra, mă ridic pe masă, îi caut gura şi, luându-mi penisul tare, îl introduc în ea.

Oh, ce plăcere!

Căldura pe care o radiază Jud şi felul în care gura ei îl

acceptă mă fac să vibrez, pe măsură ce îmi mişc şoldurile şi soţia mea este posedată de Martin şi de mine.

Privirea lui mă anunţă că va atinge punctul culminant, încuviinţez, îi dau instrucţiuni fără să vorbesc şi, când el ejaculează după un ultim asalt, după câteva secunde el ia o sticlă şi o spală pe Jud. O pregăteşte pentru mine.

Îmi scot penisul din gura iubirii mele şi cobor agil de pe masă. Jud mă priveşte la fel de înflăcărată ca şi mine, iar eu, ca un taur care vrea sex, o aşez pe masă şi, fără să-i dezleg mâinile, îi aşez picioarele pe umeri şi o fac a mea.

Impetuozitatea meu o face să ţipe, la fel de mult ca şi mine.

În acea cameră a plăcerilor, roşie şi izolată fonic, putem ţipa cât vrem. Şi, auzind-o ţipând din nou la noul meu asalt, abţinându-mă pentru a nu ejacula, şoptesc:

— Da... aşa... ţipă pentru mine.

Vreau să ţipe...

Vreau să ofteze...

Vreau să ejaculeze...

Şi o face... o face pentru mine, doar pentru mine, în timp ce îmi dozez puterea dispus să fac mai mult. Vreau mai mult.

Judith se mişcă pe masă, se convulsionează de plăcere şi în acelaşi timp îi simt umiditatea fierbinte şi densă alunecându-mi pe picioare.

Ne privim, zâmbim şi văd că ea mă înţelege. Sunt tare şi gata pentru ea din nou, exact aşa cum îi place. Aşa că, după ce îi acord câteva secunde, îmi mişc şoldurile şi ea oftează. Şi ne întoarcem la joc.

Asalturile mele, în ciuda faptului că o ţin, îi fac corpul să tremure şi asta o separă de mine, până când o aud spunând printre gemete, adresându-se lui Martin, care ne urmăreşte:

— Ţine-mă pentru el.

Oh, da, ce idee grozavă!

Faptul că se gândeşte la mine într-un astfel de moment mă face să zâmbesc şi, muşcându-mi buza, mă introduc cu forţă în ea din nou şi din nou. Ceea ce îi oripilează pe alţii, pe noi ne încântă. Forţă. Duritate. Deţinere. Aşa suntem Jud şi cu mine în acţiune, aşa că, dornici să ne bucurăm de ceea ce pune soţia pe tavă, intru şi ies din ea de o mie de ori, în timp ce ea ţipă când mă primeşte.

Insaţiabili, acesta este cuvântul care ne defineşte cel mai bine.

Apoi, muzica este întreruptă brusc şi se aud strigătele de bucurie ale tuturor celor prezenţi, iar eu, uitându-mă la soţia mea, care tremură, îi cer:

— Spune-mi că îţi place aşa... spune-mi.

Jud deschide gura, încearcă, dar nu poate răspunde. Asalturile mele feroce şi faptul de a o avea încătuşată şi ţinută de Martin o înnebuneşte într-un mod la care nu se aştepta şi nu insist. Felul în care se uită la mine, felul în care geme şi se deschide pentru mine îmi oferă răspunsul ei.

În acel moment, uşa dormitorului se deschide şi Mei şi Bjorn intră, urmărindu-ne. Jud eliberează un geamăt care mă anunţă că va ajunge din nou la orgasm şi, de data aceasta, dornic să mă bucur de ea, mă aplec în faţă şi şoptesc înainte de a da o ultimă lovitură exactă:

— Împreună, micuţo... împreună.

Şi se întâmplă.

Se întâmplă acea magie pe care numai ea mi-o oferă într-un mod incredibil şi, după ce ne convulsionăm pe masă, de-ndată ce respiraţiile noastre se sincronizează, o sărut pe gât şi o întreb, eliberându-i mâinile:

— Este totul în regulă, draga mea?

Ea zâmbeşte şi eu mă topesc ca un prost îndrăgostit.

Câteva clipe mai târziu, Mei şi Björn se alătură jocului cu

Cesar, în timp ce Graciela şi Dexter se sărută. Ce tăntălău este prietenul meu cu soţia lui.

— Trebuie să mă duc la baie, spune Jud atunci.

Sunt pe cale să o însoţesc, dar ea refuză şi, văzându-i zâmbetul, cel care primeşte ceea ce vrea de la mine, o reţin şi îi şoptesc:

— Mi-a fost dor de tine, iubito.

Judith zâmbeşte, ştie că acesta este felul meu de a-i cere iertare pentru lucrurile care s-au întâmplat în ultima vreme şi răspunde îmbrăcând halatul roşu pe care l-a cumpărat Dexter:

— Şi mie, dragostea mea.

Încântat să aud asta, îi accept minunatul sărut, iar când deschide uşa camerei a plăcerilor şi fuge, zâmbesc. Ce ştrengăriţă este micuţa mea!

Încins, deschid un frigider pe care Dexter îl are acolo; tipul are de toate. După ce iau o bere, o beau în timp ce observ cum prietenii mei se distrează. Jocurile lor sunt fierbinţi, la fel de fierbinţi ca cele pe care îmi place să le savurez alături de soţia mea. Îi privesc în mod absent până când îmi dau seama că Jud întârzie şi, în timp ce mă uit spre uşă, îmi dau seama că este deschisă. Nu a închis-o la plecare.

Caut ceva să pun pe mine. Nu vreau să ies dezbrăcat aşa cum sunt şi, văzând nişte prosoape stivuite într-o parte, apuc unul şi îl înfăşor în jurul taliei.

Când ies din camera plăcerilor, închid uşa. De îndată ce o închid, aud voci care vin din bucătărie şi îmi accelerez paşii când o recunosc pe Judith.

Când intru acolo, îl văd pe Juan Alberto cu faţa somnoroasă, pe Raquel cu ochii mari şi pe Judith oftând şi întreb:

— Ce se întâmplă, draga mea?

Jud se uită la mine. Încerc să citesc în ochii ei când

Raquel, cu părul zgribulit şi scăpată de sub control, strigă îndepărtându-se de mine:

— Un jegos, degenerat, indecent, vicios, corupt, imoral...! Asta se întâmplă!

Consimt şi procesez ceea ce mi-a spus. Desigur, se poartă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Apoi mă uit la Juan Alberto. El este deplasat şi îşi cere scuze cu ochii, apoi fetiţa mea, cu gâtul plin de umflături, se apropie de sora ei şi şuieră în faţa fetei:

— Dacă îmi mai jigneşti soţul o dată, te asigur...

— Dar ce este în neregulă cu voi? întreabă Juan Alberto neliniştit.

Judith se uită la mine, se uită la cumnatul ei şi în cele din urmă izbucneşte:

— Raquel tocmai a descoperit că lui Eric, mie şi altora din această casă le place un alt tip de sex decât cel pe care îl practicaţi voi. Asta se întâmplă.

La naiba!

Ce rol rău!

Raquel mă priveşte într-un mod în care pare că vrea să mă omoare. Fără îndoială, ea se gândeşte că sunt o influenţă proastă asupra surorii sale şi chiar nu ştiu ce să spun. Niciodată nu a trebuit să explic acest lucru.

Judith continuă, vorbeşte cu ea, dar Rachel este Rachel, aşa cum Judith este Judith şi nu există nimeni care să le facă să raţioneze. Vai, cum sunt surorile Flores!

Cumnata mea vrea să plece. Nu vrea să fie într-o casă în care, potrivit ei, există oameni corupţi şi imorali. Juan Alberto este confuz. El nu ştie ce să facă. Nu ştie ce să zică. Ştiu că, atunci când era un bărbat singur şi apoi, divorţat, a participat la o petrecere privată, dar nu am de gând să vorbesc despre asta. Nu. Nu vreau să mor din mâna lui Raquel şi cu atât mai puţin să fiu infidel faţă de cumnatul meu.

Juan Alberto încearcă să o calmeze şi, când ne insultă din nou, Judith iar se aprinde. O supun imediat. O cunosc şi, văzând cum este, dacă sora ei mai spune ceva, o plesneşte.

Şi apoi se întâmplă ceva la care nu mă aşteptam.

În dorinţa sa de a ne ajuta, Juan Alberto încearcă să o facă pe soţia lui să înţeleagă că sexul este sex şi că fiecare cuplu are regulile lui şi îi spune că şi el s-a bucurat aşa în timpul său.

Faţa lui Raquel se contractă. Se îndepărtează de el. Plânge. Râde. Această atitudine îmi aminteşte de cea pe care a avut-o în trecut cu nenorociţii ei de hormoni de sarcină. Este scăpată de sub control şi, văzând turnura pe care o ia conversaţia, după ce schimb o privire cu acel mexican pe care îl apreciez atât de mult, spun:

— Juan Alberto, du-ţi soţia în cameră şi linişteşte-o.

Acesta dă din cap aprobator. Îşi scoate la iveală latura aceea mexicană pe care ştiu că spanioloaica o scoate rar şi, luând-o de mână, o conduce în cameră. Bietul om... ce-l aşteaptă.

Când dispar, mă uit la Jud. Oh, cum are gâtul!

Îl zgârie. Nervii nu o lasă să se oprească, dar o opresc eu.

Şi-l distruge!

Mă îmbrăţişează, este copleşită şi, când îmi cere să vin în camera noastră, nu ezit şi o conduc.

Odată ajunşi acolo, îşi scoate lanţul cu inel şi halatul roşu. Facem duş în tăcere şi, când terminăm, Judith se uită la mine şi-mi explică:

— Raquel a spus că o să-i spună tatălui meu.

La naiba cu Raquel!

Nu-mi face nicio plăcere că are de gând să facă asta. Modul în care Jud şi cu mine ne place să facem sex este ceva al nostru, al nimănui altcuiva. Şi, fără să vorbesc

despre asta, simt că Manuel ar putea fi scandalizat de asta şi aş putea trece de la un soţ bun pentru fiica lui la o influenţă proastă. Trebuie să vorbesc cu Raquel.

Totuşi, nu-i spun ce cred. O îmbrăţişez pe Judith şi sărutând-o pe cap, îi şoptesc:

— Nu cred, draga mea. Vei vedea că nu va face asta. Raquel este înţeleaptă.

Ea trage adânc aer în piept, închide ochii şi spune:

— Din cauza mea a aflat totul, la naiba, Eric!

— Draga mea, calmează-te!

— Cum am putut fi atât de stângace încât să las uşa deschisă?

Se simte vinovată. Dar fetiţa mea nu este de vină pentru nimic şi, după câteva secunde în tăcere, şopteşte:

— Raquel mi-a spus că tatăl meu şi Pachuca sunt împreună.

Rahat!

Asta mă surprinde din nou, dar adevărul este că îmi place. Socrul meu este un bărbat tânăr, văduv şi merită să fie fericit. Şi dacă acea femeie îl face fericit, de ce nu? Şi, uitându-mă la Jud, spun:

— În primul rând, nu eşti vinovată pentru nimic. În al doilea rând, cred că tatăl tău merită să fie fericit.

— Ştiu... ştiu, şi mie îmi pare bine. Dar Raquel este atât de... atât de demodată în atât de multe lucruri încât...

— Raquel va trebui să accepte ceea ce îşi doreşte tatăl tău, răspund eu, aşa cum tatăl tău a acceptat ceea ce ea sau tu v-aţi dorit, nu crezi?

Jud consimte, este de acord cu mine şi apoi spune:

— Asta zic şi eu. Să vedem dacă domnişoara crede că numai ea poate fi fericită. Mai mult, dacă se opune relaţiei respective, va avea de-a face cu mine! Şi dacă se întâmplă să-i spună tatălui meu ce a văzut în seara asta, o voi ucide. Jur că o voi ucide! Amândoi zâmbim. Desigur,

înainte de a face acest lucru, îi voi spune tatălui meu cât de mult se distrează cu „Kevin Costner” şi „Al Pacino”, vibratoarele pe care le are în sertarul său.

De îndată ce spune asta, izbucnesc în hohote de râs.

Raquel foloseşte vibratoare?

Ia te uită la cumnata mea! În cele din urmă, nu e atât de plictisitoare pe cât credeam.

47

La ce s-a întâmplat cu cumnata mea, drama este servită.

Din fericire, Juan Alberto şi-a scos la iveală latura de mariachi şi a precizat că, dacă se întâmplă să menţioneze ceva în faţa părinţilor lui Dexter, problema se va înrăutăţi. Şi, slavă Domnului, Raquel tace.

După o dimineaţă în care a trebuit să-mi muşc limba pentru a nu sări calul, pentru că de fiecare dată când Raquel se intersecta cu Jud o numea degenerată, când mă întorc după ce-mi văd copiii, care se distrează cu Pipa, mă întâlnesc cu Björn în drum spre sufragerie. Prietenul meu îmi zâmbeşte, ştiu de ce o face şi, oprindu-mă, îmi şopteşte:

— La naiba cu cumnata ta. E cu capsa pusă.

Pufnesc şi blestem, iar el şopteşte amuzat:

— Am încercat cu toţii să vorbim cu ea, dar nimic, se-nchide în bucla ei şi nu vrea să ne asculte.

Fără îndoială, Raquel este specialistă în încurcarea acesteia, ca o alta pe care o cunosc şi a întrebat:

— Unde sunt fetele?

— Pe terasă, la plajă. Graciela şi Mei au luat-o pe Jud să se relaxeze. Săraca, câte trebuie să suporte.

Consimt, o cunosc pe Raquel şi ea ştie cât de pisăloagă

poate fi. Dintr-odată, îmi sună telefonul şi văd că este mama mea.

Björn pleacă în timp ce vorbesc cu ea, anunţându-mă că Flyn, fiul meu minunat, a făcut ceva, deşi nu-mi spune despre ce este vorba. Asta mă enervează.

La naiba cu Flyn!

Sunt singur în salon cu gândurile mele, când intră Raquel. Ne privim. Face acel gest plin de îndrăzneală pe care micuţa mea îl face de obicei şi şopteşte:

— Eşti un degenerat. Cum ai putut să o bagi pe sora mea în aşa ceva?

Mă uit la ea. Îmi măsor cuvintele, trebuie să fiu precaut cu ea şi spun în şoaptă:

— Ascultă, Raquel...

— Nu. Ascultă-mă, tu, rahat cu ochi, izbucneşte ea. Dacă i se întâmplă ceva surorii mele, dacă contractează vreo boală, dacă într-o zi... eu... eu te omor!

La naiba! Cât de rău este să fii neinformat.

Pufnesc.

Bine. Îi înţeleg temerile şi nesiguranţele, nu este uşor de înţeles din exterior sexul care ne place şi cu răbdare răspund:

— Te asigur, primul care nu vrea să i se întâmple nimic sorei tale sunt eu. Am grijă de ea ca şi cum aş avea grijă de mine şi...

— Înainte de a te întâlni, era o persoană normală! ţipă ea.

— Şi este în continuare o persoană normală! răspund, ridicând vocea. Şi, obosit să trebuiască să mă justific, subliniez: Sexul este sex, Raquel. Şi, aşa cum ţie îţi place să te bucuri de el cu Juan Alberto, *Alpacino* sau *Kevin Costner*, mie şi lui Jud ne place în felul nostru. Preferăm realitatea, perversitatea şi senzaţiile, decât latexul sau plasticul.

Ea se înroşeşte, ruşinată să afle că ştiu ceva atât de intim despre ea şi continui:

— Eu şi Jud suntem un cuplu normal, la fel ca Dexter şi Graciela sau Björn şi Mei. Lucrăm. Trăim. Plătim facturi. Respirăm. Ne enervăm şi ne căcăm la fel ca tine. Singura diferenţă este că, atunci când vine vorba de a ne bucura de sex, o facem în felul nostru. Cu regulile noastre. Asta nu înseamnă că suntem degeneraţi, vicioşi sau murdari, aşa cum insişti tu să ne spui. Pur şi simplu, în calitate de cupluri, îndrăznim să facem un pas mai departe pentru că ne plac perversitatea, senzaţiile şi experienţele.

Nimeni nu forţează pe nimeni să facă ceva ce nu-i place sau simte să facă. Dacă nu ne place ceva, nu o facem şi...

— Sora mea nu era aşa, insistă ea.

Sunt surprins că poate zice aşa ceva. Cu toţii putem şti câte ceva despre toată lumea, dar există o zonă numită sex pe care o păstrăm pentru noi înşine şi întreb:

— Cum era sora ta înainte?

Raquel se uită la mine, nu ştie ce să răspundă şi, conştient de haosul din capul ei, fără să mă apropii de ea, pentru că nu am încredere, spun:

— Preţuieşte fericirea lui Judith aşa cum ea o preţuieşte pe a ta. Şi nu o judeca pentru că nici ea nu te judecă pe tine. Ea doar te iubeşte, te acceptă şi te ajută. În viaţă trebuie să înveţi că nu tuturor ne place acelaşi lucru. Şi, da, ştiu că, atunci când vine vorba de sex, subiectul este spinos. Dar la naiba, Raquel! Sora ta şi cu mine ne bucurăm de sex împreună şi în felul nostru. Da, felul nostru nu este şi al tău, dar spune-mi, de ce ar trebui să fie? De ce este bine ceea ce faci cu soţul tău şi jucăriile tale şi ceea ce fac eu cu soţia mea şi regulile noastre este rău? La naiba, nu suntem nişte pedofili nenorociţi, nu ucidem pe nimeni, nu abuzăm pe nimeni şi nu rănim pe nimeni. Dacă am fi aşa, bineînţeles că ar trebui să ne

judeci şi să ne raportezi, dar nu, Raquel, nu suntem. Suntem doar un cuplu normal, cu copii, doi oameni care se iubesc şi care se bucură de propriile reguli în intimitate.

Nu răspunde, cred că am lăsat-o în spaţiu şi, fără să spună nimic, se întoarce şi pleacă. Este clar că nu vrea să-mi răspundă.

În timp ce iese pe uşă, intră Björn. S-a intersectat cu ea şi, privindu-mă, mă întreabă:

— De ce plânge?

Pufnesc, suspin... Parcă aş fi soţia mea; ridic din umeri şi răspund:

— Poate pentru că am fost sincer cu ea.

Câteva clipe mai târziu ieşim pe terasă, unde fetele şi Dexter fac plajă. Jud se uită la mine şi, văzându-mi expresia, întreabă:

— Ce se întâmplă?

Nu ştiu dacă să-i spun că am vorbit cu sora ei. La cum stau lucrurile, ar putea fi mai bine să tac pentru moment, însă Bjorn, pentru a-mi salva fundul, spune:

— Cred că există un coreean german care îi joacă feste.

Prietenul meu şi cu mine ne privim, îi mulţumesc pentru firul pe care mi l-a întins; însă Jud întreabă alarmată:

— Ce-a făcut?

Vazându-i chipul îngrijorat, mă aşez lângă ea şi o liniştesc. Îi spun cât de puţin mi-a spus mama, că nu este nimic grav, iar ea, sprijinindu-şi capul pe umărul meu, şopteşte:

— Tu şi cu mine singuri pe o insulă pustie am fi extrem de fericiţi, nu?

Îmi place să aud asta, ea şi cu mine am fi fericiţi oriunde ne-am propune. O sărut în faţa glumelor prietenilor mei şi afirm:

— Cu tine, oriunde.

48

Zilele trec şi relaţia dintre Jud şi sora ei este inexistentă.

Nu contează dacă eu sau alţii vorbesc cu Raquel. Femeia foarte încăpăţânată s-a închis în bucla ei şi cu greu ne vorbeşte sau ne priveşte.

Soseşte ziua botezului şi, când termin să mă îmbrac, împins de Jud, mă duc în sufragerie să aştept. În această dimineaţă am făcut dragoste de două ori şi, când s-o facem şi a treia oară, printre râsete, ea refuză. Trebuie să îmbrăcăm copiii şi Pipa ne aşteaptă.

Intru în sufragerie zâmbind şi acolo îl găsesc pe Dexter periuţă.

— Dar ce i-ai făcut părului? spun eu în glumă.

Mexicanul meu nebun îşi atinge uşor părul negru şi spune:

— Gracielei îi place să îl port aşa.

Zâmbesc. Se vede că, atunci când vrem să ne mulţumim femeile, nu avem limite şi, în timp ce eu stau lângă el, care este în scaunul cu rotile, se uită la mine şi spune cu o voce joasă:

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru că îi am pe Graciela şi bebeluşii în viaţa mea. Nu mi-am imaginat niciodată că un tip ca mine ar putea fi atât de fericit şi să aibă o familie atât de drăguţă.

Vorbele acestea mă emoţionează.

În ciuda faptului că este un tip care îşi ascunde temerile în spatele bunei sale stări de spirit, Dexter a suferit mult. Accidentul care l-a lăsat în scaunul cu rotile a fost o mare lovitură pentru el. Viaţa lui a luat o întorsătură de 180 de grade, deşi nu i-a plăcut niciodată să fie victimă. Şi eu, fericit pentru el, afirm pentru a-l face să zâmbească:

— Suntem sentimentali astăzi?

Zâmbeşte, nu am fost niciodată sentimentali, şi insistă:

— Graciela este cel mai bun lucru din viaţa mea. Că mă iubeşte aşa cum mă iubeşte în ciuda situaţiei mele pentru mine este...

— Situaţia ta? Şi, înainte de a mă face tâmpit, adaug: Eşti un tip normal, la fel ca mine şi restul umanităţii. Diferenţa este că, din cauza unui accident, o parte a corpului tău a încetat să mai funcţioneze. Dar, din fericire pentru tine, ţi-a rămas capul intact.

— Ei bine... nu ştiu, tipule... spune el în glumă.

— În plus, continui eu, ţi-au rămas, de asemenea, intacte inima, dragostea şi sentimentele. Şi, din fericire, ai găsit pe cineva foarte special care te-a făcut să vezi că în viaţă există lucruri foarte frumoase pe care ar trebui să le trăieşti.

Dexter se emoţionează când aude cuvintele mele şi afirmă:

— Cu siguranţă suntem sentimentali.

Amândoi zâmbim. Cine ne-a văzut şi cine ne vede. Ne gândim la asta când el şopteşte:

— Îmi iubesc soţia şi îmi iubesc bebeluşii. Ei sunt viaţa mea. Tot ce am.

— Ştiu, prietene, ştiu. Şi, întinzându-i o batistă pe care am scos-o din buzunar, îi şoptesc: Şi acum trebuie să lupţi pentru acest tot. Pentru acea femeie care îţi luminează zilele şi acei bebeluşi care te vor trezi de o mie de ori noaptea.

Amândoi râdem şi, văzând că i-au secat toate lacrimile, întreb:

— Dar ce ţi se întâmplă, de eşti atât de sentimental?

Dexter zâmbeşte şi şopteşte în timp ce bagă batista în buzunar:

— Sunt un mândru tată a doi copii şi bărbatul îndrăgostit de o femeie frumoasă. Asta se întâmplă. Ceva ce nu am

crezut niciodată că pot avea.

Ochii i se umplu din nou de lacrimi. Şi, ca să-l fac să râdă, şoptesc:

— Bine că te cunosc, altfel, aş crede că nenorociţii de hormoni ai sarcinii te afectează.

— Nu-mi vorbi de acele creaturi...

Râdem. Este clar că, timp de câteva luni, aceste *creaturi* joacă feste viitorilor părinţi. Apoi prietenul meu pune mâna pe umărul meu şi îmi spune:

— Nu m-am gândit niciodată că durul şi teribilul Eric Zimmerman avea să-mi vorbească despre inima, dragostea şi sentimentele sale. Niciodată!

Acum cel care zâmbeşte sunt eu. Nici eu nu credeam că voi spune asta vreodată, dar răspund:

— Ştii? Deşi poate nu pare, şi eu am inimă şi sentimente. Şi, deşi am început să cred că anumite lucruri nu sunt pentru mine, într-o zi a sosit o spanioloaică frumoasă şi neruşinată care m-a dezarmat complet, mi-a dat lumea peste cap şi m-a făcut să văd cât de frumos era să trăiesc, iubindu-mă şi permiţându-mi a iubi.

Prietenul meu şi cu mine ne privim. Am trecut de la chestii bărbăteşti la chestii feminine. Şi, când să răspundă, Graciela intră în cameră şi îi spune, adresându-i-se lui:

— Dexter, dragă, ai putea veni o clipă?

Prietenul meu dă din cap aprobator şi apoi afirmă cu amuzament:

— Nu că aş putea, trebuie!

Când el dispare din cameră şi rămân singur, zâmbesc. Este minunat să văd fericirea prietenului meu şi entuziasmul său de a fi conştient de cât de frumoasă este viaţa lui.

În acel moment intră Juan Alberto şi, aşezându-se lângă mine, şopteşte:

— Jur că o ador. Jur că o iubesc. Dar jur, de asemenea,

că, atunci când devine atât de încăpăţânată, mă scoate din minţi.

Săracul. Îmi imaginez cât de complicate trebuie să fie aceste zile cu Raquel şi, pentru a-l relaxa, şoptesc:

— Linişteşte-te, prietene. Şi eu sunt căsătorit cu o Flores.

Apoi Björn şi Mei intră în sufragerie cu Sami şi, câteva secunde mai târziu, Jud cu copiii noştri. Încântat, îl iau pe micuţul meu Eric, în timp ce Judith se ocupă de Hannah, care, aşa cum spune mama ei, abia aşteaptă un sân.

Camera începe să se umple de oameni şi, când suntem cu toţii pregătiţi, mergem la biserică. Botezul este pe cale să înceapă.

Acolo, trebuie să ies afară cu Hannah. Monstruleţul face tărăboi şi, pentru ca soţia mea să se bucure de moment, o scot pe fetiţă şi îi dau să mănânce.

După ceremonie, când toată lumea pleacă, ne îndreptăm fericiţi către Clubul de Golf din Mexic, unde chelnerii sârguincioşi ne găzduiesc la mese frumoase, şi începe sărbătoarea.

Când Pipa şi îngrijitorii îi iau pe copii pentru a le da să mănânce şi astfel să ne uşureze viaţa, Jud mă priveşte încântată şi şopteşte:

— Pentru Dumnezeu, dragă, o să mănânc tot. Ai văzut acele *fajitas* delicioase?

Dau din cap aprobator, ştiu cât de mult îi place micuţei mele acest tip de mâncare şi spun:

— Mănâncă-le şi bucură-te de ele.

Judith pufneşte şi şopteşte:

— În acest ritm, nu voi slăbi niciodată.

Zâmbesc, soţia mea şi problemele ei stupide...

— Linişteşte-te, răspund. În seara asta te voi face să transpiri.

Râdem şi ne sărutăm apoi. În urmă cu nici măcar trei

ore făceam dragoste la perete ca doi destrăbălaţi; îşi coboară vocea pentru ca nimeni să nu ne audă şi şopteşte:

— Mai bine nu-ţi spun ce cred, nu?

Ochii ei o dezvăluie.

Perversă!

Zâmbetul ei o trădează şi răspund cu amuzament:

— Nu. Mai bine să nu-mi spui, pentru că ştiu deja.

Mâncăm. Ne bucurăm de delicatesele pe care Dexter şi Graciela le-au pregătit pentru a sărbători botezul copiilor lor, iar desertul se prelungeşte. Continuă atâta vreme cât deserturile spaniole se prelungesc. Adevărul este că le place să vorbească.

La un moment dat, văd că Jud se ridică şi merge să discute cu Juan Alberto, care este la bar. Îl compătimesc. Este clar că Raquel nu-i uşurează situaţia, dar nu spun nimic. Nu cred că sunt persoana potrivită.

Orele trec şi veselia continuă.

Muzica mexicană se aude...

Se dansează şi micuţa mea, desigur, este cea mai bună dansatoare.

Cât îi place să se distreze!

Ieşind din cale, ca nu cumva să mă roage cineva să dansez, mă joc cu copilul meu şi mă distrez până când Jud vine la mine şi îmi spune:

— Cred că ar trebui să-l avertizezi pe Juan Alberto.

Mă uit la ea. Nu înţeleg. O întreb de ce, apoi spune, arătând în depărtare:

— Pentru că Dexter şi sora mea, care sunt împreună o bombă cu ceas, pot încurca lucrurile foarte... foarte... foarte tare.

Mă uit la Juan Alberto. Văd că este atent la ei şi o liniştesc pe Jud.

Soţul nebunei de Raquel este deja în gardă, la fel ca toţi prietenii. Raquel este Raquel şi nu ştii niciodată ce s-ar

putea întâmpla cu ea. Dar dintr-odată îi văd pe ea şi pe Dexter îmbrăţişându-se.

Incredibil!

— A venit pacea, trebuie să sărbătorim! glumeşte Bjorn.

Cu toţii zâmbim, în timp ce eu îi privesc fără să acord credit.

Nu ştiu ce i-a spus mexicanul, dar adevărul este că Raquel zâmbeşte şi, uitându-mă la micuţa mea soţie, care, împreună cu Graciela şi Mei, nu-i vine să creadă, afirm cu bucurie:

— Ca negociator, este nepreţuit.

Câteva clipe mai târziu, Dexter se apropie de noi.

— Zeiţa mea, îi spune el lui Judith, când poţi, sora ta vrea să vorbească cu tine.

Soţia mea se uită la mine. Acum, ea şi sora ei sunt bomba cu ceas, dar mexicanul insistă:

— Du-te liniştită, drăguţa mea, fiara este deja liniştită.

În acel moment, Raquel se ridică de unde stătea şi se îndreaptă spre soţul ei. Nu vorbesc. Ea îl duce în cealaltă parte şi, după câteva secunde, îl sărută.

— Mexican atins, spune Björn zâmbind.

— ... şi irecuperabil, spun eu în glumă.

Jud, care nu s-a mişcat de lângă mine, vede acelaşi lucru ca toţi ceilalţi. În cele din urmă, Raquel pare să-şi fi revenit. În sfârşit, ne va face viaţa mai uşoară tuturor.

— Dar ce i-ai spus? îl întreabă surprinsă pe Dexter.

Prietenul meu zâmbeşte. Nu ştiu ce naiba a vorbit cu ea pentru ca această schimbare să aibă loc şi el răspunde:

— Adevărul şi numai adevărul.

Când Jud se apropie, în cele din urmă, de sora ei, suspin. Sper ca fetiţa mea să se comporte frumos cu Raquel. Nu îmi place să o văd suferind.

De la distanţă, le privesc cu prudenţă.

Se aşază împreună. Bun!

Se privesc. Merge bine!

Vorbesc. Grozav!

Râd. Minunat!

Se îmbrăţişează. Magnific!

Eu şi prietenii mei, fericiţi şi mai liniştiţi, aplaudăm când le vedem, dar ele, absorbite de îmbrăţişările, sărutările şi răsfăţurile lor, nici măcar nu ne aud. Şi nu îmi pasă. Îmi pasă doar să fie bine. Mai ales micuţa mea, dragostea mea.

49

Mama mea este nervoasă din pricina nunţii Martei, iar sora mea hormonală este isterică. Mai bine zis, insuportabilă. Şi când Judith află că Ginebra, în lipsa ei, a organizat cina de logodnă cu mama mea, ce să vrem mai mult!

Îşi varsă nervii pe mine!

Ce-oi avea eu de-a face cu asta?

Faptul că Ginebra şi soţul ei Felix sunt invitaţi la petrecere nu este un lucru care să o bucure pe fetiţa mea. Ea nu înţelege ce treabă au ei în ceva atât de familiar. Nici eu nu înţeleg, dar o anunţ că este petrecerea de logodnă a Martei şi, dacă sora mea i-a invitat, ce avem noi de comentat?

Când aflu că vom încheia mica petrecere în Guantanamera, mi se trezesc toţi demonii!

De ce trebuie să merg acolo?

Am înnebunit sau ce?

Eu refuz. Nu am de gând să merg. I-am spus deja clar.

Cât despre Flyn, mai bine nu vorbesc. Mucosul, nemulţumit de cât de fericiţi suntem, şi-a permis să-şi deschidă un profil fals pe Facebook cu numele Malote

Palote (Băiat Rău) şi pentru a o face pe bărbăţelul în faţa noii sale iubite, care îmi place din ce în ce mai puţin, nu s-a putut gândi la nimic mai bun decât să încarce un videoclip teribil în care îl insulta şi-l scuipa pe prietenul său Josh.

Îl scuipa!

Dar la ce se gândea fiul meu idiot?

Desigur, Josh le-a spus părinţilor săi, au mers la poliţie pentru a-l denunţa şi au urmărit contul de Facebook până când au ajuns la Flyn. Perfect!

Mi se trezesc toţi demonii.

Dar cum poate fi atât de prost?

Josh este prietenul său de-o viaţă, primul cu care a împărtăşit confidenţe şi mai apoi jocuri, iar acum, fiul meu idiot, din cauza noilor săi prieteni, se crede foarte matur şi îl ridiculizează. Îmi vine să-l omor.

Jud şi cu mine vorbim despre asta. Ne simţim îngrozitor din pricina comportamentului fiului nostru şi ea propune să ne jucăm de-a poliţistul bun şi poliţistul rău. Nu ştiu... mă îndoiesc de asta. Dar până la urmă mă las convins şi Jud decide să preia rolul poliţistului rău. Deoarece Flyn continuă să fie la cuţite cu ea, este mai uşor.

Când vorbim cu el, în mod surprinzător, lucrurile scapă de sub control. Judith o ia razna, Flyn la fel, iar eu, în rolul meu de poliţist bun, aduc pacea şi observ cum fiul meu se uită satisfăcut la mine confirmându-i că sunt încă de partea lui.

Mă simt rău. Nu vreau ca Jud să poarte toate necazurile, dar văzându-i privirea soţiei mele, tac. Las lucrurile să se întâmple aşa cum sunt şi rămân într-o zonă de confort.

Soseşte momentul celebrei cine în cinstea căsătoriei surorii mele şi, când intru în casă, mă întâlnesc cu Felix şi Ginebra la uşă. Îi privesc surprins.

Dar ce fac aici?

De îndată ce coboară din maşină, Ginebra, dându-l la parte pe cât îi stă în putinţă pe Susto, spune:

— Bună, dragul meu. Dar cât de sexy eşti azi.

Începem prost.

Mă calcă pe coadă când îmi spune *dragul meu.* Nu vreau să mă cert cu Jud din cauza ei. Mă apropii de ei, îl dau la o parte pe Susto, dau mâna cu Felix şi întreb:

— Dar ce faceţi aici? Nu trebuia să vă întâlniţi la restaurant?

Ginebra suspină, în timp ce câinii se îndepărtează alergând şi spune uitându-se la mine:

— Am venit să te convingem. Trebuie să vii.

Atinge-ţi nasul, cum ar spune Judith.

Incapabil să spun ceva, pentru că, orice aş spune, va suna foarte rău, intrăm în casă şi mergem direct în sufragerie. Le ofer ceva de băut şi apoi o aud pe Ginebra spunând:

— Aici erai. O, dar ce frumoasă te-ai făcut!

Îmi ridic privirea şi o văd pe Jud intrând. Este frumoasă, uimitoare. Dar îi citesc clar expresia când îi vede pe cei de aici. E de rău... e de rău...

Cu toate acestea, ea se preface şi răspunde cu un zâmbet:

— Mulţumesc.

Este nedumerită. Nu ştie ce fac cei doi în casă; între timp, Ginebra nu încetează să vorbească. Îmi reproşează că nu merg nici la cină, nici în Guantanamera şi că o las pe Jud singură printre atâţia masculi liberi. Mă încinge, mă îmbolnăveşte şi, în cele din urmă, văzând chipul lui Judith, spun:

— Vin.

După ce îmi schimb costumul de serviciu cu o pereche de blugi, o cămaşă neagră şi o jachetă, mă întorc în sufragerie şi, când aflu că nu numai că vom merge la

Guantanamera, dar pe deasupra bărbaţii vor lua cina într-o parte şi femeile într-alta, mi se zbârleşte părul... La naiba... la naiba...!

Cu răbdare, ieşim din casă. Eu sunt deja încălzit şi, odată ajunşi la casa lui Mei şi Bjorn, fetele pleacă împreună, iar noi la fel.

Splendid!

Încetul cu încetul ajung cu toţii la restaurant. La final ne strângem vreo douăzeci şi recunosc că prietenii lui Drew sunt drăguţi şi plăcuţi. Mai plăcuţi decât bănuiam.

Cina este mai puţin oribilă decât mă aşteptam, chiar dacă Felix se aşază lângă mine. Drew mă surprinde în mod plăcut. El este un om înţelept, calm, mai bine spus, exact opusul Martei, şi asta îmi spune că relaţia lor poate merge bine.

De îndată ce se termină cina şi ne ridicăm pentru a merge la dărăpănătura de Guantanamera, la plecare, Felix, care merge alături de mine, spune:

— Ginebra mi-a spus că ţi-a povestit.

Fără a fi nevoie să întreb ce vrea să spună, răspund:

— Da.

Expresia lui Felix se schimbă. Îi văd ochii umplându-se de lacrimi şi şopteşte:

— Nu ştiu ce voi face fără ea.

Mi-e milă de el. Mă doare să-mi imaginez durerea lui şi, încercând să-mi schimb atitudinea faţă de el, spun în şoaptă:

— Îmi pare foarte rău, Felix. Nici nu ştiu ce să-ţi zic.

El consimte. Îşi înghite lacrimile şi răspunde încercând să zâmbească:

— Nu am nevoie să-mi spui nimic, dar ai putea să-i faci pe plac. De-ndată ce spune asta, chipul meu se înăspreşte. La naiba, începem din nou cu acelaşi lucru şi şoptesc:

— Felix...

— Eric, este pe moarte! De ce nu te gândeşti la asta? Mă gândesc la asta. Bineînţeles că mă gândesc.

Ceea ce i se întâmplă Ginebrei este teribil, dar nu sunt o păpuşă sexuală şi, privindu-l, răspund pe un ton complet împietrit:

— Am spus deja că nu. Nu mai am la ce să mă gândesc, înainte de a intra în Guantanamera, Björn se apropie de mine şi şopteşte schiţând un zâmbet:

— Eşti pregătit să dansezi, *diagostea* mea? Auzindu-l spunând asta, mă face să zâmbesc şi zic:

— Nesimţitule.

Cu o dispoziţie mai bună decât credeam că voi avea, intru în acel loc zgomotos în care oamenii se distrează bine. Ca întotdeauna, volumul muzicii mă uimeşte şi întregul grup se îndreaptă spre bar.

Pe drum, o caut pe micuţa mea. Încă nu o văd, deşi am zărit-o pe sora mea dansând ca o nebună, aşa că îmi imaginez că este pe acolo.

Ajungem la bar, comandăm nişte băuturi şi, când mă întorc, o găsesc.

Jud dansează cu Reinaldo şi, deşi ştiu că există doar o frumoasă prietenie între ei, a vedea cum se completează reciproc în dans mă face gelos. Sunt un idiot!

Fără să-mi pot lua privirea de la femeia care mă înnebuneşte, o privesc dansând. Are ritmul în sânge, nu pot nega asta. Şi apoi o văd şi pe mama mea, dansând dezlânată cu un tânăr. Sfinte!

O piruetă... două... Judith dansează cu el şi cu toţi cei care îi întind mâna, până când într-una dintre acele piruete ochii noştri se întâlnesc şi îşi dă seama, în cele din urmă, că sunt aici.

Bun!

Fără ezitare, se-ndreaptă spre mine. Cât de senzuală este soţia mea. Îl întâmpină pe Drew, zâmbeşte şi, când se

apropie de mine, îmi spune la ureche:

— Dansezi, *diagostea* mea?

„Dlagostea mea”? Îţi voi da eu „diagostea mea” şi îi răspund cu încredere:

— Ştii deja că nu.

Mă uit în jurul meu inconfortabil.

Ce fac eu în dărăpănătura asta?

Cum am putut fi convins?

Nu-mi place modul în care bărbaţii îmi privesc soţia în timp ce vorbesc cu ea. Ştiu că puţini oameni pot înţelege că în anumite privinţe sunt atât de tăios şi apoi, când vine vorba de sex, de sexul nostru, sunt atât de maleabil. Dar asta este realitatea. Realitatea pe care o trăiesc şi realitatea care mă face mai gelos cu fiecare secundă care trece.

Judith mă cunoaşte şi cred că ştie ce gândesc.

Îmi spune că nu ar trebui să mă simt inconfortabil şi mă asigură că toată lumea este aici pentru a se distra. Ea insistă, subliniază acest lucru. Dar faptul că insistă atât de mult mă înnebuneşte. Mă face să nu am încredere, deşi nu faţă de ea, şi când vede că nu spun nimic, în cele din urmă îmi zice cu o expresie neruşinată:

— Uite, Eric, nu ar fi trebuit să vii. Nu îţi place acest loc şi nu te distrezi, aşa cum nici eu nu mă distrez văzându-ţi faţa de amărât; aşadar, de ce nu pleci şi încetăm amândoi să ne mai simţim prost?

La naiba... la naiba...

A ieşit deja la suprafaţă neruşinata spanioloaică care mă disperă.

Cuvintele ei mă revoltă. Îi răspund. Îmi răspunde. Ne întoarcem la obişnuitul alb şi negru şi, când observ că sunt în plus în acest loc, pentru că aici mă simt ca o nenorocită de mobilă, o sărut cu reticenţă pe buze şi îi spun:

— Ne vedem când ajungi acasă.

Acestea fiind spuse, mă întorc şi plec fără să mă uit în urmă. Cred că este cel mai bine aşa.

Cu paşi mari, ies din Guantanamera în timp ce aud strigându-se „Zahăr!” Şi nu vreau să cred că vocea lui Judith este una dintre ele.

Mă îndrept spre maşină. Scot cheile şi apoi aud paşi rapizi care se apropie din spate şi cineva mă cheamă:

— Eric!

Când mă întorc, văd că este Björn şi, când se apropie, întreb nedumerit:

— Ce faci aici?

Prietenul meu zâmbeşte, ridică din umeri şi spune:

— Haide, hai să mergem să bem ceva în altă parte.

Fără alte întrebări, ne urcăm în maşina mea şi el propune să mergem într-un loc unde ne duceam înainte. Cu încredere, conduc într-acolo. Parcăm şi intrăm. Ne aşezăm la bar.

Ca întotdeauna, locul este plin, dar, spre deosebire de Guantanamera, muzica este calmă şi relaxantă. Aici se poate vorbi, ceea ce nu este posibil în Guantanamera.

Comandăm câteva beri şi imediat îmi dau seama de modul în care unele femei ne privesc. Într-un alt moment din viaţa noastră, amândoi le-am fi răspuns privirilor şi am fi decis care era pentru care.

— Pot să fiu sincer cu tine? mă întreabă Björn atunci.

Dau din cap aprobator. Pentru a nu avea nici cea mai mică îndoială.

— Eric, ştiu că ai observat, ca şi mine, cum ne privesc roşcatele de cealaltă parte a barului, nu?

Dau din nou din cap aprobator, nu sunt un prost şi zic:

— Nu-mi pasă cum se uită la mine. Îmi este clar că...

— Şi mie îmi este clar. Şi răspunsul este nu. Dacă îţi menţionez acest lucru, este pentru că trebuie să înţelegi că şi lui Judith îi este la fel. Ea se distrează în

Guantanamera, nu flirtează. Când vei înţelege asta? Când vei înceta să fii un om neîncrezător?

— Mă tem că i se va întâmpla ceva, protestez. Se aud atât de multe la ştiri despre tipii care droghează femei pentru a abuza de ele, încât...

— Haide, Eric, te rog, mă întrerupe. Judith este cu prietenii ei acolo. Crezi că vreunul dintre ei ar permite să i se întâmple aşa ceva?

Conştient că are dreptate, nu răspund, sunt un tâmpit şi el insistă:

— La naiba, omule. Ceea ce te-a atras la Judith este felul ei de a fi, de a se comporta, de a dansa. Nu este ca tine. Ea trebuie să se distreze şi, dacă modul ei de a face asta este în Guantanamera, unde este înconjurată de prieteni care au grijă de ea la fel de bine sau mai bine decât tine, unde este problema?

Pufnesc. Ştiu că are dreptate, ştiu că Judith doar se va distra acolo şi afirm:

— Gândul că aş putea-o pierde îmi întunecă raţiunea.

— Şi de ce o vei pierde?

Nu răspund. Ştiu că ea nu mi-a creat niciodată probleme în acest sens; apoi Björn clarifică:

— Dacă o pierzi, va fi vina ta. Din cauza încăpăţânării tale.

Suspin. Îmi scarpin gâtul.

Rămânem tăcuţi câteva secunde în timp ce eu procesez sensul cuvintelor bunului meu prieten şi, deşi ştiu că are dreptate, nu sunt în stare să mă retrag. Încă mă enervează faptul că Judith ar prefera să se distreze cu alţii decât cu mine.

O oră şi jumătate mai târziu, mă întorc acasă. Poate că ea este deja acolo. Dar nu. Judith continuă cheful, strigând aproape sigur „Zahăr!” în timp ce eu mă gândesc la ea.

Mă duc în cameră şi mă schimb de haine. Îmi îmbrac

costumul de baie şi cobor la piscina acoperită. Câteva bazine îmi vor prinde de minune. Douăzeci de minute mai târziu, epuizat de mişcare, ies din apă şi fac un duş.

Mă uit la ceas: trei dimineaţa.

De-ndată ce mă îmbrac, mă duc să văd copiii. Ei dorm profund, iar eu zâmbesc.

Cobor în birou şi arunc o privire asupra unor hârtii pe care le am pe birou.

Patru dimineaţa.

Nelinişti pentru că soţia mea nu s-a întors încă, părăsesc biroul şi decid să merg cu Susto şi Calamar în grădină. Ca întotdeauna, ei aleargă, sar, îmi aduc beţe pe care le arunc cu răbdare şi asta pare să mă însenineze.

Cinci dimineaţa.

Înapoi în birou, îmi torn un whisky. Mă gândesc la ce mi-a spus Felix şi blestem. Chiar mă vede doar ca pe un tip bun la pat? Asta mă enervează. Nu-mi place că se gândesc la mine doar pentru a le-o trage şi cu atât mai puţin îmi place să ştiu că aceasta este imaginea pe care o las.

Şase dimineaţa.

Mă doare capul de nervi. Nu ştiu unde naiba este Judith, dar furia mea din pricina orei târzii este imensă. Oare are de gând să se întoarcă când copiii sunt treji deja?

Mă holbez la ecranul computerului, dar furia nu-mi permite să citesc nimic, până când, dintr-odată, la 6:27, se deschide uşa biroului meu şi o văd pe Judith.

Mă uit la ea. Ştiu că expresia mea nu transmite nimic bun, în timp ce ea zâmbeşte şi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, spune:

— Sunt aici acum.

Amuzată, nevasta mea obraznică se apropie de mine. Nu vreau să zâmbesc. Jud insistă şi îşi lărgeşte zâmbetul şi, deodată, o văd uitându-se la masa mea. Ah, nu! Şi din moment ce o cunosc şi ştiu ce gândeşte, mă răstesc:

— Nici măcar să nu te gândeşti.

Auzindu-mă, chipul ei mă anunţă că nu are de gând să meargă mai departe şi zâmbeşte din nou.

Dacă nu aş cunoaşte-o...

Vine fericită. Se apropie de mine şi îi dau voie să se aşeze peste picioarele mele. Mirosul ei mă intoxică şi, deşi simt nevoia puternică de a-i smulge chiloţii şi de-a o face a mea, nu am de gând să o fac. Ştiu ce vrea ea, dar nu. Nu am de gând să o răsfăţ. Nu sunt nenorocitul bun la pat pe care şi-l doresc ea şi alte femei. Nu sunt doar sex.

Dar ce cred ele?

Judith mă tachinează, mă ispiteşte şi, când să mă sărute, mă retrag. O opresc. Nu-i place asta şi insistă. Dar nu. Am spus că nu şi, înainte ca ea să continue, mă ridic, o îndepărtez de mine şi MĂ RĂSTESC furios:

— Să vedem dacă tu crezi că sunt aici doar pentru a-ţi satisface dorinţele sexuale.

Se preface că este surprinsă.

Ce vulpoaică!

Chipul ei mă anunţă că observaţia mea o amuză şi, cu un anumit sarcasm, mă întreabă:

— Ah, nu?

Întrebarea ei mă calcă nu doar pe coadă, nu sunt jucăria sexuală a nimănui şi susţin:

— Nu.

Dar Judith insistă. Devine pisăloagă.

— Haide, *arma mea...* dacă vrei.

Într-adevăr, aştept cu nerăbdare acest lucru.

Vreau să o iau în braţe, să-i rup hainele, să-i rup chiloţii şi să o fac a mea cu posesivitate şi intensitate, dar am spus nu şi nu o voi face; apoi mă apucă de talie şi şopteşte:

— Eşti al meu, Eric Zimmerman, iar eu am ce-i al meu când vreau.

Cuvintele ei mă revoltă. Mă încălzesc.

Încearcă să mă sărute din nou, dar nu-i permit.

Ştiu că sunt al ei, aşa cum ştiu că este a mea, dar, nefiind dispus să mă las uşor, în ciuda cuvintelor ei, mă uit în ochii ei şi mă răstesc în cea mai proastă versiune a mea:

— Te doresc mai mult decât viaţa mea, dar nu-ţi voi oferi ceea ce vrei pentru că în seara asta m-ai dat la o parte şi nu meriţi. Aşa că nu insista, Judith, pentru că nu o vei obţine, fie că te superi sau nu.

O eliberez. Îi spun pe numele ei complet, ca să ştie cât de furios sunt, dar mă despart de ea. Dacă continui să o ţin lângă mine, îmi voi mânca cuvintele în câteva secunde, iar ea, jignită de ceea ce tocmai a auzit, se întoarce şi pleacă.

Iată cum pleacă spanioloaica!

Ea pleacă cu toată mândria sa, în timp ce eu rămân nemişcat. Nu am de gând să mă duc după ea.

50

Sunt încă supărat. Deranjat.

Totuşi, înainte să se trezească, sun la florărie şi comand nişte flori să le ducă la birou. Supărarea mea continuă, dar vreau să ştie că o iubesc. Nu vreau să uite asta.

Odată ajunşi la Müller, amândoi ştim că ne vom întâlni într-o şedinţă, dar niciunul nu spune nimic despre asta. Pentru ce?

Când liftul ajunge la etajul său, după ce-mi spune ceva la care nu reacţionez, uşile se închid şi mă simt groaznic. De ce sunt atât de dur cu ea?

Când ajung la etajul meu, Gerta, secretara mea, îmi întinde nişte hârtii şi le arunc o privire. Câteva clipe mai

târziu, primesc un telefon. Este Esteban, delegatul de la Müller la Bilbao. Vorbim, rezolvăm unele probleme şi, de îndată ce închid, mă cufund în parcurgerea e-mailurilor de pe computer.

Telefonul meu sună. Primesc un mesaj de la Jud, pe care îl citesc imediat:

Te iubesc... te iubesc... te iubesc.

De-ndată ce-l citesc, zâmbesc ca un idiot. Fără îndoială, are deja buchetul meu de flori cu biletul pe care i l-am trimis.

Nu răspund. Florile şi biletul sunt suficiente.

Dar îmi dau seama imediat de faptul că îmi doresc să vină ora şedinţei pentru a o vedea şi număr minutele.

Mai târziu, mai mulţi membri ai consiliului de administraţie intră în biroul meu. Vorbim, dezbatem despre anumite chestiuni referitoare la firmă; ceva mai târziu intră Gerta şi spune privindu-ne:

— Domnule Zimmerman, vă reamintesc că trebuie să mergeţi la şedinţă.

Dau din cap aprobator şi mă ridic. Aştept cu nerăbdare să-mi văd fetiţa şi, încet, dar sigur, merg cu ei în sala de şedinţe.

La sosire, întâlnesc alţi manageri şi o localizez imediat pe Jud. Vorbeşte cu Mika, pregăteşte întâlnirea şi, când se uită la mine, aşteptând un zâmbet, mă uit în altă parte. Suntem la serviciu.

Dar ea ştie să se joace cu mine şi oferă zâmbete tuturor celor care se apropie de ea, până când o văd sărutând un tip. Cine este? Pe furiş, îl întreb pe unul dintre bărbaţii care sunt alături de mine şi, după ce îl privesc, îmi spun că este Nick, cel mai bun agent de vânzări al nostru.

Ca bărbat, interpretez privirea lui Nick.

Ca bărbat, ştiu la ce se gândeşte.

Şi, ca bărbat şi soţ al lui Judith, mă-ncălzesc.

Şedinţa începe şi, din locul în care mă aflu, văd cum tipul acela îi oferă galant un loc lui Judith pe care îl acceptă zâmbind. Nu se uită la mine. Mă trece cu vederea.

Luminile se sting şi începe prezentarea pe un ecran, în timp ce scriu pe telefon:

Ce-i cu acel zâmbet?

Câteva secunde mai târziu, primesc răspunsul ei:

Mă vezi în absenţa luminii?

Pufnesc, obrăznicia soţiei mele mă revoltă şi insist:

Nu am nevoie de lumină ca să ştiu că zâmbeşti.

Continuăm să ne transmitem mesaje. La naiba, sunt şeful şi mă port ca un copil; apoi primesc un mesaj pe Whatsapp care spune:

A fost necesar ca Nick să vină la şedinţă ca tu să vorbeşti cu mine; vezi competiţia?

În timp ce citesc asta, mă zvârcolesc în scaun.

Ştiam eu. Ştiam că Judith se foloseşte de acel tip pentru a mă face gelos şi blestem.

De ce sunt atât de rudimentar şi atât de prost?

Mai primesc un mesaj. Nu răspund. Ea insistă şi, după mai multe mesaje, citesc:

Ai întrerupt o dată o şedinţă pentru mine. Crezi că eu nu voi face acelaşi lucru pentru tine?

Clipesc. Înţeleg la ce se referă. Amintirea asta mă face să zâmbesc, dar nu reacţionez. Nu îi scriu. Luminile din cameră se aprind din nou când primesc un alt mesaj şi citesc:

Îţi dau zece minute. Ori îmi răspunzi, ori întrerup şedinţa.

Blufează. Nu o cred.

Judith este capabilă de multe lucruri, dar nu de a întrerupe o şedinţă importantă. Suntem în birou şi eu sunt nenorocitul de şef.

Cu coada ochiului, o văd punând telefonul pe masă. Este

clar că renunţă, până când, după câteva minute, telefonul ei mobil începe să sune tare, nu glumă. Cu toţii o privim. Ştim că la intrarea într-o întâlnire telefonul trebuie să fie pus în modul de vibraţie.

Judith se ridică imediat şi şopteşte în grabă:

— Îmi pare rău. Sună de acasă.

Mă uit la ea. Mă neliniştesc. Ce s-o fi întâmplat?

Dar, văzând că exagerează şi nu îşi zgârie gâtul, ştiu că este o minciună. Ceea ce face ea este teatru pur şi blestem. A îndrăznit!

Odată ce închide telefonul, fără să mă privească, se întoarce către toţi ceilalţi şi spune:

— Îmi pare rău că întrerup şedinţa, dar am nevoie de câteva minute singură cu soţul meu.

Uau... sunt soţul ei acum?

— Trebuie să stingem un foc mic acasă şi este foarte urgent!

Mama ei!

Chiar a întrerupt şedinţa!

Toată lumea, absolut toată lumea, cu excepţia mea, crede în urgenţa lui Judith şi, fără ezitare, părăseşte sala. Apoi, când rămânem singuri şi ea mă priveşte cu acel chip care nu aduce nimic bun, fără să ridic vocea în mod excesiv, astfel încât să nu ne audă, mă răstesc:

— Cum ai putut să o faci?

Judith se mişcă. Zâmbeşte şi, cu aroganţă, se apropie de mine şi spune:

— Ţi-am dat zece minute. Cu cinci mai multe decât mi-ai dat în acel moment. Şi apropo, trebuie să îţi spun că totul este bine acasă şi că şedinţa, Iceman, ai întrerupt-o tu.

Asta-i culmea!

Soţia mea este culmea!

Dar, culme sau nu, mereu iese cum vrea ea. Şi, de îndată ce o avertizez că sala nu este izolată fonic şi că nu

există camere de luat vederi, uitând cine suntem şi de unde suntem, îşi ridică fusta strâmtă pe care o poartă şi îşi scoate chiloţii.

Dar ce face?

Mă uit la ea cu gura căscată.

Jur că această femeie mă deconcertează; apoi face o minge din chiloţii ei şi, punându-i în buzunarul jachetei, spune:

— Domnule Zimmerman, îmi pare rău să vă spun că voi rămâne fără chiloţi în birou...

Clipesc. Nu o las să continue şi, întrerupând-o, întreb:

— Jud, ce faci?

Şi, foarte sinceră, îmi spune că mă vrea, că este fierbinte şi că treaba asta cu Guantanamera şi Nick trebuie uitată. Ole pentru ea!

Mă uit la ea... ea se uită la mine...

O provoc... mă provoacă...

Ea... ea mă învinge cu totul şi, uitând acum cine sunt şi unde sunt, mă ridic, o aduc mai aproape de corpul meu, îi cobor fusta şi, după ce o aşez pe masă, fac ceea ce ne dorim amândoi. Îmi trec limba peste buza ei superioară, apoi pe cea inferioară şi, după o muşcătură delicioasă care are gustul dorinţei pure, o sărut în aşa fel şi cu o profunzime atât de mare încât simt că pământul se mişcă sub picioarele mele.

Lumea dispare. O văd doar pe Jud, dragostea mea ispititoare, şi când penisul meu se trezeşte în boxerii mei şi ştiu că fie mă voi opri acum, fie nu voi mai putea, termin sărutul şi, privind-o, şoptesc cu dorinţă:

— M-aş juca cu tine chiar acum. Ţi-aş deschide picioarele şi...

— Fă-o! mă tentează ea.

Mă gândesc la asta. Calibrez.

Ce ispită!

Dar îmi revine judecata şi, în cele din urmă, o opresc. Suntem în birou şi trebuie să continuăm să separăm munca de iubire.

Cinci minute mai târziu, după ce vorbim şi revenim la a fi Jud şi Eric, continuăm şedinţa.

Timp de o jumătate de oră sunt atent la ceea ce se spune acolo, dar mintea mea este în altă parte şi, în timp ce Roger face prezentarea, mă uit la laptopul pe care îl am deschis în faţa mea şi, văzându-l pe prietenul meu Justin conectat, scriu:

Ce faci într-o ora?

Mă uit la Jud, este atentă la ceea ce spune Roger, nu îşi poate imagina ceea ce planific, iar Justin răspunde:

Sunt liber pana după prânz.

Zâmbesc şi insist:

Liber pentru orice?

Trec câteva secunde şi citesc, dându-mi seama că Justin m-a înţeles:

Pentru tot.

Ştiind asta, mă face fericit şi scriu:

Te sun în scurt timp.

Pe furiş, caut ultimul hotel în care am stat cu Jud şi, fără ezitare, rezerv camera 776. După câteva minute primesc confirmarea. Bun!

Timpul trece şi sunt nerăbdător. Aştept să ne oprim la cafea şi, când o facem, o văd pe Jud ieşind cu Mika. Mă excită. Gândul la chiloţii ei care sunt în buzunarul meu mă excită sută la mie şi, în timp ce ies să beau o cafea cu restul, îmi iau telefonul, formez numărul lui Justin şi, fără să mă audă nimeni, spun:

— Hotel Das Beispiel. Camera 776. Într-o jumătate de oră.

— Voi fi acolo, spune prietenul meu.

O caut pe Jud, ea se uită la mine. Nu îşi poate imagina

ce am planificat pentru noi. Din acest motiv, când ne întoarcem de la pauza de cafea, toată lumea se aşază, dar eu nu şi spun cu determinare:

— Îmi pare rău, domnilor, dar eu şi soţia mea trebuie să părăsim şedinţa pentru a rezolva anumite probleme de familie. Şi, fixându-mi privirea asupra ei, care este surprinsă, adaug: Judith, hai să mergem!

Jud se ridică. Văd că îşi strânge lucrurile şi, când îi spune ceva Mikăi, Robert, care este lângă mine, întreabă îngrijorat:

— Eric, nu-i nimic grav, nu?

Mă uit la el încercând să zâmbesc şi răspund:

— Nu îţi face griji. Nu este grav, dar ştii, când vine vorba de copii mici, orice este posibil!

De-ndată ce o iau pe fetiţa mea de mână, anunţ înainte de a pleca:

— Întâlnirea este amânată până mâine, la ora nouă. O zi bună, domnilor.

Acestea fiind spuse, ies din cameră în plină explozie, cu Judith ţinându-mă de mână. Nu trecem prin birou, ci mergem direct la lift. Se uită la mine în tăcere. Şi, de îndată ce intrăm în el, fiind singuri, o apăs de perete şi şoptesc plin de dorinţă:

— Micuţo, tocmai ai declanşat un foc mare pe care trebuie să-l stingi.

O sărut spunându-i cât de fierbinte sunt şi când sărutul nostru se termină, ea zâmbeşte. Îi place să mă vadă aşa.

După ce îi spun secretarei mele din maşină să trimită geanta lui Jud şi lucrurile mele cu un curier acasă, ne îndreptăm spre hotel.

Când ajung acolo, ies din maşină şi, când Judith coboară la rândul ei, o iau de mână şi îi spun:

— Vino cu mine.

Mă grăbesc. E frig şi nu avem paltoane. Nu vreau ca Jud

să răcească.

Odată ajunşi în hotel, Jud zâmbeşte. Îmi dau numele, iar recepţionerul îmi găseşte rezervarea. Îi dau cârdul VISA şi apoi ne spune în timp ce îmi dă un card:

— Camera 776. Etajul şapte.

De parcă am fi într-un maraton, o duc la lift, unde îl văd pe Justin aşteptând. Mă grăbesc foarte tare. Chiloţii ei îmi ard în buzunar şi vreau să o adulmec, să o mănânc, să o ofer, să o fac a mea.

Intrăm în lift şi, fără să o prezint pe Judith, apăs butonul pentru etajul şapte şi o sărut pe soţia mea. O devorez, în timp ce-i bag mâna sub fustă. Jud se opune. Îmi spune din priviri faptul că nu suntem singuri, dar eu ştiu asta... o ştiu foarte bine. Din acest motiv, o iau în braţe, îi ridic urgent fusta, vorbesc cu ea şi, după ce îi dau o palmă peste fundul ei minunat, şoptesc îndreptându-mă spre prietenul meu:

— Justin, ai auzit. Ne vom juca.

Judith este surprinsă, nu se aştepta la asta şi, când se uită la mine, spun:

— Domnişoară Flores, pregăteşte-te pentru a-mi satisface cele mai păcătoase nevoi.

Câteva clipe mai târziu, când suntem deja în cameră, începe jocul nostru fierbinte. Un joc plin de perversitate şi cerinţe, la care Jud participă de bunăvoie, gata să-mi ofere plăcere, ştiind că şi eu i-o ofer.

Îi ordon să-şi elibereze sânii pentru noi şi o face. Înnebunesc.

Îi poruncesc lui Justin să se bucure de soţia mea şi, când îl privesc cum îi suge sfârcurile, mă brutalizez.

Vreau sex puternic... sex fierbinte... sex pervers, şi prin aspectul şi după privirea şi dăruirea lui Jud, ştiu că şi ea îl vrea.

Din locul în care mă aflu, fără să-mi dezlipesc privirea,

mă uit cum Justin mângâie cu dorinţă ceea ce iubesc cel mai mult, în timp ce ea se bucură şi eu oftez. Apoi, mişcându-mă, o duc pe un scaun, îi ridic fusta şi cer:

— Sprijină-te pe spătar şi deschide-ţi picioarele pentru noi.

Respiraţia ei se accelerează. Ştiu cât de mult o excită că îi cer să-şi desfacă picioarele.

Eu, de asemenea, mă înflăcărez şi, coborând şliţul pantalonilor, îmi scot penisul tare şi, uitându-mă la acel sex umed şi fierbinte care mi se oferă în faţă, îl posed. Îl posed până la capăt. Cu forţă, cu virulenţă.

Soţia mea ţipă când mă primeşte dintr-o singură lovitură, îşi arcuieşte spatele. Posedarea a fost totală şi, prinzându-i părul, o întreb:

— Vrei să te joci dur, micuţo?

Ea consimte. Mă face să-mi pierd raţiunea, iar eu, adâncindu-mă din nou în ea, auzind strigătul ei, adaug:

— Atât de puternic?

— Da... da...! strigă din nou.

Cu ea sprijinită pe scaun, deţin vaginul minunat şi fierbinte al soţiei mele şi, în acelaşi timp, văd cum Justin deţine gura ei.

Încântat şi agăţat de cele mai incredibile şolduri pe care le-am atins vreodată, mă mişc iar şi iar, scufundându-mă în ea, în timp ce dragostea vieţii mele îmi oferă acces deplin şi îi place să fie dublu futută.

Turbat de sunetele răguşite ale sexului pe care le aud în cameră, mă opresc. Nu mă dau înapoi şi, apăsându-mă pe soţia mea, rămân foarte, foarte nemişcat înăuntrul ei, în timp ce simt cum interiorul ei se contractă şi mă absoarbe.

Ce plăcere!

Îmi închid ochii. Îmi place. Vibrez. Gem. Plăcerea pe care o simţim după zilele în care am fost supăraţi este incredibilă.

Apoi îl văd pe Justin cum se retrage, eliberează gura lui Jud şi îşi pune un prezervativ. Faptul de a şti că i-o va trage şi Jud se va bucura de asta mă încurajează din nou şi încep să-mi mişc şoldurile înfipte în soţia mea. Îi spun că sunt stăpânul ei, proprietarul ei, sclavul ei, orice vrea ea, în timp ce simt că se deschide pentru mine ca o floare şi, în cele din urmă, ejaculăm amândoi.

O secundă... două...

Îmi adun puterile, la fel şi ea, şi când îmi scot penisul din minunata sa umiditate, conştient de ceea ce îi place, o conduc la Justin. Prietenul meu, care este deja pregătit, o spală repede, o reîmprospătează şi, după ce mă priveşte şi eu încuviinţez, o aşază pe el. Judith se arcuieşte şi ţipă din nou. Îi place să fie posedată astfel.

Din nou aud sunetele incitante ale sexului în cameră, dar de data asta fără oftatul meu. Auzul gemetelor lui Jud şi sunetele corpului său care se ciocneşte de cel al lui Justin mă fac să vibrez.

Perversitatea mă copleşeşte.

Iubirea mea mă priveşte.

Privirea ei îmi spune că îi place faptul că mă uit la ea, că mă bucur să privesc cum o fute altcineva în faţa mea şi asta îmi întăreşte penisul foarte, foarte tare.

Aşa că mă apropii şi mângâi fundul frumos al soţiei mele. Jud se arcuieşte pentru a mi-l oferi şi eu îi deschid fesele şi mă joc cu anusul ei pentru a-l dilata. Ea toarce.

Justin zâmbeşte, adoră să fie pervers şi, uitându-se la fetiţa mea, întreabă:

— Ne vrei pe amândoi în interiorul tău?

Nu văd chipul lui Jud, dar, uitându-mă la zâmbetul lui Justin, îmi imaginez răspunsul, aşa că îmi bag două degete umede în anusul dilatat al soţiei mele şi şoptesc:

— Justin, pe lângă faptul că îmi este stăpână şi sclavă, soţia mea este, de asemenea, îndrăzneaţă, perversă şi

înflăcărată. Ce altceva mai pot cere?

Ela consimte, îmi transmite că am tot ceea ce şi-ar dori orice bărbat şi, sărutând gâtul soţiei mele, care oftează, afirm:

— Ştiu.

Opresc partida de sex a celor doi şi o ridic pe soţia mea. Justin se aşază apoi pe un fotoliu din piele albă şi, uitându-mă la Judith, ale cărei fluide îi curg pe picioare, şoptesc:

— Deschide-ţi fesele pentru Justin.

Foarte încântată de cerinţa mea, ea se apropie de el şi o face. Se afişează, se oferă. Justin o priveşte înflăcărat şi, după ce ia lubrifiantul, îl aplică pe anusul ei. Soţia mea este fierbinte şi posesivă şi eu, la fel de fierbinte ca ei, spun în continuare:

— Aşază-te pe el şi predă-te.

Cuvintele mele o reactivează, privirea ei mi-o spune, iar când Justin o pătrunde anal, o asaltează în mod accelerat şi Judith ţipă. Ţipă de încântare. De plăcere. De perversitate.

Ca un simplu observator, din locul în care mă aflu, văd anusul dilatat al iubirii mele plin de prietenul meu, în timp ce vaginul ei aşteaptă posedarea mea umedă şi deschisă.

Însă, continui să mă uit, mă excită faptul de a privi la fel de mult ca faptul de a participa, până când ating punctul culminant. Amândoi ţipă, iar apoi Justin îşi pune braţele sub genunchii soţiei mele şi, fără să iasă din ea, îi deschide coapsele şi spune oferindu-mi-o:

— Eric... soţia ta.

Penisul meu vrea sex...

Eu vreau sex...

Soţia mea vrea sex...

Şi sex fierbinte vom avea.

Prin urmare, aplecându-mă, îi ofer un sărut umed ofrandei sale. Jud ţipă, se răsuceşte. Faptul de a fi ţintuită

anal în timp ce el îi ţine picioarele şi eu mă joc cu clitorisul ei inflamat o înnebuneşte. Se convulsionează. Vibrează. Oftează.

Totul, absolut tot ceea ce face este pervers, excitant, fierbinte şi, atunci când dorinţa ei, graba ei, instinctul ei animalic nu mai pot suporta, se uită la mine şi îmi cere:

— Fă-o acum!

Şi o fac. Chiar o fac.

Îmi introduc erecţia mea tare în ea şi o posed. O posed cu intensitate, cu poftă, în timp ce ea ordonă privindu-mă în ochi:

— Mai tare.

La atacul meu, penisul lui Justin se trezeşte din nou şi amândoi o posedăm.

Fiecare din poziţia sa se bucură de ea, dar eu mă bucur de ea de două ori mai mult, pentru că plăcerea lui Judith este şi plăcerea mea. Cea mai mare. Cea mai autentică.

Timp de câteva ore, în camera 776 ne lăsăm purtaţi de cea mai pură perversitate. Nu există limite pentru plăcere. Nu există limite pentru ceea ce vrem să facem, să simţim şi să trăim, iar eu şi Jud ştim asta mai bine decât oricine.

La ora două după-amiază, prietenul meu face un duş şi se îmbracă şi, după ce stabilim o întâlnire pentru o altă zi, pleacă. După un timp, ne întoarcem acasă fericiţi, obosiţi şi îndrăgostiţi.

51

Nunta surorii mele este emoţionantă şi distractivă.

Faptul de a o vedea pe mama mea bucurându-se alături de Marta, Jud şi copiii mei este unul dintre cele mai frumoase lucruri la care am asistat în viaţa mea. Ei sunt familia mea, făgaşul meu, motivul pentru care lucrez din

greu. Nu voi permite niciodată nimănui să-i lipsească nimic. Nu.

Din acest motiv şi dorind să le fac pe sora mea şi pe Jud să vadă că nu sunt nenorocitul amărât aşa cum demonstrez uneori că sunt, fără să le spun nimic, angajez nişte tineri să vină la petrecere cu chitare, bongo-uri, tobe şi maracas. Când află că am fost eu, nu le vine să creadă şi mă sărută în timp ce fetiţa mea, privindu-mă, spune:

— Tu chiar ştii, *diagostea* mea.

Dlagostea mea. Tu chiar eşti *diagostea* mea.

Râd. Ceea ce ea nu primeşte de la mine, nu primeşte nimeni.

Încântaţi, prietenii din Guantanamera încep să-şi mişte şoldurile în ritmul formaţiei care începe să cânte. Jud este lângă mine şi eu, conştient că vreau să-mi văd fetiţa simţindu-se bine, îmi amintesc ce am vorbit cu ea şi cuvintele lui Björn în noaptea în care am fost să bem ceva; o îmbrăţişez şi îi spun:

— Vreau să dansezi, să râzi şi să strigi acel „Zahăr!” şi să te distrezi cu prietenii tăi. Şi, linişteşte-te, promit să nu fiu gelos sau să mă gândesc la prostii.

Fetiţa mea zâmbeşte de fericire şi, fără ezitare, când încep să cânte 537 *C. U.B.A.*, o ia razna şi strigă „Zahăr!”

Cât de zgomotoasă este!

Ore în şir o privesc dansând, râzând, cântând, bătând din palme şi încerc să o menţin hidratată. Îi ofer Coca-Cola, băutura ei preferată, şi acceptă cu bucurie.

În timp ce mă bucur de petrecere, vorbesc cu Drew, când îmi sună telefonul mobil; văd că este numărul de telefon de acasă şi sunt alarmat. Ştiu că Norbert şi Simona nu ar deranja niciodată, mai ales la nunta Martei, şi întreb:

— Ce se întâmplă?

— Domnule... ascultaţi-mă... îmi pare rău că vă sun, dar... dar a avut loc un accident.

De îndată ce aud cuvântul accident, corpul meu se contractă şi, conştient de cât de nervos este Norbert, după cum îmi dau seama din vocea lui, întreb:

— Simona este bine?

— Da... da... ea da... dar... dar Susto...

Când aud numele micului animal pe care îl iubim atât de mult, ochii mei o caută pe Jud. Dansează pe ring şi, întorcându-mă ca să nu mă vadă, şoptesc:

— Susto?! Ce s-a întâmplat?

Omul se bâlbâie, este nervos şi, în cele din urmă, spune:

— Am ieşit să arunc gunoiul, am lăsat poarta deschisă, a venit după mine ca un nebun şi o maşină care trecea pe stradă l-a călcat.

Închid ochii.

Susto... Susto al meu lovit de o maşină.

Mi se ridică tot părul de pe corp. Îl iubesc pe Susto, îmi place acel animal şi, întorcându-mă pentru a o privi pe Judith, şoptesc cu teama de a auzi răspunsul:

— Este bine?

Jud se uită la mine. Nu mai dansează şi se apropie de mine. Expresia ei se schimbă când o vede pe a mea şi, privind în altă parte, îl aud pe Norbert spunând:

— Domnule... nu ştiu. Sunt... sunt la urgenţe cu el.

Suspin, vreau doar ca Susto să fie bine şi, după ce îl întreb adresa unde se află, închid telefonul şi blestem.

La naiba! De ce a trebuit să se întâmple asta?

Îmi ating părul. Nu ştiu cum să-i spun lui Jud. Cunoscând-o, o va lua razna când va auzi. Şi când mă întorc, ochii mei se ciocnesc cu ai ei, care, fără să vorbească, ştie deja că ceva nu este în regulă.

Ce actor prost sunt!

Pe cât îmi stă cu putinţă, mă apropii de ea, care se află lângă Björn şi Mei. Eu sunt nenorocitul de mesager care aduce veşti proaste şi, înainte de a deschide gura, ea pune

întrebări şi, fără să o mint pentru a nu înrăutăţi lucrurile, îi explic atât cât pot.

Chipul fericit al fetiţei mele dispare.

Teama îi cuprinde privirea, gura şi se prăbuşeşte. Fetiţa mea se prăbuşeşte.

Pe cât îmi stă în putinţă, încerc să mă ocup de situaţie. Nu este uşor. Cu toţii îşi fac griji pentru animal, cu toţii îl iubesc, iar după ce o las pe mama cu Björn şi Mei să aibă grijă de copii, Jud şi cu mine ne îndreptăm spre maşină. Deodată, îmi amintesc că Felix este medic veterinar; îl caut şi îi cer ajutorul şi mi-l dă imediat.

El şi Ginebra vin în maşina mea, împreună cu Flyn, care s-a încăpăţânat să ne însoţească, şi ajungem la clinica veterinară. Văzându-ne, Norbert, ale cărui haine sunt pătate cu sângele animalului, se uită la Jud şi cu o voce joasă, şopteşte:

— Judith, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că poarta a fost lăsată deschisă şi...

— Linişteşte-te, Norbert. Nu eşti de vină pentru nimic.

El dă din cap dezaprobator. Săracul, se simte îngrozitor.

Câteva clipe mai târziu, veterinarul iese şi ne informează despre starea sa, care nu este foarte bună, dar totuşi ne încurajează. Animalul este puternic şi poate trece cu bine operaţia.

Jud tremură, e speriată. Se teme că se va întâmpla ceva teribil, iar Flyn, privind-o, şopteşte:

— Mama... Susto o să fie bine.

Fetiţa mea, al cărei gât este deja carne vie, nici măcar nu poate vorbi. Este în stare de şoc şi eu, fără să ştiu de ce, spun:

— Totul va fi bine, draga mea. Îţi promit.

De-ndată mă cert pe mine însumi. Cum am putut să-i promit aşa ceva? Eu nu sunt Dumnezeu!

Felix se prezintă, vorbeşte cu medicul veterinar şi cere

permisiunea să-l ajute cu operaţia. Şi el acceptă încântat.

Deconcertată, dar deja mai temperată, Judith se apropie de Norbert şi îl îmbrăţişează. Îl anunţă că nu este vinovat de nimic şi, deşi este în continuare îngrijorat, ştiu că cel puţin îmbrăţişarea şi cuvintele lui Jud l-au mângâiat. Avea nevoie de ele.

Din fericire, operaţia merge bine şi atât Felix, cât şi veterinarul ies fericiţi şi vorbesc cu încredere. Asta mă bucură, ne bucură pe toţi, mai ales când o văd pe fetiţa mea zâmbind pentru prima dată după ore bune.

52

Sunt în birou, cufundat într-o întâlnire, deşi mintea mea zboară spre alte lucruri.

Din fericire, Susto este bine. Am sunat veterinarul, aşa cum ar fi sunat Jud, şi mi-a spus că totul merge aşa cum ar trebui şi că, cu un pic de noroc, în câteva zile îl vom putea lua acasă.

Zâmbesc. Susto face parte din familie.

Robert se uită la mine, forţându-mă să mă concentrez din nou asupra şedinţei, până când gândurile mele se întorc la Jud şi la cât de sentimentală era înainte să plec la birou. Astăzi nu a venit la muncă. Are şedinţă la şcoala lui Flyn. Adevărul este că ea şi băiatul au o relaţie ciudată şi, deşi în ziua accidentului lui Susto, când a văzut-o suferind, i-a spus mamă, acum îi spune din nou Judith.

El o chinuieşte cu asta şi eu nu pot face nimic. Faptul că băiatul îi spune sau nu mamă este decizia lui şi mă simt extrem de neputincios.

Ulrich îmi spune ceva. Sunt atent la întrebarea sa şi îi răspund. Asta mă face să mă concentrez din nou asupra întâlnirii, până când primesc un mesaj pe telefonul meu

care spune:

Vorbim mai târziu. Mă duc să-l văd pe Susto.

Te iubesc.

Zâmbesc, deşi nimeni nu observă. Un simplu „Te iubesc” din partea soţiei mele mă face fericit, dar îmi intensific eforturile pentru a mă concentra asupra întâlnirii.

La naiba, doar sunt şeful!

Când, în sfârşit, se termină, deşi mi-a fost greu să-mi dedic toată atenţia, recunosc că lucruri bune pot ieşi din asta. Foarte bune.

Este ora mesei. Îmi chiorăie maţele şi, când mă îndrept spre biroul meu gândindu-mă să-mi sun dragostea pentru a lua masa cu ea, sunt surprins să văd că mă sună şi răspund încântat:

— Bună, scumpo.

Jud râde, mă întâmpină veselă şi îmi imaginez zâmbetul ei drăguţ.

De-ndată ce intru în biroul meu, şoptesc:

— Crede-mă, la tine mă gândeam chiar acum.

— Hmm... îmi place asta, Iceman, şopteşte ea amuzată şi, coborând şi mai mult vocea, adaugă: Sunt acasă la Mei şi Björn. Vii să mănânci?

Încântat, consimt, cred că este un plan grozav; dar soţia mea spune dintr-odată:

— Dragă, Björn se simte îngrozitor. Se pare că hackerul care a piratat site-ul companiei este un copil de cincisprezece ani, care, mai mult, fii atent... aşază-te ca să nu cazi în fund când vei auzi ce am să-ţi spun... este fiul său!

În timp ce spune asta, clipesc şi, surprins, întreb:

— Ce ai spus?

— Ce ai auzit, şopteşte ea. Este fiul său, sau cel puţin aşa spune băiatul. Aşa că acum îţi poţi mişca preţiosul fund alb şi să vii aici. Björn este intratabil şi cred că are

nevoie să vorbească cu tine.

— Plec într-acolo chiar acum.

— Te iubesc, dragostea mea.

Acestea fiind spuse, comunicarea este întreruptă şi rămân în picioare ca un idiot în centrul biroului meu.

Ce înseamnă asta că Björn are un fiu de cincisprezece ani?

De-ndată ce-mi închid laptopul, telefonul sună şi văd că este Felix. După ajutorul pe care mi l-a acordat mie şi lui cu Susto, simt că ar trebui cel puţin să răspund apelului şi salut:

— Bună, Felix.

— Bună, Eric. Cum merge totul?

Îi spun imediat că Susto îşi revine şi, cu siguranţă, în câteva zile va fi acasă. Asta îl face fericit, dar apoi întreabă:

— Te-ai mai gândit la propunerea Ginebrei?

Închid ochii, clatin din cap şi spun:

— Felix, răspunsul este în continuare nu.

Omul pufneşte, îl aud şi insistă:

— Ar fi o singură dată. Te rog... ea te doreşte.

Obosit şi epuizat de această situaţie absurdă şi fără menajamente sau alte prostii, izbucnesc furios:

— Felix, *nu este nu.* Nu mă voi culca cu soţia ta, nici acum, nici altă dată. Prin urmare, această conversaţie se încheie şi nu mă mai suna pentru asta, ai înţeles? Şi acum, la revedere!

Şi închid telefonul. Ajunge cu tâmpeniile astea, la naiba!

De-ndată ce îmi revin din accesul de furie şi fără timp de pierdut, îi spun Gertei că trebuie să părăsesc biroul şi că nu mă voi întoarce până a doua zi.

O vreme mai târziu, parchez maşina şi mă îndrept spre clădirea în care locuieşte Björn şi îşi are firma de avocatură. Sun, Jud deschide uşa şi, văzându-mă, mă

îmbrăţişează şi şopteşte:

— Vino, du-te şi încearcă să vorbeşti cu James Bond. Se simte îngrozitor.

Consimt. Şi eu aş fi la fel ca el în locul lui; după ce o sărut şi iau nişte beri pe care mi le dă Mei, fără ezitare mă duc acolo unde fetele îmi spun că este Björn.

La intrare, îl găsesc aşezat în biroul său. Gestul lui este confuz şi, fără să ştiu de ce, îl salut spunând:

— Bună, tati.

De-ndată ce spun asta, regret, nu cred că este cazul să glumesc pe această temă.

— Nu mă lua şi tu cu asta, protestează el.

De îndată ce îi întind berea şi dau mâna cu el, îi reproşez că nu m-a sunat. Prietenii adevăraţi sunt ca o familie şi, ca atare, sunt acolo pentru orice. Björn dă din cap aprobator, înţelege ceea ce spun şi începe să vorbească.

Îmi spune că băiatul se numeşte Peter, are cincisprezece ani şi a încercat să supravieţuiască singur după moartea mamei şi a bunicului său, până când vecinii şi-au dat seama de situaţia în care trăia şi l-au raportat la serviciile sociale. Dar Peter este un copil deştept. A ştiut cum să supravieţuiască şi să scape de cei care îl căutau de mult timp şi, conştient de cine trebuia să fie tatăl său, şi-a descărcat frustrarea pe Björn, piratându-i site-ul necontenit. În timp ce îl ascult fără să-i acord credit, el îmi spune că băiatul pretinde că este fiul său, un fiu a cărui mamă se numea Katharina, care, curios, i-a fost o vreme iubită, până când a plecat în Elveţia.

Îl ascult surprins. Toate acestea par să fie luate dintr-un roman şi îl întreb cum este copilul. Björn îl descrie rapid şi, când încheie, şopteşte:

— Mâine voi face testul de paternitate.

Consimt. Ce belea a picat pe capul lui şi când îl întreb ce

va face dacă rezultatul testului este negativ, prietenul meu pufneşte, oftează şi spune:

— Nu ştiu. Dar ceea ce ştiu este că nu îl voi lăsa pe stradă.

Din nou consimt şi, chiar dacă nu mă crede, îl înţeleg.

Câteva ore mai târziu, eu şi Jud ne întoarcem acasă. Pe drum vorbim despre ceea ce s-a întâmplat, amândoi suntem înspăimântaţi. Faptul de a şti că băiatul locuia singur în apartamentul bunicului său fără să spună nimănui nimic şi căutându-şi un rost în viaţă pentru a supravieţui, aşa cum spune Jud, toate astea îl fac un supravieţuitor. Nu mi-l pot imagina pe Flyn în situaţia lui. Cu siguranţă ar muri de foame în două zile.

Când ajungem acasă, Calamar se îndreaptă spre noi. Fără îndoială, îi este dor de tovarăşul său, iar Jud, după ce îl umple cu îmbrăţişări şi alintări, şopteşte:

— Linişteşte-te, scumpule, mâine, cu puţin noroc, micul tău prieten va fi aici.

Zâmbesc. Faptul de a vedea cum le vorbeşte animalelor şi cum acestea o înţeleg este incredibil.

Dar ce nu este uimitor la fetiţa mea?

După ce mergem să-i vedem pe micuţii noştri, care sunt la baie cu Pipa, ne intersectăm cu Flyn. Fiul meu mă întâmpină, dar îi aruncă doar o privire lui Jud. O privire pe care ea i-o întoarce şi care mă pune pe gânduri. Prin urmare, când copilul pleacă, o întreb pe soţia mea:

— De unde venea acea privire?

Jud se uită fix la mine. Bănuiesc că are ceva de spus, dar, schimbându-şi expresia, zice:

— Hai să mergem în biroul tău, îţi spun ce am vorbit cu tutorele lui Flyn.

De-ndată ce rămânem singuri, sunt pe cale să-i spun ce mi se întâmplă cu Felix şi Ginebra. Cred că Jud ar trebui să ştie. Dar nu-i spun. Ştiu că, dacă va afla, ne vom certa. O

să-mi zică că nu i-au plăcut niciodată aceste persoane şi, sincer, deşi nu mă interesează deloc, nu vreau să vorbesc despre ele şi cu atât mai puţin să mă cert, aşa că mă concentrez să întreb ceea ce mă interesează: ce i-a spus tutorele lui Flyn, pe care, se pare, că-l cunoaştem din localul Sensations. Asta nu mă îngrijorează, aceia dintre noi care mergem acolo căutăm discreţie.

Pe măsură ce o ascult, ceea ce îmi spune despre fiul nostru nu-mi place deloc şi cu atât mai puţin atunci când, după o lungă perioadă de timp, auzind cât de dezordonat, grosolan şi provocator este Flyn, adaugă:

— Unul dintre lucrurile pe care le-a propus tutorele este să îl ducem la psiholog.

Clatin din cap dezaprobator.

Flyn trece doar printr-o perioadă dificilă din cauza nenorociţilor săi de hormoni revoltaţi. Şi eu, la vârsta lui, eram rebel şi nu am avut niciodată nevoie de un psiholog. De ce acum totul se rezolvă ducându-i pe copii la medic?

Eu refuz. Nici nu mă voi gândi la asta. Fiul meu a mers deja la prea mulţi psihologi când era mic şi nu se va mai întoarce. Va creşte şi se va maturiza.

A doua zi, Susto se întoarce. Recunosc că fără el casa era anostă şi suntem fericiţi.

53

După ce a făcut testele de paternitate, Björn află dintr-odată că este tată şi nu-i vine să creadă.

El este supărat pe lume, pe mama micuţului Peter, pe el însuşi şi cu toţii îl sprijinim şi îl ajutăm cât putem, mai ales acum că băiatul şi căţeluşa sa Leya vor locui cu ei.

Peter mă surprinde în sensul bun.

După ce a crescut singur şi fără o familie, mă aşteptam

la un copil prost crescut şi neplăcut cu lumea, dar adevărul este că se dovedeşte a fi opusul. Este un băieţel cuminte, politicos, răbdător şi ascultător. Ceva ce nu se poate spune despre Flyn, ale cărui probleme se înmulţesc, sau cel puţin aşa îmi spune Judith.

Nu există o singură zi în care ei să nu se certe şi este ceva care începe să-mi sape răbdarea.

Uneori, încărcătura pe care o găsesc acasă mă copleşeşte atât de mult, încât îmi prelungesc sosirea. Ştiu, asta o enervează pe Judith, dar nu pot face altceva. Între muncă, care mă absoarbe mai mult în fiecare zi, cei mici, problemele cu Flyn şi certurile cu Judith, sunt momente când simt că cel mai bun loc de şedere este Müller. Cel puţin când toată lumea pleacă şi sunt singur în clădire, am un moment de pace şi linişte.

Pentru prima dată de când fetiţa mea a apărut în viaţa mea, caut acele momente pentru mine şi, deşi nu spune nimic, ştiu că ştie. Mi-o spune felul în care se uită la mine şi tăcerile noastre mi-o spun; nişte tăceri incomode care nu existau înainte şi care sunt acum pâinea cea de toate zilele.

Astăzi este ziua în care Björn i-l va prezenta pe Peter lui Klaus, tatăl său. Ştiu că este nervos. Este normal. Nu descoperi că ai un fiu de cincisprezece ani în fiecare zi.

Klaus nu a fost încă informat despre această chestiune. Björn nu ştie cum să-i spună, dar, după ce s-a vorbit mult şi s-a aprofundat chestiunea, a sosit ziua, iar cei dintre noi care îl iubim îl vom susţine.

Muncesc din greu toată dimineaţa pentru a participa la acest moment, dar după prânz, când este timpul să plec, îmi este imposibil. Rahat!

Accelerez tot ce pot în privinţa obligaţiilor mele şi, când primesc un mesaj de la Judith pentru a vedea dacă plecăm, după ce stau mult şi mă gândesc, îi scriu şi îi spun

să meargă înainte. Vin şi eu mai târziu.

Lucrez în continuare. Sunt copleşit. Nu vreau să-mi dezamăgesc prietenul, dar lucrurile devin puţin mai întortocheate când mă sună delegatul lui Müller din Edinburgh în privinţa unei probleme.

La naiba!

Minutele trec de parcă ar fi secunde. Mă încurc şi, la final, văzând că nu ajung la casa prietenului meu, îi scriu şi îi spun că voi merge direct la restaurantul lui Klaus. Îi voi vedea acolo.

Dar legea naibii a lui Murphy este foarte nenorocită şi, în cele din urmă, nu am altă opţiune decât să iau decizia de a-mi lua avionul şi de a călători la Edinburgh.

La naiba... la naiba...!

Nu vreau să-mi imaginez ce va spune Judith când îi voi povesti. Prelungesc momentul. Nu-mi este uşor să-mi dezamăgesc prietenul şi soţia, dar ajung să o sun.

După două apeluri, îi aud vocea drăguţă. Tonul ei este afectuos. Este entuziasmată şi îmi spune că momentul trăit alături de Klaus atunci când şi-a întâlnit nepotul a fost unul dintre cele care se păstrează în inimă. Mă simt groaznic. L-am ratat. Judith vorbeşte, este supraexcitată, iar eu, care mă grăbesc, o întrerup dintr-odată spunând:

— Draga mea, nu pot continua conversaţia. Sunt la aeroport şi plec spre Edinburgh chiar acum.

— Ce?!

Ţipătul soţiei mele mă anunţă că întreaga ei bună dispoziţie a dispărut dintr-o lovitură. Şi mă ceartă. Mă ceartă tare. După cum pot, explic problema care a apărut în delegaţie. Ea nu spune nimic şi ştiu că e de rău, foarte rău. Şi totul se înrăutăţeşte când îi spun că

Gerta mă însoţeşte.

Dar de ce este atât de furioasă?

La naiba, ea este secretara mea şi am nevoie de ea.

Ce fac greşit?

În cele din urmă, ne luăm rămas-bun. Îi spun că o iubesc. Şi ea îmi spune şi, de îndată ce închid, mă simt dezamăgit de mine. De ce?

După o călătorie în care turbulenţele o fac pe Gerta să vomite şi trebuie să am grijă de ea, odată ajunşi la Edinburgh, ne îndreptăm spre hotel. Acolo, cer ca cina să fie adusă în camera mea şi îmi fac un duş. Sunt obosit.

Mă aşez pe pat privind câteva hârtii şi mă gândesc la dragostea mea. O fi deja în pat? Şi după ce mă asigur că este trează, o sun.

Vorbesc cu ea, observ că este calmă şi promit să mă întorc a doua zi.

Dar a doua zi totul eşuează din nou şi, când ajung la aeroport, îmi spun că există o problemă cu avionul meu.

La naibaaaaa!

Din nou, mă simt prost. Mă gândesc să o sun pe Jud, trebuie să-i spun ce se întâmplă, dar, furios cu tot ceea ce mă înconjoară, decid să nu fac asta. Dacă îmi spune ceva, ştiu că o să-i răspund într-un mod urât, iar la final îi scriu pe telefon:

îmi pare râu., iubirea mea. Probleme cu avionul.

Aştept cu nerăbdare răspunsul ei. Întârzie. Fără îndoială că îi pomeneşte pe toţi strămoşii mei. Nici nu mă sună şi, în final, primesc:

OK. Nu-i nimic.

De-ndată ce citesc asta, nu o cred. Este... bineînţeles că este!

Am dezamăgit-o din nou.

Din nou nu mi-am ţinut cuvântul şi, furios, mă plimb prin nenorocitul de aeroport în căutarea unui mod de a mă întoarce la mine acasă, într-un fel sau altul.

Găsirea unui zbor spre München în acest moment este extrem de dificilă şi disper.

Vreau sa merg acasă!

Mă uit la companii private, plătesc oricât, dar nimeni nu răspunde. Vorbesc doar cu nenorociţii de roboţi telefonici.

La naiba!

Din fericire, două ore mai târziu, primesc un bilet pentru un zbor comercial din China către Spania care face escală în Edinburgh şi München. Fără ezitare, iau biletul şi aştept cu răbdare să sosească. Şi bineînţeles, ajunge cu întârziere.

În cele din urmă, ajunge cu patruzeci de minute mai târziu decât ora programată şi, când decolăm, îmi simt inima tresărind. Vreau să o văd pe Jud, vreau ca ea să simtă că mut cerul şi pământul pentru ea, iar când aterizăm în München, pot chiar să-mi aud propriile bătăi ale inimii.

La acea oră nu există trafic, aşa că, luând un taxi, ajung acasă în puţin mai mult de douăzeci de minute şi, după ce îi salutat pe Susto, care este foarte bine, şi pe Calamar, las ceea ce am în mâini şi alergând, dar fără a face zgomot, urc în cameră. Jud sigur doarme.

Păşesc în întuneric şi mă strecor spre pat. Ochii mei se adaptează întunericului şi, dintr-odată, rămân perplex când văd că nu este acolo.

Clipesc. Soţia mea nu este în pat dormind.

Unde este?

Îmi încâlcesc părul, nevenindu-mi a crede.

E mai bine de ora trei dimineaţa. Nu vreau să mă gândesc la ceva rău, dar, după atâtea bâjbâieli, cobor treptele două câte două în căutarea jachetei pentru a-mi scoate telefonul mobil şi a o suna, când văd lumină sub uşa biroului meu şi, pe măsură ce mă apropii, aud muzică.

Se aude piesa *You and I,* a iubitului ei, Michael Buble, şi ştiu că ea este acolo. Zâmbesc.

Dar ce face treză?

Fără să scot un sunet, deschid uşa biroului meu. Şemineul este aprins şi dragostea vieţii mele stă pe podea în faţa lui. O privesc fără să scot un sunet. Abia îi văd faţa, dar ştiu că e frumoasă. Deodată, începe să-şi facă vânt cu mâna şi în două secunde mă îndrăgostesc din nou de ea.

Micuţa mea, dragostea mea, soţia mea, este incredibilă, fantastică. Piesa se termină şi, în mod surprinzător, începe din nou. Asta mă face să înţeleg că fetita mea nu este bine. Este tristă. Şi când o văd sprijinindu-şi capul între genunchi, fermecat de ea, mă apropii şi, privind-o, întreb:

— Dansezi cu mine, micuţo?

Îşi ridică privirea imediat. Îi văd ochii umflaţi şi roşii.

A plâns?

Sunt copleşit. De ce a plâns bruneţica mea?

Şi, apropiindu-mă repede de ea, o întreb îngrijorat:

— Dar ce-i cu tine, draga mea?

Îi întind mâna şi ea se ridică. Mă îmbrăţişează, mă lipeşte cu disperare de corpul ei şi apoi o aud spunând la pieptul meu:

— Ai venit... ai venit...

Cum adică am venit?

Dar unde aveam să merg?

Şi, lăsându-mă purtat de muzică, soţia mea şi cu mine dansăm pe melodia romantică şi frumoasă. În cele din urmă, Jud se uită la mine şi spune în şoaptă:

— Eşti aici.

Încă nu-i înţeleg cuvintele şi, privind-o, îi povestesc despre călătoria mea spre casă.

Judith mă ascultă. Se uită la mine de parcă aş fi a opta minune a lumii şi mă simt special. Extrem de special.

Faptul că soţia mea mă priveşte astfel mă face să mă simt unic, dar sunt surprins când mă întreabă dintr-odată:

— Eric, tu încă mă iubeşti?

Cum?

Am auzit bine?

Mă uit la ea fără să-i dau credit.

Ea este centrul vieţii mele. Nu înţeleg ce aş fi putut face pentru a mă întreba ceva atât de absurd şi, încruntat, şuier:

— Dar ce-i cu întrebarea asta aiurea?

Iubirea mea oftează.

Dar, la naiba, ce-i cu ea?!

Şi, încercând să o opresc din plâns, cu toată dragostea pe care sunt capabil să i-o transmit, şoptesc uitându-mă în ochii ei:

— Cum să nu te iubesc dacă eşti cel mai preţios lucru pe care îl am în viaţa mea?

Când termin de spus asta, lui Jud îi dau lacrimile.

La naiba... la naiba... De ce plânge aşa?

Mă stresez...

Mă îngrijorez...

Şi încep să mă gândesc la nenorociţii de hormoni care au apărut în viaţa noastră dinainte.

Doamne, nuuuuuuuuu!

O consolez. Atât cât pot, o răsfăţ, iar când ea se relaxează în sfârşit şi simt că şi eu o fac, începem să ne sărutăm în timp ce o conduc la perete. Apoi, dintr-odată, Judith se uită la mine şi, cu ochii din nou plini de lacrimi, scânceşte:

— Nu putem, mi-a venit ciclul!

Auzul acestor vorbe mă face să râd în mod inexplicabil.

Urăsc faptul că i-a venit ciclul pentru că ştiu ce înseamnă pentru ea, dar uit de acei hormoni care mă sperie şi care, pentru o secundă, am crezut că au apărut din nou în viaţa noastră şi, sărutându-i vârful nasului, şoptesc:

— Pentru mine e suficient să te am lângă mine.

Şi, zbang!... începe să plângă din nou şi apoi, fără să-i

dau drumul, decid să o duc în camera noastră. Soţia mea are nevoie să se odihnească.

În timp ce doarme, o privesc ca în multe alte dăţi.

De ce ar crede că nu o iubesc? De ce?

Şi din moment ce am nevoie ca ea să ştie că mor pentru ea, decid să-i fac o surpriză.

Fără să scot un sunet, mă ridic, îi trezesc pe cei mici şi îi duc la casa lui Björn şi Mei. Şi, după ce îmi cer scuze prietenului meu pentru că am ratat un moment crucial din viaţa lui cum a fost cel de zilele trecute, îi rog să rămână cu copiii. Când mă întorc acasă, îmi iau soţia şi, după ce închiriez un avion privat, din moment ce al meu este încă la Edinburgh, o duc la Veneţia. În oraşul iubirii.

54

Călătoria la Veneţia a fost minunată.

Jud a savurat-o...

Eu m-am bucurat de ea...

A uitat de toate prostiile la care se gândea şi ne întoarcem mai îndrăgostiţi ca niciodată.

Cuplurile au nevoie de momente de singurătate doar pentru ele, asta e clar. Nu numai pentru a se bucura de sex, se pot bucura pur şi simplu vorbind, plimbându-se, privindu-se în ochii celuilalt sau râzând. De asta aveam nevoie Jud şi cu mine.

Singuri, în oraşul iubirii, am fost încă un cuplu care am umblat mână în mână, ne-am sărutat sub Podul Suspinelor, am făcut o plimbare cu gondola prin canale şi am mâncat pizza şi îngheţată până când am explodat.

Eu şi Jud ne adorăm copiii. Pentru ei suntem capabili de orice, dar acest weekend, fără ei, a fost foarte special şi, fără îndoială, îl vom repeta de mai multe ori. Voi avea grijă

de asta.

Dar, ca întotdeauna, când ne întoarcem la realitatea noastră, încărcată de responsabilităţi familiale şi antreprenoriale, eu şi Jud uităm de Veneţia, iar certurile noastre încep din nou.

Mai întâi, din cauza lui Flyn. Când ajung acasă, îl găsesc învineţit. Vorbesc cu el, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat, de ce s-a bătut în liceu şi apoi îmi spune ceva care mă lasă fără cuvinte. Prin urmare, când o văd pe Judith, după ce m-am enervat pe ea pentru că nu m-a avertizat în legătură cu ce s-a întâmplat cu copilul, o întreb fără niciun filtru:

— Poţi să-mi explici de ce te-a îmbrăţişat tutorele lui Flyn?

Este surprinsă, nu se aştepta la întrebarea mea şi răspunde:

— Eric, Flyn mi-a vorbit urât când am ajuns la liceu, iar Dennis...

— Dennis?! exclam eu, ridicând vocea. De când este aşa familiară cu tutorele lui Flyn? Şi insist... Atât de familiară eşti cu el? Cred că ar trebui să-i spui domnul Alves, nu?!

Judith pufneşte, blestemă şi şopteşte:

— Dragul meu...

Dar eu, care sunt deja înfierbântat din cauza a ceea ce i s-a întâmplat fiului meu şi supărat din cauza a ceea ce mi-a spus că a văzut în legătură cu mama şi tutorele său, explodez:

— Nu-mi pasă deloc. De ce trebuie să te îmbrăţişeze tipul acela?

Din acest moment, discuţia noastră se aprinde.

Suntem încă o dată rivalii din ring, gata să câştige, nu vrem să pierdem, până când soţia mea, care este specialistă în a mă enerva până la infinit şi dincolo, mă anunţă că merge la Bilbao, în locul lui Mika, pentru că ea nu poate merge.

Deschid gura. Ce?

Judith călătoreşte?

Şi, amintindu-mi ceva despre care am vorbit cu ea în ziua respectivă, răspund:

— Înţelegerea a fost că nu vei călători.

Judith zâmbeşte. Zâmbeşte, ştiind că nu-mi place, şi apoi îmi aruncă unul dintre sloganurile ei şi insistă că va merge, indiferent dacă îmi place sau nu, pentru că asta face parte din slujba ei la Müller. Asta mă supără, mă enervează. Şi, fără filtre, pentru că ea le-a epuizat, las să iasă la suprafaţă ceva ce am păstrat în mine şi, furios, îi reproşez ziua în care a ajuns la secţia de poliţie arestată cu Mei.

— Uite ce-i, Eric... Du-te naibii! izbucneşte ea.

Explodez. Din nou explodez, în timp ce ea mă ascultă cu o expresie arogantă sau cel puţin se preface că o face, şi apoi spune că cel mai incredibil lucru dintre toate este că noi ne certăm, în loc să îl certăm pe Flyn pentru comportamentul lui nenorocit de la şcoală.

Ştiu că are dreptate, dar nu i-o dau, însă ies din birou şi o rog pe Simona să-i spună băiatului. Trebuie să vorbim cu el.

Când apare Flyn, îi privesc ochiul şi gura rănite. Mă interesez de el şi dau vina pe Judith pentru că nu l-a dus la spital. Îmi spune imediat că nu sunt decât vânătăi, iar eu, enervat, mă uit la ea şi o întreb dacă acum se crede şi medic.

Cuvintele mele o revoltă. Ştiu.

Dar nu mă pot opri în ciuda faptului că ştiu că fiul meu a fost exmatriculat din liceu. El şi Judith se înfruntă în faţa mea. Se ceartă în timp ce se uită unul la celălalt şi, în cele din urmă, supărat că Judith nu filtrează ceea ce spune, o dojenesc, iar ea, întorcându-se, pleacă. Mă ignoră.

Când rămân singur cu Flyn, mă uit la el, sunt supărat şi

pe el şi şoptesc:

— Mă faci să te duc la un colegiu militar.

Copilul se uită la mine. Chipul său nu mai este la fel de dur acum ca atunci când se certa cu Judith şi şopteşte:

— Tată, ascultă, eu...

— Nu, ascultă-mă tu pe mine. Ori îţi schimbi atitudinea, ori îţi jur că vei ajunge la şcoala militară, m-ai auzit?!

Flyn dă din cap aprobator. Apoi îl dau afară din birou şi, de îndată ce rămân singur, mă aşez şi închid ochii.

Dar de ce trebuie să fie totul atât de complicat în ultima vreme?

Un pic mai liniştit, mă duc în căutarea lui Jud. Trebuie să vorbesc cu ea, cred că am întrecut măsura. Când intru în camera noastră, aud duşul curgând şi decid să aştept. Mă aşez pe pat şi, când apare, îi cer să se apropie de mine.

Nu se apropie. Vai cum este domnişoara Flores!

Mă ridic în picioare şi mă îndrept spre ea când, cu o privire îngheţată, mă opreşte şi spune:

— Sunt supărată, foarte supărată pe tine! M-am gândit că, după weekendul frumos pe care l-am petrecut ultima dată la Veneţia, lumea noastră uneori complicată ar putea fi puţin mai bună, dar nu, totul este la fel! Continui să te comporţi ca un descreierat cu mine în faţa oricărui lucru care are legătură cu Flyn, la naiba, l-au exmatriculat! Şi, desigur, nu respecţi faptul că eu, ca femeie care lucrează, iau o decizie precum cea pe care am luat-o de a merge la Târgul de la Bilbao. Aşa că nu mă atinge! Şi lasă-mă în pace, pentru că ultimul lucru de care am nevoie acum eşti tu.

Cu gura căscată din pricina furiei pe care o simt în cuvintele ei, fac un pas înapoi.

Nu o ating. Dacă Judith mă respinge, sunt suficient de mândru să nu am nevoie de ea şi, când pleacă, nu mă duc după ea. Nu vreau să mă respingă de două ori.

În noaptea aceea, nici măcar nu ne atingem în pat. Continuăm să fim supăraţi şi în zilele următoare. Dacă ea este încăpăţânată şi arogantă, eu sunt şi mai mult.

Aflu de la Björn că, profitând de călătoria la Bilbao, Mei o va însoţi pe Judith şi vor trece amândouă prin Asturia să o vadă pe bunica ei. Nu spun nimic. Dacă soţia mea nu vrea să-mi spună, accept. Dar, în mod surprinzător, îmi vorbeşte despre asta şi, în cele din urmă, încercând să destind atmosfera, îi organizez călătoria cu avionul meu. Nu ştiu cum îi va pica asta, dar îi caut confortul.

Când îi spun în dimineaţa în care pleacă în călătorie, nu ştiu cum să-i interpretez privirea. O răceală ciudată s-a instalat între noi şi niciunul dintre noi nu face nimic pentru a o străpunge.

— Sună-mă sau trimite-mi un mesaj când aterizaţi la Bilbao, o rog când o văd pregătind bagajele.

— Bine, încuviinţează ea.

Aştept un gest, un zâmbet, complicitatea noastră, pentru a mă apropia de ea. Dar, nevăzând nimic din toate astea şi simţind că nu-şi doreşte apropierea mea, mă întorc şi plec devastat.

55

Sunt ochi peste tot şi, fără să mă mişc din biroul meu de la Müller, ştiu unde este Judith.

Oricine ştie că este soţia mea îmi trimite mesaje fără să le cer şi, deşi mă deranjează că intră în intimitatea ei, în adâncul meu le mulţumesc. Aşa că ştiu ce face, în ciuda faptului că noaptea îi pierd urma. Mai bine să nu mă gândesc la asta.

Dar când mă întorc acasă şi ea nu este, este chinuitor. Casa pare goală, în ciuda agitaţiei copiilor şi a câinilor, iar

patul nostru mi se pare enorm, în ciuda puţinului loc pe care ea îl ocupă.

Sună acasă. Se interesează de copii, iar Simona îmi dă apoi telefonul. Vorbim, dar nu ne comunicăm, iar când ea închide, mă simt ca un rahat.

Stau în biroul meu când îmi sună telefonul mobil. Este Mei. Răspund îndată şi aud:

— Bună Eric, sunt Mei. Cum de eşti un tâmpit aşa de nenorocit?

Închid ochii, nu am dispoziţie, dar ea insistă:

— Dar, să vedem, ce naiba vi se întâmplă? Judith este aici făcută zdrenţe, te sună şi tu o laşi şi mai rău.

Faptul de a şti că se simte rău mă doare, dar, în acelaşi timp, mă consolează. Ce se întâmplă cu mine? Şi întreb:

— Jud se simte rău?

— Bineînţeles că se simte rău. Nici nu-ţi poţi imagina cum arată gâtul ei, insistă Mei.

Pufnesc, îmi imaginez umflăturile de pe gâtul frumos al soţiei mele.

— Mei, spun atunci, ştiu că nu sunt nici cel mai amuzant tip din lume, nici cel mai tolerant, dar în ultima vreme nici ea nu mi-a uşurat situaţia...

— Şi aveţi un copil al naibii care, de asemenea, nu face posibil acest lucru, nu?

Consimt, fără îndoială, soţia prietenului meu are dreptate; apoi adaugă:

— Ar trebui să faci ceva, Eric. Nu ar trebui să permiţi ca această situaţie să dureze mai mult. Va iubiţi, ştiu, şi cred că unul dintre voi trebuie să coboare de pe măgar şi să facă un mic pas înainte pentru ca relaţia voastră să nu se ducă naibii.

Auzul acestor vorbe mă sperie. Jud se gândeşte să mă părăsească?

Mă gândesc la asta când Mei continuă:

— Sunteţi nişte încăpăţânaţi. Bine... bine... Ştiu că nu sunt cea mai potrivită persoană pentru a vorbi despre încăpăţânare, dar...

Şi, fără să înceteze a vorbi, îmi spune unde vor fi a doua zi, noaptea, iar eu îmi fac o notă mintală cu tot ceea ce îmi spune.

— Mulţumesc, Mei, şoptesc.

— Niciun mulţumesc. Fă ceva dacă nu vrei să-ţi tăbăcesc fundul când mă întorc. Şi acum te las, căci iese din duş.

În noaptea aceea, nu dorm. Apelul de trezire al lui Mei m-a făcut să văd că ori am grijă de micuţa mea, ori ea poate face ceva drastic care să-mi destrame viaţa.

Mă zvârcolesc în pat. Mă mişc neliniştit în timp ce parfumul ei îmi inundă crunt nările, şi disper.

La naiba!

Vreau să o văd. Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să-i spun că mi-e dor de ea, că o iubesc, dar mă abţin. Trebuie să mă abţin, astfel încât ea să nu se simtă supravegheată sau hărţuită de mine, iar asta mă costă viaţa.

Dar când, ore mai târziu, mă ridic, îmi este foarte clar că trebuie să călătoresc în Spania, aşa că, odată ajuns la birou, sun la aeroportul din München, unde se află, în sfârşit, avionul meu şi, după ce vorbesc cu comandantul, stabilesc să mă întâlnesc cu el după câteva ore.

Mă întorc acasă. Petrec ceva timp cu copiii, fac un duş şi mă schimb de haine.

Îl sun pe Björn şi îi povestesc despre proiectele mele. Îl invit să vină cu mine şi blestemă. Nu poate. În acea după-amiază, el are planuri cu tatăl şi fiul său şi este imposibil să le anuleze. Îl înţeleg, nici eu n-aş face asta. Şi înainte de a închide telefonul, îmi spune să-i dau un sărut fetei sale. A lui Superwoman.

Mă uit la ceas. Îmi doresc să vină timpul pentru a merge

la aeroport, iar când soseşte, ca un copil cu pantofi noi, mă îndrept spre el.

De îndată ce decolăm, zâmbesc. Am îmbrăcat hainele care îi plac. Sper doar că, atunci când mă vede, să zâmbească. Zâmbetul ei este esenţial pentru mine, să ştiu că totul este în regulă. Dornic să ajung acolo, mă uit emoţionat pe fereastră.

Când aterizăm, în sfârşit, la Bilbao, prietenul meu Pedro mă aşteaptă. El deţine o companie de elicoptere şi îmi pune imediat unul cu un pilot la dispoziţia mea. Încântat, îi mulţumesc pentru gest, mă urc în elicopter şi mă duce acolo unde ştiu că va fi dragostea mea.

Sunt emoţionat, foarte mult.

Ajungem într-un mic heliport, aterizăm şi, după ce vorbesc cu pilotul şi decid că mă voi întoarce în trei ore, urc într-o maşină care mă duce la Bodegas Valdelana.

Odată ajuns la punctul de destinaţie, cobor din maşină. Este noapte şi locul în care mă aflu este frumos. Foarte frumos.

Intru în local. Se ascultă muzică liniştită şi uşoară şi văd oameni care se bucură de seară. Îmi caut fetiţa din priviri. Nu o văd, dar o văd însă pe Mei, care îşi ridică imediat degetele mari la vederea mea şi mă îndreaptă spre stânga. Dau din cap aprobator. Privesc în altă parte şi, dintr-odată, îmi văd bruneţica.

Este singură, aşezată cu un pahar de vin în mână, cu părul într-o coadă înaltă de cal, în timp ce se uită la stele.

Poate fi cineva mai frumos decât ea?

Nu. Cu siguranţă nu.

Mulţumit, mă îndrept spre ea, sperând că, atunci când se va uita la mine, va zâmbi. Dacă nu, este de rău şi, când sunt la câţiva metri de ea, şoptesc emoţionat ca un prost:

— Adevărul este că locul şi vinul sunt minunate, dar ştiu că mori după o Cola cu multă gheaţă.

Nu se uită la mine. Observ cum i se întrerupe respiraţia.

Doamne... să se uite la mine şi să zâmbească!

Şi da. Se uită la mine. Îşi înclină gâtul şi zâmbeşte... Zâmbeşte şi apoi întreabă şocată:

— Dar... dar ce faci aici?

Acum, eu sunt cel care zâmbeşte şi, apropiindu-mă, mă aşez lângă ea şi, având nevoie de apropierea ei, fac ceea ce este doar al nostru. Îi sug buza superioară, apoi cea inferioară şi, după o uşoară muşcătură, când crede că urmează să o sărut, şoptesc:

— Am venit să-mi văd fetiţa şi să-mi cer scuze pentru că sunt un tâmpit.

Chipul ei se înmoaie. Cu siguranţă ce am spus a fost ceea ce trebuia să audă. După ce ne sărutăm, vorbim şi, între râsete, îi spun despre apelul pe care mi l-a dat un anume locotenent cu un foarte rău temperament.

Ne sărutăm. Ne îmbrăţişăm. Ne răsfăţăm.

Rămânem amândoi din nou singuri, departe de München, de probleme şi obligaţii şi suntem noi: Jud şi Eric, Eric şi Jud.

Ne uităm unul la altul când auzim:

— Sunt fericită pentru voi, dar mă roade invidia.

Este Mei, care ne priveşte cu un zâmbet frumos şi îi mulţumesc pentru apelul de trezire. Cred că aveam nevoie de el.

O vreme ne-am bucurat toţi trei de loc, de vin şi de moment, până când eu şi Jud, încurajaţi de Mei, decidem să ne facem pierduţi. Stabilim să ne întâlnim la trei şi jumătate dimineaţa la heliport şi, după ce iau cheile maşinii pe care mi le aruncă Mei, eu şi fetiţa mea plecăm de acolo.

Odată ieşiţi din local, noaptea este frumoasă, iar Jud, luându-mi cheile, spune:

— Urcă în maşină. Te voi duce într-un loc care îţi va

plăcea.

Zâmbesc.

Dacă sunt cu ea, iubesc totul şi mă las condus. Dar după un timp văd un dolmen în faţa mea. Nemaipomenit! Judith ştie că îmi plac aceste lucruri şi şoptesc:

— Minunat.

Zâmbeşte şi opreşte maşina. Stinge luminile şi, ieşind, şopteşte în timp ce observ că în fundal există o altă maşină parcată cu oameni înăuntru:

— Ştiam că o să-ţi placă.

Ţinându-ne de mână, ne apropiem de incredibilele pietre şi dragostea mea îmi spune că prietena ei Amaia, care a rămas cu Mei, i-a spus că se numeşte Cabana Vrăjitoarei şi îmi explică nenumărate curiozităţi pe care le-a învăţat pentru a mi le explica.

Dar o vreau, o vreau la nebunie şi o sărut. Mă bucur de gustul, de mirosul, de atingerea ei şi când buzele noastre se despart, şoptesc:

— Nu ştiu ce ni se întâmplă în ultima vreme, dar nu vreau să se întâmple în continuare. Te iubesc. Mă iubeşti. Ce se întâmplă cu noi?

Se uită la mine. Nu răspunde. Sunt convins că ea este la fel de confuză ca mine de toate acestea şi continui:

— Din acest moment, eu voi fi cel care va avea grijă de Flyn; va merge la psiholog şi...

Dar nu continui. Expresia lui Jud se schimbă şi, după ce vorbim calm, îi răspund şi ea încheie şoptind:

— Nu vreau să vorbesc. Vreau doar să mă răsfeţi, să mă săruţi şi să faci dragoste cu mine aşa cum avem nevoie şi cum ne place.

Consimt. Nu vreau nimic mai mult.

Şi, excitat de cuvintele ei, de soţia mea şi de moment, după ce mi-am petrecut buzele peste fruntea, gâtul şi obrajii ei, în timp ce îi dau drumul părului pentru a-mi

înfunda mâinile în el, spun:

— Dorinţă îndeplinită, micuţo.

Şi, uitând de lumea din jur, o sprijin pe soţia mea de dolmen şi ne lăsăm purtaţi de pasiune cu nebunie şi dor.

Îi ridic fusta neagră, îi bag mâinile sub ea şi îi smulg chiloţii. Jud zâmbeşte.

— Bruneţico... ţine-mă de gât şi deschide-te pentru a mă primi.

Zâmbeşte extaziat şi, cu bucurie, o port în braţe şi, sprijinindu-mă de dolmen, fac dragoste cu ea. Am nevoie tot atât de mult pe cât îmi arată şi ea că are nevoie de mine şi cere:

— Uită-te la mine, Eric... uită-te la mine.

Mă uit la ea. Sunt nebun după ea. Mă scufund încă o dată în căutarea plăcerii noastre devastatoare şi apoi ea şopteşte:

— Te iubesc.

Mulţumit să aud acele cuvinte minunate pe care ni le spunem de obicei din priviri, în timp ce facem dragoste, mă adâncesc în ea, astfel încât ea să poată simţi răspunsul meu, până când un zgomot mă face să mă opresc şi înţeleg că sunt cei din maşina pe care am văzut-o când am ajuns.

Jud şi cu mine ştim asta.

Dar niciunuia dintre noi nu îi pasă să fie văzut şi continuăm să ne facem treaba, până când un punct culminant devastator ne face să vibrăm şi ne lăsăm purtaţi de plăcere.

În timp ce respirăm cu dificultate, am grijă ca fetiţa mea să nu-şi facă rău cu dolmenul. Ca întotdeauna, ne-am dăruit complet şi zâmbind şoptesc:

— Îmi pare rău că ţi-am rupt chiloţii.

Dragostea mea izbucneşte în râs. Asta este ceea ce contează cel mai puţin pentru ea şi spune:

— Să nu-ţi pară rău. Nu mă aşteptam la mai puţin din partea ta.

Acum, cel care râde sunt eu şi, când vedem că maşina care este parcată mai departe porneşte motorul şi se îndepărtează cu viteză maximă, comentez:

— Bine că nu trăim aici, dacă nu, mâine am fi bârfa satului.

Între sărutări, răsfăţuri şi cuvinte de dragoste, ajungem la maşină şi, la trei fără zece minute, suntem deja la heliport. Separarea de micuţa mea îmi pică greu. Mă costă foarte mult, dar ştiu că trebuie. Trebuie să-i arăt că am încredere în ea, că trebuie să continue să lucreze şi, după un sărut plin de dragoste şi conciliere, mă urc în elicopter şi plec. Mă întorc la München fericit că am văzut-o zâmbind.

56

Când Jud se întoarce din călătorie, o întâmpinăm acasă cu toată afecţiunea noastră şi, mai târziu, în intimitatea camerei noastre, facem dragoste ca nebunii.

Sunt fericit. Relaţia cu soţia mea a revenit la ceea ce era, şi asta, într-un fel, se reflectă asupra muncii, pentru că văd totul cu mai multă pozitivitate.

La încheierea unei şedinţe, întorcându-mă în birou, primul lucru pe care îl fac este să iau o pastilă. Astăzi mă omoară capul. Câteva secunde mai târziu, Gerta intră şi îmi spune că au sunat de la liceul lui Flyn. Au nevoie să trec pe acolo.

La naiba, ce-a mai făcut acum?!

Fără să o anunţ pe Jud, pentru că am decis că acum eu sunt cel care se îngrijeşte de copil şi de aceea m-au sunat pe mine, plec imediat la liceu şi, când ajung la secretariat,

îl văd aşezat acolo.

Când mă vede, expresia lui se schimbă; mă apropii de el şi îl întreb:

— Ce naiba ai făcut acum?

Înainte de a răspunde, directorul deschide uşa secretariatului şi spune:

— Domnule Zimmerman?

Consimt, şi el spune:

— Veniţi în biroul meu, vă rog.

Fără ezitare, intru, în timp ce Flyn nici nu se mişcă.

De-ndată ce închide uşa, directorul mă anunţă că fiul meu nu a vrut să meargă la şedinţa sa cu psihologul şi a sărit gardul liceului pentru a pleca.

La naiba... la naiba... cum mă doare capul şi ce dispoziţie proastă am.

Timp de câteva minute îl aud pe directorul centrului plângându-se de fiul meu. Lucrurile pe care mi le spune mă rănesc. Uneori pare să vorbească despre un străin, nu despre copilul pe care l-am crescut. La naiba! Urăsc faptul că Flyn este tipul acela despre care vorbeşte şi când mă vede copleşit, spune:

— Din fericire, domnule Zimmerman, toate acestea vor trece. Dar trebuie să aveţi grijă cu băieţii. Influenţele proaste le pot marca restul vieţii.

Dau din cap aprobator, ştiu că are dreptate. Imediat după aceea, uşa se deschide şi intră un tip brunet, a cărui faţă mi se pare foarte cunoscută.

Unde l-am mai văzut?

Mă întâmpină cu un zâmbet, îl salut fără a-i întoarce zâmbetul şi apoi se prezintă ca fiind tutorele lui Flyn. El este cel care se presupune că mi-a îmbrăţişat soţia şi, imediat ce deschide gura, îmi dau seama cine este. Este Dennis, brazilianul cu care Jud şi cu mine ne-am jucat la Sensations. Lucru pe care Judith mi l-a spus deja.

Cu discreţie şi profesionalism, ne privim unul pe celălalt şi, spre deosebire de director, el face referire la punctele bune ale lui Flyn.

Mă bucur că le-a evidenţiat!

Băiatul nu are doar părţi rele.

Când sună telefonul din birou, directorul pleacă pentru o clipă, iar apoi Dennis, coborând vocea, spune:

— Mă bucur să te revăd.

Consimt. Nu am o dispoziţie prea bună, dar zic:

— Asemenea.

Dennis zâmbeşte. Cred că îmi înţelege supărarea ca părinte şi, clătinând din cap, comentează:

— Sper că lucrurile din casa ta s-au schimbat. Ultima dată când Judith a venit la liceu, a ajuns să plângă din cauza modului în care copilul a tratat-o şi...

— Ştiu, îl întrerup, înţelegând acum îmbrăţişarea.

Ne privim câteva secunde în tăcere. Pentru mine, ceea ce facem în intimitate nu are nicio legătură cu faptul că el este tutorele fiului meu; apoi spune:

— Eric, Flyn este un băiat bun, nu te lăsa copleşit.

Multă vreme vorbim despre tot ceea ce-l priveşte pe copil, dar nu în termeni pedagogici, ci de la om la om. Dennis îmi arată cât de bine îl cunoaşte. Detaliile pe care mi le oferă mă fac să înţeleg că este un profesor bun şi îmi place asta.

Apoi uşa biroului se deschide şi directorul intră din nou. Mă ridic şi, dând mâna cu amândoi, spun:

— Mulţumesc pentru apel. Voi vorbi cu Flyn.

De-ndată ce ies cu o durere de cap semnificativă, văd că fiul meu stă în continuare acolo unde l-am lăsat. Mă priveşte cu ochii unui miel sacrificat, iar acum înţeleg indignarea lui Judith. Înţeleg de ce venea furioasă acasă când îl lua de la liceu şi, uitându-mă la el, spun:

— Să mergem.

Ne îndreptăm spre maşină fără să zicem un cuvânt. Ne urcăm şi nu vorbim. E cel mai bine aşa.

Când ajung acasă, mă întâlnesc cu Jud, care, văzându-mă cu copilul, mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

Mă opresc în faţa ei, Flyn trece pe lângă noi şi se duce în camera lui şi, după ce o sărut, şoptesc frecându-mi ochii:

— M-au sunat de la şcoală. Se pare că astăzi fiul nostru nu a avut chef să-l viziteze pe psiholog. Din fericire, după ce am vorbit cu directorul şi, de asemenea, cu tutorele său, am reuşit să nu-i facă un nou raport.

În timp ce spun asta, Judith dă din cap aprobator, dar nu spune nimic. Nici eu. Important este acum copilul afurisit. Începem să vorbim despre asta, dar, văzând cum mă priveşte, felul în care mă mişc, ştiu că îşi dă seama că mă doare capul şi şoptesc:

— Nu mă presa, Judith.

Mergem împreună în bucătărie în tăcere. Deschid dulapul unde sunt medicamentele şi iau cutia cu pastile. Scot una, dar nu, durerea de azi este puternică şi, la naiba, ajung să iau două pastile în faţa chipului înspăimântat al lui Judith!

Le înghit şi când să spun ceva, ea şopteşte cu o voce suavă:

— Întinde-te o vreme, închide ochii şi relaxează-te.

Am nevoie să fac ceea ce mi-a spus, aşa că mă îndrept spre biroul meu. Nu vreau să mă culc. Şi, după ce îmi scot jacheta, mă întind pe canapeaua din faţa şemineului şi închid ochii. Am încredere că durerea va dispărea.

Mă relaxez, respir cu calm şi simt că mă transpun, până când, dintr-odată, vocea lui Flyn mă sperie şi mă ridic repede de pe canapea.

Ce se întâmplă?

Ţipetele fiului meu se aud de la etaj, din camera lui, şi,

cu paşi mari, urc scările pentru a ajunge acolo. Când intru, văzând-o pe Judith cu el, întreb:

— Pot să ştiu ce faci aici?

Ea îşi face griji pentru mine, se apropie. Dar, furios din pricina durerii şi văzând chipul băiatului, mă răstesc:

— Judith, dacă am stabilit că eu am grijă de Flyn... ce-ar fi să mă laşi? Citesc pe chipul ei surprinderea în urma cuvintelor mele şi ne certăm. La naiba! Flyn se uită la noi, iar eu, care nu mai raţionez, izbucnesc:

— De acum, de vreme ce eu voi avea grijă de el, limitează-te la a vedea, a asculta şi a tăcea.

De îndată ce spun asta, ştiu că am dat-o în bară rău de tot. Dar problema mea, ca întotdeauna, este că cu greu ştiu să mă retrag. Chiar ştiind asta, continui să o dau în bară din ce în ce mai mult, până când ea, furioasă, îşi dă ochii peste cap şi şuieră:

— Ştii ceva, Eric? La dracu cu tine şi cu el!

Şi, fără să mai spună altceva, iese din cameră trântind uşa.

Apoi Flyn, care a urmărit discuţia noastră în tăcere, şopteşte:

— Tată...

— Flyn, îl întrerup când o aud pe Judith plecând cu maşina, taci! Te rog, taci.

Acestea fiind spuse, ies din cameră fără să mai spun altceva şi mă întorc în biroul meu, unde nu mă mai întind, ci doar mă uit pe fereastră în timp ce încerc să mă calmez.

Judith se întoarce cu copiii de la o zi de naştere. Are grijă de ei. Mă ignoră şi îi permit. O merit. Este timpul pentru cină. Flyn coboară. O anunţ pe Jud, dar aceasta refuză să coboare. Iau cina singur cu copilul şi situaţia este tensionată, foarte tensionată. Cu toate acestea, când terminăm şi el se ridică, trece pe lângă mine şi şopteşte:

— Îmi pare rău, tată.

Tonul lui...

Îmi cunosc fiul şi ştiu când vorbeşte serios, aşa că, privindu-l, răspund:

— E în regulă, Flyn, nu-ţi face griji. Şi, văzându-i expresia, având nevoie de contact, îl întreb: Vrei să ne uităm puţin la televizor?

Fiul meu dă din cap aprobator, zâmbeşte şi împreună ne întindem pe canapea pentru a urmări un serial cu poliţişti care ne place.

Îl urmărim când intră Judith. Se uită la noi şi, fără să spună nimic, ia lesele lui Susto şi Calamar şi pleacă. Vreau să merg după ea, dar o cunosc şi ştiu că, aşa cum se întâmplă, ne vom certa din nou.

Dar timpul trece, ea nu se mai întoarce şi, după ce tastez pe mobilul meu, îi trimit un mesaj aşteptând ca acesta să-mi perceapă buna dispoziţie de a vorbi:

Unde eşti?

Câteva clipe mai târziu, primesc:

Mă plimb cu Susto şi Calamar.

La naiba, asta ştiu deja!

Speram să mă invite să o însoţesc, dar nu, nu mă vrea alături de ea. Aşadar, când se termină episodul serialului şi Flyn se duce în camera lui, mă aşez lângă fereastră aşteptând-o. Dar Judith întârzie prea mult şi eu decid să-mi schimb locul, aşa că mă duc la scările din faţă aşteptând să se întoarcă.

Când intră ceva timp mai târziu, ne uităm unul la altul şi, înainte să spun ceva, acea îngâmfare specifică spaniolilor şi-o îndreaptă asupra mea.

Urâtă treabă.

Fără îndoială că este încă supărată şi cu resemnare, în timp ce urc scările spre dormitor, spun:

— Bine, Jud. Îmi dau seama că am dat-o în bară cu comentariile mele nefericite şi acum tu ordoni.

Acestea fiind spuse, îmi continui drumul şi mă culc. Trebuie să mă odihnesc. Am nevoie să nu mă mai doară capul. Epuizat, mă întind pe pat şi adorm uitând de lume.

Nu ştiu cât timp a trecut când mă trezesc şi îmi dau seama imediat că durerea de cap a dispărut. Grozav! Lumina din cameră este încă aprinsă şi, uitându-mă, văd că Judith nu este acolo.

Surprins, mă uit la ceas. Patru şi optsprezece minute, dimineaţa.

Şi, alarmat pentru că în acel moment micuţa mea nu doarme adânc, lovindu-mi fundul, mă ridic. De-ndată ce deschid uşa dormitorului, mă uit în dormitoarele copiilor, în caz că este acolo, dar ei dorm şi Judith nu este. Mă duc jos şi apoi îi aud vocea.

Cu cine vorbeşte?

Când mă apropii de sufragerie, îmi dau seama că ea se bâlbâie şi când intru, nu înţeleg scena.

Judith urmăreşte la televizor un documentar despre animale, iar în mâna ei ţine o sticlă cu etichetă roz care, din câte văd, este aproape goală. Hopa!

Fără ca să observe că sunt aproape de ea, o privesc. Plânge şi spune ceva de genul „Bietul pipi”. Mă uit la televizor, dar nu ştiu despre ce vorbeşte, până când incertitudinea mă cuprinde şi întreb:

— Ce se întâmplă, Jud?

— Raţa...

— Ce?

Ce raţă?!

Nu o înţeleg. Mă apropii de ea şi, când să vorbesc din nou, Jud arată spre televizor într-un potop de lacrimi şi spune:

— Oh, Eric, răţuşca traversa o stradă în spatele mamei şi fraţilor săi şi... şi a fost călcată.

Mă uit la ea. Plânge după o raţă?

Şi, da... plânge, şi plânge, şi plânge, şi bea... şi bea... şi bea... Şi, după ce mă ghemuiesc în faţa ei şi văd că a terminat singură sticla, şoptesc amuzat:

— Nu e de mirare că plângi după o raţă.

Judith continuă să vorbească despre raţă. Eu îi dau dreptate aşa cum le-aş da naivilor şi când îi propun să meargă la culcare, pentru ca beţivana să doarmă, femeia andaluză din ea se uită la mine şi şuieră:

— Nici să nu te gândeşti să mă atingi sau să mă seduci, isteţule! Să-ţi fie clar că nu sunt suficient de beată pentru a nu-mi aminti ce tâmpit ai fost cu mine în această după-amiază în faţa băiatului tău, Flyn, şi că mi-ai spus că vrei să fiu o maimuţă înţeleaptă. Care doar vede, ascultă şi tace.

La naiba... Nici măcar beată nu uită lucrurile!

Nu o ating, nu mă apropii, dar apoi se aruncă în braţele mele în aşa fel încât capetele noastre se ciocnesc şi cădem la pământ.

La naiba, ce lovitură mi-a dat!

Judith mă priveşte, zâmbeşte şi, în timp ce-mi ating fruntea, încearcă să mă sărute şi protestez dureros.

Cine să te mai înţeleagă. Acum îmi spui să nu te ating sau să te seduc, şi apoi sari pe mine.

Îmi închide gura cu un sărut. Mă devorează. Şi nu durează mult să reacţionez, până când văd cum tricoul ei zboară prin aer şi spun:

— Draga mea, suntem în sufrageri...

Dar ea nu-şi dă seama unde suntem.

Aceasta este Judith care mă înnebuneşte şi, fără ezitare, facem dragoste cu posesiune.

57

Flyn şi Peter, fiul lui Björn, se întâlnesc în cele din urmă şi, în curând, ca toţi copiii de vârsta lor, încep să vorbească despre computere şi jocuri. Mă încântă să-i văd. Mi-ar plăcea ca ei să fie prieteni buni în viitor, aşa cum suntem eu şi Björn.

Este petrecerea de logodnă a lui şi a lui Mei, aşa că cei mici rămân acasă cu Pipa şi Bea, cea care are grijă de Sami, iar noi toţi mergem la restaurant. Acolo ne aşteaptă mai mulţi prieteni, inclusiv Frida şi Andres, care au venit din Elveţia. Desigur, fetiţa mea o ia razna când îi vede.

Ne simţim bine. Ne bucurăm de moment, deşi, din felul în care o văd pe Judith şoptindu-i lui Mei, ştiu că unii dintre oaspeţii lui Björn, care sunt de la firma de avocatură din care vrea să facă parte, nu îi pică prea bine.

Când se termină cina, aceştia din urmă pleacă şi rămânem noi cei dintotdeauna, prietenii adevăraţi, şi ajungem la Sensations. Soţia mea este fericită.

Ne îndreptăm spre camera din spate, pe care Björn a rezervat-o, când dintr-odată, aud:

— Ce iluzie, Eric şi Judith!

Întorcându-mă, mă întâlnesc cu Ginebra şi soţul ei. De când am vorbit ultima dată cu el, apelurile lui Felix nu s-au mai repetat.

— Ce caută scârboasa aia aici? o aud pe Frida spunând lângă mine, destul de tare.

Mă uit la Frida.

Ea, ca şi mine, a îndurat ceea ce s-a întâmplat cu cei doi şi nu le păstrează nicio urmă de afecţiune, mai ales Ginebrei, care a fost cea care m-a făcut să sufăr. Îi cer să se calmeze din priviri. Îi spun că sunt bine, că nu mă mai afectează, iar apoi Gini, cu insolenţă, spune:

— Dar hei, Frida, nu mă saluţi?

Frida pufneşte. E de rău... e de rău...

Apoi se uită la soţul ei, care îi cere din priviri să se

liniştească şi, după ce se uită la Judith, care este la fel de descentrată ca mine, răspunde:

— Îmi preţuiesc timpul şi nu-l irosesc salutând căţele.

Şi, fără alte întrebări, îl apucă pe Andres şi amândoi se îndepărtează.

Jud se uită la mine, o observ zâmbind, iar Ginebra, care nu s-a mişcat, spune calm:

— Păi, văd că există personaje care nu se schimbă.

Cuvintele sale o revoltă pe Judith şi eu, cuprinzând-o pentru a se opri, intervin:

— Ginebra, dacă nu te superi, suntem aşteptaţi la o petrecere privată.

Judith dă din cap aprobator. Este mândră de ceea ce am spus şi, după ce se agaţă de mine, mergem cu prietenii noştri în timp ce răsuflu uşurat şi mă bucur că am oprit un uragan teribil.

De-ndată ce intrăm în cameră şi suntem gata să uităm incidentul, iau ceva de băut, dar o Frida tulburată se apropie de noi şi ne întreabă:

— De când este tipa asta aici?

— Frida... nu fi aşa.

Dar ea, care o cunoştea pe Ginebra la fel de bine ca şi mine din trecut, şuieră fără să-şi schimbe expresia serioasă:

— Fii atent cu căţeaua aia şi să nu ai încredere în ea.

Zâmbesc. Şi Judith, dar în zâmbetul ei văd un semn de îndoială în timp ce Frida continuă să o vorbească de rău pe Ginebra şi soţia mea o ascultă. Dacă părerea ei despre Ginebra era deja proastă, după cele auzite, este şi mai rea şi mă simt prost. Mai ales că păstrez tăcerea în legătură cu ceva care, dacă îi spun, fetei mele nu-i va plăcea.

Minute mai târziu, fetele se relaxează şi merg la dans. Mai calm, beau ceva şi apoi mă uit spre ringul de dans şi văd că Jud mă provoacă din priviri. Ştie că o urmăresc şi

dansează pentru mine, doar pentru mine. Se apropie de mine într-un mod seducător şi îmi şopteşte la ureche ceva ce spune piesa:

— „Ai de gând să-mi vorbeşti murdar?”

Excitat şi nu numai de dansul ei, ci şi de ea şi de ceea ce fac ceilalţi în jurul nostru, şoptesc încântat:

— Îţi vorbesc cum vrei.

Dansăm. Ne ispitim unul pe altul şi, când se aude o anumită melodie, Björn se apropie de noi şi ne amintim de un anumit moment petrecut împreună.

Un lucru duce la altul şi începem trei şi terminăm şase. Faptul de a ne bucura de sex cu prietenii noştri este întotdeauna incredibil. Şi în timp ce Frida, Mei şi Andres se bucură de jocul lor, Jud, Björn şi cu mine ne bucurăm de al nostru.

Sex...

Plăcere pură...

Dezinhibitie totală...

Aşa ne place să jucăm...

Iar Björn şi cu mine, cu acordul lui Judith, îi umplem vaginul cu penisurile noastre dure. Ea geme. Noi tremurăm. Suntem uniţi. Lipiţi unul de celălalt. Respiraţiile noastre se sincronizează. Corpurile noastre se contopesc, în timp ce soţia mea se lasă condusă de mine, de noi, iar eu şi Björn ne împingem în căutarea perversităţii, plăcerii şi fericirii.

58

Marţi, înainte ca Frida şi Andres să se întoarcă în Elveţia cu micuţa Glen, ne întâlnim acasă la mine cu Björn, Mei şi Sami.

Cu toţii ne distrăm făcând baie în piscină, iar copiii sunt

încântaţi. Deodată, o văd pe fetiţa mea căutând ceva şi, apropiindu-mă de ea, întreb:

— Ce cauţi?

Judith îmi arată degetul cu o expresie îngrijorată. Pe degetul acela poartă mereu verigheta pe care i-am dăruit-o şi care este atât de specială pentru noi şi şopteşte:

— Inelul meu preferat.

Expresia ei mă anunţă cât de îngrijorată este şi, privind-o, îi spun:

— Linişteşte-te, draga mea. Va apărea.

Consimte. Este la fel de convinsă ca mine.

După un timp, o văd vorbind cu Flyn şi, după gesturile lui, ştiu că nu vorbesc despre nimic plăcut.

La naiba, deja se ceartă!

Dar, fără să-şi dea seama, mă îndrept spre Björn şi ascultăm ce spun ei. Mă deranjează să văd că Judith nu are încrede în Flyn şi sunt revoltat să-l aud pe fiul meu acuzându-l pe Peter că el a fost cel care a luat inelul.

— La naiba, omule! şopteşte Björn privindu-mă.

Clatin din cap. Nu-mi vine să cred că se ceartă pentru un afurisit de inel, iar apoi Mei, ridicând vocea la acuzaţia fiului meu, intră în conversaţie.

Acum ştim cu toţii despre ce vorbesc; Björn, care a auzit acelaşi lucru ca şi mine, se uită încruntat la Peter, care nu s-a mişcat şi o ţine pe Sami în braţe.

— Nu am atins inelul acela, spune băiatul. Dacă vreţi, îmi puteţi verifica lucrurile.

Nu-l cunosc pe puştiul ăsta, dar felul în care ne priveşte mă face să cred că spune adevărul, iar Mei îl susţine. Totul scapă de sub control şi trebuie să fac pace, aşa că, apropiindu-mă de ei, când să deschid gura Judith izbucneşte, adresându-se fiului nostru:

— Este necesar să-i acuz pe ceilalţi când te-am întrebat doar pe tine?

— Destul. Această conversaţie s-a încheiat, spun, ridicând vocea şi privind-o pe Judith.

Eu şi soţia mea ne privim, este prima dată când ţip la ea în faţa prietenilor; apoi Flyn, care este lângă mine, şopteşte:

— Tati, de ce mă acuză că am eu inelul?

Judith zâmbeşte, dar zâmbetul ei nu este deloc un semn bun şi ea răspunde:

— Poate pentru că am văzut cum mă priveai şi zâmbetul pe care-l aveai.

La naiba... la naiba...!

Din nou, trebuie să ridic vocea pentru a-i opri şi apoi îi trimit pe toţi la cină. Discuţia s-a încheiat, la fel şi piscina!

Câteva zile mai târziu, Frida şi Andres pleacă şi, ca întotdeauna, Jud se întristează, dar de data asta, cu munca, totul trece mai repede şi, uite... sunt fericit pentru ea şi pentru amândoi.

Zilele trec şi primesc un telefon de la Ginebra. Vor să vină la birou să-şi ia rămas-bun de la mine. Se întorc la Chicago şi mă întâlnesc cu ei la micul dejun câteva zile mai târziu. Când mă întorc acasă în după-amiaza aceea, Jud este indispusă. După cum spune ea, e un rahat viu!

Săraca. Încerc să nu râd. Ştiu cât de inconfortabil poate fi când ţi se întâmplă aşa ceva, dar Jud este amuzantă chiar şi atunci când i se întâmplă o nenorocire. Se ia singură peste picior.

În ceea ce priveşte relaţia lui Judith cu Flyn, aceasta merge din rău în mai rău şi asta, deşi nu ne place, ne afectează. Ultima zi în care s-au certat a fost pentru că l-a acuzat că a agitat o Coca-Cola pentru a exploda în faţa ei şi, deşi a insistat că nu a făcut-o, Judith nu a crezut. Cred că a întrecut măsura cu el în comentariile sale şi i-am transmis cu o fată morocănoasă că a înrăutăţit situaţia în fiecare zi.

Fără îndoială, eu o rezolv: în felul meu!

A doua zi, îl sun pe Olaf şi îi cer ajutorul. Dacă Jud a pierdut inelul şi cineva cu o inimă bună l-a găsit, este posibil să îl fi predat poliţiei. Dornic să-mi dea o mână de ajutor, Olaf îmi cere detalii şi fotografii ale inelului, iar eu i le dau. Nu pierd nimic încercând.

Două zile mai târziu, când sunt la birou, Olaf mă sună. Vrea să mă vadă.

De îndată ce termin o şedinţă, fără să spun unde plec, mă duc la secţia de poliţie.

— Ce mai faci, omule? mă salută Olaf.

Ne dăm mâna, suntem prieteni buni, iar acesta, privindu-mă, spune:

— Urmează-mă.

Intrăm într-un mic birou în tăcere şi Olaf mă informează:

— Am localizat inelul.

Acest lucru mă face să zâmbesc. Micuţa mea va fi foarte fericită, deşi bucuria nu durează mult, pentru că adaugă:

— Dar cred că ceea ce am descoperit nu-ţi va plăcea. Aprinde apoi un televizor, pune o casetă video şi îl văd pe Flyn. Fiul meu! Este într-un amanet, cu unul dintre prietenii săi, vânzând inelul.

Clipesc. Nu pot să cred.

Flyn a fost în stare să facă acest lucru?!

Deconcertat, îl rog pe Olaf să pună din nou caseta. Trebuie să procesez imaginile şi, când îl văd pe băiat luând banii pe care cămătarul îi dă pentru inel, blestem. Blestem pentru acţiunea fiului meu idiot şi pentru confirmarea faptului că Jud a avut dreptate să nu aibă încredere în el.

Dar ce s-a putut întâmpla cu ei de au ajuns la această extremă?

Olaf mă linişteşte. Îmi aminteşte vârsta nenorocită pe care o are Flyn şi, chiar dacă îl ascult, vreau doar să-l iau pe băiat şi să-i spun vreo două.

Dar cum i-a putut face asta mamei sale?

De-ndată ce sunt mai liniştit, Olaf îmi dă adresa magazinului unde se află inelul. Îl ţin acolo aşteptând să mă duc după el şi, odată ce o fac şi este în posesia mea, mă întorc la birou. Dar da, foarte, foarte supărat.

În noaptea aceea, când ajung acasă, fără să ştie Jud, am o ceartă teribilă cu Flyn. Îi arăt inelul pe care l-am recuperat şi el tremură. Ştie că ce a făcut este de neiertat, dar totuşi îl rog să nu-i spună nimic lui Jud, pentru că nici eu nu-i voi spune.

Dacă va afla ce a făcut băiatul, se va înfuria, şi cu un motiv întemeiat. Şi, fără să vreau să se întâmple asta, îl pedepsesc pe Flyn şi păstrăm tăcerea amândoi. Aşa e cel mai bine.

59

Trec zilele şi încă mai am inelul în buzunar.

Nu ştiu cum să i-l dau.

Nu ştiu ce minciună să-i spun.

Ştiu doar că vreau să i-l dau înapoi, dar nu ştiu cum să o fac fără să mă simt îngrozitor.

Vine ziua în care am o întâlnire cu Ginebra şi Felix pentru micul dejun. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să le văd feţele, dar, ştiind că îmi iau rămas-bun de la ei, o fac.

În timpul micului dejun, vorbim şi, fără să-mi dau seama, fac un anumit comentariu despre Judith şi cearta noastră pe care Ginebra o prinde din mers şi, în cele din urmă, trebuie să o rezolv cât mai bine, în timp ce îmi blestem gura mare.

Micul dejun în biroul meu se prelungeşte şi trebuie să-l întrerup de mai multe ori pentru a primi nişte telefoane,

până când uşa se deschide dintr-odată şi o văd pe soţia mea şi, după chipul ei, înţeleg că nu pare fericită.

Ce se întâmplă cu ea?

Doamne... doar n-o fi aflat de inel, nu-i aşa?

Intră Judith. Se uită la mine. Şi Ginebra se ridică şi spune:

— Iat-o. Urma să cobor chiar acum să te văd. Am vrut să ştiu cum eşti şi dacă ai primit plăntuţa noastră.

Plăntuţa?

Ce plăntuţă?

Fără să ştiu la ce se referă, mă uit la soţia mea.

Uf... o cunosc şi ştiu că faptul de a-i vedea pe aceştia doi aici nu-i face plăcere. Şi, deşi este recunoscătoare, mai ales lui Felix, pentru ajutorul pe care ni l-a dat atunci când Susto a avut accidentul, nu are încredere în ei. Mi-a spus-o mereu, dar eu am ignorat-o. Am totul sub control, nu sunt prost; apoi o aud spunând:

— Mulţumesc foarte mult pentru plantă. A fost un gest tare drăguţ.

Felix se ridică, se apropie de fete şi zice:

— Mă bucur că ţi-a plăcut gestul. Ideea i-a venit Ginebrei, după ce Eric ne-a spus că ai avut un weekend plin.

La naiba... la naiba...

De ce naiba profită ăştia de gafa mea?

Mă simt groaznic. Faptul de a vedea chipul lui Judith după zilele proaste pe care le-am avut îmi trezeşte toţi demonii. Dar suntem la Müller, în birouri şi, din moment ce nu pot reacţiona aşa cum îmi doresc cu adevărat, îmi strâng pumnii când Judith spune:

— Un gest preţios!

Câteva clipe mai târziu, ea se scuză, vrea să se sustragă şi, când dispare, mă uit la cei doi, care într-un fel îmi nenorocesc viaţa şi spun:

— Acum vin.

Încrezător, dar fără să arăt disperat, ajung la Judith şi o prind de braţ. Apoi o privesc şi o aud spunând:

— Te urăsc.

Fără să-i dau timp să se gândească, o bag într-o cameră mică şi încerc să vorbesc cu ea.

Nu mă simt bine. Îi ascund lucruri. Lucruri importante precum inelul şi propunerile Ginebrei şi ale lui Felix, dar dacă o fac, este pentru a evita problemele. Nu mai vreau să mă cert cu ea. Cu toate acestea, în ultima vreme nimic nu este aşa cum pare. O observ pe Jud eschivându-se şi, deşi încerc să mă apropii de ea, mi-e dor de ceea ce aveam şi, ceea ce dintr-odată, nu mai ştiu unde este.

Ce se întâmplă cu noi?

Când, în cele din urmă, pleacă de lângă mine, mă întorc în biroul meu. Şi când vine secretara mea, îmi spune că cei care au venit în vizită au plecat. A apărut un eveniment neprevăzut. Răsuflu uşurat şi mă bucur că au dispărut. Sper să nu-i mai văd niciodată.

În acea după-amiază primesc un telefon de la Flyn. Mă întreabă dacă un prieten poate veni la noi acasă. El este încă pedepsit, şi mai mult după ce am descoperit problema inelului lui Judith. La naiba... numai faptul de a mă gândi la asta mă înnebuneşte din nou şi mă răstesc:

— Întreab-o pe mama ta.

— Heeei, tată...

— Flyn. Am zis să o întrebi.

Câteva clipe mai târziu, comunicarea se încheie.

Câteva ore primesc apeluri, particip la câteva întâlniri şi, când mă duc acasă, sunt epuizat. Am inelul lui Judith în buzunarul sacoului meu şi am decis să i-l dau în seara asta.

În timp ce conduc, inventez o minciună credibilă. Jud este foarte pricepută şi le prinde din aer, dar având în

vedere ce am de gând să-i spun, nu cred că se va îndoi de mine.

Când intru în garaj, ca întotdeauna, Susto şi Calamar mă salută şi se plimbă în jur.

Dar câinii aceştia nu se maturizează niciodată?

Le zâmbesc când apare Judith şi spun:

— Uite ce-ţi aduc.

Expresia ei se schimbă. Recunoaşte ceea ce am în mână şi întreabă fără prea multă emoţie:

— Unde era?

Simţindu-mă groaznic în legătură cu ceea ce ascund, răspund:

L-am găsit în portbagajul maşinii când am fost să pun nişte hârtii în el.

Judith îl ia, îl pune pe deget şi, când mă aştept să-mi facă un interogatoriu, nu o face. Ce?

Serios?

Uau... ei bine, a fost uşor. A fost atât de fericită să-l recupereze, încât i-a fost indiferent unde era.

Încântat, răsuflu uşurat, nu-mi place să o mint. Dar apoi îmi povesteşte despre cumplita ceartă pe care a avut-o cu Flyn.

La naiba, iată-ne!

Şi starea mea de spirit se înrăutăţeşte atunci când adaugă că el este de vină pentru multe lucruri şi că Elke, prima iubită sau fostă iubită a lui Flyn, a insultat-o într-o zi la ieşirea din liceu.

Mucoasa aia a insultat-o pe soţia mea?

Nu, asta chiar este inadmisibil.

Şi, supărat din această cauză, întreb:

— Flyn se poartă aşa cu tine pentru că Elke l-a părăsit?

— Asta mi-a dat de înţeles, spune ea, atingându-şi inelul.

Mă enervează. Bine aţi venit acasă şi la pacea din

cămin!

Luând-o pe Jud de mână, mergem împreună în camera fiului nostru.

Vorbim... sau, mai bine zis, eu vorbesc, pentru că Jud doar ascultă şi priveşte. Lucru rar în cazul ei.

Dar când încetează să observe, ajunge la cuţite. La naiba cu Judith!

În cele din urmă, şi ca întotdeauna, ea şi Flyn se înfruntă; bine, fiecare în felul său. Şi, sătul de tot, îi fac să tacă pe amândoi, îl ameninţ din nou pe băiat că-l duc la o şcoală militară şi apoi se lasă liniştea.

De-ndată ce ieşim din cameră, mergem în a noastră şi, întrucât am nevoie de puţin spaţiu, intru în bar. Din fericire, Judith nu mă urmăreşte şi pot respira.

Sunt epuizat, foarte epuizat.

Îi ascund soţiei lucruri pe care nu ar trebui să le ascund şi mă bag într-o mizerie atât de mare, încât mă copleşeşte. O fac lată.

Când ies din bar, aud frumoasa noastră piesă cântând. Cea care spune că îmi dă dragostea ei şi viaţa, iar fetiţa mea, privindu-mă, mă încurajează să mă relaxez atingându-mi umerii.

Asta vreau, să mă relaxez.

Se spune că acasă este locul în care te relaxezi, dar, după cum se vede, casa mea, mai mult decât relaxarea mea, este tensiunea mea. Prin urmare, şi supărat pe lume, deşi înainte de toate pe mine, dau la o parte mâinile soţiei de pe corpul meu, o privesc şi îi spun:

— Ştiu că fac o mie de lucruri greşite, Judith, că o dau în bară foarte mult cu tine, dar, te rog, lasă-mă să respir, dă-mi spaţiu pentru că înnebunesc între voi doi.

Se uită la mine.

Ceea ce tocmai i-am spus a rănit-o şi, oprind muzica, şopteşte:

— Bine, Eric, îţi dau spaţiu.

Mă uit la ea. Mă simt ca un idiot. N-ar fi trebuit să spun asta. Dar, asumându-mi acest lucru şi greşelile pe care le fac nefiind sincer, mă îndrept spre uşă şi ies din cameră. De îndată ce închid, mă sprijin de uşă şi respir. Câteva secunde mai târziu, cobor scările şi intru în biroul meu. Vreau singurătate.

Timp de câteva ore, sunt singur în vizuina mea. Din fericire, nimeni nu-mi întrerupe pacea, nici măcar Judith, iar când mă cuprinde oboseala, la două dimineaţa, decid să mă culc. Ea doarme, probabil.

Intru pe furiş în cameră, mă dezbrac, mă pun în pat şi adorm.

60

Răceală.

Acesta este cuvântul care ne defineşte.

Eu şi Judith nu ne prefacem de data asta.

Cu greu ne mai privim. Cu greu ne mai atingem şi, deşi zilele trec şi simţim că decalajul dintre noi devine din ce în ce mai mare, niciunul nu face nimic pentru a-l remedia.

Ce se întâmplă cu noi?

De ce permitem să ni se întâmple asta?

Mă gândesc la ceea ce ascund. Este îngrozitor să mă gândesc unde am ajuns. Dar acum, aşa cum suntem noi, dacă îi spun despre Flyn şi Ginebra, totul va fi mai rău. Mult mai rău.

Sunt în birou. Tocmai m-am întors de la un prânz de afaceri şi, când deschid computerul, primesc un telefon de la Björn, care mă cheamă să ne vedem în biroul lui. Trebuie să vorbim despre anumite chestiuni juridice.

Ies din birou şi, fără prea multe emoţii, îmi iau maşina şi

mă duc la el acasă, unde îşi are biroul. Când intru, Björn iese să mă salute şi, privindu-mă, şopteşte:

— Uau, ce cearcăne ai... Eşti bine?

Consimt. Zâmbesc şi afirm:

— Sunt mai bine ca tine.

Râdem amândoi de asta şi, când intrăm în birou, sunt surprins să o văd pe Judith acolo. Nu-mi spusese nimic.

Şi ea este surprinsă şi, după ce ne salutăm fără prea multă tragere de inimă, zic, având nevoie să-mi explic prezenţa acolo:

— Björn a vrut să-mi vorbească despre anumite probleme juridice.

Mei, care este cu Judith, se uită la noi. După chipul ei, îmi dau seama că Judith i-a spus ceva; apoi soţia mea încuviinţează cu o băutură în mână.

— Grozav!

Björn, care a trăit povestea mea pasională cu soţia mea de la început, mă urmăreşte, dar nu spune nimic. Cu toate acestea, când intrăm în biroul lui şi el închide uşa, îşi fixează ochii asupra mea şi spune:

— Văd cât de bine eşti. Rectific: sunteţi.

Pufnesc. Şi el, nu...

— Björn... spun eu în şoaptă.

— Să vedem, tâmpitule, ce-i cu voi acum?

Blestem. Nu vreau să vorbesc despre asta, dar el insistă:

— Nu te juca cu mine, omule. De când vă cunosc, nu am văzut niciodată o asemenea răceală între voi.

Consimt, are dreptate şi spun:

— Adevărul este că nu ştiu ce se întâmplă. Tot ce ştiu este că lucrurile nu merg bine în ultima vreme, iar eu şi Judith avem nevoie de puţin spaţiu.

Björn dă din cap aprobator. Ştiu că încearcă să înţeleagă ceea ce spun şi adaugă:

— Dacă voi eşuaţi, va pieri un mit!

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc şi, sigur de ceea ce spun, răspund:

— Nu îţi face griji. Râul nu se va revărsa.

— Sigur?

Mă gândesc la fetiţa mea, la cât de mult o iubesc şi câtă nevoie am de ea, în ciuda felului în care suntem. Şi, conştient că ea este pentru mine tot ceea ce eu sunt pentru ea, afirm:

— Sigur.

Dar Jud nu-mi uşurează situaţia. Reticenţa ei este evidentă, iar când încerc să vorbesc cu ea în maşină, îmi spune că îmi oferă spaţiul pe care l-am cerut.

Mă cac pe tot!

De ce sunt aşa gură-spartă?

Fără îndoială, am nevoie de apropierea ei, aşa că de-ndată ce ajungem acasă în noaptea aceea, fără să cobor din maşină, şi pentru prima dată în multe zile, o îmbrăţişez şi mă asigur că nu se îndepărtează de mine.

Fără să mă mişc, mă bucur de moment. Mă tem până şi să respir în cazul în care ea mă respinge. Dar nu. Nu mă respinge, continuă să-mi stea aproape şi mă sărută. Mă bucur de sărutul ei cu dorinţă, cu plăcere, cu nevoie.

Suntem în garajul casei noastre, în intimitatea noastră, când ea, încâlcindu-şi degetele în părul meu, şopteşte:

— Mi-e dor de tine.

— Şi mie, dragostea mea, şi mie.

Ne sărutăm în continuare. Ne dorim, ne vrem acum şi, când Jud se aşază călare peste mine, mă răsucesc imediat, activez comanda scaunului şi îl împing înapoi. Asta ne face pe amândoi să zâmbim şi, desfacându-mi pantalonii, după ce rup chiloţii lui Judith, ea se înalţă deasupra mea şi se împinge.

Închidem ochii...

Ne place...

Fără să ne privim, facem dragoste în căutarea a ceea ce am pierdut pe parcurs şi pe care vrem să îl recuperăm.

Mă iubeşte. O iubesc. Ne iubim şi, într-un fel sau altul, trebuie să ne întâlnim din nou.

Când punctul culminant pune stăpânire pe corpurile noastre după întâlnirea înflăcărată şi rapidă, frunţile noastre sunt unite, împreunate şi, înainte să spun ceva, ea şopteşte:

— Eric...

Îi acopăr gura. Mi-e teamă de ceea ce ar putea spune şi o privesc din nou.

Ochii ei frumoşi aţintiţi asupra mea sunt lumea în care îmi place să trăiesc şi, când îmi retrag mâna de la gură, şopteşte:

— Vreau timp cu tine. Timp pentru amândoi.

Consimt. Nu am fost niciodată mai de acord cu nimic şi şoptesc:

— Putem merge oriunde vrei în acest weekend sau...

— Am putea merge la petrecerea lui Alfred şi Maggie, spune ea.

Mă gândesc la petrecerea la care suntem invitaţi.

Evaluez plăcerea şi complicitatea care ni le-ar putea aduce şi, uitându-mă la ea, întreb:

— Asta îţi doreşti, draga mea?

Ea dă din cap aprobator fără ezitare şi afirm:

— Mergem la acea petrecere. Sigur că da, dragostea mea.

61

Vineri, copiii mei şi copiii lui Björn stau la noi acasă cu Norbert, Simona, Pipa şi Bea.

Va fi un weekend colosal. Ceea ce avem nevoie Judith şi cu mine, pentru că, fără îndoială, va fi perversitate şi fantezie şi, de asemenea, momente numai ale noastre de singurătate şi dragoste.

Suntem emoţionaţi.

Suntem fericiţi.

Şi când ajungem la hotelul în care vom petrece weekendul, imediat ce intrăm în cameră, primul lucru pe care îl spun este:

— Dezbracă-te.

Jud zâmbeşte, mă incită şi, în timp ce face acest lucru, spune că se uită în ochii mei:

— Nu este nimic mai sexy decât un bărbat care ştie când să fie vulgar şi când să fie un domn. Tu eşti acela, Eric Zimmerman.

Zâmbesc. Zâmbesc ca un prost.

Încet, şi fără să ne oprim, facem dragoste, în timp ce simţim că, cu fiecare geamăt, cu fiecare posesie, revenim la a fi ceea ce am fost şi ne încântă.

A doua zi, după o noapte plină de sex între noi, toţi patru ne plimbăm ca două cupluri fericite îndrăgostite prin Oberammergau, un orăşel frumos care pare a fi luat dintr-una dintre poveştile pe care le-am citit copiilor mei şi care este caracterizat prin frescele pictate manual pe casele lui. Curioşi, ne bucurăm de picturi şi facem poze cu casa lui Hansel şi Gretel şi cu cea a Scufiţei Roşii. După prânz la 472, un restaurant drăguţ, în care Judith mănâncă o îngheţată pe care o adoră, decidem să mergem la conacul unde în acea noapte Alfred şi Maggie organizează petrecerea tematică. De data asta, romană.

Prietenii noştri, văzându-ne, ne întâmpină încântaţi, în timp ce operatorii termină de dat ultimele retuşuri decorului. După ce ne întâmpină, ne invită să facem turul camerelor şi noi, curioşi, îi urmăm. Când trecem prin aşa-

numita temniţă, vedem că, printre altele, este plină de cătuşe şi amfiteatre, iar fetiţa mea şopteşte cu amuzament:

— Aici nu intru nici dacă aş fi nebună.

Zâmbesc. Fără îndoială, dacă se pierde, nu o voi găsi niciodată acolo.

Înapoi la hotel, noi patru organizăm mica noastră petrecere privată, în care nu lipseşte perversitatea în timp ce ne dăruim maximei plăceri.

În noaptea aceea, când ne întoarcem la casa în care are loc petrecerea, ele îmbrăcate ca femei romane şi noi ca gladiatori, râdem că trebuie să lăsăm maşina parcată pentru a intra într-o cvadrigă.

Când intrăm în conac şi ne lăsăm hainele groase împreună cu telefoanele mobile în garderobă, acel loc pare ca Roma antică. Decorul a fost realizat de echipa din filmul *Gladiator* şi este spectaculos. Se vede că Maggie şi Alfred fac totul în stil mare.

Bucuros să o ţin de mână pe micuţa mea, îi salutăm pe cunoscuţi, bem ceva şi atunci auzim:

— Dar ce bucurie să te revăd aici.

Acea voce...

Îmi ridic privirea şi, în mod surprinzător, îi văd pe Ginebra şi pe Felix. Dar nu s-au întors la Chicago?

Expresia lui Jud se schimbă. Nu-i place să-i vadă acolo. Dacă nu a avut niciodată încredere în ei, după ce a vorbit cu Frida, acum are şi mai puţină încredere. Şi ţinând-o pe soţia mea, care văd că nu are intenţii bune, îl aud pe Alfred spunând:

— Eric, nu ştiu dacă îl cunoşti pe bunul meu prieten, Felix.

Incredibil.

Nu mi-am imaginat niciodată că cei doi ar putea fi prieteni, dar, ascunzându-mi surpriza, afirm:

— Da. Îi cunosc şi pe el, şi pe soţia lui, Ginebra.

Alfred îmi zâmbeşte şi, pentru a nu fi nepoliticos, zâmbesc şi eu, deşi îi transmit din priviri să păstreze distanţa. Nu vreau să se apropie de mine sau de fetiţa mea.

Petrecerea continuă şi când cei o sută treizeci de invitaţi au fost informaţi cu privire la regulile evenimentului, intrăm într-o imensă sală de mese unde ni se serveşte vin şi, imediat după aceea, feluri de mâncare care, aparent, erau mâncate în Roma antică.

Jud, care este foarte curioasă, încearcă totul. Râd de comentariile sale şi, când o văd gustând de mai multe ori un anumit vin de curmale, şoptesc cu amuzament:

— Nu bea prea mult, pentru că am o sticlă cu etichetă roz pentru tine când ne întoarcem la hotel.

În timp ce spun asta, bruneţica mea râde şi îmi face cu ochiul. Şi, după ce îmi şopteşte că întotdeauna este loc pentru acea sticlă, cel care zâmbeşte ca un prost sunt eu.

De îndată ce banchetul generos se încheie, Alfred, care este mulţumit de modul în care se desfăşoară evenimentul, se ridică şi le spune tuturor celor prezenţi că va începe acum un spectacol numit „desertul comun”. Acesta explică în ce va consta. Björn şi cu mine ne privim. Este clar că acest desert incită la o perversitate oarecum sălbatică, iar fetele noastre gândesc ca noi. Nu participăm.

Cu toate acestea, în mod surprinzător, văd că Ginebra se oferă voluntar cu alte câteva femei şi câţiva bărbaţi.

Desertul comun începe şi oaspeţii se bucură de spectacol. Legaţi de mese, cei oferiţi sunt desertul tuturor celor care vor să participe.

Văzând jocul canibal al Ginebrei şi al soţului ei cu alţii, Jud, care nu se separă de mine, şopteşte:

— Dacă Ginebra este atât de bolnavă, de ce face asta?

Pentru gustul meu, jocul său este neplăcut. Nimic din

ceea ce fac nu-mi provoacă emoţie şi, sigur de ceea ce spun, răspund:

— Pentru că asta este ceea ce îi place, draga mea, şi Felix nu-i refuză nimic.

O vreme, jocul cu desertul continuă, în timp ce vorbim fără să ne ridicăm de pe locurile noastre. Uităm ce se întâmplă în jurul nostru şi ne distrăm între noi, doar vorbind.

Mai târziu, când Maggie ne spune că cina s-a terminat şi ne încurajează să avem o noapte grozavă şi să nu uităm regulile, părăsim sala de mese şi ne aşezăm într-o cameră, pe nişte perne care sunt aranjate pe podea. După un timp, mă cuprinde nerăbdarea şi, amintindu-mi de ceva ce am văzut după-amiază când am vizitat casa, mă uit la soţia mea, care râde amuzată şi îi şoptesc la ureche:

— Ce-ai zice dacă am merge la unul dintre leagănele din piele? Cred că ultima dată când l-am încercat ne-a plăcut.

Judith zâmbeşte, îi place planul meu şi, încântată, afirmă:

— Grozav.

Mână în mână, ne ridicăm şi, după ce ne luăm rămas-bun de la prietenii noştri, mergem în locul în care se află leagănele. Pe drum, Ginebra ne urmăreşte, o văd cu coada ochiului, dar fără să-i acord atenţie, merg în continuare cu soţia mea. Ea este singura pe care o vreau.

Dar, când ajungem acolo unde sunt leagănele, vedem că toate sunt ocupate. Oamenii se joacă, se bucură şi se lasă purtaţi de fanteziile lor, iar în acel moment micuţa întreabă:

— Nu era alt leagăn în camera neagră cu oglindă?

Dau din cap aprobator, îmi amintesc că l-am văzut şi ne îndreptăm acolo. Din fericire, acesta este liber.

Bun!

Încântaţi, ne sărutăm, ne încălzim şi, când ochii mei

descoperă că Josef se uită la noi după ce dă la o parte cortina, ne înţelegem.

Judith îl vede. Comunicăm din priviri şi, după ce fetiţa mea încuviinţează, spun:

— Draga mea, ţi-l prezint pe Josef.

Jud zâmbeşte şi, dornic să înceapă jocul, întreb:

— Josef, trage cortina. Când o face, şoptesc la urechea soţiei mele deja fierbinte în timp ce costumul meu cade la pământ: îmi permiţi să-ţi dau jos hainele?

Zâmbetul ei spune totul şi, cu bucurie, scot acul care ţine ţesătura rochiei şi aceasta cade la picioarele ei. Judith rămâne apoi goală, cu excepţia sandalelor cu toc înalt, pentru mine. Pentru amândoi.

Fetiţa mea se entuziasmează. Îi place să ne uităm la ea, să o devorăm şi, după ce o aşez pe leagăn, întinzându-i picioarele şi ţinându-i coapsele şi gleznele cu bretelele, o legăn şi o întreb:

— Ce îşi doreşte preţioasa mea bruneţică?

De-ndată ce spune ceea ce ştiam deja că va spune, o sărut. O sărut în felul nostru, în modul nostru şi o căldură delicioasă ne cuprinde şi ne face să ne încălzim din ce în ce mai mult.

— Deschide ochii şi uită-te la mine, draga mea... uită-te la mine.

Pe măsură ce îi deschide, îmi îndrum erecţia dură spre centrul dorinţei sale şi încet, spre deosebire de alte dăţi, pătrund în ea.

Ce plăcere!

În timp ce simt că mă topesc în soţia mea şi amândoi gemem, leagănul se balansează oferindu-ne plăcere, perversitate, încântare... Şi apoi, luând bretelele care se află deasupra capului ei, o imobilizez şi îi cer:

— Aşa, micuţo... ţine-te de bretele şi deschide-te pentru mine.

Jud o face, şi apoi simt cum vaginul său îmi înconjoară şi mai mult penisul erect.

Vibrez. Tremur. Şi simţind nevoia de a mă scufunda în întregime în ea, mă mişc cu fiecare secundă mai repede, mai adânc.

Chipul ei exprimând încântare, plăcere, desfătare, mă înnebuneşte; între timp, Josef ne urmăreşte erect şi se dezbracă, dornic să intre în jocul de care mă bucur alături de soţia mea.

Jud este suspendată în aer şi eu o atrag din nou şi din nou spre mine. Amândoi oftăm şi ne lăsăm purtaţi de moment, în timp ce îmi dau seama că Josef îşi pune un prezervativ.

Plăcere... nebunie... perversitate... Şi când o simt pe Jud înfigându-şi degetele şi dinţii în mine, înnebunit de ceea ce mă face să simt, şoptesc:

— Toată a mea. A mea şi numai a mea, chiar şi atunci când Josef ţi-o trage pentru mine.

Ea ţipă. Ceea ce aude îi place. O excită să vadă că am trecut de la a fi un gentleman la un om vulgar şi ea o ia razna. Foarte razna. Mulţumit de dăruirea ei arzătoare, continui să-i spun lucruri fierbinţi şi perverse, până când corpul meu nu mai poate suporta şi ejaculez. Ejaculez în interiorul ei cu pură plăcere.

Epuizat, dar încântat, îi sărut buzele dulci şi minunate şi, când ochii noştri se întâlnesc, şoptesc în mod pervers:

— Josef...

Odată ce ies din soţia mea, prietenul meu o spală şi o provoacă. Îmi place să fie provocată în astfel de momente şi, ajungând în spatele ei, mişc leagănul astfel încât să ne putem vedea în oglindă.

— Eşti umedă, pregătită şi deschisă, şoptesc, despărţindu-i coapsele.

Şi este. Este aşa şi mult mai mult. Şi după ce îl privesc

pe Josef şi schimb câteva cuvinte cu el, Jud se oferă lui şi trag de leagăn pentru a lăsa vaginul fierbinte şi umed al soţiei mele la nivelul gurii prietenului meu.

Vreau să văd...

Vreau doza mea de perversitate şi plăcere...

Vreau să văd şi să simt vaginul soţiei mele plin şi umed...

Josef o linge, îi place să-i deschidă pliurile sexului cu degetele, în timp ce eu, pus pe şotii, urmăresc şi împing leagănul fierbinte şi extrem de excitat.

Perversitate!

Micuţa mea se desfată. Ţipă. Geme. Îi place să simtă cum dirijez momentul, cum îi întind picioarele şi îi aduc vaginul umed la gura lui şi îi încurajez să şi-o tragă.

Îmi sărut soţia, îi absorb gemetele, simţindu-le ale mele, până când Josef, cu gura umedă de fluidele fetiţei mele, se ridică, se aşază între coapsele ei şi, în timp ce le deschid din locul în care mă aflu, el o pătrunde.

Da!

Dragostea mea se mişcă, se agită. Perversitatea rezultată din ceea ce se întâmplă, din a fi suspendată în acel leagăn, o înnebuneşte, iar eu, care sunt în spatele ei, şoptesc:

— Aşa, micuţo, nu te retrage şi bucură-te de plăcerea noastră.

Jud mă priveşte cu ochi sticloşi de desfătare. Josef, fierbinte, îşi accelerează atacurile, conducând-o după bunul-plac, şi observ cum sânii soţiei mele se leagănă puternic în urma împingerilor.

O sărut din spate. Vreau să trăiesc, să simt, să mă bucur de moment alături de ea şi când gurile noastre se despart, văzându-i privirea înceţoşată de excitaţie prin oglindă, întreb curios:

— Spune-mi ce simţi.

Josef se scufundă în ea din nou şi din nou. I-o trage. I-o trage cu plăcere, cu dorinţă, în timp ce sunetul corpurilor lor care se ciocnesc este pervers, incredibil, iar fetiţa mea şopteşte:

— Căldură... plăcere... perversitate... predare...

Cuvintele sale şi felul în care le spune îmi fac din nou penisul să se ridice.

Auzindu-i vocea, auzind sunetul sec al sexului şi văzând cum Josef o posedă şi se bucură de ea mă înnebuneşte, mă înnebuneşte teribil.

Dar apoi, privind prin oglindă, am impresia că o văd pe Ginebra lângă cortinele negre. Ce?

Ce face acolo?

Şi, când mă uit din nou pentru a o goni, văd că nu este acolo. Mintea mea nenorocită îmi joacă feste.

Mă concentrez din nou pe soţia mea şi-i văd chipul încălzit în timp ce gemetele ei se ridică din ce în ce mai sus, până când, după un geamăt al lui Josef, care se cufundă disperat în ea ultima oară, ştiu că a atins punctul culminant şi, câteva secunde mai târziu, şi Jud îl atinge.

De-ndată ce Josef iese din interiorul ei iau apă şi un prosop. Ştiu că lui Jud îi place să fac asta repede atunci când altcineva decât mine a posedat-o. Şi în timp ce o spăl, soţia mea obraznică spune:

— Acum vreau să stai tu în leagăn. Eu?!

Asta mă amuză.

Nu am fost niciodată în situaţia aceasta. Mereu au fost femeile care au stat în leagăne, nu eu. Dar, văzându-i expresia, ştiu că nu am scăpare şi, după ce îi înlătur dispozitivele de prindere şi o cobor, mă aşez. Dacă fetiţa mea vrea să mă vadă acolo, nu mai este nimic de discutat.

Odată instalat în leagăn, zâmbesc când Jud se sprijină cu agilitate pe coapsele mele şi se urcă deasupra mea. Dispozitivul se mişcă cu noi doi atârnaţi în el şi mă grăbesc

să o susţin. Nu vreau să cadă, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să se rănească singură şi, când o ţin, îi sărut cu dragoste coapsele, genunchii, totul. Ador mirosul sexului ei.

Câteva clipe mai târziu, dragostea mea îşi flexează picioarele până când îşi lasă minunata păsărică epilată în faţa gurii mele. Mă ispiteşte, mă provoacă. Râdem şi, în cele din urmă, o posed cu gura şi simt cum se deschide pentru mine. Doar pentru mine.

Hmm... este rafinată.

Cu plăcere, mă bucur de acea parte a soţiei mele care mă înnebuneşte atât de mult şi mă joc cu clitorisul ei inflamat. De fiecare dată când îl ating cu limba, dragostea mea se contorsionează de plăcere. Îi place, o încântă şi eu o repet de o mie de ori.

După o vreme, Jud preia controlul asupra situaţiei: îşi retrage vaginul din gura mea şi, uitându-se în ochii mei, se lasă să se scurgă pe mine până când stăm unul în faţa celuilalt, suspendaţi în aer.

Zâmbim.

Nu ştiu ce încearcă să facă, dar şoptesc:

— Te iubesc, domnişoară Flores.

Îi plac cuvintele şi zâmbeşte din nou. Dintr-odată, îmi apucă penisul tare, care este între noi, şi, ridicându-se câţiva milimetri, îl aşază în umiditatea sa şi îl introduce.

Doamne... ce plăcere.

Faptul de a fi suspendaţi în acel leagăn transformă acest lucru în ceva extrem de pervers şi special, ne uităm în oglindă şi pe amândoi ne excită ceea ce vedem sută la mie.

Dintr-odată, bruneţica mea îşi roteşte şoldurile, se mişcă cu forţă, iar eu ţip.

La naiba, ce-am ţipat!

Nevenindu-mi să cred ceea ce tocmai s-a întâmplat, mă

uit la ea şi, cu intensitate, eu sunt cel care, încordând muşchii abdomenului, îşi mişcă acum şoldurile şi ea ţipă, ţipă ca niciodată şi, privindu-mă, şopteşte:

— Te iubesc, domnule Zimmerman.

Apoi o face din nou şi mă face să ţip din nou cu mişcarea sa exactă din şold. Închid ochii. La naiba! Judith mă face să mă agăţ de leagăn în timp ce şopteşte simţindu-se stăpâna şi doamna momentului:

Acum, eu poruncesc şi tu vei tremura de plăcere.

La naiba cu soţia mea! Când se excită, este extraordinară.

Îşi mişcă pelvisul. Ţip din nou, în timp ce Josef ne priveşte cu înverşunare. Cu siguranţă vrea să încerce ceea ce Jud îmi face, dar nu. Eu sunt cel care se bucură de ea. Eu sunt cel pe care soţia mea îl posedă. Şi eu sunt singurul pe care vreau să-l posede.

Câteva secunde mai târziu, agăţată de frânghii, îi simt şoldurile ondulându-se. Intră şi iese din mine cu o viteză pe care nu am mai experimentat-o până acum, şi oftez. Oftaturile mele trebuie că se aud până în Spania şi simt cum o minunată minge numită dorinţă creşte şi creşte în mine gata să iasă.

— Ejaculează pentru mine, o aud spunând.

Doamne... mă înnebuneşte!

Tremur. Închid ochii. Îmi place.

Mă simt neajutorat. Sunt o jucărie în mâinile ei, în corpul ei; apoi gura ei îmi ia bărbia şi o suge uşor, cu dorinţă.

Din nou, pelvisul său se mişcă. Oftez şi, când o aud gemând, preluând controlul asupra momentului pentru că sunt pe punctul de a atinge punctul culminant, printr-o mişcare seacă mă împing înăuntrul ei cât pot de mult.

La naibaaaaaaaaa!

Vibrăm, tremurăm împreună şi, când cred că nimic nu mai poate depăşi experienţa, Jud începe să se mişte mai

repede. Apoi deschid ochii şi îl văd pe Josef mişcând-o peste mine şi ea întreabă în şoaptă:

— Îţi place aşa?

Nu pot răspunde.

Mişcările sale exacte, care se încadrează mereu în penisul meu fierbinte, sunt de nedescris şi, absorbind oftaturile soţiei mele aşa cum ea le absoarbe pe ale mele, ajungem împreună în al şaptelea cer îmbrăţişaţi în leagănul din piele.

Epuizat.

Sunt epuizat când, deschizând ochii, îi întâlnesc pe cei ai lui Josef. Ştiu ce vrea, la ce se uită. Şi, fără ezitare, despart fesele soţiei mele. Judith mă observă. Acceptă. Şi, iară să ne mişcăm, Josef o unge cu lubrifiant pe anus în timp ce introduce un deget în el şi fetiţa mea se mişcă desfatându-se.

Perversitate sălbatică...

Faptul de a simţi cum Josef face asta în anusul lui Jud în timp ce ea se uită la mine şi se mişcă cu dorinţă este... este... oh... nu ştiu cum să-l descriu.

Apoi Josef se aşază pe poziţie, îşi introduce penisul în deschizătura pe care a dilatat-o şi Jud se arcuieşte pentru a-l primi.

Părul de pe tot corpul meu se ridică, în timp ce el, apucând şoldurile soţiei mele din spate, se scufundă din ce în ce mai adânc în ea.

— Bucură-te de el... aşa... aşa...

Jud vibrează, îi place ceea ce face şi insist:

— Ţipă pentru mine.

Şi da. Se lasă pe mâinile mele pentru moment şi, împreună, ne bucurăm de posesia anală a lui Josef în timp ce ne privim unul în ochii celuilalt şi soţia mea, fericită, ţipă pentru mine.

O jumătate de oră mai târziu, când ieşim din duşuri, ne

îmbrăcăm din nou costumele noastre tematice şi, după ce ne luăm rămas-bun de la Josef, plecăm în căutarea unei băuturi.

Suntem însetaţi.

Ni se oferă vin de curmale. Eu nu vreau asta, dar Jud mă încurajează să-l beau şi aşa fac. Dacă nu există altceva, ce pot face?

Pe măsură ce trecem prin diferite camere, vedem cum oamenii practică sexul liber în căutarea plăcerii. Nimic mai mult.

În drum, îl vedem pe Felix, care îi încurajează pe oameni să se apropie şi, plină de curiozitate, Jud mă trage pentru a mă uita. Eu ştiu deja ce voi găsi şi imediat o văd pe Ginebra legată de un scaun în timp ce un bărbat o pătrunde, altul o loveşte cu o nuia pe sâni, iar o femeie o sărută.

Văzut din exterior, ceea ce fac ei poate părea la fel cu ceea ce facem noi, dar există o mare diferenţă. În timp ce Ginebra este de acord cu tot ceea ce Felix propune fără să întrebe şi invers, eu şi Jud ne cerem întotdeauna permisiunea unul celuilalt. Este vital pentru noi să fim de acord în privinţa jocurilor şi este clar pentru mine că nu am face niciodată aşa ceva.

Atunci ne vede Felix. Se apropie de noi şi, zâmbind, întreabă:

— Aţi vrea să vă jucaţi cu soţia mea serviabilă?

Eu şi Jud dăm din cap dezaprobator. Nici dacă am fi nebuni! Dar el insistă într-un mod foarte dubios:

— Eric, ştii că Ginebra îşi permite totul, mai ales când vine vorba de tine.

Tipul este un tâmpit!

Cum poate spune asta în faţa soţiei mele?

Şi, când observ privirea furioasă a lui Judith, deranjat de comentariul său şi avertizându-l că, dacă mai întrece

măsura în faţa dragostei mele, vârsta va fi ultimul lucru care va conta pentru mine, mă răstesc:

— Felix, cred că aceste ultime cuvinte au fost în plus.

Acesta mă priveşte. Ultima dată când am luat micul dejun cu ei, le-am spus că Judith nu ştie nimic despre propunerile lor şi că trebuie să continue aşa; îmi cere scuze în tăcere, ridică un urcior cu vin de curmale şi nişte pahare şi, umplându-le, spune:

— Scuzaţi-mă. Comentariul meu a fost deplasat.

Luăm paharele. Bem.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să închei petrecerea într-un mod urât.

Jud vorbeşte cu el. Şi eu. Iubirea mea îi spune că ştie ce se întâmplă cu Ginebra şi îşi exprimă părerea ei. Felix consimte. Ne ascultă. Este conştient că avem dreptate cu privire la sănătatea ei şi la jocurile extreme pe care le joacă, dar ajunge să ne spună:

— De dragul Ginebrei, sunt capabil de orice, Eric. Şi dacă vrea asta sau luna, o va avea.

Este inutil să continuăm să vorbim cu el. Nimeni nu-i va schimba şi, atunci când Björn şi Mei, ieşind dintr-un separeu, vin la noi, spun pentru a scăpa de acolo:

— Haideţi să bem ceva, dar nu vin de curmale şi altele asemenea.

— Ne înscriem! spune Björn încântat.

Orele trec şi petrecerea continuă. Cu toţii ne dorim perversitate şi sex.

Mei şi Jud merg la baie şi, când o fac, Björn şopteşte privindu-mă:

— Cu siguranţă Ginebra şi Felix se distrează bine.

Privind, văd cum merge în patru labe, goală prin cameră, în timp ce Felix trage de o lesă. În drumul său, observ cum el continuă să-şi ofere soţia şi, imediat, un bărbat de şaptezeci de ani acceptă. El se pune în spatele

ei, îşi pune un prezervativ şi îi face sex anal. Bjorn şi cu mine observăm în tăcere. Vedem cum acel bărbat ejaculează şi, mai târziu, un alt bărbat din grup ia locul primului. Felix zâmbeşte. Şi Ginebra la fel. Se distrează bine. Acesta a fost întotdeauna jocul ei. Odată ce bărbatul o eliberează, Gini se ridică şi pleacă, în timp ce Felix glumeşte cu alţii şi bea.

— În viaţa mea nu mi-aş oferi soţia oricui.

— Nici eu, afirm cu siguranţă în timp ce privesc dezgustat.

Când, după câteva minute, Jud şi Mei se întorc, fetiţa mea pare ciudată. Este serioasă, îi văd gâtul colorat şi, privind-o, întreb:

— E ceva în neregulă cu tine?

Jud dă din cap dezaprobator şi insist:

— Micuţo, te cunosc şi umflăturile acelea te trădează.

Blestemă. Îşi atinge gâtul şi, în cele din urmă, zâmbind, spune:

— Vom vorbi mai târziu.

Ştiam eu. Ştiam că ceva nu este în regulă cu ea, dar, fără să vrea să o agasez, nu mai întreb nimic. Când vom ajunge la hotel, îmi va spune.

Muzica se schimbă. Nu mai auzim harpe şi toată lumea bate din palme. Este clar că toţi avem nevoie să ascultăm muzică actuală. Bem în timp ce ne bucurăm de prieteni şi vorbim când se aude piesa lui Ed Sheeran, *Thinking Out Loud.* Ştiu cât de mult îi place soţiei mele acea melodie şi, dorind ca weekendul acesta să fie ceva special pentru noi după zilele proaste prin care am trecut, fac ceva la care nu se aşteaptă şi o invit să danseze.

Încântată, Jud acceptă.

Ştie că nu sunt un dansator şi că o fac pentru ea. Doar pentru ea.

Îndrăgostiţi, dansăm îmbrăţişaţi pe frumoasa melodie, în

timp ce observ corpul cald al soţiei mele peste al meu şi mă bucur de apropierea ei. Versurile sunt atât de frumoase, încât, uitându-mă la Jud, şoptesc:

— După cum spune piesa, te voi iubi în continuare până împlinesc şaptezeci de ani. Ştii de ce, micuţo?

Emoţionată, bruneţica mea se uită la mine şi spun:

— Pentru că, în ciuda certurilor şi dezacordurilor noastre, mă îndrăgostesc de tine în fiecare zi.

Mamă, ce declaraţie drăguţă am scos!

În viaţa mea nu mi-am imaginat că voi spune ceva atât de sentimental, iar Jud, despre care cred că îmi citeşte gândurile, şopteşte zâmbind:

— Te iubesc... tâmpitule.

Auzul acestor vorbe îmi umple inima şi sufletul şi zâmbesc. O apăs din nou pe corpul meu şi continuăm să dansăm o vreme, până când ne întoarcem în grup.

Mai târziu, Jud vorbeşte cu Mei puţin mai departe de noi, în timp ce eu şi Björn discutăm despre ceea ce vedem în jurul nostru.

— Vin să-ţi ofer pipa păcii, aud pe cineva spunând atunci.

Când mă întorc, îl găsesc pe Felix, care aduce două pahare. Îi întinde unul lui Björn şi unul mie şi, înainte să spun ceva, şopteşte:

— Îmi cer scuze din nou pentru comentariul meu de mai devreme. Aşa cum ai spus, era deplasat. Nu ştiu la ce mă gândeam.

Încuviinţez. Alţi prieteni se apropie de noi şi, luând o gură din băutura pe care ne-a adus-o, avertizez:

— Să nu se mai repete.

— Te asigur, spune Felix.

Muzica încurajează tot mai mulţi oameni şi tot mai mulţi dansează pe ringul de dans improvizat. Zâmbesc din locul în care mă aflu. Cred că este una dintre cele mai bune

petreceri la care am participat vreodată şi, uitându-mă la Björn, propun:

— Să dansăm cu fetele?

Prietenul meu se uită la mine, râde şi spune:

— Dansezi, tu?!

Animat, zâmbesc şi, după ce ridic din umeri, răspund când încep să merg spre locul unde dansează soţia mea:

— De ce nu?

Când ajung la Judith, o apuc de şolduri în timp ce mă mişc pe ritmul muzicii. Se uită la mine, este surprinsă şi, râzând, spune:

— Dragul meu, jur că îmi tatuez data de azi pe piele. Râdem. Fără îndoială faptul că dansez este nemaiauzit şi acest lucru se datorează vinului de curmale. Chiar şi pentru mine este ciudat, dar, uitând de toate, intentionez să mă distrez cu soţia mea.

Fără îndoială, este cald, foarte cald, iar când se termină piesa, mă duc cu Björn la bar să comand ceva de băut. Îmi este sete.

Grupul este plin de viaţă, şi eu alături de ei, dar, la un moment dat, am nevoie de aer din stradă. Mă uit la Björn să-l anunţ, dar vorbeşte cu Ulrich. Căldura se întoarce la mine. Mă îmbrăţişează şi mă îndrept spre ieşire.

Am nevoie de aerul răcoros de afară.

Când ies din conac, frigul mă face să tremur, dar nu mă mişc. Îl las să mă cuprindă, am nevoie de el, dar când încep să tremur decid să intru.

Îngheţ îmbrăcat în gladiator!

Odată ajuns în interior, mă simt ameţit.

La naiba, ce-i cu mine?!

Mă ţin de perete şi mă aşez. Mă gândesc la nenorocitul de vin de curmale. Trebuie să fi fost asta.

Respir. Văd alţi oameni care ies afară şi mă gândesc să mă întorc, în cele din urmă, decid să aştept câteva minute,

sunt sigur că va trece.

După cum mi-am imaginat, ameţeala trece şi mă ridic. Merg din nou şi, dintr-odată, simt că picioarele mele cedează. La naiba! Prin urmare, decid să mă aşez din nou şi apoi aud lângă mine:

— Eric, te simţi bine?

Ridic capul şi îl întâlnesc pe Felix, expresia lui este serioasă şi răspund:

— Da. Cred doar...

Dar nu pot continua...

Dintr-odată, totul devine portocaliu, de la portocaliu trece la roşu, la albastru... Muzica care se aude se îndepărtează şi aud vocea lui Felix, spunând:

— Haide... vino cu mine.

Mă ridic atât cât pot.

Dar ce se întâmplă cu mine?

Privirea mea este înceţoşată şi culorile strălucesc din nou în jurul meu.

Ce ciudat!

În timp ce merg ajutat de tipul acesta, am acelaşi sentiment pe care îl aveam când eram puştan şi mă prosteam cu drogurile. Corpul îmi este greoi. Culorile devin strălucitoare, foarte strălucitoare! Şi, când mă aşez pe ceva care pare să plutească în aer, unele mâini se încurcă în părul meu şi, fără să ştiu unde sunt pentru că abia văd, şoptesc:

— Micuţo... tu... eşti...?

— Da, iubire... eu sunt.

Zâmbesc. Fetiţa mea este cu mine şi îi accept sărutul... sărutul ei fierbinte şi pasional.

62

Zgomot...

Muzică...

Oftaturi...

Petrecerea lui Alfred şi Maggie...

Se aude o melodie care îi place fetiţei mele...

Cum se numeşte? Care este numele acestui cântec zgomotos?

Cu greu, deschid ochii şi încet, foarte încet, mă uit în jurul meu.

Sunt în camera neagră şi mă văd reflectat în oglinda din faţa mea. Stau gol pe leagănul din piele neagră unde am mai fost cu micuţa mea.

Ce caut aici?

Mă uit în jurul meu. Unde este Jud?

Încerc să mă mişc, dar, dintr-odată, îmi plesneşte capul.

La naiba... ce am băut?

Îmi ating capul şi îmi simt gura păstoasă. Îmi este sete.

Odată pus pe picioare, sunt neîndemânatic şi, când văd un urcior cu apă pe o masă, iau un pahar din plastic curat şi beau. La naiba, ce sete mi-e.

Ţinuta mea de gladiator este pe podea. O iau. O pun pe mine. Şi, cu o durere de cap considerabilă, dau cortina neagră la o parte şi ies în căutarea lui Judith.

De ce nu este cu mine?

Petrecerea continuă. Văd oameni din jurul meu făcând sex şi distrându-se.

Îi caut pe Jud, Björn, Mei, dar nu-i găsesc. O femeie vine la mine şi îmi oferă vin de curmale, dar eu refuz. Cred că am băut destul.

Minutele trec şi furia mea creşte.

Unde naiba este soţia mea?

Enervat, o caut în toate camerele din conac, dar nu o găsesc. Nu-i găsesc nici pe ea şi nici pe Björn, aşa că, după ce întreb nişte prieteni care nu ştiu să-mi spună, aproape

recuperat din ameţeala mea şi cu paşi mari, mă îndrept spre garderobă. Acolo îmi pot lua telefonul mobil.

Formez numărul lui Björn. Ştiu că Jud şi-a lăsat telefonul mobil la hotel. Un apel, două şi la al treilea aud:

— Eric...

— Unde sunteţi?

— Eric... ascultă...

Vocea lui Björn mă pune în alertă şi, într-o grabă, întreb:

— Ce se întâmplă? Jud este cu tine?

— Este... da... e aici.

Dar, în timp ce vorbeşte, observ ceva ciudat.

Ceva nu este în regulă şi, când aflu că sunt în hotel şi îl aud spunând că este mai bine să nu o deranjez în seara asta, explodez!

Dar ce prostii spune?

Björn este ciudat. Nu înţeleg nimic şi o aud pe Jud spunând:

— Am avut încredere în tine, nenorocitule, fiu de căţea. Am avut încredere în ceea ce aveam, dar se vede că nu eşti persoana care credeam că eşti.

Nu înţeleg nimic. Despre ce este vorba?

Şi, nedumerit ca niciodată în viaţa mea, răspund conştient pentru prima dată că s-a întâmplat ceva care mi-a scăpat de sub control:

— Jud... draga mea... ascultă-mă...

— Nu. Nu te ascult pentru că nu meriţi. Te urăsc.

— Jud! strig speriat.

Cum adică mă urăşte? De ce?

Sunt disperat şi încerc să-mi amintesc ce am făcut când aud vocea lui Björn, întrebându-mă:

— Ce naiba ai făcut, tâmpitule?

Ce?!

Eu nu mai pot.

Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat şi, pierzându-mi complet

minţile, strig:

— Nu ştiu, Björn! îmi poţi spune, te rog, ce s-a întâmplat?! De ce Jud nu este aici cu mine, ci cu tine?

El pufneşte. Nu spune nimic. Nu-mi dă nicio explicaţie. Până când îl aud spunând:

— Unde eşti, Eric?

Blestem. Îmi amintesc de toţi strămoşii prietenului meu şi ţip, indiferent de cine mă priveşte în trecere:

La petrecere! Unde să fiu?!

Stabilim să ne întâlnim la intrare şi îşi ia rămas-bun de la mine, apoi închide telefonul, iar eu, ca un tâmpit, nu ştiu ce să cred. Nu ştiu ce să-mi imaginez. Ştiu doar că voi fi făcut ceva ce nu-mi amintesc şi că, mă cred sau nu, a fost neintenţionat.

Dar ce s-a întâmplat?

Ce naiba s-a întâmplat?!

Disperat, mă întorc în conac şi beau mai multă apă. Am o sete incredibilă şi, după ce beau, ies din nou afară. Urăsc să fiu la acea petrecere fără Jud, aşa cum urăsc să ştiu că s-a întâmplat ceva dincolo de controlul meu.

Aştept. Timpul pare să dureze o eternitate până când văd că ajunge maşina lui Björn şi mă ridic. Cobor treptele din faţă şi apoi prietenul meu, care a oprit maşina şi a coborât din ea, se apropie de mine şi îmi dă un pumn care mă face să cad lângă perete.

La naiba...!

Asta mă enervează mai mult, şi mai mult când gustul amar al sângelui îmi inundă gura. Mă uit la prietenul meu. Nu am chef de tâmpenii, însă Björn, cu o expresie pe care rar am văzut-o de când ne cunoaştem, şuieră furios:

— Cum ai putut să o faci? Cum i-ai putut face asta lui Jud?

Îmi şterg buza.

Sângele mi-o străbate.

Am nevoie de cineva care să-mi explice ce se întâmplă şi, conştient că lucrul este serios, încerc să mă calmez şi răspund:

— Nu ştiu ce i-am făcut lui Jud, dar este clar că s-a întâmplat ceva teribil! Mă crezi sau nu, m-am trezit acum ceva timp aşezat în leagăn în camera neagră. Gol şi singur.

Björn se uită la mine. Blestemă. Apoi observă sângele care curge din gura mea şi, scoţând o batistă din buzunar, mi-o întinde şi îmi spune:

— Jud te-a văzut cu Ginebra în camera în care te-ai trezit. Ce?!

— Şi nu doar ea te-a văzut, şi eu te-am văzut, şi dacă nu ţi-am spus nimic, a fost pentru că erai foarte animat şi nu am vrut să fac scandal la petrecere.

Nu pot respira.

Înţeleg cuvintele prietenului meu.

Sex.

Am făcut sex cu Ginebra şi Jud m-a văzut?

Dar... dar cum s-ar fi putut întâmpla?

Disper. Recapitulez repede ceea ce îmi amintesc.

Petrecerea... Jud... culorile... Şi dintr-odată îmi dau seama de cine şi-a atins scopul şi cum l-a făcut. Felix a fost, pentru a-i îndeplini capriciul soţiei sale. Ştiu. Sunt complet convins când îmi amintesc paharele pe care mi le-a dat şi eu am acceptat.

Eu care mă credeam cel mai deştept tip din lume.

Eu, care de fiecare dată când Judith iese, îi reamintesc că trebuie să fie atentă pentru ca nimeni să nu abuzeze de ea.

Eu, care mă cred Dumnezeu, am fost drogat, înşelat şi folosit ca o jucărie sexuală!

La naibaaaaaaaaa!

Furia mă copleşeşte. Dar mă copleşeşte mai mult pentru

Jud decât pentru mine. Ştiind că fetiţa mea, că dragostea mea, a văzut asta şi suferă, îmi trezeşte toţi demonii din mine şi, întorcându-mă, în faţa expresiei serioase a lui Björn, intru din nou în conac în timp ce şuier:

— Ginebra şi Felix... îi voi ucide! Îi voi ucide!

Jur că-i omor.

Ceea ce au făcut este de neiertat şi, când îi voi găsi, eu voi ajunge în temniţă, dar ei doi, sub pământ. La naiba!

Björn mă urmăreşte, în timp ce eu aiurez în căutarea celor doi. Prietenul meu nu înţelege nimic şi, privindu-l, îi spun:

— Ginebra e pe moarte.

Expresia lui îmi transmite că nu ştia nimic şi, pe cât îmi stă în putinţă, îi spun ce ştiu şi propunerile pe care le resping din ziua în care i-am întâlnit în acel restaurant.

Björn mă ascultă, blestemă, iar eu disper. În acest moment, singurul lucru care mă îngrijorează este fetiţa mea şi şoptesc:

— Doamne, nu-mi voi ierta niciodată răul pe care acest lucru i-l provoacă lui Jud.

Merg în căutarea celor doi, dar Björn mă opreşte, el insistă să fac nişte teste pentru a afla drogul pe care l-au folosit, dar mie nu-mi pasă şi, furios, dau cu pumnul în perete.

La naiba, mi-am zdrobit mâna! Ce durere!

— Totul bine pe-aici?

Întorcându-mă, mă întâlnesc cu Alfred şi Maggie. Se uită la mine, surprinşi de furia mea şi de mâna însângerată şi când îi întreb de Felix şi Ginebra, îmi spun că au plecat deja.

La naiba... la naiba...

Nu contează. Voi merge în căutarea lor.

Când să mă mişc, Alfred insistă:

— Se întâmplă ceva?

Dau din cap aprobator, blestem făcând conacul să se cutremure şi explic:

— Se întâmplă că cei doi au omis principala regulă a petrecerii: respectul, şi te asigur că mi-l vor plăti.

Acestea fiind spuse şi fără să vreau să vorbesc în continuare cu ei, mă îndrept spre ieşire furios şi dornic să mă răzbun.

Dar Björn se aşază apoi lângă mine şi şopteşte:

— Jud nu vrea să te vadă.

Nu-mi pasă. Mă va vedea, chiar dacă nu vrea.

Discutăm.

Mă face să înţeleg că i-a promis soţiei mele că nu îi va permite să mă apropii de ea şi disper. Nu am făcut nimic voit. În viaţa mea nu aş fi făcut ceva atât de cumplit ca ceea ce s-a întâmplat şi, cu disperare, spun:

— Îmi iubesc soţia mai presus de toate, şi dacă trebuie să trec peste tine pentru a o face să mă asculte, o voi face, ai înţeles?

Expresia prietenului meu se schimbă şi afirmă:

— Nu mă aşteptam la mai puţin din partea ta.

Fără întârziere, ne urcăm în maşină. Porneşte şi observ cum conduce repede, la fel de repede ca mine. Björn mă crede. Ştie cine sunt şi că nu i-aş face niciodată asta lui Jud şi apreciez sprijinul său. Îl apreciez din suflet.

Odată ajunşi la hotel, simt că tremur. Am emoţii. Nu am făcut nimic cu bună ştiinţă, dar sunt neliniştit, deconcertat, iar când intrăm în salonul pe care-l împărţim în suită, Mei, care stă acolo, şopteşte către Björn cu un gest supărat:

— Ştii că Jud nu-l vrea aici.

— Este soţia mea, clarific în caz că a uitat.

Mei şi Björn se ceartă. Nu sunt de acord ca eu să mă apropii de Judith, dar până la urmă, între noi, o convingem şi ea mă lasă să intru în camera lor, unde doarme fetiţa mea. Nu a vrut să stea în camera noastră.

Tăcut, mă apropii de ea. Vreau să o ating, dar mă tem de respingerea ei, aşa că îi mângâi uşor capul. Întotdeauna i-a plăcut să i-l masez şi, cu încântare, mişc mâinile. Simţindu-le, Judith zâmbeşte, toarce, dar dintr-odată sare în pat şi, fixându-şi ochii negri asupra mea, şuieră:

— Eşti un nenorocit.

— Draga mea...

— Ah, nu! ţipă ea. Nu mai sunt draga ta! Şi înainte să pot vorbi, insistă: M-ai dezamăgit, umilit, jignit, insultat, subestimat, călcat în picioare; crezi că am să te ascult?

Consimt, în locul ei aş fi la fel sau mai rău şi insist:

— Jud...

Dar ea şi-a ieşit din minţi. Ţipă la mine. Îmi aminteşte furioasă ceea ce a văzut. Mă jigneşte. Se îndepărtează de mine. Tot ceea ce fac este de prisos. Tot ce spun este inutil. Judith este foarte supărată şi nu pot ajunge la ea, aşa că exclam:

— Jud, trebuie să fi pus ceva în băutura mea. Nu-mi amintesc nimic, draga mea. Jur că nu-mi amintesc nimic, în afară de faptul că m-am trezit singur în leagănul din camera neagră cu oglindă. Nu aş face niciodată ceva care ţi-ar putea face rău, şi tu ştii asta. Ştiu că ştii!

Se uită la mine. Ştiu că se gândeşte la ceea ce am spus, când, fără nicio avertizare prealabilă, ia telecomanda televizorului care este pe masă şi o aruncă asupra mea. Urmează şi alte lucruri, iar eu, pe cât îmi stă în putinţă, evit obiectele, până când ridică o lampa grea din ceramică şi spun:

— Nu eşti capabilă.

Dar da. Este capabilă!

În furie, scoate cablul din priză şi o aruncă asupra mea. Din fericire, nu mă loveşte, dar când cade la pământ, se sparge într-o mie de bucăţi.

Zgomotul acela îi determină pe Björn şi pe Mei să intre în cameră. Jud se supără pe ei, în special pe Björn. El i-a promis că nu mă voi apropia de ea şi a dezamăgit-o, iar prietenul meu, încercând să-mi dea o mână de ajutor, spune:

— Îl cunosc pe Eric. Suntem prieteni de mult timp şi cred în ceea ce spune el. Te-am asigurat că toate acestea trebuie să aibă o explicaţie şi nu mă îndoiesc de cuvântul lui. Eric te adoră, Jud, şi ştiu că nu te-ar trăda niciodată făcând aşa ceva.

Îi apreciez cuvintele, apreciez faptul că Björn are încredere în mine, dar apoi o văd pe soţia mea smulgând telefonul din perete ca o nebună şi ţipând:

— Şi pentru că tu îl crezi, trebuie să îl cred şi eu?

Ei bine... ei bine... Asta îi deschide mintea!

Atunci, Mei ia măsuri în această privinţă şi, privind-o pe soţia mea, întreabă:

— Ai de gând să distrugi camera?

Dar, în loc să fie descurajată, Jud aruncă telefonul de perete cu toată furia şi, fără să ştiu de ce, şoptesc:

— Se pare că da.

Mă dă afară.

Mă dă afară din dormitor, de lângă ea şi din viaţa ei. Nu vrea să vorbească cu mine, ameninţă că îmi aruncă telefonul în cap şi, când văd că nu voi obţine nimic, cel puţin pentru moment, înainte de a ieşi din cameră îi spun, privind-o:

— Te iubesc mai mult decât viaţa mea, Jud, şi înainte să te rănesc, draga mea, fie mă sinucid, fie îmi smulg inima.

Ne privim. Dar de data aceasta, privirea ei este rece, impersonală. Şi, deşi înţeleg, nu trebuie să fi fost uşor pentru ea să vadă ceea ce a văzut, mă întorc şi plec disperat din cameră.

Odată ajuns în sufragerie, îmi frec ochii, mă doare capul

şi Bjorn şopteşte:

— Ai adus pastilele?

Dau din cap aprobator. Fără să vorbească, se duce în ceea ce a fost până acum câteva ore camera mea şi a soţiei mele şi, după ce a scotocit prin geantă, se întoarce cu o cutie şi apoi spune, întinzându-mi o sticlă de apă:

— Ia ce ai nevoie şi du-te la culcare.

— Bjorn...

— Eric, mă întrerupe el, îţi cunoşti soţia mai bine decât mine şi, aşa cum este ea acum, cred că cel mai bun lucru este să o laşi în pace, nu crezi?

Prietenul meu are dreptate. Şi, rănit, pentru că simt că doi oameni răi mi-au distrus viaţa, iau câteva pastile, beau apă şi intru în cameră să mă odihnesc. Deşi nu mai ştiu ce este asta.

63

Drumul spre casă în maşină nu este uşor.

Judith nu vorbeşte cu mine, nu comunică cu mine şi, deşi încerc tot posibilul, nu mă pot conecta cu ea.

Odată ajunşi acasă, copiii ies în întâmpinarea noastră şi, ca nişte actori profesionişti ce suntem, ne jucăm rolul. Ne îmbrăţişăm copiii, în timp ce Björn şi Mei îi îmbrăţişează pe Sami şi pe Peter, dar eu am ochi doar pentru fetiţa mea, pentru Jud.

Apare mama. Chipul ei emană fericire, dar, după ce o salută pe Judith, îşi fixează ochii asupra mea şi spune:

— Eric, fiule, ce faţă plouată ai. Te simţi bine? Şi, privindu-mă în detaliu, adaugă: Pare că ai o buză uşor umflată.

După cum pot, inventez o lovitură cu uşa maşinii. Nu cred că mama mă crede, dar nu contează. Nu am de gând

să-i spun adevărul. Şi, fără să vreau să ştie mai mult decât este necesar, în ciuda durerii de cap pe care o am şi a faptului că ştiu că risc, mă apropii de soţia mea şi îi pun mâna în jurul taliei ei. Jud se uită la mine. Nu-i place apropierea mea, dar înţelege de ce o fac. Oamenii care ne iubesc ne înconjoară.

Apropierea ei mă captivează, ea mă captivează, dar când îmi înfig degetele în talie pentru a o apropia de mine, se uită la mine şi spune:

— Nu întrece măsura, tâmpitule. Ea...

Expresia ei...

Aspectul ei...

Şi, având nevoie de soţia mea, o sărut pe buze. Ea nu răspunde. E rece. Şi când mă despart de ea, spune furioasă:

— Fă-o din nou şi îţi voi trage una în boaşe, chiar dacă mama ta este de fată.

Consimt. O eliberez sau o voi supăra şi mai mult. Fără îndoială, ar fi capabilă să o facă.

Intrăm în casă. Jud se îndepărtează de mine şi Björn şopteşte:

— Nu o provoca. Rişti.

Pufnesc, ştiu de ce spune asta, dar zic:

— Am nevoie de ea, Björn. Şi am nevoie să mă creadă.

Iau apoi telefonul mobil. Formez numărul lui Felix. El nu răspunde. Îl formez pe cel al Ginebrei. Nici ea nu-mi răspunde şi, supărat, spun:

— Acele jigodii vor plăti pentru asta.

Björn dă din cap aprobator, îmi pune o mână pe umăr şi îmi răspunde:

— Bazează-te pe mine.

Tastez din nou pe telefon. Ştiu în ce hotel stau, mi-a spus Ginebra şi atunci aud vocea doamnei la recepţie. Întreb de ei şi inima îmi bate cu putere când mă anunţă că

îmi va face legătura cu camera.

Mă uit la Björn când aud vocea lui Felix la celălalt capăt al firului:

— Spune-mi...

— Jigodie, şoptesc eu supărat.

Intuiesc că mă recunoaşte. Comunicarea este întreruptă şi, când să plec pentru a merge la hotel să-i caut, Björn mă opreşte.

— Ce naiba ai de gând să faci?

Nu ştiu. Nu ştiu ce voi face, dar ştiu că trebuie să merg după ei.

Prietenul meu mă linişteşte. Este conştient de cât de supărat sunt şi încearcă să mă calmeze. Spune că peste ceva timp mă va însoţi şi vom merge să vorbim cu ei la hotel.

Nu văd clar. Vreau să plec acum. Dar văzându-i pe mama, pe Jud şi pe copii, ştiu că trebuie să mă liniştesc. Dacă nu pentru mine, trebuie să o fac pentru ei şi renunţ. Poate că Björn are dreptate. Trebuie să merg cu o mintea clară, nu fierbinte ca acum.

O văd pe Jud ieşind din cameră. Mă gândesc dacă trebuie să merg după ea sau nu, dar până la urmă decid să-i las spaţiu; apoi micuţa Hannah fuge în braţele mele şi o iau cu bucurie. Îmi iubesc monstruleţul.

Trece o vreme bună şi Jud nu apare. Mama mea se întoarce acasă şi, când îmi fac griji că nu-mi văd soţia şi întreb de ea, văzând chipul lui Mei, întreb:

— Unde este?

Ea îşi atinge părul. Expresia ei mă anunţă că nu-mi va spune, iar Björn insistă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mei, nu vezi că Judith poate face o prostie?

Ea pufneşte. Se uită la copii şi, văzând cum ne priveşte Peter, simt că băiatul ştie ceva şi mă întreabă:

— Ştii tu unde este?

— Nu. Nu ştie, se grăbeşte Mei să răspundă.

Björn se apropie de fiul său. El ne priveşte cu faţa speriată şi, după ce vorbeşte cu el, prietenul meu se întoarce spre soţia sa şi spune:

— Pe bune, l-ai pus să pirateze computerele aeroportului?

Mă uit la Mei surprins. Oftează şi, văzându-se prinsă, adaugă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Björn, Jud avea nevoie.

El se uită la mine. Eu mă uit la el şi apoi spune, fixându-şi privirea asupra ceasului:

— Felix şi Ginebra pleacă la Chicago, iar Jud se duce la aeroport.

La naiba... la naiba... la naiba...

Mi se întoarce stomacul pe dos.

Fetiţa mea este foarte visceralã şi mi-e teamă că va face o prostie, aşa că, luându-mi telefonul mobil, o sun şi, când ea îmi răspunde, mă răstesc:

— Jud, la naiba, unde eşti?

Dar nu răspunde. Comunicarea este întreruptă.

Apelez din nou, nu o dată, ci de o mie de ori, dar nimic. Jud trebuie să fi închis telefonul.

— Mă duc la aeroport, spun atunci.

Björn şi Mei mă opresc, sunt complet scăpat de sub control, dar Peter intervine:

— Avionul spre Chicago pleacă peste douăzeci de minute.

Nu ajung. Nu ajung să o opresc pe Judith.

Trece mai bine de o oră şi recunosc că pentru mine par a fi şapte.

Sună telefonul lui Mei, ea se uită la noi şi înţeleg că este Jud. Vorbeşte cu ea şi odată ce închide, spune, uitându-se la mine:

— Vine acasă şi, nu-ţi face griji, nu i-a întâlnit pe nemernicii aceia.

Consimt, suspin, într-un fel mă linişteşte să ştiu că nu a făcut nimic nebunesc; Mei îi spune lui Björn:

— Hai acasă. Ea vrea linişte.

Prietenul meu se uită la mine iar eu încuviinţez, ceea ce a cerut Jud mi se pare corect. Şi imediat ce pleacă, iar Pipa îi duce pe copii în camera ei pentru un pui de somn, îi rog pe Simona şi pe Norbert să plece. Cu cât sunt mai puţini oameni acasă când Jud se întoarce, cu atât mai bine.

Disperat, aştept întoarcerea ei în timp ce durerea de cap mă ucide din cauza tensiunii pe care o trăiesc şi, când o văd prin fereastra biroului meu, o observ. Expresia ei este serioasă, învinsă. Nu se simte bine, aşa cum nici eu nu mă simt, dar nu contează. Numai ea contează.

Judith vine în casă, o aud mergând direct la bucătărie şi mă duc acolo. Când deschid uşa, o văd bând o Coca-Cola şi întreb:

— Jud, ce ai făcut?

Fără să mă privească şi luându-şi timpul său, bea, îşi gândeşte răspunsul şi, când se întoarce, răspunde:

— Nimic din ceea ce aveam de gând să fac. Mă duc să fac un duş.

Şi trece pe lângă mine fără să mă atingă, nici măcar din greşeală.

Nu o urmez. Nu a cerut spaţiu, dar ştiu că are nevoie de el. Ne cunoaştem deja. Aşa că mă duc în biroul meu, mă aşez la masa mea şi, închizând ochii, încerc să mă calmez.

Mult timp mai târziu, atras ca un magnet, urc în camera noastră. Când intru, aud muzică, genul pe care Jud îl iubeşte atât de mult şi de care am învăţat să mă bucur.

Este închisă în baie; de acolo se aude muzica. Ascult câteva cântece frumoase, apoi mă aşez pe pat şi începe să se audă *Ribbon în the Sky*, a lui Stevie Wonder, o melodie

care pentru mine a căpătat o semnificaţie specială alături de ea.

Rămân aşezat câteva clipe, până nu mai suport şi, chiar ştiind că risc, deschid uşa băii.

— Eşti bine? o întreb, văzând-o, în timp ce vocea lui Stevie Wonder ne înconjoară.

Mă scrutează cu privirea. Ştiu că-mi va trânti una dintre replicile sale, dar, surprinzându-mă, spune:

— Nu.

Suspin. Mă uit la ea, iar ea opreşte muzica şi spune:

— Dispari din faţa mea.

Nu mă mişc...

Nu ştiu ce să fac...

Şi, privind-o, şoptesc:

— Oricând vrei, putem vorbi în biroul meu.

Ea dă din cap aprobator. Nu spune nimic, doar se uită la mine cu ură şi, devastat, închid uşa băii şi simt o dorinţă teribilă de a plânge.

De ce? De ce a trebuit să ni se întâmple asta?

Vreau să nu mă vadă nimeni în această stare, mă izolez în biroul meu şi, odată ce închid uşa, îmi simt bărbia tremurând şi lacrimile îmi curg pe faţă. Plâng în tăcere. Plâng ruşinat de ceea ce s-a întâmplat şi plâng pe măsură ce simt că viaţa mea se va ruina.

O iubesc pe Jud. Ştiu că mă iubeşte, dar ceva din mine îmi spune că această farsă urâtă a vieţii sau, mai degrabă, a Ginebrei şi a lui Felix, va fi foarte scumpă.

Trebuie să mă liniştesc, aşa că mă hotărăsc să pun muzică, aşa cum m-a învăţat micuţa mea, iar când pornesc sistemul audio, începe să se audă cântecul celor doi Alejandro ai ei. Chipul soţiei mele este peste tot. Ea este doamna şi stăpâna vieţii mele, a casei noastre şi a inimii mele. Şi, simţindu-mă ca cel mai tâmpit om din lume pentru că nu mi-am dat seama de jocul murdar pe care îl

făceau cei doi, mă aşez pe canapeaua din faţa şemineului şi plâng în timp ce acei Alejandro pe care îi iubeşte atât de mult cântă piesa *Să nu mă părăseşti.*

Trece o oră şi opresc muzica. Nu mai pot plânge. Jud nu vine la mine şi când, în cele din urmă, cred că nu va veni să vorbească cu mine, uşa biroului meu se deschide şi ea apare la fel de drăguţă ca de fiecare dată.

Mă uit la ea. Intră şi închide uşa. Nu-mi pot lua ochii de la ea şi, după o linişte incomodă pentru amândoi, cât de bine pot şi fără să mă dau bătut, şoptesc:

— Îmi pare rău, Jud. Îmi pare rău, draga mea, dar îţi jur că...

— Nu îmi jura, mă întrerupe ea. Ştiu ce am văzut.

Consimt, fără îndoială, nu a fost plăcut pentru ea, dar insist asupra inocenţei mele, iar ea, surprinzându-mă, înţelege că am fost înşelat, însă spune în şoaptă:

— Ştiu. Dar te-am văzut. Am văzut cum ai sărutat-o, cum... cum...

Chipul ei...

Disperarea ei...

Toate acestea îmi dau puţină speranţă şi insist:

— Nu eram conştient de ceea ce făceam. Nu-mi amintesc nimic...

Vorbim. Îmi cer iertare. Încerc să comunic cu ea. Îi aduc la cunoştinţă cât de rău îmi pare, chiar dacă a fost ceva ce am făcut împotriva voinţei mele, dar Jud este supărată, foarte supărată şi începe să aiureze, până când spune:

— Just ar fi asta. Să caut şi eu omul care îţi provoacă cea mai mare furie şi tu să îl vezi, nu?

Oh... ce fior mă străbate.

Faptul de a-mi imagina aşa ceva este imposibil pentru mine şi spun răspicat:

— Nu...

Jud se uită la mine. Privirea ei este încă rece şi apoi ţipă:

— Tâmpitule! Cum nu ţi-ai dat seama? Cum, la cât de deştept eşti când vine vorba de alte lucruri, n-ai fost în stare să-ţi dai seama ce avea să se întâmple cu acei neisprăviţi?

Are dreptate.

Mă simt cel mai imbecil tip din lume şi nu ştiu ce să răspund când îmi cere dintr-odată să plec.

Cum?!

Să plec din propria casă?

Ah, nu... asta nu.

Sunt la mine acasă, deşi bunurile materiale nu contează pentru mine, dar nu. Cu siguranţă nu plec.

Şi, fără a-mi calibra răspunsul, spun:

— Sunt la mine acasă.

Se uită la mine, la naiba, cum mă priveşte şi, ridicându-şi bărbia, răspunde:

— Ei bine, atunci plec eu.

Se mişcă, are de gând să plece, dar reacţionez.

Unde se duce? Unde naiba vrea soţia mea să plece?

Şi, apucând-o cu teama de abandon, spun:

— Jud, nu pleci nicăieri.

Dar nimic. Se-nfurie. Nu vrea să asculte, când, fără ca eu să văd şi lăsându-se purtată de acea latură a ei care mă disperă, mă loveşte atât de tare între picioare, încât mă îndoaie.

La naiba, ce durereeeeeeeee!

Cad în genunchi la sol, unde mă răsucesc văzând stelele şi toate constelaţiile, în timp ce simt că abia mai respir.

La naiba... la naiba... la naiba...

Jud nu se mişcă. Mă observă, până se întoarce şi iese din birou.

Încerc să mă ridic, dar nu pot. Durerea din zona inghinală din cauza loviturii pe care mi-a dat-o m-a lăsat fără putere.

Dar cum poate fi aşa brută?

Cum să-i treacă prin cap să-mi dea cu piciorul într-un astfel de loc?

Încerc să respir...

Încerc să mă ridic...

Reuşesc şi furios, ca să nu spun turbat, deşi mor de durere, mă duc după ea cu paşi mari. O prind înainte de a ajunge pe scări şi, scos din minţi, ţip în faţa ei:

— În viaţa ta nenorocită să nu mai faci ce ai făcut!

Se uită la mine. Ţipă. Mă insultă când o duc din nou cu forţa în birou.

Ştiu că nici eu nu i-am vorbit frumos, dar, la naiba, mi-a dat o asemenea lovitură! Şi imediat ce ne întoarcem în birou, ţipă la mine că mă urăşte.

Bine, să mă urască. Să mă urască pentru tot ce vrea ea, dar trebuie să vorbim. Trebuie să înţeleagă că ceea ce s-a întâmplat cu Ginebra a fost împotriva voinţei mele.

Dar, în loc să vorbim, ţipăm.

Amândoi suntem scăpaţi de sub control când uşa biroului se deschide şi Flyn apare confuz. Îi cer să se întoarcă în camera lui, dar el nu se mişcă şi Judith îl acuză şi pe el. Este plină de reproşuri.

Încerc să o liniştesc, dar este imposibil. Judith este un nenorocit de vulcan în erupţie şi, în ciuda cuvintelor mele şi a chipului îngrozit al lui Flyn, ea ţipă:

— Mi-am pus pielea la bătaie pentru voi doi şi trebuie să vă spun că sunteţi nişte nerecunoscători nenorociţi! Tu ca soţ şi tu ca fiu! Şi ştii, Eric, renunţ!

Nu... nu poate spune asta. Nu, ea nu...

— Am luat decizia că, dacă Flyn nu mă vrea ca mamă, nici eu nu îl vreau ca fiu. Gata cu fiţele, cu feţele supărate şi cu manierele proaste. M-am săturat, m-am săturat să trebuiască să merg mereu ca pe un teren minat cu voi!

Flyn se uită la mine. Mă uit la el. Amândoi ştim că are

dreptate şi Judith continuă:

— Sunt atât de supărată pe amândoi, încât nu vreau să fiu raţională, vreau doar să mă lăsaţi în pace ca să pot trăi. Fără îndoială, aceasta este casa ta, Eric Zimmerman, dar copiii care dorm la etaj sunt copiii mei! Nu doar ai tăi şi nu voi permite...

Frică. O frică puternică mă cuprinde.

Îi aud cuvintele, dar nu vreau să le înţeleg şi, tremurând şi speriat, şoptesc:

— Jud, ce spui?

— Spun că vreau divorţul. Spun că vreau să plec de aici. Spun că copiii mei vor veni cu mine şi spun că...

Doamne, nu!

Nu poate fi adevărat ceea ce aud.

Micuţa mea... Nu... nu poate spune ceea ce spune. Nu mă poate părăsi. Şi, după ce schimb o privire cu Flyn, care plânge din cauza celor auzite, exclam:

— Jud... opreşte-te! Flyn, du-te la culcare.

Băiatul dă din cap dezaprobator.

Ceva mă face să văd că se simte vinovat, cuvintele mamei sale i-au atins inima şi, deşi insist, nu se mişcă şi întreabă confuz:

— O să vă despărţiţi?

— Nu.

Nu ezit să-mi dau răspunsul.

Cum să trăiesc fără dragostea mea?

Dar Judith izbucneşte uitându-se la copil:

— Da. Nu asta ţi-ai dorit?

Mă uit la ea. Nu-mi place ce spune, felul în care vorbeşte cu el. Flyn este încă un copil, nu-şi dă seama că această scenă la care asistă îl deconcertează? Şi când să intervin, copilul şopteşte:

— Nu... nu o poţi face. Nu puteţi fi aşa din cauza mea. Eu... eu...

Ştiam eu! Ştiam că avea să se simtă vinovat din cauza cuvintelor lui Judith şi, sperând că-şi va recăpăta minţile la auzul acestor vorbe, mă uit la ea, dar, surprinzându-mă, izbucneşte:

— Ştii, drăguţule? Atitudinea ta a ajutat foarte mult. Mulţumesc, Flyn!

La naibaaaaaaaaa!

Dar cum să-i spună asta?

Şi, supărat pentru lipsa ei de sensibilitate, îi strig numele. Îi dau o notă de atenţie, dar nimic. Ea nu vrea să mă asculte, aşa că îl iau pe fiul nostru de braţ şi îi spun că am nevoie să mă asculte:

— Flyn, nu-ţi face griji pentru nimic. Mama şi tata se ceartă din cauza unui lucru care...

— Mama?! ţipă soţia mea, întrerupându-mă. Îmi pare rău, dar el însuşi mi-a spus foarte clar de nenumărate ori că nu sunt mama lui, că sunt doar femeia tatălui său sau, în orice caz, mama vitregă, nu-i aşa, Flyn?

Ce?!

Dar despre ce vorbeşte?

Mă uit la fiul meu căutând explicaţii şi, după chipul său, îmi dau seama că Judith spune adevărul; apoi continuă:

— Haide, fii curajos şi spune-i tatălui tău ce mi-ai spus de o mie de ori când nu era el în preajmă.

Uluit!

Sunt, pur şi simplu, uluit.

Flyn nu vorbeşte şi Jud scoate pe gură tot ceea ce a ţinut sub tăcere timp de luni bune. Aud lucruri cumplite. Cum că Flyn i-a pus câteva picături pentru a-i provoca diaree, că a denigrat-o în faţa prietenilor săi, că a ignorat lucrurile pe care i le-a spus Jud. Ea se uită la mine şi îmi spune:

— Secrete... secrete. Există prea multe secrete între noi.

Oh... Doamne... Oh, Doamne...

Judith îşi scoate apoi inelul. Semn rău... rău...

Îl aruncă dispreţuitor pe biroul meu şi spune:

— Şi, vorbind despre secrete... mi s-a părut foarte urât că mi-ai ascuns faptul că băiatul tău a luat inelul pentru a-l vinde într-un amanet şi apoi că m-ai minţit spunându-mi că l-ai găsit în portbagajul maşinii tale!

Nuuuuuuuuuu...

De unde ştie?

— Dar crezi că sunt proastă? Crezi că nu aveam să aflu adevărul? Ei bine, da, am aflat şi am tăcut pentru a fi bună cu el şi cu tine. Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Nenorociţii de Zimmerman!

Flyn şi cu mine ne privim.

Ne-a prins!

Nu mă simt bine. Mă simt groaznic.

Am minţit ca un idiot în legătură cu ceva ce ar fi trebuit să afle de la început şi, aşa cum pot, conştient de marele meu eşec, şoptesc:

— Jud... draga mea... Eu...

Dar ea nu mă lasă. Nu vrea să mă asculte. Insist ca Flyn să plece. Ceea ce se întâmplă este neplăcut, foarte neplăcut; apoi băiatul spune:

— Mamă... îmi pare rău... iartă-mă.

Îmi frânge inima.

În faţa mea se află ceea ce îmi doresc cel mai mult pe această lume, dar, cu o răceală la care nu mă aştept, micuţa mea răspunde:

— Lasă-mă în pace. Nu sunt mama ta.

Flyn este sfâşiat.

Plânge mai mult şi, fără să mai stau pe gânduri nici măcar o secundă, îl scot din birou. Îl rog să ne lase. Îl implor, spunându-i că trebuie să vorbesc cu mama lui şi că mai târziu voi veni în camera lui să vorbesc cu el; după ce pleacă, mă întorc la Judith.

De-ndată ce rămânem singuri, continuăm să vorbim şi ea îmi aminteşte ce a văzut. Acele imagini nu îi permit să uite şi mă face să înţeleg că, dacă situaţia ar fi fost invers, eu aş fi reacţionat mult mai rău. Consimt. Nici nu vreau să-mi imaginez.

— Jud, nu mă părăsi. Nu eu am provocat ce s-a întâmplat.

Ea nu răspunde. Durerea provenită din tot ce s-a întâmplat nu-i permite să spună nimic şi, zdrobit, văzând întunericul care se lasă peste mine, îngenunchez în faţa ei şi cerşesc:

— Nu mă părăsi, dragostea mea. Te rog, micuţo, ascultă-mă: nu eram stăpân pe acţiunile mele. Nu ştiam ce fac atunci. Pedepseşte-mă, fii supărată pe mine, tratează-mă cu dispreţul tău, dar nu vorbi despre divorţ. Nu-mi spune că te desparţi de mine pentru că viaţa mea fără tine nu va avea sens. Fără tine şi fără copii, eu...

Nu pot continua. Angoasa pune stăpânire pe corpul meu şi am o dorinţă teribilă de a plânge pentru tot ce s-a întâmplat. Voi implora, mă voi târî, o să fac tot ce este nevoie, dar nu o pot lăsa să mă părăsească.

Am făcut multe lucruri greşit, începând cu faptul că nu am fost conştient de ceea ce se întâmpla cu fiul nostru. Dar, când să-i mărturisesc, ea şopteşte:

— Ridică-te, te rog, ridică-te. Nu vreau să te văd aşa.

Fac ceea ce îmi cere şi apoi, separându-se de mine, spune în şoaptă:

— Mă duc la Târgul de la Jerez peste câteva zile. Voi merge fără tine, dar îi voi lua pe Eric şi pe Hannah cu mine.

Nu... nu vreau să meargă fără mine.

Nu vreau ca ea şi copiii mei să dispară din viaţa mea.

Mă cuprinde disperarea. Trebuie să o fac cumva să-şi bage minţile-n cap. Trebuie să o fac să-şi amintească cât

de mult mă iubeşte. Şi, apropiindu-mă de ea, o iau în braţe aşa cum ştiu că îi place şi, de-ndată ce observ corpul ei lovind biblioteca, incapabil să spună ce simt, şoptesc:

— Jud, dacă te joci cu focul, te vei arde.

Ne privim...

Ne dorim reciproc...

Dar ea, păstrând o răceală pe care acum sunt incapabil să o arăt, mă împinge, se separă de mine şi spune:

— Dragă Eric, eu m-am ars deja; acum fii atent, să nu te arzi.

Şi, fără alte întrebări, dispare din faţa mea, lăsându-mă singur, sfâşiat şi cu inima frântă.

64

Singur...

Mă simt singur şi devastat.

Fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a petrece timp cu Jud. Mi-am scurtat programul la Müller. Nu mai joc baschet cu prietenii mei. Încerc să fiu cu ea şi cu copiii, dar simt că o deranjează. Nu mă vrea alături de ea.

În timpul ei liber, îşi ia motocicleta şi pleacă. Pleacă fără să-mi spună nimic, nici mie, nici lui Flyn, şi mor de îngrijorare.

Şi dacă i se întâmplă ceva în timp ce este singură?

Prin urmare, în weekend, Flyn şi cu mine îi propunem să ieşim cu motocicletele, lucru pe care ea nu l-ar refuza niciodată, dar totuşi o face. Din nou ne arată că nu vrea să fie cu noi şi asta ne doare, deşi fiecare în felul său ştie că o merită.

Björn ne dă vestea că va fi tată, Mei este însărcinată, iar eu îl iau peste picior pe prietenul meu. De la burlacul de aur care a fost, după ce eu mi-am părăsit funcţia, acum va

fi tatăl a trei copii. Râde încântat. Este fericit, aşa că au stabilit o dată pentru nuntă. Nu va fi în Las Vegas, ci în München, dar, după cum vrea Mei, va fi o ceremonie intimă şi neoficială.

Noaptea ascult muzica lui Judith în singurătatea biroului meu. Muzica aceea pe care ea m-a învăţat să o apreciez, să o înţeleg şi simt cum mi se rupe sufletul când aud versurile mai multor melodii.

Inelul discordiei, pe care l-a lăsat în biroul meu, l-am pus pe noptiera ei. Vreau să îl vadă. Să-l ia. Să-l poarte. Dar zilele trec şi inelul este încă acolo şi ea continuă fără să zâmbească.

Nu l-a atins. Şi, deşi mă doare să văd că nu îl poartă, cel puţin nu l-a aruncat. Continuă să stea unde l-am lăsat şi sper doar ca mai devreme sau mai târziu să-l văd din nou pe deget.

La rândul său, Flyn procedează la fel ca mine. Îl aud, inclusiv, spunându-i *mama*, din nou, dar fetiţa mea nu reacţionează. Nu-l ascultă, nu o interesează, aşa cum eu nu o interesez.

Ne doare. Eu şi Flyn discutăm despre asta. Dar amândoi suntem conştienţi că am împins-o spre un punct-limită şi Judith s-a blocat şi trebuie să se gândească. A încetat să zâmbească, şi asta nu este bine. Acasă suntem cu toţii constienţi de asta şi nu ştim ce să facem.

Încerc să mă apropii de ea, dar este imposibil. Mă evită, nu vrea să fie cu mine şi simt că în fiecare zi care trece am nevoie de ea din ce în ce mai mult.

Din întunericul biroului meu, o văd mergând noaptea pe stradă foarte îngândurată cu Susto şi Calamar.

Oare la ce s-o gândi?

Ce nu-mi spune?

O zi... alta... alta... dar nimic nu se schimbă.

Aşadar, într-o după-amiază, când vin acasă devreme de

la serviciu, având nevoie să fac ceva diferit, îi trimit pe Simona şi pe Norbert acasă şi, după ce discut cu Flyn, decidem să pregătim cina. Noi!

— Uite, tată, am putea face pizza, spune Flyn.

Mă apropii. Văd ce scoate el din congelator şi, ştiind că nu ştiu să gătesc nimic şi nici copilul, dau din cap aprobator.

— Grozav. Pizza şi Coca-Cola, lui Jud îi va plăcea!

Amândoi ne punem pe treabă. Vrem să o recuperăm pe spanioloaica noastră şi, intrând în sufragerie, unde stă întinsă pe canapea, împreună cu Susto şi Calamar, urmărind un serial sângeros cu zombi numit *The Walkingdead*, o anunţ şi Jud consimte. Cina i se pare în regulă.

Odată ce eu şi fiul meu am pus masa şi pizzele sunt pe ea, decid să merg să o caut pe Judith. Vazându-mă, mă priveşte cu puţin entuziasm şi, ridicându-se, mă urmează în bucătărie. Galant, trag scaunul în spate pentru ca ea să se aşeze şi apoi îl aud pe Flyn întrebând:

— Vrei gheaţă pentru Coca-Cola ta?

Asta mă face să zâmbesc. Ştie că va spune da, deoarece lui Jud îi place Coca-Cola cu multă gheaţă. Dar apoi întreabă acră:

— Cu cât te-a plătit tatăl tău?

Eu şi fiul meu ne uităm unul la celălalt. Nu înţelegem despre ce este vorba, iar ea, cu un gest urât, spune dintr-odată:

— Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Nu protestez.

Nu spun nimic.

Nici Flyn.

Mă enervează faptul că Judith ne tratează aşa, dar o merit. Noi o meritǎm.

Fără alte întrebări, ea se ridică şi îşi pregăteşte paharul

cu multă gheaţă. Nu-l lasă pe copil să o facă. Flyn se uită la mine şi îi cer să stea liniştit. Trebuie să-i acordăm spaţiu şi timp.

Vreau să atrag atenţia lui Jud, aşa că Flyn şi cu mine începem să vorbim despre fotbal. Ştim că acest lucru o va aduce în joc deoarece, spre deosebire de mine, este pasionată de subiect. Dar Judith nici măcar nu se uită la noi. Îmi dublez eforturile şi menţionez echipa sa preferată, Atletico Madrid. Şi, de-ndată ce aude acest nume, ridică capul.

Bun!

Cu toate acestea, exact aşa cum şi-l ridică, şi-l apleacă din nou şi nu spune nimic, absolut nimic. Şi apoi, fără să mănânce mai nimic, se ridică şi anunţă:

— Continuati să mâncaţi. Mă duc să-mi văd morţii mei vii. Sunt mai interesanţi decât voi.

Odată ce a dispărut din bucătărie cu paharul de Coca-Cola în mână, Flyn şi cu mine ne privim. Efortul nostru a fost inutil, iar el întreabă:

— Tati, de ce nu mai zâmbeşte mama?

Cuvintele lui ajung să mă nenorocească. Şi el şi-a dat seama şi, după cum pot, răspund:

— Din cauza noastră, Flyn.

Fiul meu dă din cap aprobator. Îşi poartă vina şi, ridicându-se, spune în timp ce strânge vasele:

— Se pare că nu i-a plăcut cina.

Aşa se pare... Sunt de acord.

În tăcere, le ridicăm şi aruncăm resturile de pizza la coşul de gunoi. Apoi fiul meu se duce în camera lui, iar eu rămân ca un prost în hol, neştiind ce să fac, până când intru în sufragerie şi întreb:

— Vii la culcare?

Jud nu mă priveşte.

Nici măcar nu se întoarce să-mi răspundă când o aud

spunând:

— Nu mi-e somn. Du-te tu.

Dezamăgire.

Asta simt eu.

Îi acord timp, spaţiu, am răbdare, fac tot ce pot şi tot ce îmi vine în minte, dar ea mă ignoră total. Şi, întorcându-mă, mă duc în camera mea, unde eliberez un oftat când închid uşa şi văd zăvorul pe care ea l-a pus în trecut pentru a ne păstra intimitatea.

Ce vremuri frumoase!

Mă dezbrac, mi-e cald şi apoi văd inelul care este încă în locul în care l-am lăsat.

Închid ochii.

Serios, chiar nu are de gând să-l poarte?

Privind fix în tavan, ore în şir se scurg, ore în care totul îmi trece prin minte, până când aud uşa care se deschide. Judith. Patru şi zece dimineaţa. Ochii mei, adaptaţi la întunericul camerei, o urmăresc. O privesc dezbrăcându-se, îmbrăcându-şi pijamaua frumoasă şi senzuală şi, imediat ce iese din baie, intră în pat.

Căldura pe care o radiază, deşi abia mă atinge, intră în corpul meu, iar nevoia de a o îmbrăţişa şi de a comunica cu ea mă disperă.

Ştiu că ştie că sunt treaz; m-am mişcat pentru a o anunţa. Pleacă la Jerez peste câteva zile, după nunta lui Björn şi Mei, dar ea, întorcându-se ca să nu mă vadă, după un timp adoarme, iar eu rămân treaz.

Trec orele. Nu pot dormi şi când începe să se mişte, lasă o mână să-mi cadă pe piept. Închid ochii. Îmi place atingerea ei şi, luând-o cu atenţie, o duc la gură şi o sărut. O sărut cu grijă, cu afecţiune, cu dragoste.

A doua zi, după ce petrec o zi îngrozitoare la birou, unde nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea, când ajung acasă o văd pe Jud în garaj, lângă motocicleta ei. Îmi

imaginez intenţia ei.

Odată ce opresc motorul maşinii mele, îl salut pe Susto. Muzica pe care o ascultă la telefon îmi inundă toate simţurile şi, încercând să zâmbesc, o salut. Am nevoie să vadă pozitivitate în mine. Nu m-aş lăsa niciodată învins pentru ea.

Începe să se audă *Thinking Outloud,* a lui Ed Sheeran. Ştiu cât de mult îi place melodia aceea şi, după ce schimb câteva cuvinte cu ea, întreb cu speranţă în timp ce-şi verifică presiunea cauciucurilor:

— Dansezi cu mine, micuţo?

— Nu.

Fermitatea ei mă sfâşie. Se uită la mine şi insist:

— Te rog.

Şi, fără să aştept un nou refuz, o cuprind şi o aduc aproape de corpul meu.

Ştiu că asta înseamnă să rişti cu Jud, dar, într-un mod incomprehensibil, ea nu se îndepărtează de mine şi începem să dansăm în garaj.

Dansul cu soţia mea este cel mai bun lucru. Mirosul corpului ei mă înnebuneşte şi, după ce îi dau un sărut iubitor pe frunte, şoptesc cu o voce stinsă:

— Mi-e dor de tine, Jud. Mi-e atât de dor de tine, încât cred că o iau razna.

Se uită la mine. Ridică o mână, mi-o sprijină pe ceafa şi mă emoţionez. Este cea mai mare apropiere pe care am avut-o în ultimele zile. Mai lipseşte doar să o văd zâmbind şi, cu toată emoţia pe care sunt capabil să o transmit, şoptesc:

— Îmi pare rău, micuţo. Cere-mi ce vrei şi...

Dar momentul este întrerupt, când Norbert intră dintr-odată în garaj şi, nu ştiu de ce, îi dau drumul lui Judith şi ea pleacă. De îndată ce-mi iau rămas-bun de la Norbert, alerg după soţia mea. Ştiu că este în camera noastră, dar

când intru, se uită la mine cu o faţă sumbră şi spune răspicat:

— Să nu mai faci ceea ce ai făcut sau voi pleca din casa asta.

Auzul acestor vorbe îmi frânge sufletul.

Nu vreau să plece. Am nevoie de ea. Am nevoie de ea ca să trăiesc. Cum să nu vreau să mă apropii de ea?

Nunta lui Mei şi Björn este un moment fericit pentru toată lumea şi ne bucurăm de ea. Fericirea prietenilor noştri este primordială pentru noi şi, în sfârşit, o văd pe Judith zâmbind, chiar dacă aceste zâmbete nu sunt nici cauzate de mine, nici îndreptate spre mine.

Relaţia noastră este încă rece şi îndepărtată şi, deşi ne ascundem de ceilalţi, eu nu mă descurc bine deloc. Bănuiesc că nici ea.

La un moment dat, când sunt cu micul Eric, mama vine la mine şi mă întreabă:

— Ce este, fiule?

Mă fac că plouă (Judith m-a învăţat să o fac) şi întreb:

— Ce vrei sa spui?

Micul Eric aleargă la Pipa şi, când mă duc după el, mama îmi ia braţul şi, uitându-se în ochii mei, şopteşte:

— Eric, sunt mama ta şi noi mamele simţim starea de spirit a copiilor noştri, ca să nu spun că ştim până şi modul vostru de a respira. Ce se întâmplă cu tine şi cu Judith?

Suspin, nu-mi place să povestesc durerile mele nimănui, iar ea spune:

— Foarte bine. O voi întreba pe ea.

Când văd că pleacă, o apuc de braţ şi îi şoptesc, atrăgându-i privirea:

— Mamă, Jud şi cu mine nu trecem printr-o perioadă prea bună, iar dacă o vei întreba despre asta s-ar putea agrava.

— O, fiule, ştiam eu! Ştiam!

— Mamă...

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este drama mamei mele, dar ea insistă:

— Am intuit de îndată ce am văzut că nu vă sărutati şi nu vă îmbrăţişaţi unul pe altul, aşa cum faceţi întotdeauna!

— Ei bine, mamă, nu exagera.

— Exagerez? Dar, Doamne, fiule, tu şi Jud sunteţi cel mai siropos cuplu pe care l-am întâlnit vreodată, cu atât de multe priviri, atât de multe zâmbete şi atât de multe săruturi.

— Mamă...

Mama râde, la fel şi eu, în cele din urmă. Ştiu că are dreptate. Eu şi Jud suntem exagerat de afectuoşi şi posesivi unul cu celălalt.

— Când pleacă la Jerez? întreabă în continuare.

Gândul la asta mă chinuieşte, mă înnebuneşte şi afirm:

— Peste o săptămână.

Mama încuviinţează. Nu ştiu la ce se gândeşte, dar apoi mă întreabă:

— Vrei să rămân diseară cu copiii, astfel încât să puteţi fi singuri?

Apreciez, dar ştiu că nu i-ar pica bine, aşa că spun:

— Nu, mulţumesc.

— Dar, fiule, faptul de a fi singuri ar uşura împăcarea şi...

— Lasă, mamă. Altă dată.

Oftează, consimte şi, la final, spune îmbrăţişându-mă:

— Bine, încăpăţânatule. Dar ştii: sunt aici în caz că aveţi nevoie.

O sărut pe cap şi asigur:

— Ştiu, mamă... ştiu...

Petrecerea continuă şi, deşi o văd pe Judith dansând cu Mei şi prietenii, ştiu că nu este fericită. Îi cunosc privirea şi

nu mă poate păcăli.

La un moment dat, când întreaga familie este împreună, profit de asta şi îmi prind soţia de talie. O fac cu blândeţe, cu tact, doar ca să mă prefac, iar mama mea, care îi vorbeşte, se uită la mine şi îmi spune:

— Şi tu ar trebui să mergi cu Judith. O vacanţă împreună întotdeauna funcţionează pentru cupluri. De ce nu mergi?

La naiba... la naiba cu mama.

Dar nu am discutat cu ea deja despre asta?

Din fericire, Klaus propune apoi să ţină un toast pentru miri şi nu-i mai acordăm atenţie. Judith, văzând că Björn îi aminteşte lui Mei că trebuie să toasteze cu suc, şi nu cu şampanie, deoarece este însărcinată, fetiţa mea spune cu amuzament îndreptându-se spre ea:

— Ca o bună prietenă ce sunt, în spirit de solidaritate, toastez şi eu cu suc.

Asta mă face să zâmbesc şi când Björn se uită la ea şi întreabă de ce, clarific:

— Lui Judith nu-i place prea mult şampania.

Emoţionată, Mei toastează apoi pentru bebeluşul ei şi pentru toţi cei care sunt pe drum, precum cel al surorii mele Marta, iar Björn, văzând-o plângând, întreabă:

— Dar, dragă, ce-i cu tine?

Suspin. Sunt deja expert în această temă şi, uitându-mă la prietenul meu nedumerit, explic:

— Ei bine, este însărcinată şi hormonii ei sunt revoltaţi.

65

Zilele trec şi totul rămâne la fel, cu excepţia a două lucruri. Björn i-a trimis la naiba pe cei de la firma Heine, Dujson & Associates, iar Peter, fiul său, ne-a tras o sperietură pe cinste. Băiatul, din cauza unei anumite

probleme cu tatăl său, a fugit de acasă, dar, din fericire, totul s-a terminat cu bine. Slavă Domnului.

Sunt în birou, cufundat în hârtiile mele, când primesc un telefon de la mama. Surorii mele, Marta, i s-a rupt apa şi este doar în şapte luni şi jumătate. Imediat mă îndrept spre spital. Mama mea este isterică şi eu, care nu sunt cea mai potrivită persoană, la cât de nervos devin când vine vorba de probleme medicale, încerc să o calmez.

Unde este Judith?

Dar când să o sun, o văd apărând în fundul camerei. Mă apropii de ea grăbit şi, în căutarea pozitivităţii ei, îi spun în şoaptă:

— Marta naşte. I se face o cezariană de urgenţă.

Jud consimte şi, văzând cum îmi tremură mâinile, îşi pune mâna pe umăr şi şopteşte:

— Nu îţi face griji. Totul va fi bine.

Dar sunt un negativist nenorocit. Ştiu. Insist asupra temerilor mele, iar ea mă linişteşte din nou, până când o auzim pe mama spunând:

— O, Doamne, ce stres... ce stres.

După ce schimbă o privire cu mine, Jud se întoarce spre ea şi o consolează. Din fericire, micuţa mea este aici.

Timpul trece. Alţi bebeluşi se nasc, până când, dintr-odată, uşa se deschide şi cumnatul meu, Drew, iese şi anunţă cu un zâmbet larg:

— Marta este bine şi fetiţa la fel, deşi nu cântăreşte decât două kilograme şi două sute de grame.

Fericiţi, ne îmbrăţişăm cu toţii şi când îmi pun braţele în jurul soţiei, apropierea ei îmi dă viaţă. Viaţă pură.

Când, o vreme mai târziu, putem merge la incubator să o vedem pe mica Ainhoa prin ferestre, o privesc încântat.

Sunt din nou unchi!

Sunt unchiul unei frumoase fetiţe pe care sunt sigur că o voi adora.

— Este o Zimmerman, iubitule, o aud pe Jud şoptind.

Faptul că mi-a spus iubitule este un pas mare.

Mă uit la ea, nu ştiu dacă să o îmbrăţişez sau să o sărut, dar apoi mama ne spune că putem intra să o vedem pe Marta şi uit la ce mă gândeam. Aşa e cel mai bine.

Câteva ore mai târziu, când părăsim spitalul, observ că sunt nervos. Este pentru prima dată după mult timp când eu şi Jud suntem singuri în afara casei noastre, iar când ajungem în holul spitalului, mă opresc şi spun:

— Am maşina parcată acolo.

Jud dă din cap aprobator, mă priveşte şi răspunde:

— Am motocicleta în spate.

Asta mă surprinde. Nu este echipată pentru motocros şi, când îmi citeşte întrebările din ochi, clarifică:

— Ţi-am luat BMW-ul.

Zâmbesc. Chiar îi place să meargă cu acea motocicletă puternică şi, mulţumit că se simte liberă să o ia ori de câte ori vrea, îi spun, în ciuda dezamăgirii mele că nu merge cu mine:

— Să conduci cu grijă.

Acestea fiind zise, dragostea vieţii mele se întoarce, se îndepărtează şi, fără să mă gândesc, o chem, se uită la mine şi o întreb cu speranţă:

— Iei cina cu mine?

Vreau să spună da...

Am nevoie să spună da...

Dar, direct, spune că nu.

Rahat!

Insist, o implor, dar nimic nu o face să se răzgândească şi, oftând, îmi bag mâinile în nenorocitele buzunare şi mă duc la maşină. Trebuie să găsesc o altă cale.

Odată ajuns la volan, o văd pe Jud trecând pe rândul din faţă cu motocicleta. Pornesc imediat şi mă duc după ea. Amândoi mergem acasă.

Două maşini se pun între ea şi mine, la naiba!

Ea iese din parcare şi, nerăbdător, aştept să plece şi celelalte două maşini şi, când o fac, accelerez. Cunosc pe ce drum o va lua. Din fericire, verific dacă semaforul de la capătul străzii este pe galben şi văd cum frânează. Accelerez, ajung la ea şi fluier.

Jud se uită. Îi văd ochii frumoşi prin protecţia căştii şi zâmbesc.

Semaforul se face verde şi ea accelerează. Mă duc după ea şi, când sunt pe cale să mă pun lângă ea, pentru că mai întâlnim un semafor, un idiot se pune cu maşina în cale şi, mai rău decât atât, îmi dau seama că începe să vorbească cu Jud.

Cine naiba e tipul ăla?

Semaforul se face verde şi ea accelerează din nou, şi tipul din maşină la fel, şi eu nu rămân mai prejos. Depăşesc maşina şi, la următorul semafor, eu sunt cel care stă lângă soţia mea, în timp ce tâmpitul din spate mă calcă pe nervi.

De ce o fluieră pe Jud?

Ea se uită la mine. Îi citesc provocarea din priviri. Nu este prima dată când mă priveşte aşa şi tot părul de pe corp mi se ridică. Ea este muza mea, zeiţa mea, totul meu. Când semaforul se face verde şi eu stau în spatele ei, ea face o manevră, aşa cum se spune, iese de pe banda pe care ne aflăm şi îmi este imposibil să o urmez.

Mă cac pe tot!

Vin acasă supărat pentru că nu am ştiut ce avea de gând să facă Judith şi, după ce îi salut pe Susto şi Calamar, mă duc să-mi văd copiii. Eric şi Hannah mă îmbrăţişează încântaţi. Flyn este în camera lui şi, surprins, văd că-şi face temele. Apoi îi povestesc despre noua sa verişoară şi el mă ascultă încântat.

De-ndată ce ştiu că copiii mei sunt bine, aştept o vreme

sosirea lui Judith, dar ea nu apare şi, din moment ce am nevoie să fac ceva, decid să fac o baie în piscină.

Un bazin...

Două...

Şapte...

La al optulea, nu mai rezist şi ies.

Unde o fi soţia mea?

Timpul trece. Copiii mei iau cina şi apoi se culcă. Au trecut deja ore bune de când a plecat la viteză maximă şi dintr-odată aud zgomotul motocicletei care intră în curte. Prin fereastră o văd sosind şi mă îndrept spre garaj.

Când deschid uşa, ea opreşte motorul.

— Îmi făceam griji pentru tine, spun.

Judith se uită la mine, ridică din umeri şi, cu pasivitatea din ultima vreme, zice:

— Sunt aici acum.

Trece pe lângă mine. Nu mă sărută, nu mă priveşte, nu-mi vorbeşte şi eu număr până la cincizeci. În fiecare zi am mai puţină răbdare şi, deşi încerc pentru că ştiu ce atinge, mi-e frică să explodez. Nu pot să o fac.

Prin urmare, şi conştient că în această seară este doar încă o seară, mă duc în biroul meu. Mă dau la o parte.

Ascult muzica lui Norah Jones. Vocea ei mă relaxează.

Mult timp ascult cântece care îmi amintesc doar de Jud, până când aud o voce.

Este Flyn?

Fără să fac zgomot, mă ridic. Deschid uşor uşa şi o văd pe Jud intrând în sufragerie şi închizând uşa în urma ei. Flyn se află în spatele ei şi, când intră, văzând că nu închide uşa, ies din biroul meu şi, ascunzându-mă ca un hoţ, ascult conversaţia lor.

Judith nu-i uşurează situaţia. Nu vorbeşte.

Îl aud doar pe Flyn vorbind, care îşi deschide inima în faţa ei. Este sincer, recunoaşte tot ce a făcut greşit şi, pe

parcurs ce-l ascult, mă îmbolnăvesc.

Cum am putut fi atât de orb şi să nu-mi dau seama?

Faptul de a afla lucrurile murdare pe care i le-a făcut fiul nostru şi de a fi păstrat tăcerea pentru a nu mă supăra mă face să văd ce tată rău sunt. Orbit de muncă, am lăsat prea multe responsabilităţi să cadă pe soţia mea şi, pe deasupra, m-am plâns când ea abia mi-a spus ce se întâmplă.

Nu am fost doar un tată rău. Am fost şi un sot rău.

Speriat, îl aud apoi pe fiul nostru spunând cu o voce joasă:

— Este doar vina mea. Am încercat să vă aduc la disperare, să vă împing la limită şi toate acestea pentru că tatăl lui Elke s-a despărţit de mama sa vitregă şi am crezut că, dacă voi obţine acelaşi lucru, ea mă va...

Ce?

Cum?

E adevărat că fiul meu a încercat să ne despartă, pe mama lui şi pe mine, astfel încât idioata de Elke să-i acorde mai multă atenţie?

Tremur cu totul, iar când spun cu totul, chiar este cu totul.

— Flyn, ascultă-mă... o aud spunând în cele din urmă.

— Nu, mamă, te rog, ascultă-mă tu, insistă copilul plângând. Eu... nu pot să permit ca tu şi tata să vă despărţiţi din cauza mea şi...

Deja nu mai aud nimic. Amândoi amuţesc şi, când trag cu ochiul, o văd pe Jud îmbrăţişându-l. Apreciez că a făcut asta pentru Flyn; în acel moment, el afirmă:

— Te iubesc, mamă... Iartă-mă, te rog... Mă voi duce la un colegiu militar dacă tu şi tata vă doriţi asta, dar iartă-mă...

— Eşti iertat, dragul meu. Nu te îndoi niciodată de asta.

Mă sprijin de uşă.

Faptul de a şti că cel puţin au reuşit să vorbească, să se înţeleagă, să se întâlnească din nou, este cel mai bun lucru care se putea întâmpla în această zi şi zâmbesc când o aud pe Jud adăugând:

— Şi acum gata... sau mă voi umple de umflături.

Prin pragul uşii, îi văd privindu-se unul pe celălalt, îmbrăţişându-se, comunicând şi mor de invidie. Cu toate acestea, nu trebuie să fiu egoist. Asta este între ea şi el şi eu sunt în plus în conversaţia lor; dar apoi fiul nostru spune:

— Acum trebuie să vorbeşti cu tata. Tu nu eşti bine, el nu este bine şi trebuie să vorbiţi. Tu spui mereu că oamenii care vorbesc se înţeleg.

Zâmbesc cu tristeţe, am auzit-o pe Jud spunând fraza aceea de nenumărate ori şi, curios să aflu ce răspunde, văd că tot ce face este să desconsidere totul. Judith nu se emoţionează, deşi copilul insistă:

— Dar eu nu vreau să vă despărţiţi.

Auzul acestor vorbe mă face să închid ochii.

Ştiu că cuvintele lui Flyn către Judith o rănesc la fel de tare ca pe mine şi, fiind conştient de umflăturile de pe gât, incapabil să mai rămân impasibil, spun în timp ce intru pe uşă:

— Flyn, ascult-o pe mama ta. Vom face tot posibilul pentru a ne rezolva problemele, dar te rugăm să respecţi faptul că decidem ce este mai bun pentru noi înşine.

Judith se uită la mine. Fără să vorbească, îmi mulţumeşte pentru cuvintele mele; apoi copilul o priveşte şi, îmbrăţişând-o, afirmă:

— Mă bucur că eşti mama mea.

Eu chiar mă bucur că este mama lui şi, de-ndată ce copilul mă îmbrăţişează şi pe mine şi pleacă, şoptesc uitându-mă la dragostea vieţii mele:

— Mulţumesc că l-ai ascultat şi l-ai iertat pe Flyn.

Jud dă din cap aprobator, înghite nodul emoţiilor pe care ştiu că le simte şi spun:

— Acum trebuie doar să mă ierţi şi pe mine.

Fetiţa mea nu se mişcă. Îi văd ochii plini de lacrimi, dar văd şi că nu vrea să o ating sau să o îmbrăţişez, aşa că, cu efort, mă întorc şi mă duc din nou în birou, din care nu ies toată noaptea. Nu sunt în stare să gestionez durerea pe care mi-o provoacă toate acestea.

A doua zi încep cu o stare fizică proastă şi, după ce vorbesc cu pilotul avionului meu, stabilim să ne întâlnim la aeroport la nouă dimineaţa pentru a finaliza detaliile călătoriei lui Jud şi a copiilor în Spania.

Îmi petrec ziua închis în biroul meu. Ştiu că nu o deranjez pe Judith acolo şi noaptea, după ce copiii se culcă, când ies şi urc la etaj, aud muzică. Se aude încet, dar ştiu că este ea. Urmez melodia şi ajung la vestiarul copiilor. Soţia mea este acolo, pregătind valizele, în timp ce se aude cântecul celor doi Alejandro ai ei, *Să nu mă părăseşti*, şi încep să cânt în gând versurile sfâşietoare pe care le ştiu pe de rost în timp ce simt că inima îmi bate cu putere.

Incapabil să-i spun ceva, intru, o salut şi îi şoptesc mai aproape:

— Ne-a plăcut întotdeauna această melodie, nu-i aşa?

— Da, spune ea fără să mă privească.

Mă apropii puţin mai mult, iar ea imploră:

— Nu, Eric... nu acum.

Am nevoie ca zidurile durerii ei să cadă, aşa cum spune melodia. Nu o pot părăsi. Nu vreau să mă părăsească şi ştiu că nu vrea să mă părăsească.

Dar ce se întâmplă cu noi?

Pentru prima dată după multe zile, Jud îmi vorbeşte, se deschide şi spune în şoaptă:

— Eric, de fiecare dată când închid ochii, îmi apare

imaginea cu tine şi Ginebra împreună, sărutându-vă, şi... nu... nu... nu mă lasă...

Îi blestem pe Ginebra şi pe soţul ei!

Ei şi numai ei sunt vinovaţi pentru situaţia noastră şi, conştient că Jud, până nu va uita ce s-a întâmplat, nu va veni la mine, şoptesc:

— Nu am niciun moment cu tine pe care să vreau să-l uit. Închid ochii şi te simt lângă mine sărutându-mă cu dragoste şi dulceaţă, închid ochii şi te văd zâmbind cu complicitatea noastră dintotdeauna şi ajung la disperare când îi deschid, te văd şi simt că nu se mai întâmplă nimic din toate astea.

Dragostea mea mă priveşte.

Ştiu că a înţeles ceea ce am spus, aşa cum ştiu că ştie că nu sunt genul de persoană care să vorbească despre sentimente. Dar ea mi-a schimbat viaţa, direcţia, m-a schimbat pe mine, aşa că, sigur de ceea ce simt, insist:

— Aşa cum spune piesa, voi face tot posibilul pentru ca tu să îţi aminteşti dragostea noastră şi să înveţi să uiţi. Am nevoie ca în mintea ta să fim doar tu şi eu. Doar tu şi cu mine, dragostea mea.

— Nu ştiu dacă vei reuşi, răspunde ea congestionată.

Cu gingăşie, îmi petrec mâna peste ovalul preţios al feţei ei şi, fără să o sărut, deşi mor să fac asta, şoptesc uitându-mă în ochii ei:

— Eşti micuţa mea, te iubesc şi voi reuşi.

Se uită la mine. Mă uit la ea. Şi, făcând un pas înapoi pentru a evita s-o dau în bară, iar ea să ajungă să mă respingă, ies din cameră în timp ce simt cum ochii, ochii mei blestemaţi care îi plac atât de mult, se umplu de lacrimi. Mă închid apoi în baia noastră, unde mă dezbrac, fac un duş şi plâng ca un adevărat fătălău.

După o noapte în care nu dorm ştiind că va fi ultima din multe altele petrecute cu ea, când ajungem la hangarul

unde se află avionul, de-ndată ce micul Eric urcă în avion cu Pipa, mă apropii de Jud, care o ţine pe Hannah în braţe pentru că doarme.

— Distracţie plăcută, spun eu în şoaptă.

— Mă voi distra, zice ea.

— O să-mi fie dor de tine, şoptesc disperat.

— Şi mie de tine.

Ne privim.

Ne privim astfel încât, în cele din urmă, şoptesc:

— Mor să te sărut, dar ştiu că nu trebuie să fac asta.

Ea clatină din cap dezaprobator, văd durerea din ochii ei şi-mi cere:

— Nu. Nu o face.

În acel moment, Pipa iese din avion şi, după ce o ia pe fetiţă, o duce înăuntru. Apoi, după o secundă de incertitudine, şoptesc:

— Sună-mă când ajungi la Jerez.

— Bine, consimte iubirea mea.

Apoi se întoarce, urcă prima treaptă şi atunci înnebunesc, îmi dau seama că pleacă, ea pleacă şi, apucând-o, sar peste tot ce am respectat în ultimele zile şi o sărut. Trebuie să-mi amintesc gustul ei, am nevoie de el. Şi, când gurile noastre se despart după sărutul rapid, îmi aşez fruntea pe a ei şi şoptesc înnebunit de durere:

— Îmi pare rău, scumpo, îmi pare rău, dar aveam nevoie de asta. Jud se uită la mine. Consimte. Nu spune nimic şi, întorcându-se din nou, dispare în avion. Răceala ei mă sparge în o mie de bucăţi.

Şi când, minute mai târziu, avionul începe să circule pe pistă şi, în cele din urmă, decolează, mă simt ca cel mai nefericit om de pe faţa pământului. M-a părăsit şi a refuzat să-şi amintească.

66

Două zile...

Au trecut două zile de când Jud a plecat şi viaţa mea e de rahat.

Abia dorm, la serviciu nu mă pot concentra şi când mă întorc acasă, chiar dacă Flyn, Simona, Norbert şi câinii sunt acolo, simt casa goală.

Noaptea, când Calamar doarme, Susto îmi ţine companie. Nu se separă de mine. Observ că îi este dor de Judith la fel cum îmi este şi mie dor şi, într-un mod de neînţeles, vorbesc cu el şi îi spun ce am pe inimă.

Susto nu se mişcă. Mă ascultă, mă sprijină şi eu, în schimb, îl răsplătesc cu şuncă York şi chiar îi permit să se urce cu mine pe canapea pentru a viziona un film.

Dacă Jud ar vedea acest lucru, nu ar crede.

În a treia zi, în timp ce sunt la birou, primesc un telefon.

Investigaţiile mele pentru a-i găsi pe Ginebra şi pe Felix au dat roade şi acum ştiu unde să-i găsesc, aşa că îl sun pe Frank, pilotul avionului meu, stabilesc să mă întâlnesc cu el la aeroport şi mă duc acolo. Cei doi mă vor auzi, tare şi clar.

Telefonez acasă, inventez o călătorie la Edinburgh şi mă îndrept spre Chicago. Înainte de asta i-am scris un mesaj lui Björn, care se află la Eurodisney împreună cu Mei şi copiii. Câteva clipe mai târziu, îmi sună telefonul şi, răspunzând, îl aud pe Björn.

— De ce naiba te duci în Chicago? întreabă el.

Pe moment, înjur şi mă răstesc:

— Mei nu te aude, nu?

— Nu. Este cu copiii într-un parc de distracţii şi...

— Nu-i spune nimic.

— De ce?

— Pentru că nu, Björn. Nu vreau ca Jud să ştie unde mă

duc. Cunoscând-o, va crede că merg pentru a face contrariul.

O tăcere ciudată se lasă între noi pe linia telefonică şi apoi prietenul meu spune:

— Ai grijă. Sună-mă când te întorci şi nu face nicio prostie, ai înţeles?

Zâmbesc trist şi afirm:

— De acord. Distracţie plăcută.

Acestea fiind spuse, întrerup comunicarea. Câteva minute mai târziu, cobor din maşină şi mă urc în avion. Trebuie să merg la Chicago.

După mai bine de unsprezece ore de zbor, de îndată ce ajung în acel frumos oraş, un şofer pe care l-am angajat mă aşteaptă în aeroport să mă ducă la Spitalul Mercy.

Când ajung acolo mă îndrept calm spre lifturi. Trebuie să merg la etajul cinci, camera 521.

Încet, dar sigur, odată ce ajung la uşa închisă a camerei, apăs pe clanţă şi intru. Imaginea pe care o găsesc este dureroasă. Jalnică. Ginebra este aşezată în pat, înconjurată de gadgeturi şi sedată. Văzându-mă, Felix se ridică dintr-odată de pe scaunul în care se află şi, privindu-mă, şopteşte cu lacrimi în ochi:

— Se simte foarte rău... foarte rău.

Mă uit la femeia care este prosternată în pat cu ochii închişi. Chiar şi în pragul morţii, ea are încă un magnetism special, dar, fără să-mi pese de starea ei, pentru că nici ei nu i-a păsat deloc de a mea, mă răstesc:

— Nu mă interesează deloc cum se simte ea, la fel cum nu mă interesează nici cum te simţi tu.

Felix consimte şi, după ce i-am aruncat o ultimă privire Ginebrei, îl iau de braţ şi îi spun:

— Să ieşim de aici. Oricât de furios aş fi, ei m-au învăţat să respect morţii.

De îndată ce ieşim din cameră, cu faţa morocănoasă şi

rece, îl conduc pe un Felix distrus într-o parte a etajului. Îi eliberez braţul şi, apropiindu-mi faţa de a lui, mă răstesc în cea mai rea versiune a mea de Iceman:

— Ce jigodie nenorocită eşti. Ţi-am spus că nu şi totuşi nu te-ai oprit până nu ai obţinut ce ţi-ai propus.

— Eric...

Furios din pricina trădării, îl împing în perete şi fără să-l las să vorbească, îi spun în şoaptă:

— Te urăsc, nenorocitule, aşa cum o urăsc şi pe ea. Şi, dacă există un Dumnezeu drept, ştiu că vă face să plătiţi, provocându-i sfârşitul.

— Eric... nu spune asta... plânge el deznădăjduit.

Dar tristeţea lui nu este a mea şi insist cu răceală:

— Nu ai respectat niciodată nimic şi pe nimeni. Te-ai crezut întotdeauna deasupra lumii, dar asta s-a terminat. Cel puţin cu mine s-a terminat. Şi, dacă sunt sincer cu tine, cred că s-a terminat şi pentru ea.

Disperare. Cuvintele mele îl aduc în pragul disperării şi continui:

— Mi-ai nenorocit viaţa. Mi-ai nenorocit existenţa. Şi nu-mi pasă cum este Ginebra. Nu-mi pasă dacă ea moare sau dacă tu mori. Mi se rupe de voi amândoi. Şi sunt aici pentru ca tu să ştii asta şi să te avertizez că, dacă te vei mai apropia în nenorocita ta viaţă de mine sau de vreunul de-ai mei, îţi jur pe viaţa mea că te voi nenoroci astfel încât vei regreta că m-ai cunoscut.

Şi, fără să spun mai multe, ca să nu-i sparg faţa chiar aici, mă întorc şi părăsesc spitalul fără să-mi pese de răceala cuvintelor mele şi de ceea ce mi-a ieşit chiar din inimă.

O oră mai târziu, când plecăm din Chicago, conştient că i-am spus ticălosului tot ce aveam de spus, închid ochii cu furie. Din fericire, nu îi voi mai vedea niciodată.

Zilele trec şi abia comunic cu Jud. Nu vreau să o

împovărez.

Noaptea, când Flyn doarme, mă plimb prin casă ca un suflet pierdut, amânând timpul pentru a merge în camera noastră. Ba chiar, într-o noapte dorm pe canapea. E aproape mai bine.

La birou, totul continuă ca de obicei. Muncă... muncă şi iar muncă.

Müller este o companie în creştere şi, în ciuda rezultatelor incredibile obţinute, asta nu mă bucură. Fericirea mea mi-o dă Judith.

Mă sună Björn. Este încă la Eurodisney, dar îşi face griji pentru mine. Ştie că nu mă simt bine şi încearcă să mă înveselească chiar şi de la distanţă şi îi mulţumesc din suflet.

Când închid, mă gândesc la prietenul meu. La fericirea sa. La următoarea sa paternitate, dar telefonul sună din nou. Văzând numărul, ştiu cine este. Tresar şi, răspunzând în grabă, salut:

— Bună, Manuel. Este ceva în neregulă cu Jud sau cu copiii?

Dar imediat îl aud pe socrul meu zâmbind şi răspunzând:

— Linişteşte-te, Eric, Judith şi copiii sunt bine.

Asta mă relaxează, îmi fac griji că li s-ar putea întâmpla ceva şi discutăm o vreme. Mă interesez de modul în care se simt şi sunt încântat să aflu că se distrează, chiar dacă nu sunt inclus în acea petrecere.

Îl ascult pe socrul meu când spune dintr-odată:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, dar ştiu că ceva o chinuieşte pe bruneţica mea şi nu-mi place să o văd aşa.

Faptul de a-mi imagina că poate şti adevărul mă jenează şi, masându-mi părul, răspund:

— Manuel, ascultă, eu...

— Nu, Eric, mă întrerupe el. Nu te-am sunat să-mi spui

ce s-a întâmplat între voi. Te-am sunat doar pentru a-ţi spune că, dacă o iubeşti, ar trebui să-i arăţi. Ştiu că bruneţica mea poate fi enervantă şi sigur te va scoate din sărite, dar ea...

— Ea este tot ce am mai bun, Manuel. Tot ce am mai bun, afirm eu, deschizându-mi inima în faţa lui.

Vorbim. Mă încurajează să vin la Jerez, dar sunt conştient că nu vrea să mă vadă. Nici nu vreau să-mi imaginez expresia ei sau scandalul pe care mi l-ar face dacă mă vede apărând acolo, dar apoi Manuel spune:

— Eu nu spun nimic. Dar bruneţica mea este o fată foarte drăguţă şi de gaşcă şi, dacă o văd singură la târg... ştii şi tu, un mic dans pe aici, un păhărel pe acolo...

Mă îngrijorez.

Dacă socrul meu mă sună şi-mi spune asta, înseamnă că are un motiv. Şi, fără să-mi pese ce poate crede soţia mea când mă va vedea apărând, afirm cu o încredere ca niciodată în viaţa mea:

— Mâine voi fi acolo.

Manuel izbucneşte în râs. Dacă fiica sa află despre acest apel, îl ucide.

— Nu mă aşteptam la mai puţin din partea ta, băiete, şi, apropo, acest apel nu a existat niciodată, bine? subliniază el.

Acum, cel care râde sunt eu şi, fericit cum nu am mai fost de zile întregi, răspund:

— Ce apel?

67

Flyn mă însoţeşte în călătorie. Compania lui mă reconfortează şi chiar mai mult văzându-i nerăbdarea.

Când ajungem la Jerez, murim de cald.

Cât de diferită este Germania de Spania.

Dacă eu sunt neliniştit, Flyn este cu atât mai mult. El aşteaptă cu nerăbdare să se reîntâlnească cu fraţii săi, bunicul său, unchii săi, verii săi şi cu şunca bună, în timp ce eu vreau doar să-mi văd soţia, pe micuţa mea, Jud.

Odată ce ajungem la iarmaroc, eu şi fiul meu coborâm din maşină. Târgul, plin de felinare multicolore, cai, sărbătoare şi muzică, este plin de viaţă şi eu, emoţionat, încerc să ţin pasul. Vreau ca soţia mea să mă vadă fericit.

Când ne apropiem de standul în care Manuel mi-a spus că sunt, picioarele mele încetinesc şi dintr-odată aud:

— Oh... oh... oh... Geyperman al meu a venit.

Când aud asta, blestem. Sebas!

Şi, când mă uit în lateral, văd că prietenul guraliv al soţiei mele se apropie de mine şi după ce mă sărută de două ori şopteşte:

— Eşti mai impresionant decât un Peralta, să trăiască mama care te-a născut.

Zâmbesc, nu mă pot abţine şi îl salut:

— Bună, Sebas, ce bucurie să te văd.

— Bucuria este de partea mea şi a întregului meu corp.

Râd, râde şi, după ce l-am prezentat pe Flyn, care îl priveşte uimit, spune:

— Muierea se află în ultimul stand din spate, în stânga.

Îi mulţumesc pentru informaţii şi, odată ce reuşesc să mă detaşez de el, Flyn, care este nerăbdător, spune începând să alerge:

— Să mergem, tată. Este cea de acolo.

Dau din cap aprobator, ştiu care este standul, dar dintr-odată mă stresez.

Dacă Jud mă va certa când mă va vedea?

Şi dacă nu vrea să mă vadă?

Flyn, care mă observă, pare să-şi dea seama ce gândesc şi, apropiindu-se, şopteşte:

— Tati, mami trebuie să te ierte. Nu îţi face griji.

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc. Fiul meu este prea tânăr pentru a şti cât de dificile sunt uneori relaţiile personale şi răspund:

— Ascultă, Flyn. Dacă mama...

— Tati, mama te iubeşte şi când te va vedea, chiar dacă face o faţă ciudată, ştiu că va fi fericită. Vei vedea!

Pozitivitatea ei, cea pe care Jud a fost hotărâtă să ne-o arate în ultimii ani, îmi dă putere şi, respirând, spun:

— Haide, să mergem.

Mai sunt doar câţiva metri până la stand şi îmi aud bătăile inimii. Cred că rar mi s-a întâmplat să fiu atât de emoţionat în viaţa mea, când, dintr-odată, o văd. Îmi văd bruneţica. Este frumoasă, strălucitoare şi îl aud pe Flyn strigând entuziasmat:

— Bunicule!

Jud îl aude şi el, pentru că instinctiv se întoarce şi, când îl vede, clipeşte. Nu-i vine să creadă că băiatul este aici; apoi aud:

— Unchiule Eric!

O văd pe Luz. Micuţa, care nu mai este atât de mică, aleargă spre mine, iar apoi Jud, urmând-o cu ochii, mă vede. Îşi fixează ochii negri asupra mea şi rămâne blocată. Nu se aştepta să mă vadă aici, cum nu se aştepta să-l vadă şi pe Flyn.

Îmi îmbrăţişez nepoata, care, în timp ce mă sărută, spune:

— Dar, unchiule Eric, ce plăcut să te văd aici!

O sărut pe Luz, fetiţa neascultătoare pe care am văzut-o crescând şi care este acum o adolescentă înaltă şi, privind-o, şoptesc:

— Ce frumoasă şi drăguţă eşti, scumpa mea.

— Ştiu, spune ea. Şi, arătând spre un grup de băieţi, spune: Îmbrăţişează-mă din nou, Tito, astfel încât idiotul

de acolo îmbrăcat în albastru să se dea de ceasul morţii şi să creadă că eşti iubitul meu.

Mă uit la ea, blocat.

Dar ce îmi cere nebuna asta?

După câteva clipe, se eliberează din braţele mele şi aleargă la Flyn chemându-l pe un nume pe care prefer să nu-l amintesc. Fără îndoială, Luz ştie mai multe despre propriul meu fiu decât am ştiut eu multă vreme.

Apoi socrul meu, Pachuca, Raquel, cumnatul meu, Bicharron şi jumătate de casă mă întâmpină. Toată lumea ştie cine sunt, inclusiv nişte femei pe care nu le cunosc deloc şi care, încântate, mă sărută şi mă îmbrăţişează. Pentru numele lui Dumnezeu, ce le mai place spaniolilor să se sărute. Mai târziu, îi pup pe micuţii mei, sunt fericiţi să mă vadă şi zâmbesc, dar soţia mea încă nu se apropie de mine.

Ole! cum se spune pe aici.

Mă uit din nou la Judith. Ochii ei sunt îngustaţi. Semn rău... semn rău...

Nu s-a mişcat. Nu a zâmbit. Nu ştiu nici măcar dacă respiră, în timp ce în jurul nostru oamenii dansează, bat din palme şi cântă însufleţiţi.

Raquel se apropie de ea. Îi vorbeşte. Amândouă se uită la mine şi văd că mâna lui Jud i se îndreaptă spre gât.

Umflăturile!

Bea. Bea un pahar. Două...

De ce bea atât de mult?

Socrul meu se uită la mine. Cred că i se face milă de mine şi şopteşte:

— Hazul pe care îl are bruneta mea... Nu mai este nimeni ca ea!

Consimt. Chiar că nu-i nimeni!

Şi, văzând că nu se apropie de mine, mă hotărăsc să fiu eu cel care se apropie de ea şi, când mă duc să o salut,

spune dintr-odată:

— Bună, tâmpitule.

Grozav!

Ce întâmpinare. Dar nu contează. Cunoscând-o, acesta este preludiul a tot ce voi avea de înghiţit. Dar nu contează. Pentru ea, înghit orice.

Faptul de a vedea cum unii bărbaţi din grupul ei şi pe care nu îi cunosc o privesc, mă face gelos. Sunt soţul ei şi, din moment ce am nevoie să ştie toată lumea acest lucru, o cuprind de talie când îmi spune:

— Nici să nu te gândeşti.

Bine... bine...

Să nu mă ia cu acest subiect, căci, dacă e ceva ce nu ştiu să gestionez, aceasta este gelozia.

Faptul de a vedea cum se uită toată lumea la noi mă supără şi, amintindu-mi ceva ce mi-a spus mereu când nu am vrut să merg la târg, şoptesc:

— Draga mea... jumătate din târg se uită la noi. Vrei bârfe care să se spargă în capul tatălui tău?

Jud clatină din cap dezaprobator, ştie că am dreptate. Şi, permiţându-mi contactul, o atrag spre mine şi o sărut.

Da!

Sărutul nostru provoacă aplauze şi asta mă încurajează, iar atunci când îmi separ buzele de ale ei, care, judecând după privirea ei, ştiu că vrea să-mi tăbăcească fundul, salut câţiva cunoscuţi care sunt în grup.

Judith abia vorbeşte, doar bea, şi întreb:

— Ce bei?

Se uită la pahar cu o anumită indiferenţă şi răspunde:

— Chiar acum, un Solera.

Încurajat de grup, îmi schimb whisky-ul cu un Tio Pepe. Bine, da, este foarte bine, dar nu este ceea ce beau de obicei. Cu toate acestea, îl iau.

Fără să mă mişc de lângă soţia mea, văd cum ceilalţi

cântă, dansează, glumesc, râd şi se bucură, în timp ce încerc să mă integrez. Dar, la naiba, sunt incapabil. Sunt complet aritmie când bat din palme. Sunt neamţ! Şi, când nu mai suport, după un semnal al socrului meu, care mă cunoaşte foarte bine, mă îndepărtez şi mă aşez cu el. Prefer asta.

— Mă bucur să te văd aici, băiete.

Zâmbesc cu plăcere şi, privindu-i pe micuţii mei adormiţi în cărucioarele lor, răspund:

— Nu ştiu dacă şi bruneţica ta se bucură.

Socrul meu se uită la fiica sa şi zâmbeşte. Ridică din umeri şi afirmă:

— Te asigur că se bucură. Dar este *a naibii*, la fel ca mama ei.

Râde. Nu prea ştiu ce înseamnă acest cuvânt, dar îmi imaginez că ar însemna ceva de felul *furioasă* sau aşa ceva.

Aş vrea ca Jud să se aşeze lângă mine, dar nu vine. Preferă să fie cu grupul său de prieteni în loc să stea cu mine, iar asta îmi spune că nu este fericită să mă vadă. Rahat!

Pe măsură ce trece noaptea, sunt conştient de cât de mult bea fetiţa mea.

Dar de ce atât de mult?

Şi, când nu mai pot tăcea, mă apropii de ea şi îi şoptesc la ureche:

— Nu crezi că bei prea mult?

Soţia mea se uită la mine. Îmi spune colega. Îmi transmite faptul că este bine şi, pentru a nu o stârni, mă întorc la tatăl ei şi mă aşez din nou. Cred că tăcut sunt mai chipeş.

Cu toate acestea, când o văd ieşind în grabă din stand cu o sticlă de apă în mână, ştiu ce se întâmplă. Manuel, care o observă şi el, se ridică şi, oprindu-l, spun:

— Nu îţi face griji. Mă duc eu.

Pe măsură ce ies, mă asigur dacă fetiţa mea vomită într-o parte. Mă grăbesc să o ajut. O ţin de frunte şi îmi fac griji pentru ea şi, când termină, îşi şterge gura cu un şerveţel pe care i-l dau şi, deschizând sticla de apă, îşi clăteşte gura şi spune:

— Păcat de şuncă!

Nu-mi vine să cred ce aud.

Nu mă interesează nici cât negru sub unghie de şuncă. Singurul lucru care mă interesează este ea, iar apoi intrăm într-o dezbatere dacă ar trebui sau nu să bea mai mult. În mod logic, ea mi se opune.

Asta mai lipsea!

Raquel, pe care cred că a anunţat-o tatăl ei, ajunge la noi şi, înainte de a spune ceva, îi cer să rămână cu copiii pentru că vreau să o duc pe Judith la Villa Morenita. Cumnata mea este de acord şi soţia mea refuză.

Nu mă aşteptam la altceva!

Dar nu. Nu am de gând să o las să scape cum vrea ea şi, cu ajutorul lui Raquel, îmi ating, în sfârşit, scopul şi o duc acolo.

Când reuşesc să o duc în maşină, Jud se uită la mine şi în timp ce îmi spune:

— Tocmai mi-ai stricat cheful, amice. Suntem la târg şi vreau să mă distrez.

Nu răspund. Nu-mi pasă ce spune ea.

Ea nu este bine. Trebuie să se odihnească, văd asta pe chipul ei în timp ce conduc spre vila noastră.

La sosire, decid să o port în braţe. Jud este de acord şi, odată ce intrăm în casă, mă împinge la perete şi şopteşte:

— Bine. Sunt cam ameţită, cu atâta du-te-vino.

Amuzat, mă bucur de contactul nostru şi apoi ea, pe un ton care mă înnebuneşte, şopteşte:

— O să profiţi de mine? O să-mi scoţi hainele, o să-mi

rupi chiloţii şi o să faci ce vrei să-mi faci? Pentru că, dacă este aşa... rău... rău... vei face foarte rău!

Faptul de a auzi ceea ce propune după atâta timp fără să se apropie, mă excită.

Ei bine, într-adevăr, când nu mă excită Judith?

Şi chiar dacă vreau cu adevărat să fac toate astea pas cu pas, dau din cap dezaprobator şi îi spun că o duc în pat. Dar Jud revine în control:

— Nu vrei să mi-o tragi?

Doamne... nu-mi uşurează deloc situaţia.

Dar nu. E beată şi nu vreau să mă acuze de nimic a doua zi. Însă ea continuă. Nu se opreşte.

— Mă vrei... te cunosc, tâmpitule... mă vrei.

Oh... nu ştiam că am controlul pe care îl exercit asupra mea.

Ea râde. Ne pierdem echilibrul, dar reuşesc să mă îndrept înainte de a ateriza pe pământ.

Odată ce ajung în cameră şi o aşez pe pat, îi scot cizmele şi o încurajez să se întindă.

— Trebuie să-mi scot rochia, spune ea. Miroase a tocană, nu simţi?

Nu miros nimic.

Văd doar cea mai mare ispită a mea, mai irezistibilă ca oricând, şi pe mine ca pe un tâmpit, care-şi reţine cele mai de bază instincte.

La naiba, ce greu e!

La final, o ajut să-şi scoată rochia de flamenco, va dormi mai bine aşa, iar în acel moment se uită la mine şi îmi cere:

— Sărută-mă!

Mă uit la ea. Zâmbeşte.

La naiba... nu pot rezista!

Va fi o greşeală dacă o fac.

Dar sunt atât de nevoiaş...!

Nu... nu am de gând să o fac.

Dar la naiba... Am nevoie de soţia mea.

Şi când se lipeşte de mine... ştiu că sunt pierdut. Total pierdut.

Sunt conştient că alcoolul vorbeşte în locul ei şi, când floarea care îi cade de pe frunte se lipeşte de ochiul meu, reacţionez şi, fără să vreau să o ascult, răspund:

— Nu, Jud. Mai bine te întinzi şi te culci.

Lacrimile îi umplu ochii în zecimi de secundă.

Plânge? Dar nu râdea acum câteva secunde?

Mama mea, ce beată e.

Şi când o fac să se întindă şi îmi reprim dorinţa, mă aşez în fotoliul din faţa patului şi o privesc fără să mă mişc până când adoarme. Trebuie să-i reamintesc dragostea noastră.

De-ndată ce o observ liniştită, îl sun pe Juan Alberto. Vorbesc cu el şi, după ce îi cer să aibă grijă de copii şi să-mi aducă hainele lui Judith la vilă, decid să-mi scot fetiţa pentru o zi sau două. Mă va însoţi, fie că-i place sau nu. Trebuie să vorbim.

După ce închid, fac un duş, am nevoie de el. Când ies gol din baie, ea încă doarme şi, deschizând dulapul pe care îl avem acolo, îmi pun nişte chiloţi şi zâmbesc când văd cămaşa pe care mi-a cumpărat-o cu ani în urmă la Rastro şi pe care scrie „Tu eşti cel mai bun din Madrid”.

Sper că, atunci când îl va vedea pe mine, îşi va da seama şi asta o va face să-şi amintească cât de mult ne iubim.

Câteva ore mai târziu, când se trezeşte, aşa cum mi-am imaginat, văzându-se în pat, în vila noastră şi fără rochie, totul pică pe mine! Până o conving că nu s-a întâmplat nimic şi se uită la cămaşa pe care o port. Da!

Când vede aici hainele care erau în casa tatălui său şi îi spun planurile mele, se enervează. Nu vrea să vină cu mine, dar, privind-o, insist:

— Ascultă, draga mea, sunt aici pentru că nu pot fi fără tine şi te asigur că voi face tot posibilul pentru ca amintirile noastre să-ţi inunde mintea şi să uiţi ce nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Am vorbit cu tatăl tău şi sora ta şi ei vor avea grijă de copii până mâine, când ne vom întoarce.

Judith protestează. Ar fi fost ciudat să nu o facă, dar până la urmă o conving. Vine cu mine şi ştiu că lasă de la ea.

Deja în maşină, am pregătit muzica, printre altele, a celor doi Alejandro şi, de îndată ce pornesc, spun, privind-o:

— Cândva o tânără frumoasă mi-a spus că muzica îmblânzeşte fiarele.

Comentariul meu o face să zâmbească.

Da... da... da... a zâmbit!

Este calmă, liniştită. Călătoria se petrece într-un mod plăcut şi, când vede că mergem la Zahara de los Atunes, zâmbeşte din nou.

Doamne... ce fericit mă face să o văd!

De îndată ce ajungem în acel preţios loc atât de special pentru noi, ieşim din maşină şi mergem mână în mână şi, văzând o florărie, îmi spune că mama ei planta acolo nişte flori şi, fără ezitare, cer un buchet de hibiscus.

Florăreasa ne întreabă ce culoare dorim, iar Judith răspunde rapid:

— Roşu.

Dragostea mea râde din nou. Vreau să o sărut, vreau să o îmbrăţişez, dar nu îndrăznesc. Cu ea nu ştii niciodată. Trebuie să aştept ca ea să facă primul pas şi apoi voi face restul vieţii mele toţi paşii pe care trebuie să-i fac.

Mergem să mâncăm şi când îi propun să comande o porţie mică de şuncă care îi place, îmi scoate ideea din cap. Asta mă surprinde. Jud iubeşte şunca, dar nu vreau să

intru în dezbatere, aşa că nu o voi mai menţiona. Dar asta chiar mă surprinde.

După prânz, decidem să mergem la o plimbare pe plajă.

Plaja Zahara este o minunăţie, are un nisip alb fin, care se topeşte cu picioarele noastre, în timp ce mergem, iar eu, gata să fac orice pentru ea, îi reamintesc.

Nu ştiu cât de mult am mers, ştiu doar că mă bucur în timp ce vorbim, până când ea îşi lasă buchetul roşu de hibiscus pe plajă şi ne aşezăm.

Ne amuzăm când îi reamintesc cum ne-am cunoscut şi ea râde de guma pe care mi-a pus-o în gură. Şi eu zâmbesc. Apoi ne amintim de apariţia lui Susto, de sarcina cu Eric, cu Hannah, de vremurile bune cu prietenii, de tortul cu ciocolată de pe fundul ei. Şi apoi, fără să mă aştept, femeia care mă face un bărbat diferit mă îmbrăţişează şi mă sărută.

Da... da... da...

Ea a făcut primul pas. Acum, eu îi voi face pe cei necesari.

Un sărut duce la altul...

O mângâiere la alta...

O privire la...

Şi, când ochii noştri se întâlnesc, şoptesc:

— Nu te-aş înşela niciodată cu nimeni, draga mea. Te iubesc atât de mult, încât pentru mine este imposibil să fiu cu altcineva şi te asigur că ceea ce s-a întâmplat cu Ginebra este ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit să se întâmple.

Judith mă ascultă. În sfârşit! Şi, împletindu-şi degetele în părul meu, răspunde:

— Ştiu... Ştiu, dragul meu.

Doamne, ştie!

Mă crede!

În sfârşit, mă crede!

Auzul acestor cuvinte mă face foarte fericit. Foarte... foarte... fericit. Şi din moment ce nu vreau să existe secrete între noi, îmi mărturisesc călătoria la Chicago. Asta o surprinde şi îi spun că trebuia să-i rănesc aşa cum ei ne-au rănit pe noi. Puţin mai mult.

Soţia mea mă ascultă...

Soţia mea mă priveşte...

Soţia mea înţelege, în cele din urmă, că nu eu am provocat ceea ce s-a întâmplat şi, privindu-mă, subliniază:

— Ascultă, dragul, nu am pentru ce să te iert. Aşa cum mi-a spus de curând o bună prietenă, lucrurile care merită în viaţă nu sunt niciodată simple. Să uităm de acei oameni răi. Faptul că ne iubim, amintirile şi momentele noastre împreună sunt mult mai puternice şi mai adevărate decât orice s-ar fi putut întâmpla.

Doamne... cât de mult mi-am dorit s-o aud spunând asta şi şoptesc:

— Te iubesc...

Şi, da, ne iubim.

Ne iubim şi avem nevoie unul de celălalt. Împreună suntem puternici, foarte puternici. Şi, deşi ea vrea să-mi spună ceva, nu o las şi îi propun să mergem la un hotel. Fără ezitare, Jud acceptă şi, după ce ne ducem la unul din spatele nostru şi luăm o cameră, norocoşi şi fericiţi, ne îndreptăm spre el.

În timp ce închidem uşa, pasiunea pune stăpânire pe noi.

La naiba, ce minunat.

Ne sărutăm. Ne scoatem hainele şi ne mângâiem reciproc, până îmi amintesc că am ceva în buzunarul pantalonilor şi, scoţându-l, spun:

— Este al tău, pune-ţi-l.

Fetiţa mea se uită la inelul ei, cel pe care l-a adorat dintotdeauna, şi, pe măsură ce şi-l pune, entuziasmat să o

simt din nou a mea, îi smulg chiloţii, făcând-o să râdă şi şoptesc:

— Acum, da, micuţo. Acum suntem din nou tu şi eu.

Începe jocul dintre noi.

Suntem dornici. A trecut prea mult timp de când nu ne-am mai mângâiat.

Încântat, iau un hibiscus roşu din buchet şi încep să-l trec peste frumosul şi ispititorul corp al soţiei mele. Dragostea mea oftează şi mă bucur de oftaturile ei.

Mi-au lipsit!

Şi când hibiscusul trece peste sexul ei epilat şi preţios şi îi introduc jucăuş tulpina, văzând cum Jud se uită la mine, şoptesc încântat:

— Cere-mi orice vrei şi ţi-l voi da. Dar numai eu, dragostea mea. Doar eu.

Jud zâmbeşte. Se deschide ca o floare pentru mine şi, arătându-mi acea parte senzuală, nebună şi dezinhibată pe care o iubesc la ea, imploră:

— Trage-mi-o.

La naiba! Cât îmi place să-mi ceară asta.

Sunt pe cale să o fac când mă apucă de păr şi, cu o dorinţă de nestăvilit, mă aduce mai aproape de gura ei şi îmi cere:

— Trage-mi-o ca un animal pentru că ţi-o cer.

Razna... O iau razna şi o sărut.

Îi iau buzele cu o foame de neoprit, în timp ce preţioasa mea soţie mi se dăruieşte mie în acelaşi mod în care mă dăruiesc ei.

Mulţumită, ea se apucă de barele patului şi îşi întinde senzual coapsele pentru mine. Mă incită, mă înnebuneşte şi, tare cum sunt, îmi aduc penisul în centrul dorinţei ei fierbinţi şi umede şi, ţinându-mă de bare, mă afund în ea într-un mod agresiv şi animalic.

Da!

Judith ţipă. Şi eu la fel. Şi animalele sălbatice care locuiesc înăuntrul nostru pun stăpânire pe noi în întregime şi ne-o tragem. Ne-o tragem ca nişte sălbatici adevăraţi.

Plăcere!

Jud se arcuieşte, ţipă, oftează pentru mine, în timp ce eu mă bucur şi vibrez în urma posesiei ei şi, când o fac să se uite la mine, pierzându-mă în ochii aceia negri, fermecători, care mă fac să mă îndrăgostesc, şoptesc:

— Gura ta este numai a mea şi a mea numai a ta şi aşa va fi întotdeauna.

Îmi sărut soţia, dar când o fac, văd în ea un gest ciudat. Un gest care durează doar câteva secunde şi pe care mă hotărăsc să îl ignor. Nu este nimic mai important decât ea şi eu.

După acest prim asalt, urmează al doilea, al treilea şi toate acelea care urmează. Eu şi Jud suntem insaţiabili şi, ca întotdeauna, doar privindu-ne unul pe celălalt suntem gata să ne bucurăm de o mie de ori mai mult.

În noapte, aud stomacul fetiţei mele şi comentez amuzat:

— Cred că trebuie să o hrănesc pe leoaica din tine sau la următorul asalt mă vei devora.

Dragostea mea zâmbeşte, ce zâmbet frumos are, şi afirmă:

— Da. Adevărul este că mi-e foame.

Mă ridic gol din pat. Conştient că soţia mea mă observă, mă arăt în timp ce ridic meniul hotelului pentru a vedea ce vrem să mâncăm şi, când mă întorc lângă ea şi sugerez să comandăm şuncă, ea se uită la mine şi şopteşte:

— Eric, am ceva să-ţi spun.

Mă sperii, văzându-i seriozitatea. Ce i se poate întâmpla? Şi întreb aproape fără să respir:

— Ce se întâmplă, draga mea?

Se scarpină pe gât.

Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce este în neregulă cu ea?

— Şunca mă dezgustă, spune ea atunci. Dar mă dezgustă într-un fel pe care nu ţi-l poţi imagina.

Mă uit la ea. Asta este problema?

Şi, atunci când respir şi zâmbesc la auzul acestor vorbe, dintr-odată spune:

— Sunt însărcinată!

Mă uit la ea... La naiba!

Nu pot respira... La naiba!

Se uită la mine... La naiba! Şi văzându-mi deconcertarea, şopteşte:

— Îmi pare rău... îmi pare rău... îmi pare rău... Nu ştiam când să-ţi spun. Ştiu că este ceva la care nu ne aşteptam, ceva ce nu am programat şi că este o nebunie să mai avem un copil.

Da... este cu siguranţă o nebunie...

Dar ce nu este o nebunie între mine şi ea?

— Doamne, Eric, vor fi patru copii, patru!

Îi iau mâna de la gât... şi-l distruge şi insistă:

— Am aflat despre sarcină după ce s-a întâmplat totul şi eu... eu...

Voi fi din nou tată!

Din nou!

Şi, uitând tot ce s-a întâmplat, mă concentrez asupra femeii din faţa mea şi gâtul ei este plin de umflături şi o iau razna.

Ea. Doar ea reuşeşte să facă totul incredibil, iar un nou fiu al nostru va fi o binecuvântare! Aşadar, ridicând-o din pat, o îmbrăţişez nebun de bucurie şi, îngrijorat pentru sarcina ei şi de modul în care va fi, o întreb:

— Draga mea... draga mea... eşti bine? Dar de ce nu mi-ai spus înainte?

Vorbim. Emoţionaţi de vestea minunată, ne concentrăm

asupra ei până când, după ce mi-am amintit că vrea litri şi litri de anestezie în ziua naşterii, şoptesc fericit:

— O să te omor cu sărutări, domnişoară Flores. Ţi-am tras-o ca o brută, ca un animal. Cum de mi-ai permis?

Jud râde, plânge, se emoţionează. Dar cum de nu mi-am dat seama până acum? Şi ea răspunde:

— Copilul este foarte mic şi eu am nevoie de tine. În plus, tu însuţi mi-ai spus: „Cere-mi orice vrei, şi eu îţi vei oferi”, iar eu, pur şi simplu, ţi-am cerut ce vreau.

O sărut, îmi devorez soţia şi, din nou, facem dragoste.

68

A doua zi la întoarcerea la Jerez, suntem fericiţi.

Împăcarea noastră este un fapt şi un bebeluş este pe drum.

Ce mi-aş mai putea dori?

Când ajungem acasă la soţia mea şi le dăm vestea, toată lumea sare bucuroasă şi fericită, toată lumea ne felicită, dar îmi dau seama că Raquel şi Jud şuşotesc ceva.

Despre ce-or vorbi?

În noaptea aceea ne întoarcem la târg fără copii. Socrul meu rămâne acasă cu toţi nepoţii săi, care sunt deja foarte mulţi. Soţia mea este frumoasă în rochia sa albă şi roşie de flamenco, iar eu merg cu ea la braţ mândru şi fericit, deşi, când îl întâlnim pe prietenul ei Sebas, îmi vine să fug.

Dar omul acela trebuie întotdeauna să-mi sufle-n ceafa?

Preţ de câteva ore ne distrăm şi spun noi pentru că şi eu mă distrez şi, în timp ce o văd pe fata mea bucurându-se de târgul de pe pământul ei, eu mă bucur de ea.

La un moment dat, când mă duc cu cumnatul meu să iau ceva de mâncare, văd toaletele portabile şi, având în vedere urgenţa pe care o am, îi spun să o ia el înainte. Îl

ajung din urmă imediat.

Odată ce intru într-una din toaletele mici, fac ceea ce numai eu pot face pentru mine, când aud vocea cumnatei mele. Vai, ce neruşinată este!

— Ţine uşa, nu se închide bine şi nu am chef să-mi vadă păsărică.

— Bineeeee, răspunde vocea lui Judith.

Zâmbesc. Uau, ce cuplu.

Împreună sunt un caz; dar apoi cumnata mea spune printre altele:

— Problema sarcinii, văd că a ieşit bine, dar cum i-a picat faptul că te-ai implicat cu tipul acela seara trecută? Ştiu că a fost un sărut şi puţin altceva, dar la cât de gelos şi de posesiv este soţul tău, ce ţi-a spus?

La naiba!

Mi se întrerupe urinarea.

Eh... eh... un moment!

Cum adică soţia mea s-a implicat cu un tip şi nu mi-a spus nimic?

Mi se întoarce stomacul pe dos.

Nu. Fetiţa mea nu ar fi putut face asta. Ea, nu.

Închid ochii şi respir, trebuie să respir şi apoi aud vocea lui Judith, care răspunde:

— Nu i-am spus. Am fost amândoi atât de fericiţi de împăcarea noastră şi de copil, încât nu am putut să-i spun.

La naiba...

Nu cred. A făcut-o!

Soţia mea s-a culcat cu altcineva şi... şi... mă sprijin de toaleta portabilă.

— Oh, jucăuşo...

— Sunt chinuită de asta, Raquel. Mă simt groaznic. Mi-am pierdut capul. Am vrut să mă răzbun pe Eric pentru tot ce s-a întâmplat şi, ei bine... s-a întâmplat sărutul şi puţin altceva. Şi apoi el... a venit să mă recucerească şi m-am

gândit că poate...

Nu mai suport!

Cu o palmă, deschid uşa toaletei portabile şi, după lovitura dată, ele mă privesc uimite.

Ochii mei şi ai soţiei mele se întâlnesc. Văd uimirea ei. Frica ei.

Mânia mea este cumplită, ştiu, ea m-a dezamăgit şi eu mă răstesc:

— Judith...

Chipul său mă anunţă cât de rău se simte şi spune în şoaptă:

— A fost o prostie, dragul meu, eu...

Dar eu nu mai văd. Nu mai aud.

Ce mi s-a întâmplat mie a fost involuntar. Nu l-am căutat. Nimic de-a face cu ceea ce ea a căutat şi a făcut. Şi, după ce strig la ea să tacă, mă îndrept spre parcare.

Trebuie să plec sau pot cauza ceva mai rău decât masacrul din Texas, la Jerez.

Cu paşi mari ajung la maşină, dar ea mă prinde din urmă şi ne certăm. Din nou ne certăm.

Dar oare nu putem trăi fără probleme?

Judith vorbeşte, încearcă să se explice, îşi scarpină gâtul. Este agitată, dar nu o ascult. Mă doare să ştiu că a căutat un bărbat şi s-a culcat cu el ca să se răzbune pe mine, mă doare excesiv şi mă răstesc:

— Plec. Mă întorc la München.

— Te rog... te rog... ascultă-mă...

Mă atinge, mă apucă. Dar, nedorindu-mi atingerea ei, o smucesc şi-i spun:

— Lasă-mă în pace, Judith. Nu acum.

Paralizează. Nu-mi pasă.

Şi după ce mă urc în maşină, pornesc şi plec. Nu suport să o văd. Nu acum.

Se aude muzica ei, cea pe care eu însumi m-am străduit

să o fac să o asculte pentru a o face să-şi amintească şi, furios, scot CD-ul şi îl arunc pe fereastră. Acum, cel care nu vrea să-şi amintească sunt eu.

Când ajung la casa socrului şi sun, când deschide, bărbatul spune cu amabilitate:

— Eric... ce faci aici?

Îl privesc. Nu ştiu dacă să-i explic sau nu, dar, confuz, izbucnesc:

— De ce m-ai chemat aici?

Manuel clipeşte, nu cred că ştie ce să-mi răspundă, dar la final spune:

— Pentru că trebuia să fii aici. Fiica mea avea nevoie de tine.

Consimt. Intru în casă şi, când închide uşa, fără să ridic vocea, întreb:

— Chiar crezi că fiica ta avea nevoie de mine sau ai vrut să nu se culce cu alţii?

Chipul lui Manuel se înăspreşte şi spune:

— Nimeni nu vorbeşte fără respect despre fiica mea în casa mea, ai înţeles?

Blestem. Ce fac?

De ce îi vorbesc astfel acestui om bun?

Şi, fără să vreau să vorbesc în continuare cu el sau cu altcineva, zic:

— Te rog, Manuel, anunţă-l pe Flyn. Ne întoarcem la München.

Mă priveşte confuz, nu ştie ce să facă şi insistă:

— Ce se întâmplă, Eric?

Furia din urma celor întâmplate creşte şi eu mă răstesc supărat în timp ce mă duc în fundul casei să-l caut pe Flyn:

— Să-ţi spună fiica ta când o vezi. Aşa nu dovedesc eu o lipsă de respect.

Când ajung în camera din spate, îi văd pe Luz şi pe băiat jucându-se Play şi, trăgând cablurile din perete, spun:

— Flyn, ia-ţi lucrurile, hai să mergem!

— Unchiule... ce nesuferit eşti. Dar ce faci? strigă Luz.

Fiul meu se uită la mine, îmi cunoaşte privirea şi mă întreabă:

— Ce se întâmplă, tată?

— Ia-ţi lucrurile şi hai să mergem.

— Unchiule, ce agonie, eram pe punctul de a câştiga! insistă Luz.

Mă uit la fată, atât de furios, încât tace. Cred că este prima dată când mă vede atât de furios şi, când Flyn termină de strâns lucrurile, îi spun apucându-i geanta:

— Să mergem.

Când ieşim din cameră, o găsesc pe Jud la uşă cu tatăl său. Nu ştiu cum a venit de la târg, dar este total congestionată; îi întind geanta lui Flyn şi spun:

— Du-te la maşină. Voi veni şi eu imediat.

Jud se uită la mine. Respiră accelerat. Îşi zgârie gâtul înroşit. Se uită la băiat şi el, cu jumătate de glas, întreabă:

— Mamă, ce se întâmplă?

Jud va plânge. Îmi dau seama după faţa ei, dar se abţine. Ştie că a dat-o în bară. Ştie că ar fi trebuit să-mi spună asta şi, dându-i băiatului un sărut pe cap, spune:

— Fă ce zice tatăl tău. Nu îţi face griji, nu se întâmplă nimic.

Flyn se opune, nu înţelege nimic, până când Judith spune, în timp ce vorbesc la telefon cu pilotul meu pentru a-l anunţa că vreau să fie pregătit la aeroport pentru a decola imediat:

— Tată, poţi să îl conduci pe Flyn până la maşină? Luz, mergi cu ei.

Manuel se uită la noi. Este la fel de nedumerit ca şi copiii şi, după ce o trage pe Luz să meargă cu ei, Judith şi cu mine rămânem singuri. Închid apoi telefonul şi spun:

— I-aş lua cu mine pe Eric şi pe Hannah, dar nu vreau

să-i sperii trezindu-i acum.

— Eric...

Clatin din cap dezaprobator, nu vreau acum explicaţii; ridic mâinile şi îi poruncesc să tacă.

Nu mă aşteptam la această trădare. Nu din partea ei. Şi, fixând-o cu privirea mea cumplită, mă răstesc:

— M-ai dezamăgit aşa cum nu am crezut niciodată că mă poţi dezamăgi.

Nervoasă şi tulburată, Jud îşi zgârie gâtul înroşit. Rămân impasibil şi nu o opresc; apoi mă imploră cu lacrimi în ochi:

— Eric, nu pleca. Să vorbim despre asta. Am făcut o greşeală, dar...

— O greşeală! strig ieşit din minţi. Marea ta greşeală a fost să faci conştient ceea ce ai făcut şi apoi să nu-mi spui nimic despre asta.

Jud se explică, încearcă să se conecteze cu mine. Nu mă lasă să părăsesc casa tatălui său, mă împiedică. Dar sunt rănit, foarte rănit şi-mi pronunţ hotărârea:

— Ai spus că te-ai ars şi, fără îndoială, acum eu m-am ars. Şi da, Judith, sunt teribil de supărat. Atât de supărat, încât ar fi bine să plec înainte de a face un spectacol în faţa copiilor noştri şi a familiei tale. Şi acum, dacă te dai la o parte, voi pleca, pentru că cel care nu vrea să te vadă acum sunt eu.

Nu se mişcă, nu mă ascultă şi, în cele din urmă, trebuie să fiu eu cel care o dă la o parte.

Odată afară, Manuel se apropie de mine şi, oprindu-mă, şopteşte:

— Băiete, nu eşti în stare să conduci.

Consimt, ştiu asta, dar trebuie să mă îndepărtez de fiica lui şi răspund:

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit urât, dar trebuie să plec, Manuel.

Omul îmi dă o îmbrăţişare. Apoi Luz. În felul lor, îmi spun

că mă iubesc, că se aşteaptă să mă întorc.

Odată ce urc în maşină şi pornesc motorul, Flyn se uită la mine şi spune:

— Linişteşte-te, tată. Nu îţi face griji.

Suspin. Sunt făcut zdrenţe. În tăcere, mă îndrept spre aeroportul din Jerez, unde, la sosire, Frank ne aşteaptă, ne urcăm în avion şi plecăm. Mă îndepărtez de ea.

69

Când ajung în Germania sunt cu moralul la pământ.

Soţia mea m-a înşelat, s-a culcat cu altul, şi cu fiecare secundă care trece şi mă gândesc la asta mă îmbolnăvesc din ce în ce mai mult.

Nu a fost nevoie să fie drogată. Nu a fost nevoie să fie înşelată. Ea a căutat-o. M-a trădat!

Furie. Simt multă furie şi, din aceleaşi motive pentru care a făcut-o Judith, acum ar trebui să mă duc să caut o femeie pentru a mă culca cu ea. Să o înşel. Asta ar fi răzbunarea mea. Dar nu. Nu vreau asta. Ultimul lucru de care am nevoie la cât de rău mă simt este o femeie. Doar gândul la asta mă dezgustă.

Ajuns acasă, îl trimit pe Flyn la culcare. Este foarte târziu şi când Susto şi Calamar vin la mine, nedorind să-i am lângă mine pentru că îmi amintesc de ea, îi duc în garaj. Vreau să fiu singur.

În biroul meu îmi torn un whisky. Îl beau şi apoi îmi mai torn unul.

Urăsc să beau, dar este cu siguranţă o modalitate bună de a uita.

Ochii mei văd fotografiile pe care Judith le-a pus pe şemineu. Mă uit la ele şi văd femeia pe care o ador, dar care tocmai m-a distrus. Zâmbetul ei, acel zâmbet pentru

care sunt capabil să ucid, dintr-odată mă ucide pe mine. Şi, aruncând toate fotografiile pe jos, strig frustrat.

La naiba!

La naiba cu viaţa mea!

De ce? De ce trebuie să mi se întâmple asta?

Nu ar fi trebuit să mă îndrăgostesc. N-ar fi trebuit să-i dau o şansă iubirii.

Eu, care am trăit calm şi liniştit, făcând ceea ce îmi doream fără să trebuiască să dau explicaţii nimănui, dintr-odată a trebuit să mă îndrăgostesc de o femeie, de o spanioloaică nebună şi iraţională care m-a descentrat total.

Furios, apuc un glob pământesc din cristal, un vechi cadou de la Dexter, şi, fără să mă gândesc la ceea ce fac, îl arunc în perete. Globul se sparge în bucăţi. Furia mea creşte şi, trăgând un tablou, îl dau jos şi îl zdrobesc de pământ.

Nu mai am limite. Sparg şi sticla de whisky, paharele. Arunc totul de pe masa mea, dar nu simt că mă calmează. Dimpotrivă, devin din ce în ce mai înflăcărat. Arunc CD-urile muzicale, alte tablouri, cărţi, laptopul, până când, dintr-odată, uşa biroului meu se deschide şi apare Björn.

Prietenul meu şi cu mine ne privim. Este ora şapte fără douăzeci dimineaţa, nu ştiu ce face aici, dar spune:

— Flyn m-a sunat speriat.

Aceste cuvinte mă fac să-mi dau seama ce fac, cât de speriat trebuie să fie fiul meu; apoi prietenul meu închide uşa şi spune:

— Flyn este în pat. Nu îţi face griji. L-am făcut să se calmeze.

Blestem.

Îmi blestem nenorocita de inconştienţă şi, aşezându-mă pe fotoliul meu, bolborosesc:

— Nu vreau să vorbesc.

Björn ridică scaunul pe care l-am răsturnat mai devreme şi, aşezându-se în faţa mea, întreabă:

— Asta înseamnă că vrei să fii decorator de interior acum?

Cuvintele lui mă fac să zâmbesc şi, privind în jur şi văzând ce-am făcut, spun în şoaptă:

— M-a înşelat, Björn. S-a culcat cu altul din răzbunare.

Prietenul meu nu se aştepta la mărturisirea mea. Se uită la mine.

Nu ştie ce să spună, până când după un timp întreabă:

— Şi acum tu ce vrei să faci?

Clatin din cap. Încă nu-mi vine să cred. Tot ce vreau este să mă pierd şi, confuz, răspund:

— Nu ştiu, Björn. Nu ştiu.

Vorbim. Mă linişteşte. Urlu disperat, vorbesc urât, sunt iraţional, iar el mă ascultă şi mă linişteşte. El este un prieten bun.

Apoi se aud nişte bătăi la uşa biroului meu. Mă uit la ceas, este nouă şi jumătate dimineaţa, iar câteva secunde mai târziu apare Simona. Aduce o tavă cu cafea şi micul dejun şi, după ce intră şi se uită în jur cu faţa înspăimântată, pune tava pe masă şi întreabă:

— Sunteţi bine, domnule?

Mă uit la ea, fac totul greşit şi spun:

— Stai liniştită, Simona, sunt bine. Şi te rog să nu strângi nimic. Mă ocup eu.

— Dar, domnule...

— Simona, o întrerup, când văd că se uită la pahare şi la hârtiile de pe jos. Am spus că mă ocup eu.

Cu o faţă jalnică şi fără să mă întrebe de Jud şi copii, iese din birou. Mă ridic atunci şi spun:

— Mă duc să fac un duş. Trebuie să merg la Müller.

Björn se ridică la rândul său, se uită la mine şi mă întreabă:

— Eşti sigur? Nu preferi să-ţi iei ziua liberă?

Clatin din cap dezaprobator. Ultimul lucru de care am nevoie este să stau în această casă gândindu-mă la problemele mele şi el adaugă:

— De acord. Îl iau pe Flyn acasă la mine. O să-i prindă bine să stea cu Peter.

Încuviinţez, mi se pare o idee bună şi mă duc în camera mea. Voi face un duş şi voi merge la muncă. Trebuie să mă întorc la viaţa mea, chiar dacă Judith nu este aici.

70

Fără îndoială, este complicat... foarte complicat. Chiar dacă sunt în birou, mintea mea nu se poate abţine să nu se gândească la soţia mea, la ce a făcut ea şi ajung la disperare. Înnebunesc. Faptul de a-mi imagina cum altul îi sărută buzele, gura şi îi atinge pielea pe care o consider a mea mă face gelos. Mă face extrem de gelos.

Când ajung seara acasă, Norbert îmi spune că a sunat Judith. Are nevoie să ştie dacă poate conta pe avion pentru a se întoarce. Nu întreb când, nu mă interesează, dar îl sun pe Frank, îi dau numărul de telefon al lui Jud şi îi spun să o sune. Îi va spune ea când vrea să se întoarcă.

Iau cina cu Flyn acasă. Nu-mi cere explicaţii în legătură cu ceea ce s-a întâmplat, dar simt că trebuie să-i spun ceva şi cu atât mai mult după actul de distrugere pe care l-am făcut în biroul meu.

— Ascultă, Flyn, în legătură cu ce s-a întâmplat...

— Tată, tu şi mama veţi divorţa?

Faptul de a-l auzi vorbind despre divorţ îmi face pielea de găină.

O iubesc pe Judith, îmi iubesc soţia, dar totul a devenit complicat.

Asocierea divorţului cu Jud este dificilă. Nu pot, nu sunt în stare să o gestionez. Dar a trăi aşa cum trăim, fără a vorbi, fără a ne privi, fără a ne iubi, nu ar fi bine pentru nimeni şi mai puţin pentru copiii noştri, aşa că, adresându-mă băiatului, spun:

— Nu ştiu, Flyn... nu ştiu.

Nu mai pune alte întrebări. Trebuie să am o asemenea expresie încât el decide să tacă, iar noi continuăm să mâncăm în linişte.

De-ndată ce se culcă, iau câteva pastile pentru durerea de cap, care mă omoară, şi apoi ies la plimbare cu Susto şi Calamar. Animalele nu sunt de vină pentru nimic şi eu stau ore în şir la uşa din faţă pentru a le acorda toată atenţia. Susto se uită la mine, pare să-mi înţeleagă starea sufletească şi, de îndată ce poate, îmi dă unul dintre săruturile sale băloase.

Ce minunat este!

Când mă întorc şi câinii se înghesuie în coşurile lor de dormit, mă duc în biroul meu, în acel loc dezastruos pe care eu însumi l-am creat şi îl privesc cu consternare.

La naiba, ce-am făcut!

Am rugat-o pe Simona să nu atingă nimic. Eu însumi trebuie să strâng mizeria, dar văzând că totul este zdrobit şi distrus, plec de acolo şi mă duc în dormitor. Mâine o voi strânge.

După duş, mă întind în pat şi inevitabil mirosul lui Judith îmi atacă nările. Cearşafurile miros a ea. Perna miroase a ea. Totul miroase a ea. Şi îmi blestem ghinionul.

De ce a trebuit să o cunosc dacă acum trebuie să trăiesc fără ea?

După o noapte în care abia dorm câteva ore, când mă trezesc văd că plouă. Este o zi întunecată, cenuşie, foarte în acord cu starea mea de spirit. Şi, după ce salut animalele, iau maşina şi mă duc la birou. Aşa cum mi-am

spus cu o zi înainte, viaţa continuă.

Imediat, secretara mea îmi umple masa cu documente. Între călătoria la Chicago şi călătoria la Jerez, mi s-a acumulat mult de lucru şi trebuie să mă gândesc la altceva decât Judith, aşa că mă concentrez asupra documentelor.

Este timpul să mănânc, dar nu vreau să ies, aşa că secretara mea are grijă ca prânzul meu să-mi fie adus la birou. De-ndată ce o tavă cu mâncare şi băutură este aşezată pe o măsuţă, mă uit la ea şi pufnesc. Nu mi-e foame, dar trebuie să mănânc ceva, aşa că mănânc friptura. Asta mi-e de ajuns.

Mă concentrez din nou pe hârtiile mele, dar apoi aud uşa biroului deschizându-se şi inima îmi îngheaţă.

La câţiva metri de mine se află Judith.

Ea este aici!

Ne privim. Ştiu că expresia mea se înăspreşte, nu o aşteptam pe ea aici. Şi, când văd că închide uşa, fără să o pot evita, întreb cu o voce aspră:

— Ce faci aici?

Judith se apropie de masă, nu-şi ia ochii de la mine şi spune în şoaptă:

— Ştiu... Nu o spune. Ştiu că nu ar fi trebuit să mă prezint aici, dar...

— Ei bine, dacă ştii, de ce ai venit? o întrerup ridicând vocea.

— Eric, trebuie să vorbim.

Când aud asta, mă ridic. Mă cuprinde furia şi, încercând să nu ţip, aşa cum îmi cere corpul, când să vorbesc, ea spune cu toată bravada ei:

— Dacă îţi trece prin cap să mă dai afară din birou, jur că vei regreta.

Pufnesc nevenindu-mi a crede ceea ce aud.

Mai vine şi cu tupeu pe deasupra?

La naiba cu femeia asta. Este clar că nu va învăţa

niciodată să nu mă provoace.

Mă uit la ea muşcându-mi limba. I-aş spune o mie de lucruri, dintre cele mai urâte, dar ea continuă:

— Mă costă tot atât de mult pe cât te costă pe tine să fiu aici şi chiar mai mult ştiind că nu vrei să mă vezi, dar nu sunt dispusă să trec prin tortura de a locui în aceeaşi casă fără să ne privim sau să vorbim. Aşadar, mă vei scoate de aici doar cu forţa şi nu cred că este frumos faţă de angajaţii tăi să vadă cum o dai afară pe soţia ta din birou. Sau este?

La naiba... La naiba... La naiba...

Faptul că apare aici cu această bravadă spaniolă mă omoară. Dar are dreptate în privinţa a două lucruri. Nu putem trăi aşa cum am trăit şi nu ar fi corect ca angajaţii mei să asiste la una dintre certurile noastre teribile, aşa că, aşezându-mă cu o expresie vizibil deranjată, spun:

— Foarte bine. Vorbeşte.

În tăcere, aud din nou cât de furioasă era pe mine din cauza Ginebrei şi că, din păcate, s-a culcat cu acel Gonzalo.

Grozav!

Ea insistă, de asemenea, că nimic altceva nu s-a întâmplat dincolo de sărutări, în timp ce vorbeşte şi vorbeşte şi nu se opreşte.

O ascult confuz. Faptul de a-mi imagina ceea ce povesteşte nu este plăcut şi nu spun nimic. Nu vreau să o fac. Să vorbească ea, de aceea a venit aici.

O ascult fără să clipesc. Judith îmi spune că mă iubeşte, că mă adoră, că m-am dus la Jerez să o fac să-şi amintească şi că acum a venit să mă facă să-mi amintesc.

Este accelerată. Vorbeşte fără să respire, iar când bea apă pentru că gura îi este uscată, un tunet răsună afară. Ziua este asemenea mie.

— Ştii? Cred că viaţa ne-a îngreunat faptul de a ne

întâlni. Tu te-ai născut în Germania, eu m-am născut în Spania, dar destinul ne-a făcut să ne întâlnim în ciuda faptului că suntem doi oameni atât de diferiţi.

Nu mă mişc, ştiu că are dreptate, niciodată nu ne-a fost uşor şi continuă:

— De când suntem împreună, ni s-a întâmplat totul, am învăţat unul lângă altul multe lucruri, iar viaţa noastră de cuplu a fost întotdeauna plină de dragoste şi pasiune, în ciuda faptului că, aşa cum spune melodia noastră, când tu spui alb, eu spun negru.

Fără îndoială, ea m-a învăţat să iubesc, să râd, să ofer şanse, dar m-a învăţat şi să mă enervez, să fiu gelos, să fiu iraţional.

— Eric, insistă ea, acum eu sunt cea care îţi spune: „Cere-mi ce vrei şi îţi voi oferi”. Gândeşte-te la toate acele momente frumoase pe care le-am trăit împreună, închide ochii şi întreabă-te dacă ar merita să mă ierţi să continui pentru a colecţiona momente incredibile cu mine alături de Flyn, Eric, Hannah şi bebeluşul care creşte în interiorul meu.

Copilul. E adevărat. Există un bebeluş pe drum căruia nu-i uşurăm situaţia. Asta mă face să mă simt inconfortabil. Nu-mi oferă niciun pic de plăcere faptul că suferă din cauza noastră, dar furia pe care o simt nu-mi permite să vorbesc. Am spus că nu.

Judith se uită la mine, aşteaptă să spun ceva. Dar nu. Nu am de gând să spun nimic.

Ştiu că tăcerile mele o stresează, o fac să se simtă foarte inconfortabil şi vreau să o incomodez şi să o fac să se simtă inconfortabil aşa cum ea m-a făcut pe mine să mă simt.

Ne privim...

Ne provocăm reciproc...

Îi susţin privirea întunecată cu stoicism şi, când nu mai

poate, izbucneşte zgâriindu-şi gâtul:

— Îţi dau o oră.

Clipesc fără să-i acord credit, apoi întreb, zâmbind:

— Pentru ce îmi dai o oră?

Ei bine... ei bine... asta mai îmi lipsea să aud.

Mă înşală, nu-mi spune, aflu accidental şi acum vine aici, în biroul meu, ca Ioana d'Arc şi îmi dă o oră?

Fără îndoială, această spanioloaică este mai rea decât am crezut; apoi adaugă:

— Când voi pleca din biroul tău, voi merge la cafenea să aştept şi vei şti dacă merit sau nu. Este ora două şi jumătate după-amiaza; dacă la trei şi jumătate nu ai venit să mă cauţi, înseamnă că nu doreşti ca problema noastră să se rezolve, iar atunci voi coborî la recepţie, unde mă aşteaptă Mei şi voi pleca de la Müller şi din viaţa ta pentru totdeauna.

Ultimul lucru pe care l-a spus mă omoară, mă doare, mă distruge şi mă încrunt şi mai mult.

Dar cine naiba se crede ea să îmi dea un ultimatum?

— Ai o oră, insistă ea, în timp ce se îndreaptă spre uşă.

Se îndepărtează. O văd îndepărtându-se şi, inconştient, gura mea o cheamă:

— Judith.

Dar ea, în felul ei, se preface că nu mă aude, deschide uşa şi pleacă.

Grozav! Ce bine o facem mereu!

De-ndată ce rămân singur în biroul meu, mă uit la ceas. Ora două şi treizeci şi unu de minute după-amiază.

Nu-mi vine să cred că prea inconştienta a apărut aici şi mi-a dat o oră. O oră pentru ce? Să afle dacă o iubesc sau nu?

La naiba cu Judith. Nu se schimbă niciodată.

Dacă o iubesc, o iubesc, cum să nu o iubesc?

Dar într-o oră nu sunt în stare să asimilez tot ce s-a

întâmplat şi să mă gândesc cum vreau să continue relaţia noastră.

La naiba, nu pot!

Sătul şi obosit, mă uit la documentele la care mă uitam când a sosit şi decid să mă concentrez asupra lor mai departe.

Dar nu aflu nimic. Citesc, dar pare că sunt scrise în limba cehă, pentru că nu pot procesa şi mă stresez. Mă uit la ceas. Ora două şi treizeci şi cinci de minute.

Cincizeci şi cinci de minute!

Nu. Cu siguranţă nu-i voi face jocul. Nu am chef. Cred că amândoi ne-am ars şi nu am de gând să merg să o caut. Nu într-o oră sau în douăzeci şi şapte. Refuz.

Ora două şi treizeci şi opt.

Mă ridic de la masă, îmi torn un whisky şi, în timp ce îl beau, îmi sună telefonul. Este Björn. Confuz, îi spun ce s-a întâmplat. Ştie deja că Judith se află în München pentru că Mei i-a zis şi el spune:

— Să vedem, Eric, ce naiba vrei să faci?

Confuz ca niciodată în viaţa mea, spun, privind ceasul: ora două şi patruzeci şi trei.

— Nu ştiu, Björn. La naiba, nu ştiu!

Sprijinindu-mă de geamul ferestrei din biroul meu, observ cum plouă, cum tună şi Björn spune:

— De acord. Ca avocat, îţi voi spune că această problemă are doar două soluţii: prin faţă şi prin spate. Prin faţă, vă împăcaţi şi...

— La naiba, Björn, sunt sătul, epuizat! îl întrerup eu.

Prietenul meu tace. Cuvintele mi-au ieşit din sufletul meu nenorocit şi o tăcere stânjenitoare se lasă între noi, până când şopteşte:

— De acord. Din câte văd, rămâne doar ieşirea prin spate, nu?

Nu răspund şi apoi el spune:

— Voi pregăti actele de divorţ. Va fi necesar să vedem dacă Jud vrea să vă reprezint pe amândoi sau va găsi un alt avocat. Va trebui să vorbim. Clarificaţi problema copiilor şi a banilor şi, dacă sunteţi de acord, putem trece la un divorţ expres.

— La naiba, Björn.

Auzul acestor vorbe îmi întoarce stomacul pe dos.

Dar cum să divorţez de ea dacă o iubesc cu toată fiinţa mea?

Şi copiii? Şi animalele?

Dar ce voi face eu fără micuţa mea?

— Eric, vrei asta, la naiba?

Nu răspund. Nu mă interesează nici cât negru sub unghie de bani şi de lucrurile materiale. Dar faptul de a-mi imagina că trăiesc fără ea nu este ceea ce îmi doresc pentru viaţa mea.

Ora două şi patruzeci şi nouă de minute.

— Eric, pentru numele lui Dumnezeu, reacţionează. Da, ai dreptate, Jud a făcut o greşeală din cauza furiei pe care a simţit-o după tot ce s-a întâmplat. Dar te-ai oprit vreodată să te gândeşti cum trebuie să fi fost pentru ea să te vadă în acel leagăn trăgându-ţi-o şi sărutându-te cu Ginebra? La naiba, omule, ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre asta, ştiu că a fost ceva involuntar, dar dacă ai fi văzut-o pe Jud în acea situaţie, tu cum te-ai fi descurcat? Cum ai fi gestionat situaţia?

Nu răspund, nu pot, şi adaugă:

— Uite, Eric, sunt prietenul tău şi te iubesc. Te voi susţine în tot ceea ce decizi, aşa cum am făcut mereu de când ne-am întâlnit, dar, dacă nu reconsideri, dacă nu gândeşti clar şi nu-ţi asculţi inima ta afurisită, vei regreta tot restul vieţii. Fără îndoială, acum tu decizi. Doar tu.

Acestea fiind spuse, Björn îşi ia rămas-bun de la mine şi când închide, mă uit la ceas: ora două şi cincizeci şi două

de minute.

Mă simt singur. Teribil de singur şi speriat.

Nu-mi pot imagina viaţa fără Jud.

Faptul de a-mi imagina existenţa fără ea şi zâmbetul ei este imposibil pentru mine.

Ora două şi cincizeci şi cinci de minute.

Închid ochii.

Ce fac?

Ce naiba trebuie să fac?

Chipul ei, cuvintele ei, tot ce mi-a spus despre viaţa noastră împreună merită. Desigur. Nu suntem perfecţi. Suntem cele mai imperfecte şi încăpăţânate fiinţe care există pe faţa Pământului, dar întotdeauna am fost aşa şi asta ne-a făcut să ne îndrăgostim, ceea ce ne-a captivat, ceea ce suntem eu şi ea.

Deschid ochii.

Ora două şi cincizeci şi nouă de minute.

Timpul se scurge, dar am decizia luată.

Am nevoie şi o iubesc pe micuţa mea şi, fără îndoială, voi învăţa să uit aşa cum a învăţat şi ea pentru mine şi îmi voi aminti ceea ce merită cu adevărat: momentele noastre.

Mă gândesc la ea. Ea se află în cafenea şi aşteaptă un semnal de la mine şi mă întreb dacă ar trebui să o sun. Dar nu. Trebuie să fac ceva special. Am nevoie să simtă că acest moment este unic pentru noi şi, după ce mă gândesc şi îmi amintesc ceva ce mi-a spus, o sun pe Mei. Un apel... Două... Când răspunde, ştiind că sunt eu, spune:

— Dacă nu te duci la cafeneaua aia să o cauţi pe Jud, îţi jur...

— Mei, o întrerup eu imediat, o iubesc şi voi lupta pentru ea, dar am nevoie de Peter.

— De Peter? o aud întrebând surprinsă.

— Ascultă, am nevoie de Peter să vină să spargă

software-ul lifturilor.

— Ce?!

Conştient că băiatul este cel mai bun hacker pe care l-am întâlnit vreodată, insist:

— Am nevoie ca liftul în care merg cu Jud să se oprească şi apoi ca melodia noastră să se audă prin difuzoare.

— Dar... dar Peter... este acasă şi...

— O poate face de acasă? întreb cu speranţă.

Mei tace. Nu ştie ce să răspundă şi apoi spune:

— Sună-l şi îţi va spune, dar ascultă, Eric...

— Ce?

— Björn ne va ucide pentru că l-am incitat pe băiat să facă asta, râde ea.

Râd şi eu. Sunt un ticălos, dar prietenul meu va trebui să mă ierte.

Şi, după ce termin de vorbit, îl sun în grabă pe Peter, iar el, fără ezitare, îmi spune că o poate face de pe computerul său de acasă.

Doamne, ce curaj are acest copil!

După ce îi spun planul meu, nervos, ies pe uşa biroului când îmi amintesc că am în sertar un pachet de gumă de mestecat cu aromă de căpşuni.

Bun!

Mă uit la ceas: ora trei şi patru minute. Cu pachetul de gumă, alerg spre cele două lifturi care se află în clădirea cu birouri şi, câteva secunde mai târziu, unul dintre ele se opreşte. Eşuează. Zâmbesc. Ştiu că Peter a început deja să pună în aplicare planul nostru.

Mă urc în singurul care funcţionează şi, timp de o jumătate de oră, urc şi cobor încontinuu în el pentru a mă asigura că micuţa mea nu scapă de mine.

Căldură... transpir. Un singur lift disponibil îi face pe toţi să meargă în el, iar căldura este insuportabilă.

Deodată, într-una din numeroasele sale călătorii,

dispozitivul se opreşte la etajul cafenelei şi, ascuns în fundal, o privesc intrând cu faţa descompusă şi gâtul plin de umflături.

Micuţa mea!

De-ndată ce uşile se închid, îi trimit un mesaj lui Peter. El trebuie să oprească liftul imediat ce porneşte, iar când luminile clipesc şi se opresc, eu zâmbesc în timp ce toţi ceilalţi tresaltă.

„Mulţumesc, Peter!”

Ca întotdeauna când un lift se opreşte, cineva începe să apese toate butoanele, dar eu mă uit doar la soţia mea, bruneţica mea. Jud suspină, pufneşte şi începe imediat să liniştească o femeie nervoasă.

Ascuns printre ceilalţi, sunt conştient de modul în care ea gestionează situaţia şi spune:

— Ascultaţi, liftul s-a oprit pentru că, probabil, a avut loc o pană de curent din cauza furtunii, dar, fără îndoială, îngrijitorii de la primul etaj vor fi observat până acum şi îl vor repara în curând.

Toţi vorbesc. Toată lumea îşi spune părerea, iar soţia mea îşi deschide geanta şi scoate un evantai pe care i l-a dat o prietenă de-ale ei din Sevilla, pe nume Tiare, şi îşi face vânt. O privesc. Este încinsă şi, din moment ce am nevoie să fie conştientă de prezenţa mea, mă apropii din spate şi, inspirându-i parfumul, întreb:

— Eşti bine?

Jud tresare. Se uită la mine. Este nedumerită, nu ştie ce să spună şi, când mâna i se duce la gât, o ţin şi o opresc. Ea pufneşte.

Chipul ei drăguţ îmi umple sufletul şi inima şi, din ce în ce mai aproape, în timp ce restul vorbesc între ei, îi şoptesc:

— Ştii? Cu ani în urmă, soarta m-a făcut să te cunosc într-un lift care s-a oprit la fel ca acesta în Spania.

În timp ce spun asta, Jud mă priveşte surprinsă şi continui:

— În mai puţin de cinci minute m-am îndrăgostit nebuneşte de tine în timp ce îmi spuneai că, dacă te enervezi, eşti în stare să faci spume la gură şi să te transformi în fata din Exorcistul.

Jud clipeşte. Este confuză şi îmi întoarce spatele.

Nu vrea să se uite la mine, aşa că îi tot spun lucruri pe care nu credeam că le voi spune şi care vin direct din inima mea, aşteptându-i zâmbetul. Ea m-a învăţat că am o inimă; o inimă care, pe lângă bătăi, simte, plânge, zâmbeşte şi iartă şi pe care o folosesc acum pentru a-mi recâştiga soţia. Dragostea mea.

Jud continuă să nu mă privească, este nedumerită şi, după ce suflu înspre gâtul ei pentru a-i calma iritaţia, îi iau braţul, o întorc pentru a-i vedea faţa frumoasă şi, arătându-i pachetul de gumă, întreb cu speranţă:

— Vrei una?

În cele din urmă, ea se uită la mine şi dă din cap aprobator.

Bun!

Înţelege sensul a ceea ce se întâmplă şi ştiu că îi place, privirea ei mi-o spune. Aşadar, fără ezitare, scot o gumă cu aromă de căpşuni, dau la o parte ambalajul şi i-o pun în gură. Ea o acceptă şi, imediat după aceea, face la fel şi pune o altă gumă în gura mea.

Suntem pe drumul cel bun!

De-ndată ce face asta, zâmbeşte. Da... da... da... Şi, mulţumit de evoluţia situaţiei, afirm:

— Iată. Acesta este zâmbetul la care mă gândesc în fiecare moment al zilei.

Dragostea mea consimte, se emoţionează. Fără îndoială, hormonii se luptă să o încurce şi, după ce mă întreabă ce fac aici şi îi explic, şoptesc amuzat:

— Apropo, ştii că, atunci când voi ieşi de aici, Björn o să-mi taie gâtul.

— De ce? întreabă curioasă.

Zâmbesc amuzat. Eu sunt şeful şi ce mizerie fac. Aduc corpul soţiei mele aproape de al meu şi îi spun despre Peter. Amândoi râdem când melodia noastră, Alb şi negru, începe să se audă prin difuzoarele liftului. Jud mă priveşte surprinsă, iar eu, făcându-i cu ochiul, îi spun:

— Dacă faptul de a mă vedea nu a avut efect, fără îndoială melodia noastră îmi va oferi o altă şansă.

Râdem amândoi. Râsul ei mă captivează.

Dacă cineva ar fi spus că aş putea face aşa ceva, doar pentru dragoste, nu aş fi crezut niciodată, dar iată-mă, nebun şi îndrăgostit de soţia mea; fără a o elibera, adaug:

— Nu mi-a luat o oră să îmi dau seama că nu vreau să trăiesc fără tine, ci pentru a pregăti toate acestea. Pentru nimic în lume nu te voi lăsa să pleci din viaţa mea, pentru că te iubesc şi pentru că amintirile pe care tu şi cu mine le avem împreună şi cele pe care le vom preţui pe drumul nostru sunt mult mai importante decât pietrele prosteşti pe care trebuie să le sărim pentru ca dragostea noastră să se continue.

Vorbesc... vorbesc... şi vorbesc... spun tot ce trebuie să-i spun soţiei mele şi, fără să-mi pese că cei din jur ne observă, şoptesc:

— ... eşti dragostea mea, eşti înflăcărată, pupăcioasă, mămoasă, gospodină, cu gura mare, nebună, interesantă, apetisantă, dură, amuzantă, sexy, războinică, pasională şi aş putea continua să-ţi spun milioanele de lucruri bune şi pozitive pe care le ai, dar acum trebuie să te sărut. Pot?

Judith mă priveşte, zâmbeşte şi răspunde:

— Nu.

La naiba... la naiba!

Cum nu?

Dar totul mergea perfect!

Mă uit la ea... ea se uită la mine...

Credeam că preţuieşte tot ceea ce fac ca pe un act de dragoste şi reconciliere, dar, fără să-mi pierd minţile întrucât pentru ea sunt capabil de orice, întreb:

— De ce?

Jud pufneşte, zâmbeşte, se emoţionează şi, în cele din urmă, lipindu-se de mine, mă surprinde din nou când spune:

— Tâmpitule, pentru că eu te voi săruta.

Şi mă sărută... oh, da...

Epilog

München, un an mai târziu.

Casa este plină de oameni.

Toată familia şi prietenii noştri dragi sunt alături de noi, sărbătorind botezul micuţului nostru Paul şi al lui Jasmine, fata lui Mei şi Björn.

Socrul meu a venit de la Jerez şi se bucură de toate, dar şi pentru că, alături de Pachuca, viaţa are o altă culoare. Mă bucur că bărbatul a făcut pasul şi că atât Jud, cât şi Raquel i-au uşurat situaţia. Merită să fie fericit.

Curios, observ cum prietenii mei râd şi, când o văd pe Jud într-o margine a camerei, uitându-se la ei, mă apropii de ea şi, luând-o de talie, o îmbrăţişez şi o întreb:

— La ce te gândeşti?

Micuţa mea, cea pentru care mut cerul şi pământul şi ştiu că şi ea ar face acelaşi lucru pentru mine, se apropie de corpul meu şi răspunde:

— Mă gândesc la marea familie pe care o avem.

Consimt emoţionat. Are dreptate.

Oamenii care sunt aici, în salonul nostru, sunt familia

noastră. Nu contează dacă suntem uniţi cu ei prin legături de sânge sau de prietenie. Toată lumea, absolut toată lumea care este aici, este specială, unică şi irepetabilă şi fără ei, fără dragostea şi complicitatea lor, ne-ar fi greu să trăim. Aşadar, sărut acel gât pe care îl ador şi afirm după ce îi văd pe micuţii Eric şi Hannah alergând cu Juanito şi Lucia:

— Şi toate acestea ţi se datorează, micuţo. Dacă nu ai fi apărut în viaţa mea, nimic din toate acestea nu ar fi o realitate astăzi.

Jud se întoarce. Mă sărută. Mă face să înţeleg cât de mult mă iubeşte şi spune cu subînţeles:

— Toate acestea se întâmplă datorită amândurora. Datorită ţie şi mie.

Zâmbesc şi consimt.

Cine ar putea spune contrariul!

Vreau să spun ceva când Björn mă sună, îmi solicită prezenţa şi, după ce îi fac cu ochiul fetei mele, mă îndepărtez.

Odată ce ajung la prietenul meu, el şopteşte:

— La naiba cu nepoţica ta.

— Cu care?

Björn arată înspre Luz, care în acel moment este alături de Jud şi mama sa şi întreb:

— Ce se întâmplă?

Prietenul meu râde, ceea ce îmi spune că nu este nimic grav şi, după ce întorc capul, şoptesc:

— Peter este copleşit. Luz continuă să îl privească şi să-i spună că arată ca un tip chipeş care o înnebuneşte şi care este cântăreţ şi se numeşte Harry Styles.

Râd. Luz este Luz, o altă spanioloaică care taie şi spânzură şi care, când va creşte, îmi va fi milă de mama ei şi de bărbatul care se va îndrăgosti de ea!

Dar gândindu-mă la acest Harry, îmi dau seama că nu

ştiu cine este şi mă hotărăsc să-l caut pe Google. Câteva secunde mai târziu, eu şi prietenul meu vedem că este unul dintre băieţii din grupul de tineri One Direction şi afirm:

— Ei bine, are dreptate. Peter seamănă cu el.

Amândoi zâmbim şi apoi o văd pe fata mea apropiindu-se de masă să mănânce jambonul pe care tatăl ei l-a adus din Spania. Vai, ce-i place!

— Tată... aud pe cineva spunând.

Este fiul meu; mă uit la el şi întreb:

— Spune-mi, Flyn.

— Pot să merg cu Peter în camera mea pentru a ne juca Play?

— Ar fi genial, spune Peter zâmbind.

— Mă înscriu şi eu. O să vă bat atât de tare, încât vă voi lăsa pe amândoi în chiloţi, spune Luz, apropiindu-se de noi.

Băieţii pufnesc. Este clar că războiul dintre sexe, la toate vârstele, este ceva care va exista întotdeauna şi, când să răspund, Björn mi-o ia înainte şi spune:

— Mai bine staţi în sufragerie. Acum vom mânca tort.

De-ndată ce îl aud spunând asta, râd, nu mă pot abţine. Şi, când cei trei adolescenţi cu tulburări hormonale se îndepărtează, întreb:

— De unde a venit asta?

— Vrea să-i lase în chiloţi.

Izbucnesc în râs, Björn îmi face cu ochiul şi, îndepărtându-se în direcţia tatălui şi fratelui său, care îi urmăresc pe micuţii lui Dexter, spune:

— Acest trio... este periculos.

Mă uit la el cu gura căscată. Apoi mă uit la cei a căror vedere este împiedicată de hormoni şi dau din cap dezaprobator.

Nu... sunt prea mici.

Dar nu îmi mai pot lua ochii de la ei până când Susto şi Calamar trec pe lângă mine.

Mama se apropie cu mica Ainhoa în braţe şi încep să-i vorbesc pe limba balenelor. Fetiţa moare de râs. Probabil crede că unchiul său este un idiot, aşa cum ştiu că sora mea Marta crede, care, alături de Drew şi Mei, râd de mine. Ia te uită ce trio.

La fel de scandaloasă ca întotdeauna, Frida glumeşte cu Graciela, în timp ce Andres şi Dexter o fac de ruşine pe Raquel şi Juan Alberto râde cu voce tare. Mai bine să nu ştiu despre ce vorbesc. Deşi, după chipul îngrozit al cumnatei mele, cu siguranţă îmi pot imagina.

Sex!

Odată ce mama pleacă cu nepoata mea să vorbească cu Simona şi Norbert, mă duc la fetiţa mea, care continuă să mănânce jambon şi să bea Coca-Cola şi o îmbrăţişez. Pentru mine, nimic nu este mai bun decât atingerea ei şi, când să mă sărute, Björn, care se apropie cu Mei, şopteşte:

— Băieţi... băieţi... Şi dacă păstraţi ceva pentru seara asta?

Imediat ne spun că e o petrecere la Sensations şi, uitându-mă la soţia mea, întreb:

— Ai chef, bruneţico?

Jud zâmbeşte.

De când s-a născut Paul, am fost la Sensations o singură dată; încântată de propunerea fierbinte şi perversă, ea afirmă:

— Desigur, blonduţule.

În acel moment se deschide uşa sufrageriei şi Paul şi Jasmine apar în braţele îngrijitorilor lor. Sunt ca două păpuşi, perfecţi. Iar eu şi Björn, ca nişte tătici mândri, mergem după ei.

Mamă, cât de mult ne-am schimbat!

Îmi privesc fericit blondinul meu, pe acest mic Zimmerman Flores care seamănă atât de mult cu mine, în timp ce îl văd pe Björn vorbind pe limba balenelor cu bruneţica lui.

Încântaţi, prietenul meu şi cu mine ne bucurăm de bebeii noştri, cum ar spune Dexter, până când el se uită la mine şi spune amuzat:

— Oh... oh... ia te uită cine vine.

Când mă uit, văd că Sami aleargă spre noi şi caută privirea tatălui ei. Ea este cea care primeşte cel mai greu sosirea surorii sale mai mici, Jasmine şi, de îndată ce ajunge lângă noi, Björn întreabă:

— Ce se întâmplă, prinţesă?

Sami, care va ajunge actriţă, se bosumflă. Clipeşte cu graţie şi când el se ghemuieşte pentru a ajunge la înălţimea ei, o aud spunând:

— Mă doare aici, tati.

Imediat, Björn se ridică, i-o dă pe Jasmine lui Pachuca, care trece pe lângă el, şi, luându-şi fetiţa în braţe, care deja nu se mai bosumflă, o răsfaţă şi o sărută până o aşază pe un scaun.

Apoi prietenul meu se uită la mine, îmi face cu ochiul şi, scoţând un plasture cu prinţese din buzunarul pantalonilor, se uită la fetiţă şi, în timp ce i-l pune pe genunchi, spune:

— Aminteşte-ţi, Sami: Frumoasa din Pădurea Adormită te va vindeca în chip magic şi durerea va dispărea... şi nu se va mai întoarce niciodată!

Mă holbez la prietenul meu Björn şi nu-mi vine să cred.

Cine ar fi crezut!

Viaţa lui s-a schimbat radical, ca şi a mea, când a apărut iubirea.

Iubirea, cea pe care mulţi dintre noi o refuză, dar care, atunci când ne atinge cu bagheta sa magică, ne transformă în cei mai îndrăgostiţi şi mai naivi oameni din

lume.

Fetiţa se îndepărtează triumfătoare şi zâmbind pentru că a atras toată atenţia tatălui ei, iar Björn se uită la mine. Văd fericire pură în zâmbetul lui şi, uitându-mă la Mei, care este lângă mine şi la micuţa mea, spune:

— Ce putem face. Toate vor să fie cu mine.

Jud zâmbeşte şi eu la fel, iar Mei, amuzată, şopteşte:

— Hei, 007, nu fi atât de arogant!

Râdem de asta când începe să se audă la maximum piesa September, a formaţiei Earth, Wind & Fire, şi, fără să mă uit, ştiu cine a pus-o. Mama mea. Iubeşte acea melodie.

Încântat, o văd pe mama începând să danseze şi, fără ezitare, fetiţa mea o urmează. Le privesc fericit. Mama şi soţia mea... ce cuplu!

Mai mulţi oameni li se alătură la dans şi sunt foarte fericit şi nu-mi pot lua ochii de la fata mea în timp ce fredonez melodia cunoscută şi îmi simt piciorul mişcându-se pe ritmul muzicii. Apoi îl sărut pe micul meu Paul, care este încă în braţele mele, şi şoptesc:

— Paul, pregăteşte-te, pentru că, în ziua în care va apărea dragostea vieţii tale, nimic nu o va opri.

— E petrecere, hai cu toţii să dansăm! strigă mama.

Zâmbesc amuzat. Îi dau copilul lui Pipa şi, apropiindu-mă de soţia mea, încep să-mi mişc şoldurile dispus să dansez.

De ce nu? Sunt în familie. Sunt acasă. Sunt fericit.

Jud se uită la mine. Râde în hohote. Ştie cât de mult m-a costat să fac pasul de a mă lansa la dans şi, îmbrăţişându-mă aşa cum doar ea ştie să o facă, zâmbeşte şi şopteşte: – Te iubesc, tâmpitule. Consimt. Îmi place să fiu tâmpitul ei special. După cum spune melodia care se aude, atunci când am cunoscut-o, ceva m-a făcut să ştiu că dragostea a apărut în viaţa mea şi nimeni nu mi-o va putea lua-o

pentru că, pur şi simplu... eu sunt Eric Zimmerman.